

STEVE BERRY
TRĂDARE LA VENEȚIA

STEVE BERRY

TRĂDARE
LA VENETIA

Traducere din limba engleză

DIANA BĂLTEANU

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERRY, STEVE

Trădare la Venetia / Steve Berry; trad.: Diana Bălteanu. –
București: RAO International Publishing Company, 2010

ISBN 978-973-54-0029-3

I. Bălteanu, Diana (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEVE BERRY
The Venetian Betrayal
© 2007 by Steve Berry

Hărți © 2007 by David Lindroth

Această traducere a fost publicată prin înțelegere
cu Ballantine Books, din cadrul Random House Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc.
Toate drepturile rezervate

©RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0029-3

*Pentru Karen Elizabeth,
o călătorie încheiată*

Mulțumiri

Mai întâi, lui Pam Ahearn – și aveți grijă, o agentă dotată cu un BlackBerry nou nu poate fi decât periculoasă! Mai departe, ca întotdeauna, le mulțumesc oamenilor minunați de la Editura Random House: Ginei Centrello, editoarea mea (lucru pe care-l afirm plin de mândrie); lui Libby McGuire, pentru că a fost alături de mine, susținându-mă fără încetare; lui Mark Tavani, care mi-a oferit încă o dată superbe sale impresii editoriale; lui Cindy Murray, care găsește o mare plăcere în a mă trimite la plimbare; lui Kim Hovey, care nu știu cum reușește să-i facă pe oameni să fie interesați de mine; lui Rachel Kind, care se străduiește să distribuie cărțile în toată lumea; lui Beck Stvan, un talent la superlativ în arta realizării copertelor; lui Carole Lowenstein; și, în cele din urmă, le mulțumesc tuturor celor de la promovare și distribuție – absolut nimic nu s-ar putea realiza fără efortul lor extraordinar.

Aș vrea să mai menționez câteva persoane: îi mulțumesc lui Vicki Satlow, agentului nostru literar italian, datorită căreia călătoria în Italia a avut rezultate bune; lui Michele Benzoni și soției sale, Leslie, care au făcut ca șederea noastră la Veneția să fie confortabilă; Cristinei Cortese, care ne-a arătat Basilica di San Marco și ne-a oferit informații foarte valoroase; tuturor celor de la Editura Nord din Italia, care formează o echipă grozavă; și lui Damaris Corrigan, o doamnă cu o minte strălucită, care într-o seară la cină mi-a stârnit imaginația. Transmit mulțumiri sincere tuturor!

STEVE BERRY

Îi menționez în mod deosebit, deși abia acum, la sfârșit, pe fratele meu Bob și pe soția lui, Kim, pe fiica lor, Lyndsey, și pe fiul lor, Grant. Deși cuvintele nu pot exprima decât foarte puțin, sunteți cu toții niște persoane speciale în viața mea.

În cele din urmă, această carte este dedicată soției mele din ultimele câteva luni. Ea a văzut cum povestea s-a înfiripat și s-a dezvoltat, de la o simplă idee, la cuvintele care au umplut paginile. Ea mi-a oferit în tot acest timp sfaturile, criticile și încurajările ei.

Eforturile mari și riscul sunt prețul cerut de glorie, însă este plăcut să trăiești curajos și să mori lăsând în urma ta o faimă eternă.

ALEXANDRU CEL MARE

Este un drept divin al nebuniei să nu fii în stare să vezi răul care zace chiar în fața ta.

DRAMATURG DANEZ ANONIM

Tabel cronologic al evenimentelor relevante

20 iulie 356 î.Hr.	Se naște Alexandru al Macedoniei.
336 î.Hr.	Filip al II-lea este ucis. Alexandru devine rege.
334 î.Hr.	Alexandru trece în Asia Mică și își începe cuceririle.
Septembrie 326 î.Hr.	Campania din Asia se oprește în India, când armata lui Alexandru se răzvrățește. Alexandru se întoarce înspre apus.
Octombrie 324 î.Hr.	Moare Hephaestion.
10 iunie 323 î.Hr.	Alexandru moare în Babilon. Generalii lui împart imperiul între ei. Ptolemeu revendică Egiptul.
321 î.Hr.	Cortegiul funerar al lui Alexandru pornește către Macedonia. Ptolemeu atacă procesiunea. Trupul neînsuflețit este dus în Egipt.
305 î.Hr.	Ptolemeu este încoronat faraon.
283 î.Hr.	Moare Ptolemeu.
215 î.Hr.	Ptolemeu al IV-lea construiește Soma pentru a adăposti rămășițele lui Alexandru.
100 d.Hr.	Sfântul Marcu este martirizat la Alexandria, iar trupul său este ascuns.
391 d.Hr.	Soma este distrusă, iar Alexandru cel Mare dispare.
828 d.Hr.	Trupul Sfântului Marcu este răpit din Alexandria de către neguțătorii venețieni și dus la Veneția, unde este depus în palatul dogelui, urma pierzându-i-se de-a lungul vremii.
Iunie 1094 d.Hr.	Trupul Sfântului Marcu reapare la Veneția.
1835 d.Hr.	Sfântul Marcu este mutat din criptă și așezat sub altarul principal al bazilicii care îi poartă numele.

Prolog

BABILON

MAI, 323 î.Hr.

Alexandru al Macedoniei decisese cu o zi în urmă să-l omoare pe bărbat cu mâna sa. De obicei lăsa în seama altora asemenea sarcini, însă nu și în această zi. Tatăl său îl învățase multe lucruri care îl ajutaseră nu o dată, însă o lecție mai cu seamă nu o uitase niciodată: execuțiile erau destinate celor în viață.

Șase sute dintre cei mai de seamă gardieni ai săi erau grupați acolo. Bărbați neînfricați care, trecând dintr-o bătălie în alta, se aruncaseră cu capul înainte în rândurile vrăjmașilor sau care îi protejaseră îndatoritori flancul vulnerabil. Mulțumită lor, indestructibila falangă macedoneană reușise să cucerească Asia. Numai că în acea zi nu urma să se ducă nici o luptă. Nici unul dintre bărbați nu avea la el arme și nu purta armură. În schimb, deși erau obosiți peste măsură, se strânseseră acolo îmbrăcați lejer, cu capetele acoperite, și stăteau cu ochii ținți.

Alexandru cercetă scena din fața sa cu o privire nefiresc de ostenită.

El era conducătorul Macedoniei și al Greciei, împăratul Asiei, regele Persiei. Unii îl numeau regele lumii. Alții afirmă că este un zeu. Unul dintre generalii săi spusese, la un moment dat, că el era singurul filosof care fusese văzut vreodată înarmat. Însă, în același timp, era și om. Iar mult îndrăgitul său Hephaestion zăcea mort.

Acesta însemnase totul pentru el: îi fusese confident, comandant de cavalerie, mare vizir, iubit. Aristotel îl învățase pe când era copil că un prieten este un al doilea eu, și asta fusese Hephaestion. Își aminti amuzat cum prietenul său fusese odată confundat cu el. Eroarea respectivă produsese o jenă generală, însă Alexandru se mulțumise să zâmbească, gândind că acea confuzie a lui cu Hephaestion nu avea importanță, deoarece *și acesta, la rândul său, era Alexandru.*

Descălecă. Ziua era luminoasă și caldă. Ploile primăveratice, care căzuseră până cu o zi în urmă se opriseră. Un semn? Posibil.

Timp de doisprezece ani se îndreptase spre răsărit, cucerind Asia Mică, Persia, Egiptul și porțiuni din India. Țelul lui era acum să avanseze spre sud și să cucerească Arabia, pornind pe urmă spre apus, spre nordul Africii, Sicilia și Peninsula Iberică. Deja aduna corăbii și trupe. Marșul urma să înceapă în curând, însă mai întâi trebuia să rezolve problema morții premature a lui Hephaestion.

Călcă apăsător pe pământul moale, iar noroiul proaspăt i se lipi de sandale. Era mic de statură, avea vorba și mersul pline de vigoare, pielea deschisă la culoare, iar trupul său îndesat purta urmele a nenumărate răni. De la mama sa albaneză moștenise nasul drept, bărbia scurtă și gura care îi exprima orice emoție. La fel ca trupele sale, era proaspăt bărbierit, părul blond îi stătea în dezordine, iar ochii – unul albastru-cenușiu,

iar celălalt căprui – îi erau mereu la pândă. Se mândrea cu răbdarea lui, însă în ultima vreme își dăduse seama că îi venea din ce în ce mai greu să-și țină în frâu mânia. Ajunsese să-i placă să stârneasă frica.

– Doctore, rosti el cu voce joasă, în vreme ce se apropia. Se spune că profeții cei mai buni sunt cei care ghicesc lucrurile cele mai adevărate.

Bărbatul nu răspunse. Măcar își cunoștea lungul nasului.

– E din Euripide. O piesă care îmi place foarte mult. Însă eu zic că de la un profet se așteaptă mai mult decât atât, nu crezi? Întrebă el, dar se îndoia că Glaucias îi va da vreun răspuns; omul avea ochii măriți de groază.

Și avea și de ce să-i fie teamă. Cu o zi în urmă, în timpul ploii, caii îndoiseră până la pământ trunchiurile a doi palmieri înalți. Copacii fuseseră legați cu frânghii, iar cele două capete de funii fuseseră împletite într-o singură legătură, care fusese prinsă de un alt palmier robust. Doctorul stătea legat în mijlocul V-ului format de copaci, fiecare braț fiindu-i prins cu câte o frânghie, iar Alexandru ținea o sabie în mână.

– Datoria ta era să ghicești lucrul cel mai adevărat, rosti el printre dinții încleștați, cu ochii plini de lacrimi. De ce nu ai fost în stare să-l salvezi?

– Am încercat, răspunse bărbatul, cu maxilarul tremurând.

– Cum? Nu i-ai dat leacurile.

Glaucias clătină din cap îngrozit.

– S-a petrecut un accident acum câteva zile. Aproape tot remediul s-a vărsat. Am trimis pe cineva să mai aducă, însă acesta nu a sosit înainte de... stadiul final al bolii.

– Dar nu ți s-a spus să ai mereu la îndemână o cantitate îndestulătoare?

– Am avut, mărite. S-a petrecut un accident, repetă el, după care începu să plângă cu sughituri.

Alexandru nu luă în seamă izbucnirea omului.

– Am fost amândoi de acord că nu vrem să se mai întâmple la fel ca data trecută, îi spuse el.

Știa că doctorul își amintea întâmplarea care avusese loc cu doi ani în urmă, atunci când Alexandru și Hephaestion suferiseră amândoi de friguri. Și atunci rezerva se împutinase, însă reușiseră să obțină o nouă cantitate, suficientă, iar leacurile îi vindecaseră pe amândoi.

De pe fruntea lui Glaucias curgea sudoarea stârnită de spaimă. Ochii îngroziți implorau iertare. Însă Alexandru nu avea dinainte decât imaginea privirii lipsite de viață a iubitului său. În copilărie, amândoi fuseseră elevii lui Aristotel, Alexandru ca fiu de rege, iar Hephaestion ca vlăstar și moștenitor al unui războinic. Legătura dintre ei se realizase ca urmare a faptului că amândurora le plăceau Homer și *Iliada*. Hephaestion fusese pentru Alexandru ceea ce Patrocle fusese pentru Ahile. Răsfățat, răutăcios, dominator, și nu tocmai strălucit la minte, Hephaestion reprezentase totuși o prezență minunată. Iar acum încetase să mai fie.

– De ce l-ai lăsat să moară?

Nimeni nu îl putea auzi în afară de Glaucias. Dăduse ordin ca trupele să se apropie numai atât cât să poată privi scena. Cea mai mare parte a războinicilor greci cu care traversase inițial înspre Asia fie erau morți, fie se retrăseseră la vatră. Grosul armatei lui era format acum din recruți persani, obligați să meargă la luptă după ce le cucerise țara. Erau oameni de nădejde, până la ultimul.

– Ești doctorul meu, rosti el în șoaptă. Viața mea este în mâinile tale. Viața tuturor celor pe care îi iubesc se află

în mâinile tale. Și totuși, nu ți-ai făcut datoria față de mine! Stăpânirea de sine lăasă loc suferinței și se împotrivi cu greu lacrimilor care îl copleșeau din nou. Din cauza unui accident!

Așeză sabia cu latul pe frânghiile încordate.

– Te rog, mărite rege, te implor! Nu a fost vina mea! Nu merit acest lucru!

– Nu a fost vina ta? spuse Alexandru sfredelindu-l cu privirea. Într-o clipită, suferința i se prefăcu în furie. Cum poți să spui așa ceva? rosti el, ridicând sabia. Datoria ta era să fii de folos!

– Mărite rege, ai nevoie de mine! Eu sunt singurul, în afară de domnia ta, care are cunoștință despre aceste leacuri. Dacă va fi nevoie de ele, și domnia ta vei fi în suferință și neputincios în a vorbi, cum ai putea să le primești? zise bărbatul, vorbind precipitat, încercând toate posibilitățile de scăpare.

– Mai pot fi învățați și alții.

– Dar pentru asta este nevoie de pricepere! De cunoaștere.

– Priceperea ta nu i-a ajutat la nimic lui Hephaestion. El nu a beneficiat de vastele tale cunoștințe! Dădu să mai zică ceva, însă, deși cuvintele i se alcătuiseră în minte, îi fu dificil să le rostească. În cele din urmă își adună curajul și spuse, mai mult pentru sine, decât pentru victima din fața lui: A murit!

Perioada petrecută în Ecbatana în toamna care trecuse ar fi trebuit să fie destinată unui spectacol măreț – un festival în onoarea lui Dionysos, cu întreceri sportive, cu muzică și cu trei mii de actori și de artiști care tocmai sosiseră din Grecia, pentru veselia și amuzamentul trupelor. Bețiile și voia bună ar fi trebuit să mai țină încă vreo câteva săptămâni, însă toată distracția se sfârșise în momentul în care Hephaestion căzuse la pat.

– Eu i-am spus să nu mănânce, zise Glaucias, dar el nici nu m-a băgat în seamă! A mâncat carne de pasăre și a băut vin. Iar eu i-am spus că nu are voie!

– Și unde erai în clipa aia? Întrebă Alexandru, dar nu așteptă răspunsul. La teatru! Uitându-te la un spectacol! În vreme ce Hephaestion al meu era pe moarte!

Însă el însuși fusese în stadion în momentele acelea, urmărind o întrecere de alergare, iar sentimentul de vinovăție îi spori mânia.

– Frigurile, mărite rege! Doar le cunoști puterea! Apar într-o clipă și te sleiesc de puteri. Fără mâncare! Nu e voie să mănânci! Știm acest lucru de data trecută. Abținerea ar fi asigurat timpul necesar până la sosirea leacurilor.

– Ar fi trebuit să fii acolo! răcni Alexandru și își dădu seama că îl auziseră trupele. Se calmă și rosti aproape în șoaptă: Leacurile ar fi trebuit să fie la îndemână.

Sesiză că se stârnise agitație printre oamenii lui. Trebuia să-și recâștige stăpânirea de sine. Cum spunea Aristotel? „Un rege vorbește numai prin faptele sale.” Acesta și fusese motivul pentru care încălcase tradiția și dăduse ordin ca trupul lui Hephaestion să fie îmbălsămat. Urmând și mai fidel modelul dat de scrierile lui Homer, dăduse ordin să se reteze coamele și cozile tuturor cailor, întocmai cum făcuse Ahile pentru Patrocle la moartea acestuia. Interzisese cântatul la orice instrument muzical și trimisese mesageri la oracolul din Amon spre a primi îndrumare ce să facă pentru ca iubitul său să nu fie nicio-dată dat uitării. Apoi, pentru a-și mai potoli durerea, se năpus-tise asupra coseenilor¹, pe care-i trecuse pe toți prin sabie,

¹ Trib de nomazi situat la nord de Susa, de pe teritoriul Iranului de azi (n.tr.)

aceasta fiind ofranda lui față de umbra iubitului său Hephaestion, care se destrăma văzând cu ochii. Se lăsase condus în întregime de mânie. Și furia încă îl domina. Învârti sabia prin aer și o opri lângă obrazul nebărbierit al lui Glaucias.

– Frigurile m-au luat din nou, îi șopti el.

– Atunci, mărite rege, înseamnă că ai nevoie de mine! Eu pot să te ajut!

– Așa cum l-ai ajutat și pe Hephaestion?

Încă vedea cu ochii minții rugul funerar al lui Hephaestion, care fusese ridicat cu trei zile în urmă. Înalt cât cinci etaje, iar la bază un pătrat cu latura de un stadiu¹, împodobit cu vulturi auriți, cu prore de corăbii, cu lei, cu bivoli, cu centauri. Veniseră oameni din toată lumea mediteraneeană să vadă cum arde rugul. Și toate se-ntâmplaseră din pricina incompetenței acestui individ! Duse sabia la spatele doctorului.

– Nu mi-e de trebuință ajutorul tău!

– Nu! Îndurare! strigă Glaucias.

Alexandru începu să taie cu ascuțișul sabiei firele tensionate ale frânghiei. Fiecare mișcare părea să-i mai consume din furie. Înfipse tăișul în nodul dintre funii. Bucăți din frânghie se desfăcură pocnind ca niște oase rupte. Încă o lovitură și sabia mușcă din resturile legăturii. Cei doi palmieri, eliberați din strânsoare, se repeziră în sus, unul spre stânga, celălalt spre dreapta, cu Glaucias legat între ei. Bărbatul țipă sfâșietor în momentul în care trupul său împiedică pentru o clipă deplasarea arborilor, brațele fiindu-i apoi smulse din lăcașul lor, iar pieptul explodându-i într-o cascadă purpurie. Frunzele palmierilor

¹ Unitate de măsură folosită de greci în Antichitate, care însemna distanța străbătută de un alergător fără a se opri, echivalentul a aproximativ 185 m. (n.tr.)

scoaseră un sunet ca de apă curgătoare, iar trunchiurile gemură în urma deplasării lor spre poziția verticală. Trupul lui Glaucias izbi surd pământul umed, brațele și o parte a pieptului atârând în cei doi copaci. Liniștea se reînstăpâni în momentul în care copacii rămaseră neclintiți. Nici unul dintre soldați nu scoase un sunet.

Alexandru se întoarse cu fața înspre oamenii săi și strigă pe un ton strident:

– *Alalalalai!*

Oamenii îi repetară strigătul macedonean de război, țipetele lor răsunând în cuprinsul câmpului jilav și căpătând ecouri atunci când întâlneau fortificațiile Babilonului. Oamenii care priveau cățărați pe zidurile cetății le răspunseră cu același strigăt. Alexandru așteptă până când se stinse larma, apoi rosti cu glas puternic:

– Să nu-l uitați niciodată!

Știa că se vor întreba dacă se referise la Hephaestion sau la nefericitul care tocmai plătise pentru faptul că își dezmăgise regele. Numai că nu avea nici o importanță. Acum nu mai conta.

Își înfipse sabia în pământul ud și se întoarse la calul său. Ceea ce-i spusese doctorului era adevărat: frigurile îl cuprinseseră din nou. Și le întâmpina cu brațele deschise.

PARTEA ÎNTÂI

COPENHAGA, DANEMARCA
SÂMBĂȚĂ, 18 APRILIE, ÎN PREZENT
ORA 23.55

Mirosul îl readuse pe Cotton Malone în simțiri. Era intens, înțepător, cu o umbră de sulf. Și de altceva. Ceva dulceag și grețos. Precum moartea. Deschise ochii. Era întins pe podea cu fața în jos, cu brațele întinse și palmele lipite de dușumeaua din lemn, despre care observă imediat că era lipicioasă. Ce se întâmplase? Participase la întâlnirea din aprilie a Societății Librarilor de la Anticariatele Daneze care se ținuse la distanță de câteva străzi înspre vest de prăvălia sa, în apropierea atmosferei vesele de la Tivoli. Îi făceau plăcere aceste întâlniri lunare, iar cea din urmă nu făcuse excepție. Câteva păhărele, compania unor prieteni și o grămadă de discuții pe marginea cărților. Fusesse de acord să se vadă a doua zi dimineată cu Cassiopeia Vitt. Telefonul ei îl surprinsese cu o zi în urmă, când femeia sunase pentru a stabili întâlnirea. Nu mai avusese vești de la ea de la Crăciun, când Cassiopeia petrecuse câteva zile în Copenhaga. Se îndrepta spre casă călare pe bicicleta lui, bucurându-se de noaptea plăcută de primăvară, și îi venise

ideea să arunce o privire asupra neobișnuitului loc de întâlnire ales de ea, Muzeul de Cultură Greco-Romană, obicei pregător pe care-l dobândise în fosta lui profesie. Cassiopeia rareori acționa la voia întâmplării, așa că nu era o idee rea să studieze puțin terenul.

Găsise adresa, care avea vedere înspre Canalul Frederiksholm, și remarcase o ușă întredeschisă ce dădea în clădirea cufundată într-un întuneric profund, ușă care ar fi trebuit în mod normal să fie închisă și cu alarma pusă. Își parcase bicicleta. Putea măcar să închidă ușa și să dea telefon la poliție în momentul în care ajungea acasă. Numai că ultimul lucru de care-și mai aducea aminte era că pusese mâna pe clanță.

Acum se afla în interiorul muzeului. În lumina artificială a străzii, filtrată prin două ferestre mari, zări un interior decorat în stilul tipic danez – un amestec lucios de oțel, lemn, sticlă și aluminiu. Partea dreaptă a capului îi zvâcnea și, când duse mâna acolo, simți un cucui dureros la atingere.

Încercă să se dezmeticească și se ridică în picioare. Vizitase odată acest muzeu, nefiind însă prea impresionat de colecția de exponate grecești și romane. Era încă una dintre cele mai bine de o sută de colecții private din Copenhaga, având subiecte tot atât de variate ca și populația orașului. Se sprijini de o vitrină, pentru a-și recăpăta echilibrul. Se pomeni din nou cu degetele lipicioase și purtând un iz greșos. Constată că avea cămașa udă și pantalonii umezi, la fel ca părul, fața și brațele. Substanța din interiorul muzeului, oricare ar fi fost aceea, era întinsă și pe corpul său.

Se îndreptă cu pas împleticit către intrarea principală și încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Yala era cu dublu sistem de încuiere; ar fi avut nevoie de o cheie pentru a o putea descuia din interior. Examină interiorul cu privirea. Tavanul

se găsea la o înălțime de peste nouă metri. O scară cu balustradă din lemn și oțel cromat ducea la primul etaj, care se pierdea într-un întuneric și mai compact, parterul întinzându-se dedesubt. Descoperi un întrerupător și apăsă pentru a aprinde lumina.

Nici un rezultat. Șontăcăi până la un telefon situat pe o consolă. Nu avea ton.

Un zgomot tulbură deodată tăcerea. Se auzea un huruit ușor ca de mașinărie în funcțiune. Și venea de la etaj. Pregătirea sa de agent al Departamentului de Justiție îl preveni să nu facă zgomot, însă în același timp îl îmboldi să investigheze. Începu să urce scările în liniște. Balustrada cromată era umedă, la fel ca fiecare dintre treptele laminate. Numără cincisprezece trepte până sus, iar când ajunse în capul scării zări alte vitrine din sticlă și oțel cromat așezate din loc în loc pe podeaua din lemn. Sculpturi în marmură și fragmente din bronz stăteau pe piedestaluri, profilându-se ca niște stafii. O mișcare înregistrată cam la șase metri distanță îi atrase privirea. Era un obiect care se deplasa pe podea. Avea cam jumătate de metru lățime, părțile laterale fiind rotunjite; deschis la culoare, făcea priză cu podeaua, precum mașinile acelea robotizate pentru tuns iarba pe care le văzuse odată într-o reclamă. În momentul în care obiectul întâlnea o vitrină sau o statuie, se oprea, dădea înapoi și pornea în altă direcție. Deasupra avea un dispozitiv prin care era pulverizată o substanță la un interval de câteva secunde.

Se apropie puțin de acel obiect. Orice mișcare încetă, ca și cum i-ar fi simțit prezența. Dispozitivul de deasupra obiectului se răsuci înspre el. Jetul pulverizat îi îmbibă pantalonii cu lichid. Oare ce putea fi? Mașinăria păru să-și piardă interesul în persoana lui și se cufundă în întuneric, împrăștiind în continuare în traseul său substanța urât mirositoare. Se uită peste

balustradă, către zona de la parter, și zări încă o mașinărie din aceea așezată lângă o vitrină. Nimic din toate acestea nu părea a fi un semn bun. Ar fi făcut mai bine să plece. Duhoarea începea să-i întoarcă stomacul pe dos. Mașinăria se opri din deplasare și o auzi scoțând un sunet diferit.

Cu doi ani în urmă, înainte de divorț, de retragerea din funcția guvernamentală și de mutarea intempestivă la Copenhaga, pe vremea când încă mai locuia în Atlanta, dăduse câteva sute de dolari pe un grătar din oțel inoxidabil. Acesta avea un buton roșu care, atunci când îl apăsa, scotea o scânteie ce aprindea flacăra. Își aminti de zgomotul scos de aprinzător la fiecare apăsare a butonului. Era identic cu sunetul pe care tocmai îl auzise. Începură să tășnească scânteii. Etajul fu cuprins de flăcări, mai întâi galbene ca lumina soarelui, apoi de un oranj stins, și în cele din urmă albastru pal, pe măsură ce focul se întindea în toate părțile, devorând lemnul podelei. Limbile de foc se înălțară simultan pe pereți. Temperatura crescuse brusc în intensitate și Cotton Malone își ridică un braț pentru a-și proteja fața. Tavanul se alătură incendiului devastator și, în mai puțin de cincisprezece secunde, întregul nivel superior fu cuprins de flăcări.

Sprinklarele plasate pe tavan se puseră în acțiune. El coborî câteva trepte și așteptă ca focul să se domolească. Ceva îi atrase însă atenția: apa nu făcea decât să amplifice focul. Mașinăria care pornise întregul dezastru se dezintegrează brusc într-o izbucnire tăcută, flăcările rostogolindu-se în toate direcțiile, ca valurile mării în căutarea țărmlui. O sferă de foc se îndreptă către tavan și păru să fie alimentată de apa pulverizată. Atmosfera deveni densă, greu de respirat, dar nu din pricina fumului, ci a unei substanțe chimice care îi provoca amețeli.

TRĂDARE LA VENETIA

Coborî în viteză treptele, câte două o dată. Încă o spirală de foc atacă etajul de deasupra, urmată de alte două. Se auzi zgomot de sticlă fărâmată. Se prăbușise ceva. Se repezi către intrarea principală. Cealaltă mașinărie, care până atunci stătuse inactivă, se trezi la viață, și începu să se deplaseze pe lângă vitrinele cu exponate de la parter, pulverizând soluția prin aerul fierbinte.

Trebuia neapărat să iasă de acolo. Numai că ușa încuiată se deschidea spre interior. Avea cadrul din metal și era din lemn masiv. Nu avea nici o șansă s-o spargă. Se uită la flăcările care își croiau drum în josul scării, înghițind pe rând fiecare treaptă, ca un demon ce cobora să-l întâmpine. Chiar și cromul era devorat necruțător.

Începu să respire cu dificultate, din cauza substanței pulverizate în aer și a oxigenului din ce în ce mai redus. Mai mult ca sigur că va chema cineva pompierii, numai că pe el asta nu avea cum să-l ajute. Dacă o scânteie îi atinge hainele îmbibate... Flăcările ajunseră la baza scărilor. La numai trei metri depărtare.

2

VENEȚIA, ITALIA
DUMINICĂ, 19 APRILIE
ORA 12.15

Enrico Vincenti îl privi scrutător pe acuzat, apoi i se adresează:
– Ai ceva de spus acestui Consiliu?

Bărbatul din Florența nu păru să dea prea mare importanță întrebării.

– Ce-ar fi ca tu și cu oamenii tăi să vă băgați chestia asta undeva?

Vincenti își formulă nedumerirea:

– Poate ai impresia că nu e necesar să ne iei în serios.

– Grasule, eu am prieteni, îi spuse florentinul sigur pe sine.

O grămadă!

Vincenti ținu să pună lucrurile la punct:

– Nu ne interesează prietenii tăi! Însă referitor la trădarea ta, asta e cu totul altă poveste.

Florentinul se îmbrăcase special pentru acea ocazie. Purta un costum Zanetti, de lux, cămașă Charvet, cravată Prada și, bineînțeles, pantofi Gucci. Vincenti constată că ansamblul

vestimentar costa mai mult decât reușeau majoritatea oamenilor să câștige într-un an.

- Uite ce-i, spuse florentinul. Eu o să plec, și uităm toată povestea asta... sau ce-o fi... iar voi, oameni buni, vă puteți întoarce la ceea ce faceți de obicei.

Nici una dintre cele nouă persoane așezate lângă Vincenti nu rosti un cuvânt. Acesta îi avertizase să se aștepte la aroganță. Florentinul fusese angajat pentru realizarea unor treburi administrative în Asia Centrală, activitate pe care Consiliul o considerase ca fiind de importanță vitală. Din nefericire, florentinul modificase însărcinarea în așa fel încât să-și satisfacă propria lăcomie. Dar spre norocul lor, înșelăciunea fusese descoperită și se luaseră măsuri.

- Chiar crezi că partenerii tăi te vor susține? îl întrebă Vincenti.

- Doar nu ești chiar atât de naiv, nu-i așa, grasule? Ei sunt cei care mi-au spus să fac asta.

- Ei susțin altceva, zise Vincenti, ignorând încă o dată cuvintele referitoare la aspectul său fizic.

Partenerii respectivi constituiau un sindicat al delincvenței internaționale, care în multe rânduri se dovedise util Consiliului. Florentinul fusese angajat pe baza unui contract, iar Consiliul trecuse cu vederea înșelăciunea sindicatului mafirot pentru a-l pune la punct pe mincinosul din fața lor. Iar aceasta urma să fie în același timp o atenționare și pentru sindicat. Și lucrurile decurseseră întocmai cum fusese prevăzut. Aceștia renunțaseră deja la suma datorată lor, iar depozitul bancar substanțial al Consiliului fusese returnat. Spre deosebire de florentin, partenerii respectivi înțeleseseră bine cu cine aveau de-a face.

- Ce știi despre noi? întrebă Vincenti.

– Sunteți un grup de oameni bogați, cărora le place să se joace, răspunse italianul ridicând din umeri.

Bravada lui îl amuză pe Vincenti. Patru indivizi stăteau în picioare în spatele florentinului, înarmați cu toții, ceea ce explica motivul pentru care trădătorul se credea în siguranță. Acesta ținuse morțiș să fie însoțit de ei drept condiție a venirii sale acolo.

– Acum șapte sute de ani, spuse Vincenti, un Consiliu al celor Zece supraveghea Venetia. Aceștia erau considerați prea maturi pentru a se lăsa pradă pasiunii sau tentațiilor, și erau însărcinați cu menținerea siguranței publice și cu păstrarea sub control a opoziției politice. Și exact asta au și făcut. Timp de secole. Se întâlneau în secret, pronunțau sentințe și duceau la îndeplinire execuțiile, toate în numele statului venețian.

– Și crezi că mie-mi pasă de lecția asta de istorie?

– Ar trebui să-ți pese, spuse Vincenti, împreunându-și mâinile în poală.

– Cavoul ăsta e deprimant. E al tău?

Într-adevăr, vila era lipsită de farmecul specific unei case care cândva adăpostise o familie, însă sub acel acoperiș stătuseră țari, împărați, arhiduci și capete încoronate. Napoleon însuși fusese găzduit în unul dintre dormitoare. Așa că răspunse cu mândrie:

– Este proprietatea noastră!

– Aveți nevoie de cineva s-o decoreze. Am terminat cu povestea asta?

– Aș vrea să-mi finalizez explicațiile.

Italianul făcu gesturi largi cu mâinile.

– Hai, mai repede! Vreau să mă duc la culcare.

– Și noi suntem un Consiliu al celor Zece. Precum cel original, ne folosim de Inchizitori pentru a ne pune deciziile în

aplicare. La un semn al lui Vincenti, trei bărbați din capătul celălalt al salonului făcură un pas înainte. Ca și în cazul celor de atunci, hotărârile noastre au caracter absolut.

– Dar voi nu sunteți guvernul.

– Nu. Suntem cu totul altceva.

Florentinul avea în continuare o atitudine netulburată.

– Am venit aici în creierii nopții din cauză că partenerii *mei* mi-au dat acest ordin. Nu din cauză că aș fi impresionat de voi. I-am adus pe acești patru oameni ca să mă protejeze. Așa că Inchizitorilor voștri s-ar putea să li se pară dificil să pună ceva în aplicare.

Vincenti se ridică de pe scaun.

– Cred că se impune să clarificăm ceva. Ai fost angajat să te ocupi de o treabă. Ai luat hotărârea să modifice însărcinarea primită, astfel încât să-ți servească propriile interese.

– Dacă nu cumva aveți cu toții intenția să ieșiți de aici cu picioarele înainte, lăsați baltă problema asta.

Vincenti ajunsese la capătul răbdării. Îi dispăcea sincer acest aspect al îndatoririlor sale oficiale. Făcu un semn și cei patru bărbați care veniseră odată cu florentinul îl înșfăcăară pe idiot. Aroganța de pe chipul acestuia se transformă într-o expresie de surpriză. Florentinul fu dezarmat, în vreme ce trei dintre oameni îl țineau cu putere. Un Inchizitor se apropie și îi prinse acuzatului brațele la spate cu bandă adezivă groasă, pe urmă îi legă genunchii și gleznela una de cealaltă și îi înfășură fața, acoperindu-i gura. Cei trei îi dădură apoi drumul, iar corpul greoi al florentinului se prăbuși pe covor cu o bufnitură surdă.

– Acest Consiliu te-a găsit vinovat de trădare față de Liga noastră, spuse Vincenti.

Făcu din nou un semn și o pereche de uși duble se deschisă. Un coșciug din lemn acoperit cu un strat gros de lac fu împins înăuntru pe roțile, având capacul deschis, prins în balamale. Ochii florentinului se măriră de groază în momentul în care înțelese ce soartă i se rezervase. Vincenti se apropie de el.

– Acum cinci sute de ani, trădătorii de stat erau închiși în niște camere situate deasupra palatului dogelui, construite din lemn și plumb, expuse acțiunii elementelor naturii – acestea căpătând denumirea de sicrie. Se opri și așteptă ca vorbele sale să-și facă efectul. Erau niște locuri oribile. Majoritatea celor care intrau în ele mureau. Tu ne-ai luat banii și, în același timp, ai încercat să aduni tot mai mulți pentru tine însuși. Vincenti clătină din cap. Nu se îngăduie așa ceva. Și, apropo, partenerii tăi au hotărât că *tu* ești prețul pe care-l vor plăti pentru a menține relațiile cu noi.

Florentinul se zbătu în legături cu o vigoare reînnoită, protestele fiindu-i înăbușite de banda adezivă care-i acoperea gura. Unul dintre Inchizitori îi scoase din încăpere pe cei patru bărbați care-l însoțiseră pe florentin. Aceștia își terminaseră treaba. Ceilalți doi Inchizitori ridicară corpul care continua să se zbată și îl aruncară în sicriu.

Vincenti se uită în interiorul coșciugului și citi în ochii florentinului exact ceea ce exprimau aceștia. Fără îndoială, trădase Consiliul, însă nu făcuse decât să îndeplinească ordinele primite de la Vincenti, nicidecum de la partenerii lui. Vincenti fusese cel care îi modificase însărcinarea, iar florentinul compăruse în fața Consiliului numai în urma asigurărilor pe care Vincenti i le adusese în particular că nu avea de ce să-și facă griji. Nu era decât o scenetă pentru ochii lumii. Fără

TRĂDARE LA VENETIA

probleme. Nu trebuia decât să-și joace rolul, iar totul avea să se termine cu bine în mai puțin de o oră.

– „Grasule“? îl întreabă Vincenti. *Arrivederci!*¹

Închise sicriul, trântind capacul cu putere.

¹ La revedere! (în limba italiană în original)

COPENHAGA

Malone privi cum flăcările care coborau treptele se opriră la un sfert din distanța pe care o mai aveau de parcurs până la parter, neindicând prin nimic că vor mai înainta. Se găsea în dreptul unei ferestre și căută ceva cu care să o poată izbi. Singurele scaune pe care le văzu se aflau prea aproape de foc. Cel de-al doilea mecanism continua să se deplaseze pe suprafața parterului, pulverizând vapori. Nu prea îndrăznea să se miște. Ar fi putut să se dezbrace de haine, însă părul și pielea îi erau și ele îmbibate cu substanța chimică.

Auzi trei bătăi în fereastră, care-l făcură să tresară. Se răsuci în loc și zări, la mai puțin de o jumătate de metru de el, un chip familiar care se uita la el. Era Cassiopeia Vitt. Dar ce căuta ea acolo? Surprinderea i se citea cu siguranță în privire, însă reveni la ceea ce îl interesa și strigă către femeie:

– Trebuie să ies de aici!

Ea îi făcu semn spre ușă. El își încrucișă degetele, indicându-i astfel că era încuiată. Femeia îi făcu semn să se dea înapoi. Pe când Malone se conforma, începură să sară scântei de sub mașinăria umblătoare. Se repezi înspre aceasta și o răsturnă cu

picioarul. Sub ea zări roțițe și alte dispozitive mecanice. Auzi o bufnitură, pe urmă încă una, și își dădu seama ce făcea Cassiopeia: trăgea cu pistolul în fereastră. Apoi zări ceva ce nu observase mai devreme: deasupra vitrinelor cu exponate ale muzeului se aflau niște pungi din plastic închise etanș, pline cu un lichid transparent. Fereastră plesni într-un loc. Nu mai avea de ales, așa că își asumă toate riscurile și înșfăcă unul dintre scaunele pe care le observase mai devreme în apropierea flăcărilor. Izbi cu el în sticla crăpată. Scaunul trecu prin geam, aterizând pe stradă, în zgomot de sticlă spartă. Mecanismul umblător se redresă de la sine. Una dintre scânteii aprinse substanța chimică și flăcări albastre începură să cuprindă zona parterului, avansând rapid în toate direcțiile, adică și spre el. Se repezi înainte și sări pe fereastră deschisă, aterizând în picioare. O văzu pe Cassiopeia la un metru de el. Simțise schimbarea de presiune petrecută în momentul în care se spărsese fereastră. Știa câte ceva despre incendii. În momentul acela, flăcările erau supraalimentate de noile provizii de oxigen. Diferențele de presiune aveau și ele un efect. În limbajul pompierilor, acest lucru se numea „incendiere totală”. Și pungile acelea de plastic de deasupra vitrinelor! Știa ce se afla în interiorul lor. O apucă pe Cassiopeia de mână și o trase grăbit pe partea cealaltă a străzii.

– Ce faci? Întrebă ea.

– A sosit momentul să facem o baie.

Săriră de pe parapetul din cărămidă exact în momentul în care o sferă de foc izbucni cu furie dinlăuntrul muzeului.

4

SAMARKAND

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 5.45

Ministrul Suprem Irina Zovastina mângâie calul și se pregăti pentru joc. Îi plăcea grozav să joace imediat după răsăritul soarelui, în lumina abia conturată de dimineața devreme, pe un câmp cu iarba umezită de rouă. Era înnebunită și după faimoșii armăsari pursânge de Fergana, la mare preț de peste o mie de ani, când erau oferii chinezilor în schimbul mătăsii. În grajdurile ei se aflau peste o sută de cai, crescuți atât pentru plăcere, cât și din motive politice.

– Ceilalți călăreți sunt gata? îl întrebă ea pe îngrijitor.

– Da, doamnă ministru! Vă așteaptă pe teren.

Era încălțată cu cizme înalte din piele și purta o haină de piele căptușită peste *chapan*-ul¹ lung. Peste părul scurt, de un

¹ Caftan purtat de obicei de către bărbații din Asia Centrală pe deasupra hainelor, în special în lunile reci de iarnă, având diverse culori și modele (n.tr.)

blond argintiu, purta o căciulă făcută din blana unui lup de care era foarte mândră că îl omorâse personal.

– Atunci să nu-i lăsăm să aștepte! spuse ea, și încălecă.

Împreună, ea și acest animal câștigaseră de nenumărate ori *buzkashi*, joc străvechi, jucat cândva pe tot cuprinsul stepei de un popor care obișnuise să-și ducă viața și să moară în șaua calului. Lui Genghis-Han în persoană îi plăcuse acest joc. Pe vremea aceea, femeile nu aveau voie nici măcar să privească jocul, darămite să mai și participe la el. Însă ea schimbase această regulă.

Calul cu picioare zvelte și cu pieptul lat se încordă în momentul în care îi simți mângâierea pe grumaz.

– Răbdare, Bucefal!

Îi dăduse acest nume după armăsarul care îl purtase pe Alexandru cel Mare de-a lungul Asiei, dintr-o bătălie în alta. Caii care participau la *buzkashi* erau însă cu totul speciali. Înainte de a juca pentru prima dată, ani întregi de antrenamente îi obișnuiau cu haosul jocului. În afară de ovăz și de secară, în dieta lor erau introduse ouă și unt. La sfârșitul perioadei, când animalul se îngrășa, era înhămat și înșeuat, fiind apoi lăsat în plin soare timp de mai multe săptămâni în șir, nu numai ca să ardă kilogramele în exces, dar și pentru a-l învăța răbdarea. Antrenamentul continua cu galopul alături de alți cai. Agresivitatea era încurajată, însă întotdeauna cu o anumită disciplină, astfel încât calul și călărețul să devină o echipă.

– Sunteți gata? o întreabă îngrijitorul.

Acesta era un tadjic, născut în munții dinspre răsărit, și lucra pentru ea de aproape zece ani. Era singurul căruia îi îngăduia să o pregătească pentru joc.

– Cred că sunt bine protejată, spuse ea bătându-se cu palma peste piept.

Haina de piele cu căptușeală din blană îi stătea fix, la fel ca și pantalonii din piele. Fusesse un mare avantaj faptul că nimic din silueta ei îndesată nu era prea feminin. Brațele și picioarele ei musculoase erau bine definite de obișnuința de a se antrena cu meticulozitate în mod regulat și de regimul alimentar strict. Fața lătareată și trăsăturile alungite aveau o ușoară tentă mongoloidă, la fel ca și ochii căprui înfundați în orbite, moșteniți din partea mamei, a cărei familie își trăgea rădăcinile din nordul îndepărtat. Anii de disciplină autoimpusă o deprinseseră să asculte mai mult și să vorbească mai puțin. Emană vigoare prin toți porii.

Mulți susținuseră că era imposibilă realizarea unei federații asiatice, însă ea le dovedise tuturor că se înșelaseră. Kazahstanul, Uzbekistanul, Kirghistanul, Karakalpakstanul, Tadjikistanul și Turkmenistanul nu mai existau. Cu cincisprezece ani în urmă, aceste foste republici sovietice, după ce încercaseră pentru scurt timp experiența independenței, se uniseră în nou înființata Federație a Asiei Centrale. Nouă milioane și jumătate de kilometri pătrați, șaiszeci de milioane de oameni, o întindere masivă de teritoriu care rivaliza ca mărime, capacități și resurse cu America de Nord și cu Europa. Acesta fusese visul ei. Iar acum era o realitate.

– Aveți grijă, doamnă ministru! Le place să vă pună la încercare.

– Atunci ar fi bine să își dea toată silința, răspunse ea zâmbind.

Vorbeau în limba rusă, deși dari, kazaha, tadjica, turkmena și kirghiza erau acum toate limbi oficiale ale Federației. Ca un

compromis făcut față de numeroșii slavi, rusa rămăsese limba „comunicării interetnice“.

Ușile de la grajd se deschiseră, iar Irina Zovastina cuprinse cu privirea câmpul plat care se întindea pe mai bine de un kilometru. Înspre mijlocul acestuia se aflau douăzeci și trei de bărbați călare, adunați lângă o groapă nu prea adâncă, săpată în pământ. Înăuntru se afla *boz-ul*, o carcasă de capră, fără cap, organe interne sau picioare, ținută timp de o zi în apă rece pentru a o face mai rezistentă la ceea ce urma să suporte. La fiecare capăt al terenului se ridica un stâlp dungat. Călăreții continuau să călărească. Erau *chopenoz*, adică jucători, ca și ea. Gata să înceapă jocul.

Îngrijitorul îi înmână un bici. Cu secole în urmă, acestea erau din piele, iar la vârf aveau bile de plumb. Acum deveniseră mai inofensive, fiind însă în continuare utilizate nu numai pentru îmboldirea cailor, ci și pentru a-i ataca pe ceilalți jucători. Biciul ei era prevăzut cu un frumos mâner de fildeș. Se așeză mai bine în șa. Soarele tocmai se ridicase deasupra pădurii dinspre răsărit. Palatul său fusese cândva reședința haniilor care conduseseră regiunea până la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, când invadaseră rușii. Avea treizeci de încăperi, pline de mobilier uzbek și de porțelanuri orientale. Locul în care se aflau acum grajdurile fusese cândva ocupat de harem. Slavă zeilor că zilele acelea luaseră sfârșit!

Trase adânc aer în piept, simțind savoarea unui nou început de zi.

– Succes la joc! îi spuse îngrijitorul.

Ea îi mulțumi cu o înclinare a capului pentru urare și se pregăti să intre pe teren. Totuși, nu se putu împiedica să nu cadă pe gânduri. Oare cum stăteau lucrurile în Danemarca?

COPENHAGA

Viktor Tomas stătea la adăpostul întunericului, de cealaltă parte a canalului, și privea cum arde Muzeul Greco-Roman. Se întoarse către partenerul său, însă nu dădu glas celor de domeniul evidenței: apăruseră probleme.

Rafael fusese cel care-l atacase pe intrus, al cărui trup lipsit de conștiință îl târâse după aceea în interiorul muzeului. Cumva, după pătrunderea lor clandestină, ușa principală se întredeschisese și, de după balustrada de la etaj, zărise o umbră care se apropia de intrare. Rafael, care lucra la parter, reacționase instantaneu, poziționându-se în dreptul ușii. Adevărul era că ar fi trebuit să aștepte, pentru a vedea intențiile vizitatorului, însă Rafael trăsesese cu o mișcare brutală silueta în interiorul muzeului pentru a vedea, și îl izbise pe individ în tâmplă cu una dintre sculpturi.

– Femeia, spuse Rafael. Aștepta acolo, înarmată cu un pistol. Asta nu-mi miroase a bine!

Viktor încuviință. O femeie cu părul lung, închis la culoare, bine proporționată, îmbrăcată cu un costum mulat pe corp. În momentul în care clădirea luase foc, apăruse de pe o alee și se

oprise lângă canal. Când individul respectiv se ivise în dreptul ferestrei, femeia scosese pistolul și trăsesese în geam. Și bărbatul reprezenta o problemă. Avea părul deschis la culoare, era înalt și musculos. Azvârlise un scaun prin fereastră, apoi, dintr-un salt, fusese afară, cu o agilitate surprinzătoare, de parcă mai făcuse acest lucru și cu alte ocazii. O înșfăcase imediat pe femeie de braț și plonjaseră amândoi în apa canalului.

Pompierii sosiseră după câteva minute, chiar în clipa în care cei doi ieșeau din apă, și fuseseră înfășurați în păaturi termozolante. Testoasele își îndepliniseră sarcina, în mod evident. Rafael fusese cel care le botezase așa, întrucât chiar semănau cu niște testoase din mai multe puncte de vedere, având inclusiv capacitatea de a se întoarce singure în caz că erau răsucite pe spate. Din fericire, nici o rămășiță a mașinariilor nu avea să supraviețuiască incendiului. Amândouă erau confecționate din materiale combustibile care se vaporizau în căldura intensă produsă de acțiunea lor distructivă. Era adevărat că orice investigator ar fi putut stabili rapid că focul fusese pus de o mână criminală, însă era imposibil să se găsească vreo dovadă despre metoda utilizată sau despre mecanismul declanșator. Numai că individul respectiv supraviețuise.

– Tipul ăsta o să ne facă probleme? întrebă Rafael.

Viktor continuă să-i privească pe pompieri cum se luptau cu flăcările. Cei doi, bărbatul și femeia, se așezaseră pe parapetul din cărămidă, înfășurați încă în păturile lor. Păreau a se cunoaște. Acest lucru îl îngrijoră și mai tare. Așa că îi răspunse lui Rafael la întrebare în singurul mod de care era capabil:

– Fără îndoială.

Malone își recăpătase prezența de spirit. Cassiopeia se cuibărise alături de el, înfășurată într-o pătură. Rămăseseră în

picioare numai niște ruine ale zidurilor muzeului, și nimic din interiorul acestuia nu supraviețuise. Clădirea veche arsesese rapid. Pompierii continuau să se ocupe de flăcări, concentrându-se asupra limitării proporțiilor dezastrului. Deocamdată, nici una dintre clădirile alăturate nu fusese afectată.

Aerul nopții era încărcat de izul de funingine și de încă ceva, un miros dulceag-amăru, asemănător cu cel al substanței pe care o inhalase el în interiorul muzeului cât timp fusese sechestrat acolo. Fumul continua să se ridice înspre cer, acoperind strălucirea stelelor. Un bărbat bine făcut, îmbrăcat în costumul galben de pompier, acum murdar de negreală, se apropie pentru a doua oară de ei cu un mers legănat. Era șeful uneia dintre echipe. Un polițist le luase deja câte o declarație, atât lui, cât și Cassiopeiei.

– E exact așa cum spuneți despre sprinklere, i se adresa șeful echipei în limba daneză. Apa noastră nu face decât să întetească focul.

– Și cum ați reușit să-l țineți în cele din urmă sub control? întrebă Malone.

– Când rezervorul a rămas fără lichid, am introdus furtunurile în apa canalului și am pompat direct de acolo. Asta a avut efect.

– Apă sărată? întrebă Malone, deoarece știa că toate canalele din Copenhaga aveau ieșire la mare.

Șeful de echipă dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da, s-a stins imediat.

– Ați găsit ceva în interiorul clădirii? se interesă Malone.

– Nici urmă de mașinăriile alea pe care le-ați descris polițistilor. Însă locul era atât de încins, încât s-au topit până și statuile de marmură, spuse șeful de echipă și își trecu o mână

prin părul ud. Este vorba despre un combustibil puternic. O să avem nevoie de hainele voastre. Ar putea fi singura sursă prin care să depistăm compoziția acestuia.

– Nu prea cred, spuse Malone. Am plonjat amândoi în canal.

– Mda, aveți dreptate, zise șeful de echipă clătinând din cap. O să le placă la nebunie treaba asta celor care vor investiga cauzele incendiului.

În vreme ce pompierul se îndepărta greoi, Malone se întoarse înspre Cassiopeia și se grăbi s-o ia la întrebări:

– Vrei să-mi spui și mie ce se petrece?

– Nu ar fi trebuit să te afli aici până mâine-dimineață.

– Țsta nu-i un răspuns la ce te-am întrebat!

Părul ei des, negru și sărmos îi atârna ud pe umeri, încadrându-i în linii dezordonate chipul atrăgător. Era o musulmană spaniolă, care trăia în sudul Franței. Era inteligentă, bogată și pe deplin conștientă de calitățile ei, iar ca profesie era inginer și istoric. Însă prezența ei la Copenhaga cu o zi mai devreme decât îi spusese lui însemna cu siguranță ceva. De asemenea, venise înarmată și îmbrăcată ca pentru luptă, cu pantaloni negri din piele și o greacă mulată, tot din piele. Se întrebă dacă avea să se dovedească dificilă, sau urma să fie cooperantă.

– Noroc că eram aici, altfel cine-ți mai salva pielea? îi spuse ea.

El nu-și putu da seama dacă vorbea serios sau doar îl tachina.

– Dar de unde știai tu că pielea mea avea nevoie să fie salvată?

– E o poveste lungă, Cotton!

– Am timp berechet! M-am retras din activitate.

– Eu nu.

El îi sesiză nota de amărăciune din voce și presimți ceva.

– Știai că această clădire urma să fie incendiată, nu-i așa?
o întrebă.

Ea îi evită privirea, uitându-se în lungul canalului.

– Ca să spun drept, chiar îmi doream să ardă, îi răspunse
Cassiopeia.

– Vrei să-mi explici și mie chestia asta?

Ea tăcu o vreme, absorbită de gânduri.

– Eram aici. Mai devreme. Am văzut doi indivizi care au
pătruns în muzeu. I-am văzut și cum au pus mâna pe tine.
Trebuia să-i urmăresc, însă nu am putut, spuse ea, apoi se opri.
După câteva secunde, continuă: Din cauza ta.

– Cine erau?

– Erau cei care au lăsat acolo mașinăriile ălea.

Ea ascultase în vreme ce el dăduse declarația către poliție, însă
Malone simțise tot timpul că era la curent cu toată povestea.

– Ce-ai zice să lăsăm gogoșile deoparte și să-mi spui ce se
petrece aici? Am fost la un pas de moarte din cauza a ceea ce
făci tu.

– N-ar trebui să mai dai atenție ușilor deschise, mai ales
noaptea.

– E greu să renunți la vechile obiceiuri. Ce se petrece?

– Doar ai văzut flăcările. Ai simțit dogoarea. Destul de
neobișnuit, nu crezi?

El își aminti felul în care focul se extinsese pe trepte în jos,
oprindu-se apoi brusc, ca și cum ar fi așteptat să-l invite cineva
pentru a porni mai departe.

– Mda, că bine zici!

- În secolul al șaptelea, când flotele musulmane au atacat Constantinopolul, ar fi trebuit să obțină o victorie zdrobitoare. Aveau arme mai bune și o grămadă de ostași. Însă bizantinii le-au pregătit o surpriză. Ei îl numeau foc lichid sau foc sălbatic, și l-au dezlănțuit asupra corăbiilor, distrugând în totalitate flota invadatoare. Cassiopeia evita în continuare să-l privească. Arma a supraviețuit în diverse forme până în perioada cruciadelor și, în cele din urmă, a dobândit numele de foc grecesc. Secretul formulei originale era atât de bine păzit, încât numai împărații bizantini în persoană aveau acces la el. Aceștia au păstrat taina atât de bine, încât, în momentul în care imperiul și-a găsit sfârșitul, formula s-a pierdut și ea. Cassiopeia răsuflă adânc, ținând pătura strâns înfășurată în jurul ei. Ei bine, a fost găsită din nou.

- Vrei să spui că tocmai am văzut cum arată focul grecesc?

- Cu o mică șmecherie. În varianta asta, nu suportă apa sărată.

- Și atunci, de ce nu le-ai spus acest lucru și pompierilor când au sosit aici?

- Nu vreau să răspund la mai multe întrebări decât este necesar.

- Și de ce să lași muzeul ăsta să ardă? insistă Malone să afle. Nu există aici chiar nimic de valoare?

Își întoarse privirea spre mormanul de piatră înnegrită și zări rămășițele carbonizate ale bicicletei sale. Simți că femeia de lângă el îi mai ascundea ceva, deoarece continua să îi evite privirea. Niciodată, de când o cunoștea, nu văzuse la ea vreo urmă de neîncredere, de nervozitate sau de deprimare. Cassiopeia era o tipă dură, mereu în alertă, cu multă stăpânire de

sine, și foarte inteligentă. Numai că în clipa aceea părea tulburată.

O mașină apărură la capătul îndepărtat al străzii care fusese blocată de un cordon de poliție. Recunoscuse sedanul britanic de lux și silueta care coborî de pe bancheta din spate: era Henrik Thorvaldsen.

– A venit aici pentru a vorbi cu noi, spuse Cassiopeia ridicându-se în picioare.

– Și de unde știa că suntem aici?

– Să știi că se petrece ceva, Cotton!

6

VENEȚIA

ORA 2.30

Vincenti era bucuros că dezastrul care ar fi putut avea loc din cauza florentinului fusese evitat. Făcuse o greșeală. Timpul era scurt, iar el se deda unui joc periculos, însă, după cum se părea, soarta îi mai acordase o șansă.

– Situația din Asia Centrală este sub control? îl întreabă cineva din Consiliul celor Zece. Am reușit să împiedicăm ce a încercat să facă nebunul ăla?

Toată adunarea, bărbați și femei, rămăsese în încăpere după ce florentinul fusese scos de acolo, zbatându-se în sicriul său pe roțile. Mai mult ca sigur că, de atunci, un glonț în cap pusese deja capăt rezistenței omului.

– Stăm bine, spuse Vincenti. M-am ocupat personal de această situație, numai că Ministrul Suprem Zovastina are un comportament de starletă. Presupun că va face un adevărat spectacol.

– Nu este o persoană de încredere, zise altcineva.

El se miră de vehemența cu care fuseseră rostite aceste cuvinte, având în vedere faptul că Zovastina era aliata lor, însă, chiar și așa, fu într-un totu de acord.

– Despoții constituie întotdeauna o problemă, spuse el, apoi se ridică și se duse la o hartă care atârna pe unul dintre pereți. Cu toate astea, a realizat al naibii de multe! A reușit să unească șase state asiatice corupte într-o federație care ar putea foarte bine să reziste. Vincenti arătă înspre hartă. Practic, a reconfigurat harta lumii.

– Și cum a reușit acest lucru? se auzi o întrebare. Cu certitudine nu prin metode diplomatice!

Vincenti era la curent cu relatările oficiale. După căderea Uniunii Sovietice, Asia Centrală fusese profund afectată de războaie civile și de tot felul de conflicte, deoarece fiecare dintre teritoriile a căror denumire se termina în „stan“ lupta pentru independență. Așa-numita Comunitate a Statelor Independente care apăruse după URSS nu exista, la drept vorbind, decât cu numele. Corupția și incompetența erau la putere. Irina Zovastina condusese reformele locale pe vremea lui Gorbaciov, promovând perestroika și glasnostul, fiind la timona campaniei de depistare și judecare a multor birocrați corupți. Și totuși, sfârșise prin a trece la ofensivă și a-i expulza pe ruși, amintindu-le oamenilor de cucerirea colonială a Rusiei și avertizându-i în privința amenințărilor ce planau asupra mediului, punctând că asiaticii mureau cu miile din cauza poluării rusești. În cele din urmă, luase cuvântul în Adunarea Reprezentanților din Kazahstan și impulsionase proclamarea republicii. Un an mai târziu, fusese aleasă președinte. Occidentul o primise cu brațele deschise. Părea o persoană venită să producă schimbări într-o zonă în care rareori se schimba ceva. Apoi, cu cincisprezece ani în urmă, lumea rămăsese încremenită atunci când ea făcuse public anunțul cu privire la Federația Asiei Centrale. Fuseseră șase națiuni, iar acum era una singură. Cu toate acestea, colegul lui Vincenti avea dreptate. Nu fusese vorba despre un miracol, ci mai degrabă de manipulare. Așa că răspunse la întrebare rostind ceea ce era evident:

- A impus-o cu forța.
- Și în urma morții atât de convenabile a opozanților ei politici.

- Aceasta a fost dintotdeauna o modalitate de a accede la putere, spuse Vincenti. Nu putem s-o blamăm pentru acest lucru. Și noi facem la fel, continuă el, îndreptându-și apoi privirile înspre un alt membru al Consiliului celor Zece. Fondurile sunt la locul lor?

Trezorierul încuviință cu o mișcare a capului.

- Trei virgulă șase miliarde, dispersate prin diverse bănci din întreaga lume, cu acces ușor, direct la Samarkand.

- Presupun că membrii noștri sunt pregătiți.

- Un influx reînnoit de investiții va începe imediat. Majoritatea membrilor intenționează niște expansiuni semnificative. Au fost prudenți până în acest punct, datorită indicațiilor noastre.

Timpul era scurt. La fel cum se întâmpla și cu Consiliul inițial al celor Zece, jumătate din membrii prezentului Consiliu urmau să fie schimbați în curând. Regulile interne ale Ligii erau ca din doi în doi ani să fie schimbați câte cinci membri. Lui Vincenti îi expira termenul în mai puțin de treizeci de zile. Acest lucru era o binecuvântare, dar în același timp o problemă.

Cu șase sute de ani în urmă, Veneția fusese o republică oligarhică, guvernată de neguțători printr-un sistem politic complicat creat cu scopul de a preveni despotismul. Facțiunile și intrigile erau considerate ca fiind consecința unor procese bazate cu preponderență pe noroc. Nici o persoană nu deținea vreodată întreaga autoritate. Întotdeauna existau grupuri de persoane care consiliau, luau deciziile și acționau. Iar aceste grupuri se schimbau la intervale regulate. Și totuși, corupția reușise să se strecoare. Comploturile și urmărirea scopurilor particulare erau în plină floare. Intrigile se țesau de zor.

TRĂDARE LA VENETIA

Oamenii întotdeauna găseau o modalitate pentru aceasta. Și la fel făcuse și el. Avea treizeci de zile. Mai mult decât suficient.

- Și ce se va întâmpla cu Ministrul Suprem Zovastina? întrebă unul dintre membrii Consiliului, întrerupându-i șirul gândurilor. Va fi bine?

- Ei bine, spuse el, acest lucru ar putea deveni subiectul întâlnirii de față.

SAMARKAND

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 6.20

Zovastina dădu pintoni calului său. Ceilalți *chopenoz* își biciuiau și ei armăsarii. Noroiul țâșnea spre ea dinspre gazonul ud, frământat de copite. Luă biciul în gură și apucă hățurile cu ambele mâini. Până acum, nimeni nu avusese vreo tentativă de a lua carcasa caprei care zăcea în locașul ei din pământ.

– Hai, Bucefal, îi spuse calului la ureche printre dinții înțeleștați. A sosit vremea să le arătăm ce suntem în stare. Smuci hățurile, iar animalul țâșni înainte.

Jocul era simplu. Trebuia să apuce *boz-ul*, să călărească ținându-l în mână până la capătul celălalt al terenului, să ocolească stâlpul, apoi să se întoarcă și să depună capra moartă în cercul dreptății, trasat pe iarbă cu var. Părea ușor, însă dificultatea venea din partea celorlalți *chopenoz*, care aveau voie să facă aproape orice pentru a fura *boz-ul*.

Invitația de a juca *buzkashi* cu ea era considerată o onoare, iar Irina Zovastina își selecționa participanții cu mare atenție. Cei de astăzi erau o combinație între garda ei personală și încă

nouă invitați, care alcătuiau cele două echipe de câte doisprezece membri. Ea era singura femeie de acolo. Și acest lucru îi făcea plăcere.

Bucefal păru să simtă ce anume se aștepta de la el și se îndreptă înspre *boz*. Un alt jucător se izbi în partea dreaptă a calului. Zovastina își luă biciul din gură și îl sfichiui pe celălalt călăreț, lăsând întipărite pe chipul bărbatului forma împletiturilor din piele. Acesta îi ignoră atacul și își continuă asaltul, alți trei călăreți alăturându-i-se în încercarea de a o opri.

Doi membri ai echipei ei se apropiară și se angajară în luptă cu cei trei adversari. O învâlmășeală de cai și de călăreți se produse în jurul *boz*-ului. Ea le spusese mai devreme celor din echipa ei că dorea să fie prima care face turul în jurul stâlpului, iar aceștia păreau să-și îndeplinească sarcina de a o ajuta.

Un al patrulea călăreț din echipa adversă se apropie. Totul părea să se învârtă cu ea, cei douăzeci și patru de *chopenoz* călărind în cerc. Unul dintre adversari îi sfichiui pieptul cu biciul, însă jacheta din piele groasă o protejă de lovitură. De obicei, lovirea Ministrului Suprem reprezenta o ofensă capitală, însă această regulă era abolită în timpul jocului de *buzkashi*. Ea dorea ca jucătorii să nu fie reținuți de nimic.

Un călăreț alunecă de pe cal și se izbi de pământ. Nimeni însă nu se opri să-l ajute. Era interzis. Fracturile, rănilor și tăieturile erau la ordinea zilei. La drept vorbind, se întâmplase chiar să moară cinci bărbați în decursul ultimilor doi ani. Moartea fusese dintotdeauna ceva obișnuit în timpul jocului de *buzkashi*. Chiar și Codul Penal al Federației conținea o excepție, nefiind considerată o infracțiune uciderea unui om pe parcursul acestui joc.

Irina Zovastina dădu ocol scobiturii din pământ. Un alt jucător se întinse după *boz*, însă ea îl plesni cu biciul peste

mână. Apoi trase puternic de hățuri și îl încetini pe Bucefal, rotindu-se amândoi în loc și năpustindu-se încă o dată asupra carcasei, înainte ca adversarii să o ajungă din urmă. Încă doi călăreți căzură la pământ.

De câte ori trăgea aer în piept, simțea mirosul de iarbă și de noroi. Scuipă mizeria care i se adunase în gură, umplându-și însă plămânii cu mirosul de sudoare care venea dinspre cal. Își îndesă din nou biciul în gură și se aplecă, cu o mână ținându-se bine de șa, iar cu cealaltă apucând carcasa. Sângele țâșni din zonele de unde fuseseră secționate copitele și capul caprei. Trase în sus leșul animalului și îl prinse cu nădejde, apoi îl îndemnă pe Bucefal s-o ia la stânga. De acum încolo numai trei reguli mai stăteau în picioare: carcasa nu trebuia legată, nu era permisă lovirea mâinii celui care ținea leșul, și nu era voie să fie împiedicați caii în nici un fel.

Sosise vremea să alerge înspre stâlp. Îi dădu piteni lui Bucefal. Echipa adversă se apropie de ea. Cei din echipa ei galopau din urmă să-i sară în ajutor. Carcasa era grea, avea probabil în jur de treizeci de kilograme, însă brațele ei puternice puteau să o susțină fără probleme. Sângele caprei continua să i se prelingă pe mână și pe mânecă. O lovitură primită în spinare îi atrase atenția. Se întoarse în șa și zări doi călăreți din echipa adversă. Alți câțiva se agitau puțin mai în spate.

Copitele izbeau tunător pământul jilav, iar aerul era străpuns de nechezatul frenetic al cailor. *Chopenoz*-ii ei îi veniră în ajutor. Avură loc schimburi de lovituri. Ea avea degetele încleștate în blana caprei, simțindu-și antebrațele amorțite de durere. Stâlpul se afla la o distanță de cincizeci de metri.

Terenul se întindea în spatele palatului de vară pe un câmp acoperit de iarbă care se sfârșea într-o pădure deasă. Sovieticii utilizaseră acest complex drept refugiu pentru elita partidului, ceea ce explica motivul pentru care supraviețuise. Ea modificase configurația zonei, însă reținuse în mod înțelept câteva aspecte ale ocupației rusești.

Alți călăreți se alăturară luptei dintre echipele adverse. Bicele sfichiuiu și se auziră gemetele de durere ale bărbaților. Aceștia începură să-și arunce obscenități.

Ea ajunsese în frunte, însă era un avantaj fragil. Trebuia să încetinească apoi pentru a înconjura stâlpul, după care să se întoarcă înspre cercul dreptății, ceea ce le acorda tuturor ocazia de a o ataca. Deși echipa ei o ajutase până în acel moment, regulile permiteau acum ca oricine să poată fura *boz*-ul și să înceapă o nouă alergare. Hotărî să-i ia pe toți prin surprindere. Îi dădu pînteni lui Bucefal, direcționându-l spre dreapta. Nu exista vreo regulă care să stabilească limitele suprafeței de joc. Călăreții puteau să se aventureze în orice direcție, și chiar făceau acest lucru. Își continuă galopul în arc de cerc înspre exterior, în timp ce mulțimea de *chopenoz* se îngrămădea la stînga ei, împingând-o către marginea terenului, a cărui suprafață era delimitată de șiruri de copaci înalți. Ar fi putut să se strecoare printre ei – mai făcuse acest lucru –, însă astăzi preferă o altă abordare.

Înainte ca vreunul dintre participanți să poată reacționa la schimbarea ei bruscă de direcție, o luă la stînga și străbătu terenul în zigzag, tăind calea corpului principal de călăreți și determinându-i pe toți să încetinească. Momentul lor de ezitare îi permise să se năpustească înainte și să facă înconjurul stâlpului. Ceilalți o urmară. Își îndreptă atenția în fața ei. Un călăreț o aștepta la cincizeci de metri distanță. Avea tenul

măsliniu și un chip bărbos, cu trăsături inexpressive. Stătea drept în șa, și ea îl zări cum scoate un pistol de sub pelerina din piele. Ținea arma aproape de trup, așteptând-o.

– Bucefal, hai să-i arătăm că nu ne este frică de el!

Calul se năpusti în față. Individul cu pistolul nu se clinti. Zovastina îl țintuia cu privirea. Nimeni nu va putea să o determine vreodată să se retragă. Pistolul se ridică. Eco-ul unei împușcături răsună în cuprinsul terenului. Individul care ținea arma se clătină în șa, apoi se prăbuși pe pământul umed. Calul său, speriat de întâmplare, o luă la goană de unul singur. Ea trecu peste cadavru, Bucefal împlântându-și copitele în carnea caldă încă, trupul fiind aruncat într-o parte din viteza calului. Continuă să galopeze până când cercul dreptății îi apărură în raza vizuală. Călări până ajunse în dreptul acestuia și aruncă *boz-ul* în mijloc, trăgând apoi de frâie și oprindu-l pe Bucefal.

Ceilalți călăreți se opriseră cu toții în locul în care zăcea bărbatul mort. Împușcarea unui jucător era cu totul împotriva regulilor. Numai că ceea ce se întâmplase nu făcea parte din nici un joc. Sau făcea? Poate că da, însă era cu totul alt tip de întrecere, cu alt gen de jucători și alte reguli. Nici măcar unul dintre bărbații prezenți acolo în acel moment nu avea cum să înțeleagă sau să aprobe acel lucru.

Trase de hățuri și se îndreptă în șa, aruncând o privire înspre acoperișul palatului. Din interiorul unuia dintre fostele foișoare de supraveghere sovietice, lunetistul îi semnală succesul, gesticulând cu pușca. Ea îi întoarse gestul, ridicându-l pe Bucefal pe picioarele din spate, iar calul necheză puternic, exprimându-și aprobarea față de omor.

8

COPENHAGA

ORA 3.10

Cassiopeia îi urmă pe Malone și pe Henrik Thorvaldsen în anticariatul lui Malone. Era frântă. Chiar dacă se așteptase la o noapte lungă, ultimele câteva luni își spuneau cuvântul, mai ales ultimele săptămâni, iar chinul nu părea nici pe departe să ia sfârșit în curând. Malone aprinse lumina. Aflase și ea ce se întâmplase în toamna precedentă – când își făcuse apariția fosta soție a lui Malone și urmasă o explozie chiar în acel loc, însă restauratorii făcuseră o treabă excelentă. Tâmplăria îi atrase atenția: deși nouă, fusese realizată în așa fel încât să pară veche.

– Felicitări pentru mâna de lucru! spuse ea.

– Am vrut să arate așa cum fusese înainte, îi spuse Thorvaldsen încuviințând din cap. Este prea multă istorie în această clădire ca să vină niște fanatici s-o arunce în aer.

– Nu vrei să te schimbi de hainele astea ude? o întrebă Malone.

– Dar n-ar trebui mai întâi să-l trimitem acasă pe Henrik?

– Umblă vorba că îi place să se uite, răspunse Malone rânjind.

– Sună interesant, spuse Thorvaldsen, numai că în seara asta nu prea am starea necesară.

Nici ea n-o avea.

– Nu-i nici o problemă, îi zise lui Malone, pielea se usucă repede. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care mă îmbrac așa când sunt la lucru.

– Și la ce anume lucrei în seara asta?

– Ești sigur că vrei să afli? După cum spuneai, acum ești un buchinist, nu un agent operativ. Te-ai retras din activitate și toate celelalte justificări.

– Am primit un e-mail de la tine prin care îmi dădeai întâlnire la muzeul ăla mâine-dimineață. Având în vedere ceea ce ai spus mai devreme în timpul incendiului, mâine-dimineață nici măcar nu ar mai fi existat vreun muzeu acolo.

Ea se așează într-unul din fotolii.

– Exact motivul pentru care trebuia să ne întâlnim în locul respectiv. Spune-i, Henrik!

Cassiopeiei îi plăcea de Malone. Acesta era un bărbat inteligent, de încredere, cu trăsături frumoase – aceasta fusese impresia pe care i-o făcuse atunci când se întâlniseră în Franța pentru prima oară, în anul precedent. Era un avocat extrem de bine pregătit. Lucrase vreme de doisprezece ani pentru Departamentul de Justiție al Statelor Unite, într-o unitate sub acoperire cunoscută sub numele de Magellan Billet. Apoi, cu doi ani în urmă, se retrăsese și cumpărase un anticariat de la Thorvaldsen, în Copenhaga. Era un tip direct și uneori cam brutal în purtare, exact ca ea, așa că nu se putea plânge. Îi plăceau vioiciunea chipului său, sclipirea aceea malițioasă din ochii de un verde strălucitor, părul nisipiu și tenul care îi era întotdeauna bronzat. Știa ce vârstă avea, în jur de patruzeci și cinci de ani, și își dădu seama că, datorită aerului tineresc care

încă nu-i pierise, se găsea la apogeul farmecului său. Îl invidia. El mai avea încă timp. Pentru ea însă rămăsese mult prea puțin.

- Cotton, spuse Thorvaldsen, în Europa au avut loc mai multe astfel de incendii. Primul s-a petrecut în Franța, iar următoarele au fost în Spania, în Belgia și în Elveția, fiind similare cu cel prin care ai trecut tu. Poliția a constatat în fiecare dintre aceste locuri că aprinderea a fost stârnită intenționat, însă până acum nici unul dintre cazuri nu a putut fi pus în legătură cu celălalt. Două dintre clădiri au ars până la temelie. Se aflau în zone rurale și nu prea li s-a acordat mare importanță. Toate patru erau reședințe particulare care nu erau locuite. Cea de aici este prima clădire publică.

- Și voi cum ați făcut legătura dintre ele? întrebă Malone.

- Noi știm ce caută, răspunse Cassiopeia. Medalioane cu elefanți.

- Știi, spuse Malone, exact la asta mă gândeam și eu: cinci incendii, în tot cuprinsul Europei. Trebuie să fie vorba despre medalioane cu elefanți. Ce altceva ar fi putut fi?

- Ele există cu adevărat, zise femeia.

- E bine de știut, dar ce naiba este un medalion cu elefant?

- Acum două mii trei sute de ani, după ce Alexandru cel Mare a cucerit Asia Mică și Persia, și-a îndreptat atenția către India, spuse Thorvaldsen. Însă armata l-a părăsit înainte de a putea ocupa prea mult din teritoriu. A dus mai multe bătălii în India și, pentru prima dată, a întâlnit elefanții de război. Aceștia zdrobeau frontul macedonean și stârneau haos printre luptători. Oamenii lui Alexandru erau îngroziți de ei. Ulterior au fost bătute, pentru a comemora evenimentul, medalioane care îl înfățișau pe Alexandru înfruntând elefanții.

- Medalioanele, continuă Cassiopeia, au fost realizate după moartea lui Alexandru. Nu avem nici cea mai mică idee câte

s-au făcut, însă în prezent nu se cunosc decât opt: cele patru care au fost luate până acum, apoi cel din seara asta, încă două deținute de niște persoane particulare și unul care este expus la Muzeul de Istorie și Cultură din Samarkand.

– Capitala Federației Asiei Centrale? Întrebă Malone. Adică o parte a regiunii cucerite de Alexandru.

Thorvaldsen se lăsă în unul dintre fotolii, spinarea lui încovoiată împingându-i gâtul în față și proptindu-i gușa în pieptul îngust. Cassiopeia băgă de seamă că vechiul ei prieten arăta epuizat. Era îmbrăcat ca de obicei, cu un pulover lălău și cu pantaloni reiați mai mari decât măsura lui. Știa că aceasta reprezenta pentru el un fel de uniformă, cu care încerca să-și ascundă diformitatea. Regreta faptul că îl implicase și pe el, însă Henrik insistase. Era un prieten de nădejde. Sosise vremea să vadă cât de bun prieten era și Malone.

– Ce știi despre moartea lui Alexandru cel Mare?

– Am citit despre asta. O mulțime de mituri amestecate cu fapte contradictorii.

– Renumita ta memorie eidetică?

– O am încă din pânțele mamei, spuse Malone ridicând din umeri.

Ea zâmbi, apoi spuse:

– Ceea ce s-a întâmplat în iunie 323 î.Hr. a fost de o mare însemnătate pentru întreaga lume.

Thorvaldsen gesticulă cu mâna.

– Haide, spune-i! Trebuie să afle!

Cassiopeia se conformă.

În ultima zi din luna mai, în interiorul zidurilor Babilonului, Alexandru a participat la o cină oferită de unul dintre Însoțitorii săi de încredere. S-a ridicat să țină un toast, a dat pe

gât o cupă mare de vin nediluat cu apă, apoi a răcnit din toate puterile ca și cum ar fi primit o lovitură violentă. A fost dus cu iuțeală în patul său, unde a fost cuprins de febră, însă el a continuat să joace zaruri, să facă planuri cu generalii săi și să aducă sacrificiile cuvenite. În cea de a patra zi, s-a plâns de o anumită sfârșeală, și câțiva dintre Însoțitorii săi au observat că îi lipsea energia care îl caracteriza în mod obișnuit. A mai zăcut în liniște mai multe zile, dormind în sala de baie pentru a se răcori. În ciuda stării sale de slăbiciune fizică, Alexandru a trimis vorbă infanteriei să se pregătească de marș în patru zile, iar flotei să ridice pânzele în cinci zile. Planurile sale de a se îndrepta către apus pentru a cuceri Arabia erau pe punctul de a fi puse în practică. Pe 6 iunie, simțindu-se mai slăbit, i-a înmănat inelul său lui Perdicas, astfel încât administrarea după rânduială a conducerii să continue. Acest fapt a dus la panică. Trupele s-au înspăimântat că le murise conducătorul și, pentru a potoli neliniștea generală, Alexandru le-a permis luptătorilor să se preumbe în șir prin dreptul patului său, de unde el i-a întâmpinat pe fiecare cu câte un zâmbet. După ieșirea ultimului dintre soldați, a rostit abia auzit: „După moartea mea, unde mai găsiți un rege care să merite astfel de bărbați?” A dat ordin ca, după moartea lui, trupul să-i fie dus la Templul lui Amon din Egipt. Însă nici unul dintre Însoțitorii săi nu a vrut să audă de un asemenea fatalism. Starea i s-a agravat până când, pe 9 iunie, Însoțitorii l-au întrebat: „Cui îi vei lăsa regatul?” Ptolemeu a afirmat că l-a auzit zicând: „Celui mai strălucit”. Seleucus a spus: „Celui mai drept”. Peithon și-a amintit că a auzit: „Celui mai puternic”. Prin urmare, s-a iscat o mare dispută: de partea cui se găsea adevărul? În ziua următoare, dimineața devreme, în al treizeci și treilea

STEVE BERRY

an al vieții, după doisprezece ani și opt luni de domnie, Alexandru al III-lea al Macedoniei și-a dat obștescul sfârșit.

– Oamenii încă mai dezbat care au fost ultimele sale cuvinte, spuse Cassiopeia.

– Și de ce este lucrul ăsta atât de important? întrebă Malone.

– Este vorba despre ceea ce a lăsat în urma sa, spuse Thorvaldsen. Regatul său, fără vreun moștenitor de drept.

– Și asta are vreo legătură cu medalioanele cu elefanți?

– Cotton, zise Thorvaldsen, am cumpărat acel muzeu știind că va veni cineva să-l distrugă. Eu și Cassiopeia așteptam să se întâmple așa ceva.

– Trebuia să fim cu un pas înaintea celui care este în căutarea medalioanelor, adăugă ea.

– Păi, se pare că au câștigat: au obținut ce au vrut.

Thorvaldsen se uită fugitiv înspre femeie, apoi bărbatul mai vârstnic îl țintui cu privirea pe Malone și spuse:

– Nu tocmai...

9

Viktor se relaxă abia după ce închise și apoi încuie ușa de la camera de hotel. Se aflau în partea cealaltă a Copenhagăi, în apropiere de Nyhavn, unde cafenelele situate chiar în vecinătatea apei adăposteau mulțimi de clienți zgomotoși. Se așează la birou și aprinse o veioză, în vreme ce Rafael se postă în dreptul ferestrei, care oferea o perspectivă a străzii de la înălțimea de patru etaje.

Acum se afla în posesia celui de-al cincilea medalion. Primele patru fuseseră aducătoare de dezamăgire: unul era fals, iar celelalte trei nu erau în stare prea bună. Cu șase luni în urmă nu cunoștea prea multe despre medalioanele cu elefanți, însă acum considera că devenise chiar expert în privința provenienței lor.

– N-ar trebui să fie vreo problemă, i se adresă el lui Rafael. Liniștește-te! Nu ne urmărește nimeni.

– Am să stau de veghe, ca să fiu mai sigur.

Știa că Rafael încerca să se revanșeze pentru reacția sa exagerată din interiorul muzeului, așa că îi spuse:

– Este în regulă.

– Ar fi trebuit să moară.

– Mai bine că nu s-a întâmplat așa. În felul ăsta, măcar știm cu cine avem de-a face.

Deschise fermoarul unei casete din piele, din care scoase un stereomicroscop și un cântar digital. Puse moneda pe birou. O găsiseră expusă în una dintre vitrinele muzeului, desemnată în mod corect drept „Medalion cu elefant (Alexandru cel Mare), decadrahmă, aproximativ secolul al II-lea î.Hr.“ Mai întâi îi măsură grosimea: avea treizeci și cinci de milimetri. Numai bine. O plasă apoi pe cântarul electronic și o cântări: avea patruzeci virgulă șaptezeci și patru grame. Și acest lucru era așa cum trebuia.

Examină cu o lupă imaginea de pe una din fațete: un războinic în splendoarea sa regală, cu capul acoperit de un coif cu pene, cu apărătoare pentru gât și platoșă la piept, și cu o mantie de călărie care îi cădea până în dreptul genunchilor. Era mulțumit. O scăpare evidentă a falsificatorilor o reprezenta mantia, care la medalioanele neautentice atârna până la glezne. Timp de secole, negoțul cu monede grecești false fusese înfloritor, iar falsificatorii pricepuți deveniseră foarte isteți în a-i păcăli atât pe cei dornici cu orice preț să pună mâna pe așa ceva, cât și pe cei ușor de dus de nas. Din fericire, el nu era nici una, nici alta.

Primul medalion cu elefanți care se cunoștea își făcuse apariția când fusese donat Muzeului Britanic în 1887. Venise

de pe undeva din Asia Centrală. Al doilea apăruse în 1926, din Iran. Al treilea fusese descoperit în 1959. Al patrulea, în 1964. Apoi, în 1973, încă patru fuseseră găsite lângă ruinele Babilonului. În total opt medalioane, care făcuseră turul muzeelor și colecționarilor particulari. Nu erau chiar atât de valoroase, având în vedere diversitatea artei elenistice și miile de monede existente, însă puteau fi colecționate.

Reveni la activitatea sa de examinare. Războinicul tânăr, proaspăt bărbierit, ținea o sarisă¹ în mâna stângă, cu vârful în formă de frunză. În mâna dreaptă ținea un fulger. Deasupra lui unduia o Nike zburătoare, zeița înaripată a victoriei. La stânga războinicului, meșterul incrustase o monogramă ciudată. Dacă literele reprezentate erau BA sau BAB și cum trebuia interpretat sensul lor erau lucruri care îi scăpau lui Viktor. Însă un medalion autentic trebuia să conțină acest simbol bizar.

Toate păreau să fie în ordine; nu era nimic în plus sau în minus. Întoarse moneda pe partea cealaltă. Avea marginile foarte deformate, patina de culoarea cositorului fiind netezită ca de la o apă curgătoare. Timpul dizolva încet inscripționarea delicată de pe ambele fețe. Era cu adevărat uimitor cum de reușiseră să supraviețuiască acele semne.

¹ Suliță lungă de 4–7 m, utilizată în războaiele grecești și elenistice din vechime, introdusă de Filip al II-lea al Macedoniei și utilizată în formația tradițională de „falangă grecească”. (n.tr.)

- E vreo mișcare acolo? îl întrebă pe Rafael, care stătea tot în dreptul ferestrei.

- Nu mă lua de sus!

- Dar chiar voiam să știu, spuse el ridicându-și privirea.

- Se pare că nu pot face lucrurile așa cum trebuie.

Viktor surprinse nota de defetism din tonul lui Rafael.

- Ai văzut pe cineva care se apropiase de ușa muzeului și ai reacționat. Asta-i tot.

- A fost o prostie. Crimele atrag prea mult atenția.

- Nu s-ar fi descoperit nici un cadavru. Nu îți mai face atâtea griji! Și, în afară de asta, am fost de acord și eu să-l lăsăm acolo.

Își concentrează încă o dată atenția asupra medalionului. Pe revers era reprezentat războinicul, de data aceasta călare, îmbrăcat la fel, în vreme ce ataca un elefant în retragere. Doi bărbați erau în spinarea elefantului, unul din ei agitând o sarisă, celălalt încercând să-și scoată din piept vârful de lance înfipt de călăreț. Numismații erau cu toții de acord că războinicul regal de pe ambele fețe ale monedei îl reprezenta pe Alexandru, iar medalionul comemora o luptă cu elefanți de război. Însă adevăratul test al autenticității obiectului nu apărea decât la microscop. Aprinse lumina acestuia și strecură decadrahma pe tăvița de examinare. Cele autentice conțineau o anomalie: niște litere minuscule ascunse în incrustație, adăugate de meșterii antici care utilizau lentile primitive. Experții considerau că aceste litere reprezentau ceva de genul însemnelor de pe bancnotele moderne, probabil pentru asigurarea autenticității. Lentilele nu erau ceva obișnuit în timpurile străvechi, așa că detectarea însemnului la vremea aceea ar fi fost aproape imposibilă. Literele fuseseră remarcate cu ani în urmă, în momentul în care apăruse primul medalion. Însă din

TRĂDARE LA VENETIA

cele patru pe care le furaseră până acum, numai unul conținea această caracteristică. Dacă medalionul era original, în pliurile îmbrăcăminții călărețului ar fi trebuit să se afle două litere grecești, ZH.

Reglă microscopul și zări un scris mărunț. Numai că nu erau litere, ci niște cifre: 36 44 77 55. Își ridică privirea dinspre obiectiv. Rafael se uita la el.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă.

Dilema lor tocmai devenise și mai adâncă. Mai devreme utilizase telefonul din camera hotelului și făcuse mai multe apeluri. Privirea i se îndreptă înspre aparat, la afișajul din partea de jos. Erau patru grupuri de cifre, câte două de fiecare, primul fiind 36. Nu erau aceleași cifre pe care le văzuse prin microscop. Știu însă în aceeași clipă ce reprezentau cele de pe presupusul medalion antic. Alcătuiau un număr de telefon din Danemarca.

VENEȚIA

ORA 6.30

Vincenti se examinează în oglindă în vreme ce valetul îi ținea sacoul costumului Gucci, pentru a-l ajuta să-și introducă în el trupul mătăhălos. Cu ajutorul unei perii din păr de cămilă, toate resturile de scame de la lâna închisă la culoare fură îndepărtate. Își aranjă apoi cravata și se asigură că acea cută formată imediat sub nod era suficient de adâncă. Valetul îi întinse o batistă de culoare roșu de Burgundia, iar el aranjă pliurile de mătase în buzunarul de la piept.

Deși avea un gabarit de o sută treizeci și cinci de kilograme, arăta bine în costumele făcute la croitor. Consultantul său în privința modei din Milano, pe care îl angajase pe perioadă nedeterminată, îl sfătuisese să poarte culori închise, deoarece acestea nu numai că îi dădeau o notă de autoritate, dar îndepărtau atenția de la statura sa. Lucru nu tocmai ușor de realizat... Totul la el era voluminos: obrații rotofeți, fruntea bombată, nasul lătareț... Însă îi plăcea peste măsură mâncarea consistentă, iar a ține regim echivala pentru el cu comiterea unui păcat.

Făcu un semn, iar valetul îi perie pantofii cu șireturi Lorenzo Banfi. Mai aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi se uită la ceas.

– Dumneaei a sunat în vreme ce făceați duș, domnule, spuse valetul.

– Pe linia privată?

Valetul încuviință cu o mișcare a capului.

– A lăsat vreun număr?

Valetul își băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie.

Vincenti reușise să doarmă puțin atât înainte de întrunirea Consiliului, cât și după. Somnul, spre deosebire de curele de slăbire, nu i se părea o pierdere de vreme. Știa că oamenii îl așteptau și nu suporta să întârzie undeva, însă decise să sune din intimitatea dormitorului său. Nu avea nici un rost să trâmbițeze totul prin intermediul celularului.

Valetul ieși din încăpere. El se duse la un telefon plasat lângă pat și formă un număr internațional. Trei sunete de apel îi țârâiră în ureche, după care răspunse o voce de femeie, iar el spuse:

– După cum văd, doamnă Ministru Suprem, încă mai faceți parte dintre cei vii!

– Și e bine de știut că informația dumitale s-a dovedit corectă.

– Nu v-aș fi deranjat cu aiureli.

– Dar tot nu mi-ai spus cum de-ai știut că astăzi va încerca să mă omoare cineva.

Cu trei zile în urmă, Vincenti o anunțase pe Irina Zovastina despre planul florentinului.

– Liga are grijă de oamenii ei, iar dumneata, doamnă Ministru Suprem, ești unul dintre cei mai de seamă membri ai săi.

- Tare mai știi să le întorci din condei, Enrico, zise ea chicotind.

- Ai câștigat la *buzkashi*?

- Bineînțeles! Am pus de două ori *boz*-ul în cerc. Am lăsat pe teren corpul asasinului și l-am făcut bucați în copitele cailor. Păsările și câinii se bucură acum de ce a mai rămas.

Vincenti făcu o grimasă. Asta era problema cu Asia Centrală. Doreau cu disperare să fie incluși în secolul douăzeci și unu, și totuși cultura lor rămânea ancorată în secolul cincisprezece. Liga va trebui să facă tot ce va putea pentru a reuși să schimbe acest lucru. Chiar dacă sarcina lor va fi asemănătoare cu trecerea unei fiare carnivore pe o dietă vegetariană.

- Știi *Iliada*? îl întrebă ea.

Știa că trebuia să-i facă pe plac.

- Da, îi răspunse.

- „Trimite în Hades sufletele multor eroi puternici, iar trupurile lor dă-le zeilor și păsărilor de pradă.“

- Te imaginezi în rolul lui Ahile? întrebă el zâmbind.

- Este un personaj demn de admirat.

- Nu era un tip mândru? Excesiv de mândru, din câte-mi amintesc.

- Da, dar era un luptător. Întotdeauna un luptător. Spune-mi, Enrico, ce se mai aude în privința trădătorului *vostru*? A fost rezolvată această problemă?

- Florentinul se va bucura de o înmormântare drăguță la nord de aici, în zona lacurilor. Vom trimite o jerbă de flori, spuse el, apoi se hotărî să tatoneze terenul, pentru a vedea dacă era binedispusă. Trebuie să discutăm.

- Te referi la recompensa pentru faptul că mi-ai salvat viața?

TRĂDARE LA VENETIA

- Partea ta din înțelegerea pe care am făcut-o cu mult timp în urmă.

- Voi fi gata să mă întâlnesc cu Consiliul în câteva zile. Mai întâi, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv.

- Mă interesează mai mult când anume ne vom întâlni noi doi.

- Sunt convinsă, zise ea chicotind. Și pe mine, să știi! Însă există niște lucruri pe care trebuie să le finalizez.

- Vremea mea în cadrul Consiliului va lua sfârșit în curând. După aceea, vei avea de-a face cu alții. S-ar putea ca ei să nu fie la fel de amabili.

Ea izbucni în râs.

- Îmi place chestia asta! Auzi, „amabili“... Lucrez cu mare drag cu tine, Enrico! Ne înțelegem atât de bine unul pe celălalt!

- Trebuie să discutăm.

- Curând. Mai întâi, ai de rezolvat cealaltă problemă despre care am discutat. Americanii.

Așa era, avea de rezolvat acea chestiune.

- Nu-ți face griji. Am de gând să mă ocup de asta chiar azi.

COPENHAGA

- Cum adică, „nu tocmai“? îl întreabă Malone pe Thorvaldsen.
- Am dat comandă de un medalion cu elefant fals. Este destul de ușor de realizat, să știi! Există o grămadă de făcături pe piață.
- Și de ce ai făcut asta?
- Cotton, i se adresează Cassiopeia, aceste medalioane sunt importante.
- Măiculiță! Nu mi-ai fi dat seama niciodată! Ceea ce nu am aflat încă este în ce fel și de ce sunt importante.
- Ce știi despre Alexandru cel Mare *după* ce a murit? îl întreabă Thorvaldsen. Referitor la ce s-a întâmplat cu trupul său.
- Știu câte ceva, răspunse el.
- Citise despre respectivul subiect.
- Mă îndoiesc că știi lucrurile pe care le cunoaștem noi, spuse Cassiopeia, care stătea în picioare în dreptul unuia dintre rafturile cu cărți. În toamna trecută am primit un telefon de la un prieten care lucrează la Muzeul Culturii din

Samarkand. Descoperise ceva ce credea că m-ar interesa: un manuscris vechi.

– Cât de vechi?

– Din secolul unu sau doi după Hristos. Ai auzit vreodată de fluorescența cu raze X?

Cotton clătină din cap în semn că nu.

– Este o procedură destul de nouă, spuse Thorvaldsen. În perioada timpurie a Evului Mediu, pergamentul se găsea atât de rar, încât călugării au dezvoltat o tehnică de reciclare prin care îndepărtau cerneala originală, reutilizând apoi pergamentul curat pentru realizarea cărților de rugăciune. Prin intermediul fluorescenței, razele X se formează într-un accelerator de particule, apoi sunt bombardate pe pergamentul reciclat. Din fericire, cerneala utilizată cu secole în urmă conținea o cantitate mare de fier. Când razele X intră în contact cu cerneala respectivă, moleculele din straturile din profunzime ale pergamentului încep să lumineze, iar imaginile respective pot fi înregistrate pe peliculă. Este ceva destul de uimitor, să știi! E ca un fax trimis din trecut. Cuvinte care se considerau șterse cândva, deasupra cărora s-a scris cu o cerneală diferită, reapar din semnătura lor moleculară.

– Cotton, spuse Cassiopeia, ceea ce știm în principal despre Alexandru cel Mare ne parvine din scrierile a patru oameni, care au trăit cu toții cu aproape cinci sute de ani după moartea acestuia. *Efemeridele*, așa-zisul jurnal regal al lui Alexandru, care se spune că era contemporan cu acesta, nu ne este de nici un folos. Vorba aceea: învingătorul rescrie istoria. *Epopoea alexandrină*, pe care multe persoane o citează ca fiind o lucrare de referință, este pură ficțiune și are prea puțină legătură cu realitatea. În schimb, celelalte două au fost scrise de Arrian și de Plutarh, ambii fiind niște cronicari de renume.

– Am citit *Epopoea alexandrină*. Mi-a plăcut foarte mult. E o poveste grozavă!

– Da, dar nu mai mult decât o poveste. Alexandru este ca Arthur, un bărbat a cărui viață concretă a fost înlocuită de legenda romantică. Acum este considerat a fi un mare cuceritor cu caracter benign. Un fel de om de stat. Adevărul este că a măcelărit populații așa cum n-a mai făcut-o nimeni altcineva și a prădat în totalitate resursele teritoriilor cucerite de el. Și-a ucis prieteni în urma unor accese paranoice și și-a condus majoritatea trupelor spre o moarte timpurie. Era genul de jucător care pune la bătaie atât viața personală, cât și pe cea a celor din jur, la noroc. Nu există absolut nimic încântător sau magic în privința lui.

– Nu sunt de acord, replică Malone. A fost un mare comandant militar, cel dintâi care a unificat lumea. Cuceririle sale au fost sângeroase și brutale din cauză că așa este la război. E adevărat, a fost chitit pe cuceriri, însă lumea lui părea pregătită de a fi cucerită. A dovedit o mare pricepere politică. A fost un grec care a devenit în cele din urmă persan. Din tot ce am citit, nu dădea doi bani pe naționalismul de duzină, și nu pot să-l blamez pentru asta. După moartea lui, generalii săi, Însoțitorii, au împărțit imperiul între ei pentru a asigura, vreme de secole, dominația culturii grecești. Și așa s-a și întâmplat. Epoca elenistică a influențat puternic civilizația occidentală. Și toate astea au pornit de la el.

Cotton își dădu seama că punctul lui de vedere nu era împărțășit de Cassiopeia.

– Despre această moștenire era vorba în vechiul manuscris, spuse ea. Ce anume s-a întâmplat *în realitate* după ce a murit Alexandru.

– Dar știm ce s-a întâmplat, zise Cotton Malone. Imperiul său a devenit prada generalilor lui, care s-au jucat de-a v-ați

ascunselea cu trupul lui Alexandru. Există o mulțime de relatări despre felul în care a încercat fiecare să atace cortegiul funerar. Toți îi voiau trupul ca simbol al *propriei* puteri. Acesta și este motivul pentru care a fost mumificat. De obicei grecii își incinerau morții. Nu și pe Alexandru, însă. Trupul acestuia trebuia să dăinuie.

– Manuscrisul se referă la ce s-a întâmplat între momentul în care a murit Alexandru la Babilon și cel în care trupul său a fost transportat în cele din urmă înapoi înspre apus, spuse Cassiopeia. Este vorba de un interval de un an. Un an care este foarte important în ce privește medalioanele cu elefanți.

Un țărâit ușor întrerupse tăcerea care se lăsase în încăpere. Malone îl privi pe Thorvaldsen scoțând un telefon mobil din buzunar și răspunzând. Acesta era un lucru neobișnuit. Henrik ura respectivele obiecte, și mai ales nu îi putea suferi pe cei care vorbeau la celular în prezența lui. Malone se uită înspre Cassiopeia și întrebă:

– E ceva chiar atât de important?

– Asta așteptam, răspunse ea, fără să-și schimbe în vreun fel expresia mohorâtă de pe chip.

– De ce ești așa binedispusă?

– Poate că îți vine greu să crezi acest lucru, Cotton, dar să știi că și eu am sentimente.

El rămase surprins de comentariul ei acid. Când venise în vizită la Copenhaga de Crăciun, petrecuseră câteva seri plăcute la Christiengade, casa lui Thorvaldsen de la malul mării, care se afla în nordul Copenhagăi. El îi dăduse chiar și un cadou, o ediție rară din secolul al șaptesprezecelea despre ingineria medievală. Proiectul ei de reconstrucție din Franța, unde ridica un castel piatră cu piatră, cu unelte și materii prime care se

STEVE BERRY

foloseau cu șapte sute de ani în urmă, continua să progreseze. Ba chiar stabiliseră ca în primăvară el să îi întoarcă vizita.

Thorvaldsen încheie convorbirea.

– Era hoțul din muzeu.

– Și cum de a știut unde să te sune? întrebă Malone.

– Am gravat acest număr de telefon pe medalion. Voiam să înțeleagă foarte limpede că îl așteptam. I-am spus că, dacă vrea decadrahma originală, va trebui s-o cumpere.

– Cunoscând acest lucru, probabil că va prefera să te ucidă.

– Să sperăm.

– Și cum anume ți-ai propus să-l împiedici să facă treaba asta? întrebă Malone.

Cassiopeia făcu un pas în față, cu trăsăturile încordate.

– Aici intervii tu.

Viktor puse receptorul înapoi în furcă. Rafael rămăsese în dreptul ferestrei și ascultase conversația.

– Individul dorește să ne întâlnim peste trei ore. La o casă din nordul orașului, pe autostrada de coastă. Viktor ridică medalionul cu elefant. Știau că vom veni aici, și asta chiar cu ceva timp în urmă, de vreme ce au făcut medalionul ăsta. Este destul de bine realizat. Meșterul își cunoștea meseria.

– Ar trebui să raportăm incidentul.

Viktor nu îi împărtășea însă punctul de vedere. Doamna ministru Zovastina îl trimisese acolo deoarece în el avea cea mai mare încredere. Treizeci de bărbați asigurau zi de zi paza. Batalionul ei Sacru. Acesta fusese alcătuit după modelul celei mai feroce unități de luptă din Grecia antică, care se bătuse vitejește până în momentul în care Filip al Macedoniei și fiul său, Alexandru cel Mare, o măcelăriseră. O auzise pe Zovastina vorbind despre acest subiect. Macedonenii fuseseră atât de impresionați de curajul Batalionului Sacru teban, încât ridicaseră un monument în memoria lor, care încă mai exista în Grecia. Când Zovastina ajunsese la putere, readusese la viață cu mult entuziasm acest concept. Viktor fusese primul ei recrut, și el îi localizase pe ceilalți douăzeci și nouă, printre care și Rafael, un italian pe care-l găsisese în Bulgaria, lucrând pentru forțele de securitate ale guvernului respectiv.

- N-ar trebui să sunăm la Samarkand? Întrebă din nou Rafael.

Se uită lung la partenerul său. Bărbatul, mai tânăr decât el, era un tip iute, debordând de energie. Viktor ajunsese să-l simpatizeze, ceea ce explica de ce îi tolera greșeli pe care alții nu le-ar fi trecut niciodată cu vederea. Așa cum fusese faptul că îl băgase în muzeu pe individul ăla. Sau poate că asta nu fusese o greșeală, la urma urmei?

- Nu putem să sunăm, rosti el pe un ton domol.

- Dacă se află acest lucru, o să ne omoare!

- Atunci nu ne putem permite să se afle. Până acum ne-am descurcat destul de bine.

Și așa și fusese. Patru furturi. Toate de la colecționari particulari care, din fericire, fie își păstrau obiectele în seifuri cu încuietori superficiale, fie le etalau fără a le proteja nicicum. Își ascunseseră fiecare dintre aceste infracțiuni în spatele unor incendii, și își mascașeră bine prezența. Sau poate că nu. Bărbatul de la telefon părea să știe cu ce se ocupau.

- Va trebui să rezolvăm singuri această problemă, spuse Viktor.

- Ți-e teamă că ea mă va învinui pe mine.

- La drept vorbind, mi-e teamă că ne va învinui pe amândoi, spuse el, simțind cum i se pune un nod în gât.

- Sunt tulburat, Viktor! Mă duci prea mult în cârcă.

- Amândoi am făcut-o de oaie de data asta, spuse el, aruncându-i partenerului său o privire în care se citea lipsa de stimă de sine. Apoi își trecu degetele peste medalion. Obiectele astea blestemate nu atrag decât probleme.

- Dar de ce și le dorește atât de mult?

- Nu e ea genul care să-și justifice faptele, spuse Viktor clătinând din cap. Însă este cu siguranță ceva important.

– Să știi că eu am auzit ceva la un moment dat.

Viktor își aținti privirea în ochii animați de curiozitate ai celuilalt.

– Și unde anume ai auzit tu acest *ceva*?

– Când am fost desemnat să fac parte din serviciul ei personal, săptămâna trecută, chiar înainte să plecăm.

Cu toții făceau cu schimbul în serviciul zilnic de pază al Zovastinei. O regulă anume se impunea respectată: nimic din ce se auzea sau se spunea acolo nu prezenta importanță, numai siguranța Ministrului Suprem conta. Numai că acum era vorba despre o situație specială. Trebuia să afle și el.

– Spune-mi!

– Pune ceva la cale.

– Și ce legătură are cu astea? Întrebă Viktor, ridicând iarăși medalionul.

– Ea a zis că are. Vorbea cu cineva la telefon. Îi spunea că ceea ce facem noi va preveni o anumită problemă. Rafael rămase puțin pe gânduri, apoi rosti: Ambiția ei nu are limite!

– Da, dar a realizat atât de multe! Lucruri pe care nimeni nu a fost capabil să le facă până acum. Viața din Asia Centrală este bună acum. În sfârșit!

– Am citit în ochii ei, Viktor! Nimic din toate astea nu este de ajuns. Vrea mai mult.

El își ascunse propria anxietate îndărătul unei expresii nedumerite.

– Citeam o biografie a lui Alexandru despre care îmi pomenise la un moment dat, continuă Rafael. Îi place să recomande cărți. Mai ales despre el. Cunoști povestea lui Bucefal, calul lui Alexandru cel Mare?

O auzise pe Zovastina povestind. Cândva, când Alexandru era un puști, tatăl său achiziționase un armăsar arătos, care nu

putuse fi încălecat. Alexandru îi uimise pe toți, atât pe tatăl său, cât și pe dresorii curții regale, spunându-le că el va reuși să îmblânzească animalul. Filip se îndoise de acest lucru, însă, după ce Alexandru îi promisesese că avea să cumpere el calul din propriile fonduri în cazul în care dădea greș, regele îi oferise această oportunitate. Observând că armăsarului părea să-i fie teamă de propria umbră, Alexandru îl răsucise înspre soare și, după câteva eforturi, reușise să îl încalece. Viktor îi spuse și lui Rafael ce știa despre acest lucru.

– Și știi ce i-a spus Filip lui Alexandru după ce a reușit să îmblânzească armăsarul?

Viktor clătină din cap în semn că nu.

– A spus: „Caută un regat care să se potrivească măreției tale, pentru că Macedonia nu are destul loc pentru tine“. Asta e problema ei, Viktor! Federația ei este mai mare decât Europa, însă tot nu e destul de mare. Vrea și mai mult.

– Asta nu e grija noastră.

– Ceea ce facem noi acum este cumva o parte componentă a planurilor ei.

Viktor nu răspunse, deși îl preocupa și pe el acest lucru. Rafael păru să îi simtă rezerva.

– I-ai spus tipului de la telefon că o să aducem cincizeci de mii de euro. Dar noi nu avem nici un ban!

– Nici nu avem nevoie, spuse Viktor, bucuros că schimbau subiectul. O să obținem medalionul fără să cheltuim un sfanț.

– Trebuie să-i eliminăm pe toți cei care sunt implicați în treaba asta.

Rafael avea dreptate. Ministrul Suprem Zovastina nu va tolera nici o greșală.

– Sunt de acord, spuse el. O să-i omorâm pe toți!

SAMARKAND

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 11.30

Bărbatul care intră în biroul Irinei Zovastina era scund, îndesat, cu o față lipsită de expresie, iar linia maxilarului indica o fire încăpățânată. Era cel de-al treilea ca rang în cadrul Forțelor Aeriene ale Federației Consolidate, însă era și conducătorul din umbră al unui partid politic până atunci insignifiant, dar care în ultima vreme reușise să-și facă auzită vocea puțin cam strident. Acesta era un kazah care se opunea în secret oricărei influențe slave, căruia îi plăcea să discute despre vremurile nomade, din urmă cu sute de ani, cu mult înainte ca rușii să schimbe absolut totul.

Privindu-l insistent pe acest rebel, Irina Zovastina se întreabă cum ar fi putut cineva să-l îndrăgească, cu craniul său pleșuv și ochii aceia terni; totuși rapoartele îl descriau ca fiind un tip isteț, priceput la vorbe și cu putere de convingere. Fusese adus la palat cu două zile în urmă, după ce se prăbușise brusc din picioare, doborât de o febră galopantă, de hemoragii nazale, de accese de tuse care îl epuizaseră complet și de o senzație

pulsatilă în șolduri, pe care o descrisese ca fiind asemănătoare unor lovituri de ciocan. Doctorul lui îi diagnosticase o infecție virală, însoțită foarte probabil de pneumonie, însă nici un tratament convențional nu avusese efect. În ciuda acestui lucru, în ziua aceea părea să-și fi revenit. Cu picioarele goale, bărbatul purta unul dintre halatele de baie cafenii din palat.

– Arăți bine, Enver, mult mai bine!

– De ce mă aflu aici? Întrebă el cu o voce inexpressivă în care nu se citea nici o apreciere.

Cu puțin timp în urmă îi trăsese de limbă pe cei din personal, care, la ordinele ei, lansaseră aluzii referitoare la trădarea lui. Destul de interesant, colonelul nu indicase nici o clipă, prin nimic, că i-ar fi fost frică. Își afișa în continuare atitudinea sfidătoare, evitând să vorbească rusește și adresându-i-se numai în kazahă, așa că ea se hotărî să-i facă pe plac și îi răspunse în limba veche.

– Ai fost îngrozitor de bolnav. Te-am adus aici ca să te poată îngriji doctorii mei.

– Nu-mi aduc aminte nimic din cele petrecute ieri.

Ea îi făcu semn să ia loc și turnă ceai dintr-un serviciu de argint.

– Erai într-o stare foarte proastă. Am fost îngrijorată, așa că am decis să îți vin în ajutor.

El o cântări din priviri, în ochi citindu-i-se suspiciunea.

– Ceai verde, cu puțin măr, spuse ea, întinzându-i o ceașcă pe farfurioară. Mi s-a spus că îți place.

Bărbatul nu îi luă ceașca din mână.

– Ce doriți în realitate, doamnă ministru?

– Ești un trădător față de mine și față de această Federație. Partidul acela politic al tău îi instigă pe oameni la revoltă civilă.

Colonelul nu păru surprins în nici un fel.

– Dumneavoastră afirmați în permanență că avem dreptul să spunem ce gândim.

– Și tu m-ai crezut? replică ea, punând ceașca pe masă și hotărându-se să iasă din rolul de gazdă. Acum trei zile ai fost expus unui virus, unul care ucide în douăzeci și patru de ore, cel mult în patruzeci și opt. Moartea survine în urma unui acces exploziv de febră, însoțit de lichid la plămâni și de o slăbire a pereților arteriali care duce la hemoragie internă masivă. Infecția ta încă nu evoluase până în acest stadiu. Însă s-ar fi ajuns aici până în momentul de față.

– Și cum am fost vindecat?

– Am oprit infecția.

– Dumneavoastră?

– Am vrut ca domnia ta să experimentezi pe propria piele ce pot eu să fac.

Un timp, el nu rosti nici o vorbă, părând să cugete la ceea ce se întâmpla.

– Ești colonel în forțele noastre aeriene. Ai depus un jurământ să aperi această Federație cu prețul vieții.

– Și chiar așa aș face.

– Totuși, se pare că nu ai rețineri în a-i îndemna pe alții la trădare.

– Vă voi pune din nou această întrebare: ce doriți? spuse el cu un ton din care dispăruse orice urmă de politețe.

– Loialitatea ta.

El nu răspunse. Ea luă precipitat o telecomandă de pe masă. Se aprinse un monitor cu ecranul plat aflat pe colțul biroului, și apărură imaginea a cinci bărbați care rătăceau printr-o mulțime, examinând tarabele de sub acoperișurile luminate, pe

care erau expuse din abundență produse proaspete. Musafirul Irinei Zovastina se ridică iute în picioare.

– Ceea ce vedem provine de la una dintre camerele de supraveghere instalate în piața Navoi. Acestea sunt destul de utile în menținerea ordinii și combaterea delictelor. Și ne mai ajută și la urmărirea dușmanilor noștri, spuse ea, dându-și seama că el recunoscuse chipurile de pe peliculă. Da, așa este, Enver! Aceștia sunt amicii tăi. Care și-au pus în cap să fie în opoziție față de această Federație. Sunt la curent cu planurile tale!

Știa prea bine care era filosofia partidului respectiv. Înainte de dominația comunistă, când kazahii locuiau în principal în iurte, femeile fuseseră o parte integrantă a societății, ocupând peste o treime din pozițiile politice. Însă, odată cu influența islamică și cu apariția societății de tip sovietic, femeile se văzuseră date deoparte. Independența din anii 1990 nu numai că antrenase o criză economică, dar readusese femeile în prima linie, de unde își recăpătaseră cu fermitate influența politică. Iar Federația întărise această revenire.

– De fapt, nu vrei să ne întoarcem la vremurile de demult, Enver! La vremea în care hălăduiam prin stepă. Pe timpurile alea femeile conduceau această societate. Nu, în nici un caz! Tu dorești numai putere politică. Și, dacă poți să aprinzi spiritele oamenilor cu ideea unui trecut glorios, vei folosi acest lucru în avantajul tău. Ești la fel de rău ca mine!

El scuipă la picioarele ei și zise:

– Uite care e părerea mea despre tine.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, spuse ea ridicând din umeri, apoi arată înspre ecran. Toți acești indivizi vor fi infectați înainte de apusul soarelui, exact ca tine. La început nu-și vor da seama de nimic, pe urmă va începe să le curgă

nasul sau să-i usture în gât, sau să-i doară capul, și se vor gândi că au răcit. Ți aduci aminte de aceste simptome, nu-i așa, Enver?

- Ești la fel de malefică pe cât mi te-am închipuit.
- Dacă aș fi fost malefică, te-aș fi lăsat să mori.
- Și de ce n-ai făcut-o?

Irina Zovastina îndreptă telecomanda spre ecran și schimbă canalul. Apăru imaginea unei hărți.

- Uite ce am obținut deja. Un stat asiatic unificat, pe care toți conducătorii îl aprobă.

- Pe oameni nu i-ai întrebat ce părere au.

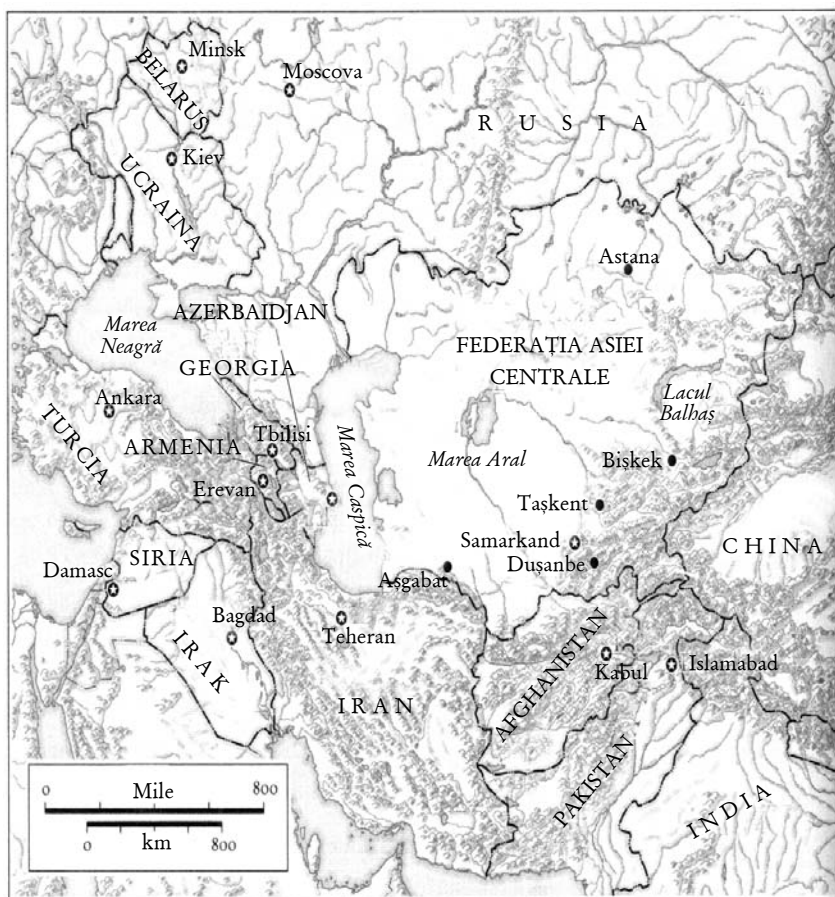
- Nu mai spune! Au trecut cincisprezece ani de când am obținut această stare de fapt, iar economiile tuturor fostelor națiuni s-au îmbunătățit văzând cu ochii. Am construit școli, locuințe, drumuri. Domeniul de sănătate publică a făcut progrese vizibile. Infrastructura ni s-a modernizat. Electricitatea, apa, sistemul de canalizare – toate funcționează acum, spre deosebire de cum era pe vremea sovieticilor. Acțiunea rușilor de secătuire a pământului și a resurselor noastre a luat sfârșit. Companiile internaționale de afaceri au investit aici mai multe miliarde. Turismul este în curs de dezvoltare. Produsul național brut a crescut cu o mie de procente. Oamenii sunt fericiți, Enver!

- Nu toți.

- Nici nu se poate să-i mulțumești pe toți. Tot ce putem face este să fim pe placul majorității. Asta predică tot timpul cei din Occident.

- Pe câți ai mai strâns cu ușa așa cum faci cu mine?

- Nu chiar pe așa de mulți. Majoritatea văd și singuri beneficiile acțiunilor noastre. Iar eu împart bunăstarea și averea cu cei care îmi sunt prieteni. Și, permite-mi să-ți spun

acest lucru, dacă vreunul dintre voi are o idee mai bună, eu sunt dispusă la sugestii. Însă, până acum, nimeni nu a venit cu nimic demn de luat în seamă. Puținii oameni din opoziție cu care ne-am confruntat, și aici te includ și pe tine, nu doresc decât să ajungă la putere. Atât, și nimic mai mult.

- E ușor pentru tine să te arăți generoasă, în vreme ce virușii tăi ne pot distruge pe toți unul după altul.

- Aș fi putut să te las să mori, și mi-aș fi rezolvat problema. Însă, Enver, ar fi fost o prostie să te omor! Hitler, Stalin, împărații romani, țarii ruși, și cam toți regii din Europa au făcut cu toții aceeași greșală. I-au eliminat tocmai pe oamenii care ar fi putut să-i susțină în momentele în care aveau cea mai mare nevoie de ajutor.

- Poate că aveau dreptate. Este destul de periculos să-ți lași dușmanii să trăiască.

Ea sesiză că amarul din tonul bărbatului se îmblânzise oarecum, așa că îl întrebă:

- Ce știi despre Alexandru cel Mare?

- Că e un alt invadator occidental.

- Și care în doisprezece ani ne-a cucerit, ocupând toată Persia și Asia Mică. Mai multe teritorii decât a reușit să acumuleze Imperiul Roman după o mie de ani de războaie. Și cum a condus? Nu prin forță. Când cucerea un regat, întotdeauna îi permitea fostului conducător să rămână la putere. Făcând acest lucru, el își asigura prietenia acestora, care îi trimiteau soldați și provizii atunci când avea nevoie, astfel încât putea să facă noi cuceriri. Apoi împărțea cu ei averile dobândite. Alexandru a avut succes tocmai pentru că a știut cum să își folosească puterea.

Era greu de precizat dacă făcea sau nu progrese, însă kazahul scosese în evidență ceva perfect adevărat: ea chiar era înconjurată de dușmani, iar atentatul la viața ei petrecut cu puțin timp în urmă încă îi stăruia în minte. Întotdeauna încerca fie să-i elimine pe cei din opoziție, fie să-i aducă de partea ei, însă în fiecare zi păreau să apară noi facțiuni. Însuși

Alexandru căzuse victimă în cele din urmă unei paranoia complet irațională. Ea nu avea voie să repete această greșală.

– Ce părere ai, Enver? Vino alături de noi!

Îl privi cum reflecta asupra solicitării făcute. Poate că nu o plăcea, însă în rapoarte se preciza că pentru acest război-nic, un pilot pregătit de către sovietici, care luptase alături de ei în multe din războaiele lor prostești, exista un lucru pe care îl ura cu mult mai multă putere. Sosise vremea să afle dacă informațiile erau adevărate. Indică pe ecran înspre Pakistan, Afghanistan și Iran.

– Acestea constituie adevărata noastră problemă, spuse ea.

Îl văzu cum încuviințează.

– Și ce ți-ai propus să faci în privința lor? o întrebă el brusc interesat.

– Să le pun capăt.

COPENHAGA

ORA 8.30

Malone examinează casa cu atenție. El, Thorvaldsen și Cassiopeia plecaseră de la anticariat cu o jumătate de oră în urmă și merseră spre nord, pe un drum care urma linia coastei. La zece minute mai la sud de domeniul demn de un palat al lui Thorvaldsen ieșiseră din strada principală și parcaseră în fața unei clădiri modeste cu un singur etaj, înconjurată de o pădurice de fagi noduroși. Pereții erau decorați cu ghivece de narcise primăvăratice și de zambile, iar construcția din cărămidă și lemn se termina cu un acoperiș mansardat lăsat într-o parte. Apele de un maroniu cenușiu ale Strâmtorii Øresund se auzeau măturând o plajă pietroasă situată la vreo cincizeci de metri mai în spate.

– Nici nu mai trebuie să întreb cui aparține această casă!

– Este o dărpănătură, spuse Thorvaldsen. E situată chiar la marginea proprietății mele. Am cumpărat-o pentru că era un chilipir, însă îmi place enorm faptul că e situată chiar lângă apă.

Malone încuviință cu o mișcare a capului. Proprietate imobiliară de prima mână.

– Și cine se presupune că locuiește aici?

– Proprietarul muzeului, spuse Cassiopeia zâmbind ironic. Cine altcineva?

Băga de seamă că aceștia i se mai înseninase starea de spirit. Însă cei doi prieteni ai săi erau în mod evident cu nervii întinși la maximum. Se schimbaseră de haine înainte să părăsească orașul și își scosese de sub pat pistolul Beretta care îi rămăsese din vremea când lucra pentru Magellan Billet. De două ori i se ordonase să-l predea de către poliția locală, însă Thorvaldsen se folosisese de relațiile sale cu prim-ministrul danez pentru a zădărnici ambele tentative. În cursul anului care trecuse, deși ieșise din activitate, se pomenise într-o mulțime de situații în care avusese nevoie de respectivul pistol. Lucru care îl cam punea pe gânduri. Unul dintre motivele pentru care plecase din postul guvernamental ținea de dorința de a pune capăt necesității de a purta o armă la el.

Intrară în casă. Lumina soarelui pătrundea din plin pe ferestrele încetoșate în urma depunerii unei pelicule de sare. Interiorul era decorat cu un amalgam de obiecte vechi și noi – o combinație de stiluri care părea plăcută prin unicitatea sa. Observă starea generală a proprietății și se gândi că erau necesare o mulțime de reparații.

Cassiopeia începu să se uite prin ungherele casei. Thorvaldsen se așeză pe o canapea acoperită cu un postav prăfuit.

– Toate obiectele care se aflau în muzeu noaptea trecută erau copii, spuse el. Am scos de acolo originalele după ce am cumpărat clădirea. Nici unul dintre exponate nu era foarte valoros, însă nu puteam permite să las să fie distruse.

– Ai avut o grămadă de bătaie de cap, zise Malone.

Cassiopeia reveni din misiunea ei de recunoaștere.

– Miza este foarte mare, spuse ea.

De parcă el mai avea nevoie să audă încă o dată acest lucru.

– Câtă vreme stăm și așteptăm să vină cineva care să încerce să ne ucidă, adică individul cu care ați vorbit la telefon acum trei ore, ați putea măcar să-mi explicați de ce le-am oferit atât de mult timp să se pregătească, zise Malone.

– Sunt perfect conștient de mișcările mele, spuse Thorvaldsen.

– De ce sunt medalioanele astea atât de importante?

– Știi ceva despre Hephaestion? îl întreabă Thorvaldsen.

Chiar știa.

– A fost cel mai apropiat însoțitor al lui Alexandru. Posibil să fi fost iubitul său. A murit cu câteva luni înainte de Alexandru.

– Manuscrisul molecular care a fost descoperit în Samarkand, spuse Cassiopeia, completează datele istorice cu niște informații noi. Știm acum că Alexandru se simțea atât de ros de vina morții lui Hephaestion, încât a dat ordin ca doctorul său personal să fie executat, un tip pe nume Glaucias. L-a rupt în bucăți, prinzându-i trupul între doi copaci care fuseseră legați la pământ.

– Și ce anume făcuse doctorul ăla de a meritat o asemenea soartă?

– Nu a reușit să-l salveze pe Hephaestion, spuse Thorvaldsen. Se pare că Alexandru era în posesia unui remediu. Era ceva ce reușise să stopeze, cel puțin o dată înainte de acest eveniment, aceleași friguri care-l omorâseră pe Hephaestion. În manuscris este menționat doar sub denumirea de „leacul“. Însă mai există niște detalii interesante.

Cassiopeia scoase din buzunar o pagină împăturită.

– Citește singur.

Mare păcat că regele l-a executat pe bietul Glaucias. Doctorul nu era vinovat cu nimic. Lui Hephaestion i se spusese să nu bea și să nu mănânce, și cu toate acestea el le făcuse pe amândouă. Dacă s-ar fi abținut, s-ar fi putut dobândi răgazul de timp necesar pentru vindecarea lui. Într-adevăr, Glaucias nu mai avea la îndemână nici un strop din leacul respectiv, deoarece recipientul fusese spart din greșeală cu câteva zile mai înainte, însă aștepta să-i mai sosească o rezervă dinspre răsărit. Cu ani în urmă, în timpul campaniei împotriva sciților, Alexandru suferise de stomac. În schimbul unui armistițiu, sciții îi furnizaseră acest leac, pe care ei îl foloseau de multă vreme pentru tratamente. Numai Alexandru, Hephaestion și Glaucias știau despre existența lui, însă Glaucias îi administrase o dată ajutorului său licoarea miraculoasă. Gâtul acestuia se umpluse de umflături atât de mari, încât de-abia mai putea înghiți, ca și cum ar fi avut pietre înăuntru, și, de câte ori expira, secreta un lichid pe nas. Diverse leziuni îi acoperiseră trupul. Nu mai avea putere în nici un mușchi. Fiecare respirație era o adevărată caznă. Glaucias îi dăduse leacul și a doua zi omul nu mai avea nimic. Glaucias îi spusese ajutorului său că îi administrase acest remediu regelui în mai multe rânduri, o dată chiar când acesta era pe punctul de a muri, și de fiecare dată regele se înzdrăvenise. Ajutorul doctorului îi datora acestuia viața, însă nu putuse să facă absolut nimic pentru a-l salva de mânia lui Alexandru. Privise de pe zidurile Babilonului cum copacii îl sfârtecaseră pe salvatorul său. Când Alexandru a revenit de la locul execuției, i-a poruncit ajutorului doctorului să se prezinte în fața lui și l-a întrebat dacă știa despre leac. Văzând cât de îngrozitor murise Glaucias, spaima l-a determinat să spună adevărul. Regele i-a poruncit să nu vorbească nimănui

despre această licoare. Zece zile mai târziu, Alexandru zăcea pe patul de moarte, cu trupul distrus de febră, aproape sleit de orice putere, întocmai ca Hephaestion. În ultima zi din viață, în vreme ce generalii și Însoțitorii săi se rugau pentru călăuzire, Alexandru a șoptit că dorea să i se aducă remediul. Ajutorul doctorului și-a adunat tot curajul și, amintindu-și de soarta lui Glaucias, l-a refuzat pe Alexandru. Un zâmbet s-a așternut pe buzele regelui. Ajutorul doctorului s-a delectat privindu-l pe Alexandru cum murea, știind că el ar fi putut să-l salveze.

– Istoriograful curții a înregistrat această întâmplare, spuse Cassiopeia, un om care și el pierduse pe cineva drag cu patru ani în urmă, în momentul în care Calistene fusese executat din porunca lui Alexandru. Calistene fusese nepotul lui Aristotel. El fusese istoriograful curții până în primăvara anului 327 î.Hr., când se implicase într-un complot pentru asasinarea lui Alexandru. La vremea respectivă, paranoia lui Alexandru se amplificase, atingând proporții periculoase, așa că a dat ordin să fie executat Calistene. Se spune că Aristotel nu i-ar fi iertat niciodată asta lui Alexandru.

Malone încuviință.

– Unii susțin că Aristotel este cel care a trimis otrava care se presupune că l-ar fi omorât pe Alexandru, zise el.

Thorvaldsen pufni disprețuitor atunci când auzi acest comentariu.

– Regele nu a fost otrăvit, spuse el. Manuscrisul dovedește acest lucru. Alexandru a murit în urma unei infecții, probabil de malarie. Cu câteva săptămâni în urmă mărșăluise prin mlaștini. Însă e greu de spus cu certitudine. Iar această licoare,

„leacul“, îl vindecase în trecut, și îl vindecase și pe ajutorul doctorului.

– Ai reținut simptomele acestuia? Întrebă Cassiopeia. Febră, inflamarea gâtului, secreții, extenuare, leziuni. Sună a afecțiune virală. Și totuși, această licoare l-a vindecat complet pe ajutorul doctorului.

Malone nu se arată prea impresionat de spusele ei.

– Nu poți să pui prea mare bază pe un manuscris vechi de peste două mii de ani, afirmă el. N-ai nici cea mai mică dovadă că ar fi autentic.

– Este, zise Cassiopeia.

El așteaptă ca ea să explice afirmația făcută.

– Prietenul meu era expert. Tehnica pe care a utilizat-o pentru descoperirea scrisului este o adevărată artă, și nu lasă loc falsurilor. Discutăm aici despre citirea cuvintelor la nivel molecular.

– Cotton, spuse Thorvaldsen, Alexandru cunoștea faptul că se vor duce lupte pentru trupul său. Se știe că ar fi afirmat în zilele dinaintea morții sale că „prieteni săi de vază se vor implica în ample jocuri funerare“ în clipa în care el nu va mai fi. Un comentariu ciudat, pe care însă noi începem să-l înțelegem.

Deodată, altceva îi reținu atenția lui Malone, și o întrebă pe Cassiopeia:

– Spuneai că prietenul tău de la muzeu *era* expert? La timpul trecut?

– A murit.

În sfârșit, înțelegea motivul tristeții ei.

– Erați apropiați? o întrebă.

Cassiopeia nu răspunse.

– Ai fi putut să-mi spui, îi zise Malone.

TRĂDARE LA VENETIA

- Nu. Nu puteam, replică ea, iar cuvintele femeii îl durură.
- Este suficient să precizăm, continuă Thorvaldsen, că toată această poveste se referă la localizarea trupului lui Alexandru.
- Mult noroc! Nu a mai fost văzut de o mie cinci sute de ani.
- Tocmai asta-i și ideea, zise Cassiopeia pe un ton sec. S-ar putea ca noi să știm unde se află acesta, în vreme ce individul care va veni aici să ne omoare nu știe.

SAMARKAND

ORA 12.20

Zovastina cuprinse cu privirea chipurile atente ale studenților și întrebă clasa:

– Câți dintre voi l-au citit pe Homer?

Numai câțiva ridicară mâinile.

– Eram la universitate, exact ca voi, când am citit pentru prima dată epopeile sale.

Venise la Centrul Popular pentru Studii Superioare în cadrul uneia dintre multiplele sale apariții publice săptămânale. Încerca să-și programeze cel puțin cinci. Acestea reprezentau o oportunitate atât de mare pentru presă, cât și pentru populație, de a o vedea și a o auzi. Pe vremuri o instituție cu finanțare rusească insuficientă, acum centrul respectiv era un loc respectabil de educație superioară. Irina Zovastina se îngrijise de acest lucru, pentru că grecii aveau dreptate: un stat analfabet nu are șanse să reziste. Citi din exemplarul din *Iliada* deschis în fața ei:

– „Pielea unui laș își schimbă mereu culoarea, acesta nu se poate aduna, nu poate sta locului, se apleacă și se leagănă,

lăsându-se de pe un picior pe altul, inima îi bate nebunește îndărătul coastelor, îi clănțănesc dinții. Se teme de o moarte cumplită. Însă pielea unui soldat curajos nu pălește în veci. El se controlează în totalitate. Este încordat, însă nu e stăpânit de o teamă prea mare“.

Studentilor părea să le placă textul citit de ea.

– Sunt cuvintele lui Homer de acum peste două mii opt sute de ani, și încă se dovedesc perfect actuale.

Camerele de filmat și microfoanele se îndreptau spre ea tocmai din spatele clasei. Prezența sa acolo îi amintea de vremurile pe care le trăise cu douăzeci și opt de ani în urmă. De Kazahstanul de Nord. De o altă sală de clasă. Și de profesorul ei.

– Nu-i nici o rușine să plângi, îi spusese Serghei.

Cuvintele lui o tulburaseră. Mai mult chiar decât crezuse că era posibil. Se uitase la ucrainean, deținătorul unei perspective aparte asupra lumii.

– Nu ai decât nouăsprezece ani, continuase el. Îmi amintesc momentul în care am citit prima dată Homer. Și pe mine m-a afectat.

– Abile este un suflet atât de chinuit...

– Toți suntem niște suflete chinuite, Irina!

Îi plăcea când el îi spunea pe nume. Acest bărbat cunoștea lucruri pe care ea nu le știa. Înțelegea lucruri pe care ea încă nu le experimentase. Voia să afle și ea acele lucruri.

– Nu mi-am cunoscut niciodată mama și tatăl. Nu am cunoscut niciodată pe nimeni din familia mea.

– Ei nu prezintă nici o importanță.

– Cum puteți să spuneți așa ceva? întrebuse ea surprinsă.

El făcuse un gest înspre carte.

– *Făptura omenească e făcută să sufere și să moară. Să lăsăm lucrurile trecutului să rămână trecute.*

Ani de zile se întrebase de ce părea blestemată să ducă o viață de singurătate. Avea puțini prieteni, relațiile afective reprezentau un subiect inaccesibil ei, iar viața părea pentru ea o provocare nesfârșită de dorințe și de lipsuri. Exact cum i se întâmpla și lui Ahile.

– *Irina, vei ajunge să cunoști bucuria provocării. Viața este un șir de provocări. Lupte una după alta. Întotdeauna, ca Ahile, în căutarea excelenței.*

– *Și în cazul unui eșec?*

– *Acesta este consecința faptului de a nu reuși, spusesese el ridicând din umeri. Adu-ți aminte vorbele lui Homer. Împrejurările îi conduc pe oameni, nu oamenii conduc împrejurările.*

Ei îi venise în minte un alt vers din poem.

– *„Ce lovituri cumplite suferim, mulțumită voințelor noastre conflictuale, de câte ori le arătăm acestor muritori puțină bunătate.”*

Profesorul încuviințase.

– *Niciodată să nu uiți acest lucru, îi spusesese el.*

– *Iliada e o poveste atât de frumoasă. Un război care a ținut timp de nouă ani îndelungați. Apoi, în cel de-al zecelea an, o ceartă l-a făcut pe Ahile să se oprească din luptă. Un erou grec, plin de mândrie, un luptător a cărui umanitate își trăgea seva dintr-o pasiune măreață, invulnerabil cu excepția călcâiului său. Fiecare dintre noi are o slăbiciune, spuse ea văzând zâmbetele de pe câteva chipuri.*

– *Și care este a dumneavoastră, doamnă ministru? o întrebă unul dintre studenți.*

Le spusesese să nu se sfiască. Iar întrebările erau folositoare.

– De ce mă învățați aceste lucruri? îl întrebuse ea pe Serghei.

– Pentru a ajunge să-ți cunoști moștenirea, trebuie mai întâi să o înțelegi. Ești conștientă de faptul că ai putea foarte bine să fii o urmașă a grecilor?

– Cum ar fi posibil așa ceva? întrebuse ea, privindu-l perplexă.

– Cu mult timp în urmă, înainte de Islam, când Alexandru și grecii au cucerit acest teritoriu, mulți dintre oamenii lui au rămas după ce el s-a întors acasă. Ei s-au stabilit pe plaiurile noastre și s-au căsătorit cu femeile locului. Unele cuvinte de-ale noastre, muzica, dansul au fost cândva ale lor.

Ea nu-și dăduse niciodată seama de acest lucru.

– Afecțiunea pe care o port oamenilor acestei Federații, rosti ea drept răspuns. Voi sunteți slăbiciunea mea.

Studentii aplaudară, exprimându-și aprobarea. Gândurile i se îndreptară încă o dată către *Iliada*. Și către învățămintele acesteia. Gloria războiului. Triumful valorilor militare față de viața de familie. Onoarea personală. Răzbunarea. Curajul. Vremelnicia vieții omenești. „Pielea unui soldat curajos nu pălește în veci.” Și oare pălise ea cu puțin timp în urmă, când îl înfruntase pe cel care se pregătea să o asasineze?

– Zici că te interesează politica, spusese Serghei. Atunci să nu-l uiți niciodată pe Homer. Maeștrii noștri ruși nu știu nimic despre onoare. Însă strămoșii noștri greci știau totul despre ea. Să nu fii niciodată precum rușii, Irina! Homer avea dreptate. Cel mai mare eșec dintre toate este să-ți dezamăgești comunitatea.

– Câți dintre voi știu despre Alexandru cel Mare? îi întrebă pe studenți.

Câteva mâini se ridicară.

– Sunteți conștienți de faptul că unii dintre voi ați putea fi greci?

Le vorbi despre războinicii care rămăseseră în Asia, lucrurile pe care i le spusese Serghei cu atâta amar de vreme în urmă.

– Moștenirea lui Alexandru face parte din istoria noastră. Curajul, cavalerismul, perseverența. El a reușit să unească pentru prima dată Occidentul și Orientul. Legenda lui s-a întins până în cel mai îndepărtat colț de lume. Scrie despre el în Biblie și în Coran. Ortodoxia greacă l-a transformat în sfânt. Evreii îl consideră un erou al poporului. Există câte o versiune a legendei sale în epopeile germanice, islandeze și etiopiene. Timp de secole, s-a scris despre el în versuri și în proză. Povestea lui este o poveste despre noi.

Înțelegea prea bine motivul pentru care lui Alexandru îi plăcuse atât de mult Homer. Motivul pentru care el trăise *Iliada*. Nemurirea se obținea numai prin acte de eroism. Bărbați ca Enrico Vincenti nu erau în stare să înțeleagă ce însemna onoarea. Ahile avea dreptate. „Oile și lupii nu pot gândi la fel.“ Vincenti făcea parte dintre oi. Iar ea era un lup. Și nu aveau cum să împărtășească același fel de a gândi.

Aceste întâlniri cu studenții erau benefice pe mai multe planuri, dintre care unul foarte important ținea de faptul că i se amintea astfel ce fusese înaintea ei. Cu două mii trei sute de ani în urmă, Alexandru cel Mare mășăluisese treizeci și două de mii de kilometri și cucerise toată lumea cunoscută la vremea respectivă. El crease un limbaj comun, încurajase toleranța religioasă, stimulase diversitatea rasială, înființase șaptezeci de orașe, stabilise noi drumuri comerciale și croise loc unei renașteri care durase timp de două sute cincizeci de ani. El aspirase

TRĂDARE LA VENETIA

la *arête*, idealul grecesc al excelenței. Acum sosise vremea ca și ea să facă același lucru.

Încheie discuția cu clasa și se retrase. În timp ce ieșea din clădire, unul dintre gardieni îi întinse o coală de hârtie. O despături și citi ce scria acolo, un e-mail care sosise cu o jumătate de oră în urmă, conținând adresa criptată de răspuns și mesajul sec: „Trebuie să fii aici până la apusul soarelui“. Enervant lucru, însă nu avea de ales.

– Pregătiți un elicopter, dădu ea ordin.

VENEȚIA

ORA 8.35

Lui Vincenti, Veneția îi părea a fi o operă de artă. Multitudine de splendori bizantine, de influențe islamice și de aluzii la India și la China ținea pe jumătate de Occident, pe jumătate de Orient – era cu un picior în Europa și cu celălalt în Asia. O creație umană unică, născută din niște insule care cândva reușiseră să se contopească în cel mai mare dintre toate statele comerciale, o putere navală supremă, o republică veche de o mie două sute de ani, ale cărei idealuri mărețe atrăseseră atenția până și Părinților Fondatori ai Americii. Invidiată, suspectată, ba chiar și temută, ea întreținuse legături comerciale cu toată lumea, prieten sau dușman, fără discriminare. Era genul acela care scotea bani din orice, fără scrupule, dedicat profitului, tratând până și războaiele ca pe niște investiții promițătoare. Așa fusese Veneția de-a lungul secolelor. Și așa fusese și el în ultimii douăzeci de ani.

Își cumpărase vila de pe Canal Grande cu primele profituri obținute din compania farmaceutică pe care abia o înființase.

Aceasta îi ajungea exact cât să îi găzduiască pe el și corporația lui, evaluată acum la miliarde de euro.

Iubea Venetia în special dimineța devreme, când nu se auzea nimic în afara vocilor omenești. Plimbarea matinală de la *palazzo*-ul său situat pe canal până la favoritul său *ristorante* din piața Campo del Leon constituia singura modalitate pe care o accepta de a face puțină mișcare. Era însă una pe care nu avea cum s-o evite. Mersul pe jos și cu gondola rămăseseră singurele mijloace de transport de când automobilele fuseseră interzise în Venetia.

Astăzi se deplasa cu o vigoare reînnoită. Fusesse îngrijorat din cauza florentinului. Problema fiind rezolvată, putea acum să-și îndrepte atenția înspre ultimele câteva obstacole de pe traseu. Nimic nu îl satisfăcea mai mult decât un plan bine executat. Din nefericire, puține erau cu adevărat așa. Mai ales când o trădare se dovedea necesară.

Aerul dimineții își pierduse răcoarea neplăcută din timpul iernii. Primăvara revenise cu adevărat în nordul Italiei. Vântul părea și el mai blând, iar cerul de un trandafiriu încântător era aprins de soarele care răsărea din oceanul dinspre răsărit.

Își croi drum printre străzile întortocheate, atât de înguste, încât, dacă ar fi deschis cineva o umbrelă, avansarea s-ar fi dovedit problematică, și trecu peste mai multe dintre podurile care uneau diversele zone ale orașului. Trecu pe lângă niște magazine cu îmbrăcăminte și cu articole de papetărie, pe lângă o vinărie, o prăvălie de pantofi și două băcării burdușite cu produse alimentare, toate închise la această oră matinală. Ajunse la capătul străzii și intră în piață.

La un capăt se ridica un turn foarte vechi, care fusesse cândva biserică, acum găzduind un teatru. La celălalt capăt străjuia campanila unei capele carmelite, situate între casele înghesuite

și prăvăliile lustruite de vreme și de o anumită notă de bunăstare. Nu prea îi plăceau piețele, căci aveau un aspect anost, învechit și urban. Cu totul altceva erau canalele mărginite de *palazzo*-urile împinse chiar până la marginea apei, ca oamenii dintr-o mulțime care se înghionteau să ia o gură de aer.

Cercetă cu privirea piața pustie. Totul era îngrijit și ordonat. Exact așa cum îi plăcea lui. Era un bărbat care deținea avere, influență și un viitor. Locuia în unul dintre marile orașe ale lumii, iar stilul său de viață era cel al unei persoane cu prestigiu și cu tradiție. Tatăl său, un individ care nu sărea în ochi, care îi insuflase dragostea pentru știință, îi spusese în vremea copilăriei să ia viața așa cum era. Un sfat prețios. Viața însemna capacitatea de a reacționa în timp util și de a-ți reveni din pumni. Fie te aflai în mijlocul, fie tocmai ieșeai, fie erai pe punctul de a intra într-o belea. Secretul era să-ți dai seama exact în care dintre aceste situații te găseai, și să procedezi corespunzător. El tocmai ieșise dintr-o belea. Și era pe punctul de a intra în altele.

În ultimii doi ani condusesese Consiliul celor Zece, care guvernase Liga Venețiană. Patru sute treizeci și doi de bărbați și femei ale căror ambiții erau obstrucționate de reglementările guvernamentale excesive, de legile comerciale restrictive și de politicienii care se străduiau să se înfrupte din situația materială a corporațiilor. America și Uniunea Europeană erau de departe cele mai cumplite. În fiecare zi apărea un nou impediment care să ducă profiturile pe apa sâmbetei. Membrii Ligii cheltuiau miliarde încercând să împiedice apariția unor alte reglementări. Și în vreme ce un grup de oameni politici erau influențați cu discreție să le vină în ajutor, un alt grup își propunea să își cucerească faima acuzându-i pe cei dintâi. Un

cerc vicios frustrant și fără de sfârșit. Acesta era și motivul pentru care Liga hotărâse să creeze un loc în care afacerile nu numai să înflorească, ci și să fie la conducere. Un loc similar republicii venețiene inițiale, care timp de secole fusese guvernată de oameni care posedau abilitatea mercantilă grecească și îndrăzneala romană – întreprinzători care erau totodată oameni de afaceri, soldați, guvernatori și oameni de stat. Un stat-oraș care în cele din urmă devenise imperiu. La anumite intervale de timp, republica venețiană formase ligi împreună cu alte orașe-stat – alianțe care asigurau supraviețuirea prin superioritate numerică – și ideea funcționase. Reincarnarea lor modernă expunea o filosofie similară. El făcuse eforturi considerabile pentru a-și aduna averea, și era de acord cu ceva ce îi spusese odată Irina Zovastina: „Oricine iubește mai mult un lucru dacă îl obține cu trudă“.

Traversă piața și se apropie de cafenea, care se deschidea zilnic la ora șase dimineața numai pentru el. Dimineața era timpul său preferat din zi. Mîntea sa părea să funcționeze la maximum înainte de ora prînzului. Intră în *ristorante* și îl zări pe proprietar.

– Emilio, pot să-ți cer o favoare? Spune-le oaspeților mei că revin în scurt timp. Trebuie să fac întâi ceva. Nu va dura mult.

Proprietarul zâmbi și încuviință din cap, asigurându-l că nu va fi nici o problemă.

Îi evită pe funcționarii de la corporația sa care îl așteptau în încăperea alăturată și ieși prin bucătărie. Mirosul de pește gătit și de ouă prăjite îi gâdilă nările. Se opri o clipă și admiră mîncarea care fierbea la foc mic pe aragaz, pe urmă părăsi clădirea pe ușa care dădea în spate, pomenindu-se pe una dintre ne-număratele alei din Veneția, întunecoasă de această dată, din

cauza clădirilor înalte din cărămidă din jur, acoperite din belșug cu găinațul de la păsări.

Trei Inchizitori așteptau câțiva metri mai încolo. Îi salută printr-un gest al capului, apoi porniră împreună, mergând într-un singur rând. La o intersecție, o luară la dreapta și urmară o altă alee. Îi atrase atenția un miros familiar – un amestec provenit pe jumătate de la canalizare, pe jumătate de la piatra putrezită – care acoperea Veneția ca un giulgiu. Se opriră la intrarea din spate a unei clădiri care avea parterul dedicat unui magazin de rochii, cele trei etaje superioare fiind ocupate cu apartamente. El știa că la momentul acela se aflau în diagonală față de cafenea, de partea cealaltă a pieței.

Un alt Inchizitor îi aștepta la intrare.

– E acolo? întrebă Vincenti.

Individul încuviință din cap, apoi făcu un semn cu mâna și trei dintre bărbați intrară în clădire, în vreme ce al patrulea rămase să aștepte afară. Vincenti îi urmă, urcând treptele de metal. La etajul trei se opriră în dreptul ușii unui apartament. El rămase mai într-o parte, în vreme ce fură pregătite pistoalele și unul dintre bărbați se pregăti să doboare ușa. El încuviință cu o mișcare a capului.

Omul lovi ușa cu piciorul, iar aceasta se izbi de perete. Bărbații se repeziră înăuntru. După câteva secunde, unul dintre oamenii lui îi făcu semn. Pătrunse în apartament și închise ușa după el. Doi dintre Inchizitori țineau o femeie. Aceasta era slăbuță, cu părul deschis la culoare, neatractivă. Unul din bărbați îi acoperise gura cu mâna și avea țeava unui pistol apăsată pe tâmpla stângă. Era speriată, dar calmă. Lucru de așteptat, de vreme ce era o profesionistă.

– Ești surprinsă să mă vezi? o întrebă el. Ai supravegheat zona timp de o lună.

Privirea ei nu oferi nici un răspuns.

– Nu sunt un prost, deși guvernul de care aparții probabil că așa mă consideră.

Știa că femeia lucra la Departamentul de Justiție al Statelor Unite și că era agentă la o unitate internațională specială numită Magellan Billet. Liga Venețiană se mai întâlnise cu această unitate, cu câțiva ani în urmă, când Liga abia începuse să investească în Asia Centrală. La drept vorbind, era de așteptat. America rămânea în continuare suspicioasă. Nu ieșise absolut nimic la iveală în urma cercetărilor respective, însă acum Washingtonul părea să fie din nou cu atenția îndreptată înspre organizația lui.

Examină echipamentul tehnic al agentei. Avea o cameră cu teleobiectiv fixată pe un tripod, telefon mobil, carnet de însemnări. Știa că ar fi fost inutil s-o ia la întrebări. Nu îi putea spune decât prea puține sau chiar nimic din cele pe care să nu le știe deja.

– M-ai deranjat de la micul dejun, i se adresă el, apoi făcu un gest și unul din oameni confiscă jucăriile femeii.

Se îndreptă către fereastră și aruncă o privire asupra pieței încă pustii. Decizia pe care urma să o ia putea să îi hotărască viitorul. Era pe punctul de a juca la ambele capete, într-un joc periculos pe care nici Liga Venețiană, nici Irina Zovastina nu l-ar aprecia. Și nici americanii, că tot venise vorba de ei. Își propusese de mult să facă această mișcare îndrăzneată. După cum de multe ori îi spusese tatăl său, cei umili nu merită nimic.

Continuând să privească pe fereastră, ridică brațul drept și flutură mâna din încheietură. O trosnitură indică faptul că femeii i se frânsese gâtul. Nu avea nici o problemă în a ordona un omor. Însă nu putea să se uite cum era el dus la îndeplinire.

STEVE BERRY

Oamenii lui știau ce aveau de făcut. O mașină aștepta jos în stradă pentru a traversa orașul cu trupul neînsuflețit, până în locul în care se afla sicriul de noaptea trecută. Mai era destul loc înăuntru pentru încă o persoană.

DANEMARCA

Malone îl cântări din priviri pe bărbatul care tocmai venise, neînsoțit, la volanul unui Audi care avea lipit pe parbriz un autocolant de la firma de închirieri. Era un tip scund și solid, cu o claie de păr neîngrijit și cu haine largi, iar umerii și brațele lui indicau faptul că era obișnuit cu munca grea. Avea probabil în jur de patruzeci de ani, iar trăsăturile sale sugerau influențe slave: nasul mare, ochii înfundați în orbite.

Bărbatul păși pe veranda din față și spuse:

– Nu sunt înarmat. Dar ești liber să verifici.

– E o adevărată plăcere să am de-a face cu profesioniști, spuse Malone, menținându-și pistolul ațintit asupra acestuia.

– Tu ești tipul de la muzeu.

– Și tu ești cel care m-a abandonat înăuntru.

– Nu am fost eu acela. Însă am fost și eu de acord.

– Ești mult prea sincer pentru un individ care are un pistol îndreptat spre el.

– Armele nu mă sperie.

Malone avea convingerea că așa și era.

– Nu văd banii, spuse el.

– Nici eu nu văd vreun medalion.

Se dădu la o parte și-l lăsă pe individ să intre.

– Cum te numești?

Oaspetele său se opri în pragul ușii, îi aruncă o privire dură, iar apoi îi răspunse:

– Viktor.

Cassiopeia privi dintre copaci cum omul din mașină și Malone pătrunseră în casă. Dacă venise singur sau nu, acest lucru nu constituia o problemă. Mica scenetă era pe punctul de a se desfășura. Iar ea spera, pentru binele lui Malone, că prevăzuse totul corect împreună cu Thorvaldsen.

Malone stătu deoparte cât timp Thorvaldsen și bărbatul pe nume Viktor discutară. Rămase cu atenția trează, privind cu concentrarea cuiva care își petrecuse doisprezece ani din viață lucrând ca agent al guvernului. Și el se confruntase deseori cu un adversar necunoscut, servindu-se doar de propria inteligență și experiență, rugându-se Cerului ca totul să se termine cu bine și el să scape întreg.

– Ai furat medalioanele astea de pe tot continentul, spuse Thorvaldsen. De ce? Nu au o valoare chiar așa de mare.

– Nu știu ce să zic pe tema asta. Tu ceri cincizeci de mii de euro pentru al tău. E de cinci ori mai mult decât valorează.

– Și totuși, în mod surprinzător, ești gata să plătești. Ceea ce înseamnă că nu te-ai băgat în toată treaba asta doar pentru a le colecționa. Pentru cine lucrezi?

– Pentru mine.

Thorvaldsen râse pe înfundate.

– Simțul umorului! Îmi place asta. Simt un oarecare accent est-european în engleza ta. Fosta Iugoslavie? Croat?

Viktor păstră tacerea, dar Malone își dădu seama că invitatul lor nu se atinsese de nici un obiect din casă.

– Bănuiam că nu-mi vei răspunde la întrebare, spuse Thorvaldsen. Cum dorești să încheiem afacerea?

– Aș vrea să examinez medalionul. Dacă e pe placul meu, voi avea banii pregătiți mâine. Azi nu se poate. E duminică.

– Depinde cu care bancă lucrezi, zise Malone.

– A mea e închisă, spuse Viktor, iar privirea lui lipsită de expresie le indică faptul că nu avea să le mai ofere nici o informație în plus.

– De unde știi despre focul grecesc? Întrebă Thorvaldsen.

– Ești destul de bine informat.

– Doar dețin un muzeu greco-roman!

Malone simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Oamenii ca Viktor, care nu păreau prea vorbăreți, ofereau compromisuri doar atunci când știau că interlocutorii lor nu vor mai fi prea mult timp prin preajmă pentru a repeta cuvintele auzite.

– Știu că vrei medalioanele cu elefant, spuse Thorvaldsen, și le ai pe toate, în afară de al meu și de alte trei. Bănuiala mea este că ai fost angajat să ajuți la găsirea lor, și nu ai nici cea mai mică idee de ce sunt atât de importante, dar nici nu-ți pasă. Ești doar un servitor credincios.

– Și tu cine ești? Cu siguranță nu ești proprietarul unui muzeu greco-roman!

– Ba din contră! Chiar este al meu, și vreau să fiu despăgubit pentru bunurile distruse. De aici și prețul ridicat.

Thorvaldsen scotoci prin buzunar și scoase o casetă transparentă din plastic, pe care o aruncă înspre oaspetele său. Viktor o prinse cu ambele mâini. Malone privi cum bărbatul deschide caseta și își așază medalionul în palma deschisă. Era cam de mărimea unei monede de cincizeci de cenți, de culoarea

cositorului, cu simboluri gravate pe ambele părți. Viktor scoase din buzunar o lupă de bijutier și și-o potrivi la ochi.

– Ești expert? Întrebă Malone.

– Cunosc destule lucruri.

– Microgravurile sunt prezente, spuse Thorvaldsen. Litere grecești: ZH; Zeta, Eta. Este uimitor că anticii aveau posibilitatea să le graveze.

Viktor continuă să examineze moneda.

– Mulțumit? Îl întrebă Malone.

Viktor cercetă medalionul și, deși nu avea cu el microscopul sau cântarul, acesta i se păru autentic. De fapt, părea cel mai bun exemplar de până atunci. Venise neînarmat pentru că intenționase să-i lase pe acești indivizi să creadă ca ei dețineau controlul. Era nevoie de finețe, nu de forță, în această situație. Ceva îl îngrijora totuși: unde era femeia? Își ridică privirea și lăsă lupa de bijutier să-i cadă în mâna dreaptă.

– Aș putea să-l examinez mai îndeaproape, lângă fereastră? Am nevoie de o lumină mai bună.

– Chiar te rog, spuse bărbatul mai în vârstă.

– Cum te numești? Îl întrebă Viktor.

– Ce-ai zice de Ptolemeu?

– Au fost mulți, spuse Viktor zâmbind ironic. Care dintre ei ești tu?

– Primul. Cel mai oportunist general al lui Alexandru. Cel care a revendicat Egiptul ca premiu după moartea lui Alexandru. Un tip deștept. Moștenitorii lui l-au stăpânit timp de secole.

– Dar în cele din urmă romanii i-au învins, spuse Viktor clătinând din cap.

– Cum s-a întâmplat și cu muzeul meu. Nimic nu durează la nesfârșit.

Viktor se apropie de fereastra scăldată în lumina asfințitului. Bărbatul cu pistolul stătea de pază în pragul ușii. O clipă îi era suficientă. Se poziționează în dreptul razelor de soare, întors cu spatele la ei, și făcu schimbul.

Cassiopeia zări un bărbat apărând dintre copacii din partea cealaltă a casei. Era tânăr, subțirel și sprinten. Deși în noaptea precedentă nu văzuse fața nici unuia din cei doi care incendiaseră muzeul, recunoscuse totuși mersul vioi al omului și felul prudent în care se apropia. Era unul din cei doi hoți. Acesta se îndrepta direct spre mașina lui Thorvaldsen. Erau meticuloși, le recunoștea această calitate, dar nu foarte atenți, mai ales că știau că exista cineva cu cel puțin câțiva pași înaintea lor. Îl privi pe individ înfigând un cuțit în amândouă cauciucurile de la roțile din spate ale mașinii și retrăgându-se apoi.

Malone observă schimbul făcut. Viktor lăsase lupa să-i cadă în mâna dreaptă, în timp ce ținea medalionul în mâna stângă. Însă când Viktor își repositionase lupa la ochi și reîncepuse examinarea, Malone își dădu seama că medalionul se afla în mâna dreaptă, arătătorul și degetul mare al mâinii stângi fiind îndoite spre interior, ascunzând moneda. Nu era o manevră rea. Totul combinat abil cu mișcarea spre fereastră pentru a găsi o lumină mai bună. O perfectă distragere a atenției.

Privirea sa o întâlnește pe cea a lui Thorvaldsen, însă danezul îi făcu iute un semn din cap, indicându-i că și el își dăduse seama. Viktor ținea moneda în lumină, studiind-o prin lupă.

Thorvaldsen făcu un nou un gest cu capul, semnalându-i lui Cotton să-l lase în pace.

Malone întrebă încă o dată:

– Ești mulțumit?

Viktor lăsa să-i cadă lupa de bijutier în mâna stângă, apoi o băgă în buzunar, împreună cu medalionul autentic. Pe urmă ridică moneda de schimb, cu siguranță falsul din muzeu, și se întoarse spre ei.

– Este autentic.

– Merită cincizeci de mii de euro? întrebă Thorvaldsen.

Viktor încuviință cu o mișcare a capului.

– O să vă virez banii, spuse el. Să-mi spuneți unde.

– Sună mâine la numărul de pe medalion, cum ai făcut mai devreme, și aranjăm schimbul.

– Pune-l la loc în casetă, spuse Malone.

Viktor se îndreptă spre masă.

– Aș putea zice că jucați destul de tare.

– Nu e nici un joc, spuse Thorvaldsen.

– Cincizeci de mii de euro?

– Așa cum am mai spus, mi-ai distrus muzeul.

Malone băgă de seamă încrederea din privirea circumspectă a lui Viktor. Tipul acesta se băgase într-o situație în care nu-și cunoștea inamicul, socotindu-se mai inteligent, și acest lucru era întotdeauna periculos. Și totuși, Malone comisese o greșală și mai mare. Se oferise voluntar, doar pe baza încrederii că cei doi prieteni ai lui știau ce fac.

PROVINCIA XINYANG, CHINA

ORA 15.00

Zovastina privea pe geamul elicopterului în timp ce părăseau spațiul aerian al Federației și zburau spre vestul îndepărtat al Chinei. Pe vremuri zona fusese o ieșire bine apărată spre Uniunea Sovietică, păzită de numeroase trupe militare. Acum granițele erau deschise. Transport și comerț fără restricții. China fusese una dintre primele țări care recunoscuseră la nivel oficial Federația și tratatele dintre cele două state asigurau cursul liber al călătoriilor și al comerțului. Provincia Xinyang reprezenta șaisprezece la sută din teritoriul Chinei. În mare parte munți și deșert, zona beneficia de o bogăție de resurse naturale. În plus, era complet diferită de restul țării. Mai puțin comunism. Prezența unui islamism riguros. Se numise pe vremuri Turkestanul de Est, și totuși se identifica mai mult cu Asia Centrală decât cu Regatul Mijlociu chinez.

Liga Venețiană avusese un rol esențial în întărirea relațiilor de prietenie cu chinezii, un motiv în plus pentru care Irina Zovastina alesese să se alăture grupului. Marea expansiune

economică a Occidentului demarase cu cinci ani în urmă când Beijingul începuse să investească miliarde în infrastructură și în rețehnologizare în tot cuprinsul provinciei Xinyang. Membrii Ligii obținuseră multe dintre contractele pentru industria petrochimică, minerit, lucrări mecanizate, amenajarea drumurilor și construcții. Stabilise numeroase legături de prietenie în capitala chineză, deoarece banii erau la fel de importanți în lumea comunistă ca oriunde altundeva, și ea se folosisese de toate acele relații la maximum pentru a-și crește capitalul politic.

Zborul cu elicopterul de mare viteză dinspre Samarkand dura puțin mai mult de o oră. Făcuse călătoria de multe ori și, ca de obicei, privea spre terenul accidentat de dedesubt, imaginându-și caravanele antice care-și croiseră calea spre răsărit și spre apus de-a lungul faimosului Drum al Mătăsii. Jad, mărgean, țesături, sticlă, aur, fier, usturoi, ceai – chiar și pitici, fete numai bune de măritat și cai atât de aprigi încât se spunea că asudau sânge –, toate acestea erau comercializate. Alexandru cel Mare nu ajunsese atât de departe spre răsărit, dar Marco Polo pășise cu siguranță pe acele meleaguri.

În față, văzu Kașgarul. Orașul era situat la marginea deșertului Taklamakan, la o sută douăzeci de kilometri înspre est de granița Federației, printre umbrele înzăpezitelor munți Pamir, care se numărau printre cei mai înalți și mai arizi munți din lume. O oază neprețuită, metropola chineză cea mai vestică exista, la fel ca Samarkand, de mai bine de două mii de ani. Fusesse odinioară un loc al piețelor deschise, pline de agitație, și al bazarelor aglomerate, dar acum era mistuit de praf, de tânguiri și de vocile în falset ale muezinilor care îi chemau pe oameni la rugăciune în cele patru mii de moschei. Trei sute cincizeci de mii de suflete trăiau printre hotelurile, depozitele,

prăvăliile și sanctuarele sale. Zidurile orașului dispăruseră de mult și o autostradă imensă, o altă contribuție a marii expansiuni economice, încercuia acum zona și dirija taxiurile verzi în toate direcțiile.

Elicopterul o coti spre nord, unde peisajul se curba. Deșertul era înspre răsărit, nu departe de acolo. Taklamakan însemna în traducere: „Intră, și nu vei mai ieși“. Era o descriere potrivită pentru un loc măturat de vânturi atât de fierbinți, încât ar fi putut ucide caravane întregi în decurs de câteva minute, și chiar făcuseră acest lucru. Zovastina reperă locul de destinație. Era o clădire din sticlă neagră aflată în mijlocul unei pajiști presărate cu pietre, având la o jumătate de kilometru mai în spate liziera unei păduri. Nimic nu scotea în evidență clădirea cu două etaje, despre care știa că era proprietatea Philogen Pharmaceutique, o corporație din Luxemburg cu sediul în Italia, având drept acționar majoritar un expatriat american cu un nume foarte italian: Enrico Vincenti.

Cu ceva timp în urmă, ținuse morțiș să afle povestea personală a lui Vincenti. Era un virusolog angajat de către irakieni în anii 1970 pe post de colaborator în cadrul unui program de dezvoltare a armelor biologice pe care îl inițiasse noul președinte de pe vremea aceea, Saddam Hussein. Hussein considerase Convenția pentru Arme Toxice și Biologice din 1972, care interzicea folosirea armelor bacteriologice în lumea întreagă, drept o oportunitate de pe urma căreia se putea profita. Vincenti lucrase cu irakienii până înainte de Primul Război din Golf, când Hussein suspendase pe fugă cercetările. Încheierea păcii îi adusese acolo pe inspectorii ONU, care impuseseră abandonarea aproape definitivă a programului. Prin urmare, Vincenti trebuise să treacă la altceva și își deschisese propria companie farmaceutică, care se extinsese într-un ritm

record în timpul anilor 1990. Acum aceasta era cea mai mare din Europa, cu un număr impresionant de mare de invenții omologate. Era un conglomerat multinațional uriaș. O realizare semnificativă pentru un om de știință mercenar și fără reputație. Acest lucru o pusese multă vreme pe gânduri pe Irina Zovastina.

Elicopterul ateriză și ea se grăbi să intre în clădire. Pereții exteriori din sticlă erau doar o fațadă. O structură cu totul diferită se ridica în interior, ca o cutie înăuntrul alteia. Un coridor de gresie lustruită făcea ocolul clădirii pe dinăuntru, plante stufoase de interior fiind aliniate de o parte și de alta a acestuia. Pereții interiori, din piatră, erau întreruși de trei serii de uși duble. Știa că aranjamentul acela neobișnuit reprezenta un mod de a asigura securitatea clădirii fără a atrage prea mult atenția. Nu exista împrejmuire exterioară acoperită cu sârmă ghimpată. Afară nu se vedea nici un soldat de pază, nici o cameră de luat vederi. Nu exista nimic care să dea cuiva de bănuț că în clădire s-ar fi întâmplat ceva ieșit din comun.

Traversă zona exterioară și se apropie de una dintre intrări, care era blocată de o poartă metalică. Un paznic stătea în spatele unui pupitru masiv din marmură. Poarta de intrare era controlată de un aparat de scanat palma, însă ei nu i se ceru să se oprească.

De partea cealaltă o aștepta un bărbat cu un aer răutăcios care se apropia de șaiszeci de ani, cu părul încărunit și rar și cu o figură ca de șoarece. Ochelarii cu ramă de sârmă îi protejau ochii inexpresivi. Era îmbrăcat cu un halat de laborator negru cu auriu descheiat în față, de reverul căruia stătea prins un ecuson cu numele Grant Lyndsey.

– Bine ați venit, doamnă ministru, i se adresă bărbatul în engleză.

Ea îi răspunse la salut cu o privire care intenționa să exprime iritarea. E-mailul acestuia sugerase că era vorba despre o urgență și, deși nu îi plăcuse absolut deloc această convocare, își anulasese toate activitățile prevăzute pentru după-amiaza aceea și venise.

Pătrunseră în clădirea interioară. Imediat după intrarea principală, drumul se bifurca. Lyndsey o luă la stânga și o conduse printr-un labirint de coridoare fără ferestre. Totul era extrem de curat, și mirosea a clor. Toate ușile erau prevăzute cu sisteme de închidere electronică. În fața celei pe care scria „Șeful laboratorului de cercetare“, Lyndsey își desprinsese ecusonul de la rever și îl introduse într-o fantă.

Un decor modern domina biroul fără ferestre. De fiecare dată când revenea în acest loc, un lucru i se părea straniu. Nu exista nici o poză de familie. Nici o diplomă pe pereți. Nici o amintire. Era ca și acum acest om nu avea nici un fel de viață. Ceea ce, fără îndoială, nu se găsea prea departe de adevăr.

– Trebuie să-ți arăt ceva, spuse Lyndsey.

Îi vorbea ca unui egal, iar ei îi displăcea profund acest lucru. De fiecare dată îi dădea de înțeles prin tonul său că el trăia în China și că nu era supusul ei. Bărbatul aprinse un monitor care prelua imaginile de la o cameră de luat vederi montată pe tavan; pe ecran se vedea o femeie de vârstă mijlocie care se uita la televizor stând pe un scaun. Zovastina știa că încăperea se afla la etajul doi al clădirii, în pavilionul pacienților, deoarece mai văzuse și înainte imagini din locul respectiv.

– Săptămâna trecută am rechiziționat din închisoare doisprezece pacienți, spuse Lyndsey. Așa cum am mai făcut și altădată.

Ea nu era la curent cu faptul că fuseseră realizate alte testări clinice.

– Mie de ce nu mi s-a spus nimic?

– Nu știam că ar fi trebuit să te anunț.

Zovastina înțelese subtextul acelor cuvinte. Vincenti era șeful aici. Era laboratorul lui, oamenii lui, substanțele lui. Zovastina îl mințise pe Enver mai devreme. Nu *ea* fusese cea care îl vindecase, ci Vincenti. Un tehnician din acest laborator îi administrase antidotul. Deși ea era în posesia agenților patogeni, Vincenti era cel care controla remediile. Această învoială pe care o făcuseră se născuse dintr-o neîncredere reciprocă, și căzuseră de acord asupra ei chiar de la început, ca o asigurare că pozițiile lor în cadrul înțelegerii rămâneau egale.

Lyndsey îndreptă o telecomandă spre monitor și imaginea se schimbă, arătând camerele altor pacienți, opt în total, fiecare dintre ele fiind ocupată de un bărbat sau de o femeie. Spre deosebire de prima pacientă, toți ceilalți erau culcați pe spate, conectați la perfuzii intravenoase. Nici unul nu mișca.

Lyndsey își scoase ochelarii.

– Am folosit doar doisprezece, pentru că atâția erau disponibili în momentul în care i-am solicitat. Trebuia să fac un studiu rapid al antidotului pentru noul virus. Este vorba despre cel de care ți-am vorbit acum o lună. O chestie urâtă de tot.

– Și unde l-ai găsit?

– Într-o specie de rozătoare undeva la est de aici, în provincia Heilongjiang. Auziserăm povești cum că oamenii se îmbolnăveau după ce îi mâncau. Într-adevăr, exista un virus complex în sângele șobolanilor. Cu un pic de ajustări, chestia asta are un impact deosebit. Moartea survine în mai puțin de o zi, spuse el, apoi arată înspre ecran. Uite și dovada.

La drept vorbind, ea fusese cea care ceruse un agent viral mai agresiv. Ceva care să-și facă efectul mai repede decât celelalte douăzeci și opt de virusuri aflate deja în posesia ei.

– Toți sunt ținuti în viață în mod artificial. Sunt în moarte clinică de zile bune. Trebuie să le facem autopsia pentru a verifica parametrii infecțioși, dar am vrut să ți-i arăt înainte de a începe să-i tăiem.

– Și antidotul?

– O singură doză, și toți doisprezece erau pe cale să se însănătoșească. Reversie totală în decurs de câteva ore. Apoi am înlocuit antidotul cu un placebo, pe care l-am administrat tuturor, mai puțin primei femei. Ea este reprezentanta grupului de control în cadrul experimentului. Așa cum era de așteptat, starea celorlalți s-a agravat rapid și au murit, spuse Lyndsey, apoi schimbă imaginea de pe ecran cu cea a primei femei. Însă ea nu mai are virusul. Este perfect normală.

– De ce a fost nevoie de testele astea?

– Voiai un virus nou. Trebuia să văd dacă modificările funcționează, zise Lyndsey, după care îi zâmbi. Și, așa cum am mai spus, trebuia să verific și antidotul.

– Când pot primi noul virus?

– Poți să-l iei astăzi. De asta te-am și sunat.

Irinei Zovastina nu-i plăcuse niciodată să transporte virusuri, dar numai ea știa unde era amplasat acest laborator. Înțelegerea o făcuse cu Vincenti. Un aranjament personal între ei doi. Sub nici o formă nu ar fi putut încredința în mâinile altcuiva roadele acestei înțelegeri... Și, în plus, elicopterul ei nu ar fi fost niciodată oprit de către chinezi.

– Pregătește virusul, spuse ea.

– E deja congelat și împachetat.

– Și cu ea ce se va întâmpla? Întrebă Zovastina arătând înspre ecran.

Lyndsey ridică din umeri.

– O să fie reinfectată. Până mâine va fi moartă.

Zovastina avea încă nervii încordați. Când îl călcase sub copitele calului pe individul care intenționase să o omoare i se mai consumase o parte din frustrare, însă mai existau întrebări fără răspuns în privința tentativei de asasinat. Cum de aflate Vincenti? Poate din cauză că el însuși dăduse respectivul ordin? Era greu de precizat. Însă ea fusese luată prin surprindere. Vincenti se dovedise cu un pas înaintea ei. Și Irinei Zovastina nu-i plăcea deloc acest lucru. Și nu-i plăcea nici de Lyndsey. Arată din nou spre ecran și spuse:

– Pregătește-o și pe ea de plecare. În momentul ăsta!

– Este oare un lucru înțelept?

– Asta mă privește doar *pe mine*.

Lyndsey rânji.

– Vreo distracție, ceva?

– Vrei să vii și tu să vezi?

– Nu, mulțumesc! Îmi place aici, pe partea chineză a frontierei.

Zovastina se ridică.

– Și, dacă aș fi în locul tău, aici aș și rămâne, spuse ea.

DANEMARCA

Malone își ținea pistolul pregătit, în vreme ce Thorvaldsen își încheia afacerea cu Viktor.

- Am putea face schimbul tot aici, spuse Thorvaldsen. Măine.

- Nu-mi pari a fi o persoană care să aibă nevoie de bani, zise Viktor.

- Adevărul este că niciodată nu ai destui.

Malone își înăbuși un zâmbet. În realitate, prietenul său danez donase milioane de euro pentru diverse cauze din toate colțurile lumii. Deseori se întrebase dacă nu cumva era și el una dintre aceste cauze nobile, deoarece, în urmă cu doi ani, Thorvaldsen ținuse morțiș să călătorească până în Atlanta, pentru a-i oferi șansa de a-și schimba viața în Copenhaga. Fusesse o oportunitate pe care o acceptase și nu o regretase niciodată.

- Un lucru m-a făcut curios, spuse Viktor. Calitatea falsului este remarcabilă. Cine este artistul?

- O persoană cu mult talent, care se mândrește cu munca sa.

- Transmite-i complimentele mele.

- O parte din banii tăi vor fi folosiți în acest sens, spuse Thorvaldsen, după care tăcu preț de câteva secunde. Am și eu o întrebare, continuă apoi. Te vei duce să cauți și celelalte două medalioane aflate aici, în Europa?

- Tu ce crezi?

- Și pe-al treilea, în Samarkand?

Viktor nu îi răspunse, dar înțelesese, fără urmă de îndoială, mesajul lui Thorvaldsen: „Am înțeles foarte bine cum stau treburile“. Se pregăti să plece.

- O să te sun mâine, spuse el.

Thorvaldsen rămase așezat, în vreme ce Viktor părăsea încăperea.

- Aștept cu nerăbdare să primesc o veste de la tine.

Ușa de la intrare se deschise, iar apoi se închise în urma bărbatului.

- Cotton, spuse Thorvaldsen în timp ce scotea din buzunar o pungă de hârtie. Avem foarte puțin timp la dispoziție. Pune caseta cu medalionul în punga asta, dar cu grijă!

Malone înțelese la ce se referea:

- Pentru amprente? De asta i-ai dat moneda, nu?

- Ai văzut și tu că nu se atinge de nimic. Însă trebuia neapărat să atingă medalionul ca să poată face schimbul.

Malone se folosi de țeava pistolului pentru a împinge caseta de plastic în pungă, având grijă să stea dreaptă în interior. Apoi închise punga rulând partea de sus, lăsând puțin aer înăuntru. Cunoștea procedura. Hârtia era materialul cel mai bun pentru păstrarea probelor de amprente, nicidecum plasticul, așa cum se arăta în filmele de la televizor. Astfel, existau mult mai puține șanse de alterare.

Thorvaldsen se ridică de pe scaun.

- Hai să mergem acum, spuse el, traversând încăperea cu pași șovăitori și cu capul împins în față. Trebuie să ne grăbim.

Malone își dădu seama că Thorvaldsen se îndrepta spre ieșirea din spatele casei.

– Unde te duci? îl întrebă.

– Plecăm de aici.

Malone se grăbi să-și ajungă prietenul din urmă și ieșiră printr-o ușă de bucătărie care dădea spre o platformă îngrădită, aflată cu fața spre mare. La vreo cincizeci de metri mai încolo se putea distinge un doc pe malul stâncos, unde o barcă cu motor stătea în așteptare. Cerul senin de dimineață se înnegurase. Norii de un cenușiu metalic se găseau foarte jos. Un vânt aspru bătea dinspre nord în rafale care acopereau orice alte zgomote, involburând apa maronie și înspumată.

– Plecăm? întrebă Malone în timp ce Thorvaldsen cobora de pe platformă.

Danezul continua să se miște cu o viteză uimitoare pentru o persoană cu șira spinării deformată.

– Cassiopeia unde este? întrebă Malone.

– Are probleme, răspunse Thorvaldsen. Însă asta este și singura noastră șansă de salvare.

Cassiopeia privi cum individul ieși din casă, se urcă în mașina închiriată și demară în viteză, întorcându-se pe drumul mărginit de copaci care dădea în autostradă. Aprinse un monitor LCD portabil, conectat prin unde electromagnetice la două camere de luat vederi pe care le instalase cu o săptămână înainte – una la intrarea în autostradă, iar cealaltă într-un copac înalt la cincizeci de metri distanță de casă. Pe ecranul micuț văzu că mașina se opri. Cel care spintecase cauciucurile apăru din pădure, fugind cu băgare de seamă. Cel de la volan deschise portiera și ieși din mașină. Amândoi bărbații se deplasară cu pași repezi câțiva metri înapoi pe drumul care

ducea înspre casă. Ea știa exact ce așteptau, așa că închise monitorul și se grăbi să iasă din ascunzătoare.

Viktor așteaptă să vadă dacă avusese dreptate. Își parcase mașina chiar după o cotitură a drumului pietruit și pândea casa ascuns în spatele trunchiului unui copac.

– Nu vor reuși să plece nicăieri, spuse Rafael. Au două cauciucuri sparte.

Viktor știa că femeia stătuse și ea mai mult ca sigur la pândă în tot acest timp.

– Nu m-am expus deloc, zise Rafael. M-am comportat ca și cum aș fi stat de pază și nu mi-aș fi dat seama de nimic.

Adică exact ceea ce îi spusese Viktor partenerului său să facă. Își scoase din buzunar medalionul pe care reușise să-l fure. Ordinele doamnei ministru Zovastina fuseseră limpezi. Trebuia să le recupereze pe toate și să le aducă intacte. Cinci dintre ele fuseseră găsite. Mai rămăseseră trei.

– Cum erau oamenii cu care te-ai întâlnit? întrebă Rafael.

– M-au cam băgat în ceață, spuse el, și chiar aceasta era impresia pe care o avea.

Le anticipase mișcările, aproape prea bine, iar asta îl deruta.

Aceeași femeie zveltă cu mișcări ca de felină ieși din pădure. Mai mult ca sigur că văzuse cauciucurile tăiate și se grăbea să îi anunțe pe compatrioții săi. Lui Viktor îi făcu plăcere să vadă că avusese dreptate. Dar de ce aceasta nu oprise atacul? Poate că sarcina ei fusese doar să privească? Băgă de seamă că ducea ceva cu ea. Ceva mic și dreptunghiular. Își dori să-și fi adus cu el binoclul.

Rafael băgă mâna în buzunarul hainei și scoase telecomanda.

Viktor își puse ușurel mâna pe brațul partenerului său.

– Încă nu, îi spuse.

Femeia se opri și examinează cauciucurile, după care se îndreptă cu pași repezi spre casă.

– Las-o să intre!

Cu trei ore în urmă, după ce aranjaseră întâlnirea, veniseră cu mașina direct acolo. După o cercetare amănunțită, avuseseră confirmarea că în clădire nu era nimeni, așa că ascunseseră pachetele de foc grecesc sub fundație și la mansardă. În locul țeastoaselor, se foloseau de o stație radio pentru a aprinde amestecul.

Femeia dispăru în interiorul casei. Viktor numără în gând până la zece și se pregăti să-și ridice mâna de pe brațul lui Rafael.

Malone stătea în barcă, cu Thorvaldsen lângă el.

– La ce te-ai referit când mi-ai spus de Cassiopeia că are necazuri?

– Casa e plină de foc grecesc. Au venit înaintea noastră și l-au pregătit. Acum că are medalionul, Viktor nu are intenția să ne lase să supraviețuim întâlnirii.

– Și acum așteaptă să se asigure de faptul că intră și Cassiopeia în casă.

– Cam astea sunt previziunile mele. Acum rămâne de văzut dacă ele coincid cu ale lor.

Cassiopeia lăsa să se închidă ușa de la intrare, iar apoi alergă cât de repede putu până în capătul celălalt al casei. Era destul de riscant. Nu putea decât să speră că hoții îi lăsaseră câteva secunde la dispoziție înainte de a detona amestecul explozibil. Avea nervii încordați, mintea tensionată, iar melancolia pe care o resimțea fusese înlocuită de o stare de agitație datorată nivelului ridicat de adrenalină. Malone îi remarcase anxietatea încă de la muzeu, părând să-și fi dat seama că era ceva în

neregulă. Și așa și era. Însă în clipa aceea nu se putea gândi la acest lucru. Deja se consumase prea mult emoțional cu lucruri pe care nu avea cum să le schimbe. În acel moment, conta numai să găsească ușa din spate. Se năpusti afară din casă, în lumina obscură a zilei. Malone și Thorvaldsen o așteptau în barcă. Casa nu permitea să se vadă evadarea lor dinspre drumul din față. Încă mai ținea în mână monitorul LCD. Mai avea șaiszeci de metri până în apă. Făcu un salt de pe platforma din lemn.

Malone o văzu pe Cassiopeia fugind dinspre casă în direcția lor. Încă cincisprezece metri... Încă nouă...

Se auzi un șuierat puternic și casa fu cuprinsă dintr-odată de foc. Rămase intactă preț de o secundă, iar în momentul imediat următor flăcările se dezlănțuiră, ieșind prin ferestre, de sub fundație și prin acoperiș. Nu se petrecu nici o explozie. Combustie spontană. Totală. Completă. Și, în lipsa apei sărate, imposibil de oprit.

Cassiopeia ajunse pe doc și sări în barcă.

– Era cât pe ce, îi spuse el.

– Jos! Jos! strigă ea.

Se ghemuiră în barcă și Malone o urmări deschizând monitorul și manevrând un buton de recepție video, până când apăru imaginea unei mașini. Doi oameni urcară înăuntru. Îl recunosc pe Viktor. Mașina se îndepărtă, dispărând de pe ecran. Cassiopeia apăsă un buton și o altă imagine le înfățișă mașina intrând pe autostradă.

Thorvaldsen părea mulțumit.

– Se pare că șiretlicul nostru a funcționat, spuse el.

– Nu crezi că ai fi putut să-mi spui dinainte ce urma să se întâmple? îl întrebă Malone.

Cassiopeia îi aruncă un zâmbet răutăcios.

TRĂDARE LA VENETIA

- Ce farmec ar mai fi avut? îi spuse ea.
- Individul are medalionul.
- Ceea ce este exact lucrul pe care l-am dorit și noi, răspunse Thorvaldsen.

Casa continua să ardă. Fumul se ridica în vălătuci spre cer. Cassiopeia porni motorul și îndreptă barca spre larg. Reședința de la mare a lui Thorvaldsen se afla la numai câțiva kilometri înspre nord.

- Mi s-a livrat barca imediat după ce am ajuns, spuse Thorvaldsen, luându-l de braț pe Malone și conducându-l înspre pupa. De la prova veneau înspre ei stropii reci de apă sărată. Mă bucur că ești aici, continuă danezul. Aveam de gând să-ți cerem astăzi ajutorul, după distrugerea muzeului. De asta voia Cassiopeia să te întâlnească. Are nevoie de ajutorul tău, dar mă îndoiesc că o să ți-l ceară acum.

Malone voia să-l întrebe mai multe, însă știa că nu era cel mai potrivit moment. În răspunsul său, în orice caz, nu exista nici o urmă de ezitare.

- Poate conta pe mine, spuse el. Apoi, după un moment de tăcere, continuă: Amândoi puteți conta pe mine.

Thorvaldsen îl strânse de braț în semn de apreciere. Cassiopeia continua să fie atentă la drum, încercând să direcționeze barca printre valuri.

- Cât de grav este? întreabă Malone.

Din cauza huruitului motorului și a vântului, întrebarea lui fu auzită doar de Thorvaldsen.

- Destul de grav. Însă acum avem speranțe.

PROVINCIA XINYANG, CHINA

ORA 15.30

Zovastina era așezată pe un scaun din spatele elicopterului, cu centura pusă. De obicei, călătorea cu mijloace de transport mult mai luxoase, însă în ziua aceea utilizase elicopterul militar, mai rapid. Pilotul era unul dintre membrii Batalionului ei Sacru. Jumătate din garda sa personală erau piloți licențiați, inclusiv Viktor. Era așezată în fața prizonierei de la laborator și un alt soldat stătea de pază lângă aceasta. Fusesse adusă la bord cu cătușe la mâini, însă Zovastina dăduse ordin să-i fie scoase.

– Cum te numești? o întreabă pe femeie.

– Are vreo importanță?

Vorbeau prin căști în limba kazahă, necunoscută străinilor aflați bord.

– Cum te simți?

Femeia ezită înainte de a răspunde, ca și cum ar fi stat pe gânduri dacă să mintă sau nu.

– Nu m-am mai simțit așa de bine de ani de zile.

- Mă bucur! Acesta este și scopul nostru, să îmbunătățim viața tuturor cetățenilor noștri. Poate că atunci când vei fi eliberată din închisoare vei aprecia mai mult noua noastră societate.

O umbră de dispreț străbătu chipul tras al femeii. Trăsăturile ei nu aveau absolut nimic atrăgător, iar Zovastina se întrebă de câte înfrângeri fusese nevoie pentru ca aceasta să-și piardă toată stima de sine.

- Mă îndoiesc că voi mai face parte din noua dumnea-voastră societate, doamnă ministru! Sentința mea e lungă.

- Mi s-a spus că ai fost implicată în traficul de cocaină. Dacă sovieticii ar mai fi fost încă aici, ai fi fost executată.

- Rușii? zise femeia râzând. Păi, ei erau cei care cumpărau drogurile!

- Țsta este noul mod de viață al lumii noastre, spuse Zovastina, fără să fie surprinsă de cele tocmai auzite.

- Ce s-a întâmplat cu ceilalți care au venit cu mine?

Zovastina se hotărî să-i spună adevărul.

- Sunt morți, replică ea.

Deși femeia era cu certitudine obișnuită cu dificultățile, băgă de seamă la ea neliniștea. Era de înțeles. Iat-o ajunsă la bordul unui elicopter, împreună cu Ministrul Suprem al Federației Asiei Centrale, după ce fusese scoasă din închisoare și supusă unei operațiuni de testare a unui medicament necunoscut, în urma căreia rămăsese singura supraviețuitoare.

- Voi avea grijă să-ți fie redusă sentința. Deși nu pari să ne apreciezi prea mult, să știi că Federația apreciază ajutorul tău.

- Și ar trebui să fiu recunoscătoare?

- Te-ai oferit voluntar.

- Nu îmi amintesc să fi precizat cineva că aș fi avut de ales, spuse ea, apoi privi pe fereastră înspre vârfurile tăcute ale

munților Pamir, care indicau apropierea de graniță și de teritoriile prietene.

Zovastina surprinse privirea femeii.

– Nu vrei să faci și tu parte din ceea ce este pe cale să se întâmple? o întrebă.

– Vreau să fiu liberă.

Îi trecu prin minte ceva de pe vremea studenției, o afirmație pe care o făcuse Serghei cu mult timp în urmă: „Întotdeauna mânia pare îndreptată către persoane; ura însă preferă clasele sociale. Timpul atenuează mânia, însă nu reușește niciodată să facă ura să dispară“. Așa că o întrebă:

– De ce urăști astfel?

Femeia o cercetă cu o privire lipsită de expresie.

– Ar fi trebuit să fiu printre cei care au murit, spuse ea.

– De ce?

– Închisorile dumneavoastră sunt locuri urâte, din care prea puțini scapă.

– Așa și trebuie să fie, pentru a descuraja pe oricine de la a vrea să se afle acolo.

– Mulți nu au de ales, spuse femeia, apoi făcu o pauză. Spre deosebire de dumneavoastră, doamnă Ministru Suprem.

Zidul muntos se zări mai mare în cadrul ferestrei.

– Cu secole în urmă, grecii au venit înspre răsărit și au schimbat lumea. Știai acest lucru? Au cucerit Asia. Au influențat întreaga noastră cultură. Acum cei din Asia sunt pe punctul de a se deplasa spre apus pentru a face același lucru. Tu ajută ca acest lucru să fie posibil.

– Nu mă interesează planurile dumneavoastră.

– Numele meu, Irina, Eirene în greacă, înseamnă pace. Spre asta tindem.

– Și uciderea prizonierilor va aduce această pace?

Femeii acesteia nu-i păsa deloc de destin. Întreaga viață a Zovastinei păruse să fie marcată de destin. Până acum, impusese o nouă ordine politică, exact așa cum ar fi făcut și Alexandru. O altă lecție de la Serghei, care i-o rostise răspicat: „Nu uita, Irina, ce a afirmat Arrian despre Alexandru, anume că el a fost întotdeauna propriul său rival“. Doar în ultimii câțiva ani ajunsese să înțeleagă și ea această maladie. O privi cu atenție pe femeia care își distrusese viața pentru câteva mii de ruble.

– Ai auzit vreodată de Menandru?

– Păi, spuneți-mi dumneavoastră!

– Era un poet dramatic grec din secolul al patrulea înainte de Hristos. A scris comedii.

– Eu prefer tragediile.

Începuse să obosească din cauza acestui defetism. Nu toată lumea putea fi schimbată. Spre deosebire de colonelul Enver, care sesizase mai devreme posibilitățile pe care i le oferise și se convertise de bunăvoie. Bărbații ca el puteau fi foarte utili în anii care urmau să vină, însă această faptură demnă de milă constituia un eșec.

– Menandru a scris un lucru pe care l-am constatat întotdeauna a fi adevărat: „Dacă vrei să trăiești toată viața fără să simți durerea, trebuie să fii ori zeu, ori un cadavru“.

Se aplecă în față și desfăcu centura femeii. Soldatul de pază care stătea lângă prizonieră deschise ușa cabinei. Femeia păru să încremenească o clipă, atunci când simți pătrunzând înăuntru aerul rece și zgomotul puternic al motorului.

– Eu sunt un zeu, spuse Zovastina. Iar tu ești un cadavru.

Soldatul îi smulse femeii căștile de pe cap; aceasta păru să înțeleagă ce urma să se petreacă și se pregăti să opună rezistență. Însă soldatul îi făcu vânt pe ușă.

STEVE BERRY

Zovastina privi cum trupul femeii se rostogolea prin văzduhul cristalin, dispărând apoi în piscurile de dedesubt. Soldatul închise ușa cabinei, elicopterul continuând să zboare spre vest, înapoi la Samarkand. Pentru prima dată în dimineața aceea, Irina Zovastina se simți satisfăcută. Totul era acum așa cum trebuia să fie.

PARTEA
A DOUA

AMSTERDAM, OLANDA

ORA 19.30

Stephanie Nelle ieși repede din taxi și se acoperi iute pe cap cu gluga paltonului. O ploaie de aprilie mătura străzile, iar apa se aduna printre bucățile de piatră cubică nefinisată, curgând învolburată către canalele orașului. Sursa, o furtună afurisită care dăduse năvală mai devreme dinspre Marea Nordului, stătea acum ascunsă în spatele norilor colorați în indigo, însă o burniță stăruitoare rămăsese vizibilă prin penumbra felinarelor stradale.

Își croi drum prin ploaie, înfundându-și mâinile goale în buzunarele hainei. Traversă un pod pietonal arcuit, intră în Rembrandtplein¹ și observă că seara toridă nu descurajase mulțimea dornică să frecventeze spectacole erotice, cluburi pentru agățat, baruri de homosexuali și localuri de striptease. Avansând pe străduțele interioare ale cartierului iluminat în roșu, trecu pe lângă bordeluri cu vitrine, pline ochi cu fete

¹ Piață mare din centrul orașului Amsterdam, denumită astfel după faimosul pictor Rembrandt (n.tr.)

îmbrăcate în piele și dantelă care promiteau multiple satisfacții. În una dintre ele, o femeie de origine asiatică, purtând un costum de curele strâns pe corp, stătea pe un fotoliu capitonat și răsfoia o revistă.

Lui Stephanie i se spusese că nu noaptea era cel mai înfricoșător moment în care să vizitezi faimosul cartier. Disperarea de dimineață a drogaților care treceau pe acolo și agresivitatea peștilor ce apăreau imediat după prânz în așteptarea afacerilor de seară erau de obicei mult mai intense. Însă ea fusese prevenită că partea nordică, apropiată de Nieuwmarkt¹, aflată într-o zonă imediat după aglomerarea de oameni, emana în mod constant o senzație tacită de amenințare. Așa se făcea că era pregătită pentru orice în momentul în care pătrunse dincolo de granița invizibilă. Aruncând priviri atât în față, cât și în spate, ca o pisică la pândă, ea se îndreptă fără ezitare către cafeneaua din capătul îndepărtat al străzii.

Cafeneaua Jan Heuval ocupa parterul unui depozit cu trei niveluri. Era o clădire cu pereții maronii, una dintre sutele împrăstiate prin Rembrandtplein. Împinse ușa de la intrare și aproape instantaneu sesiză aroma fumului de cannabis și absența oricărei inscripții de genul „Interzis consumul de droguri“.

Cafeneaua era aglomerată, iar în aerul calduț dinăuntru persista o ceață halucinogenă care mirosea a sfoară pârlită. Celelalte arome, de pește prăjit și de castane coapte, se amestecau cu fumul amețitor, și simți cum îi iau foc ochii. Își dădu gluga pe spate și își scutură stropii de ploaie de pe palton pe pardoseala deja umedă a holului de la intrare. În clipa următoare îl remarcă pe Klaus Dyhr. Bărbatul, în jur de treizeci și cinci de

¹ Piață din centrul Amsterdamului (n.red.)

ani, cu părul blond, cu tenul palid, cu fața tăbăcită de vânt, era întocmai așa cum îi fusese descris.

Își reaminti pentru ce se afla acolo pentru a nu știu câta oară: întorcea cuiva o favoare. Cassiopeia Vitt o rugase să îl contacteze pe Dyhr și, cum îi datora prietenei sale cel puțin o favoare, cu greu ar fi putut să-i refuze cererea. Înainte să îl contacteze, ea verificase trecutul bărbatului și aflase că Dyhr se născuse în Olanda, își făcuse studiile în Germania și era chimist la o fabrică locală de materii plastice. Obsesia lui era să colecționeze monede – se presupunea că deținea o colecție impresionantă –, iar o anumită monedă dintre acestea atrăsese interesul prietenei sale de religie musulmană.

Olandezul stătea singur, în picioare, lângă o masă care-i ajungea până la piept, alături de o bere brună, abia începută, și molfăia cu poftă dintr-un pește prăjit. O țigaretă răsucită de mână fumega într-o scrumieră, iar rotocoalele groase și verzui care se ridicau cu siguranță nu proveneau de la tutun.

– Sunt Stephanie Nelle, cea care te-a sunat, rosti ea în engleză.

– Ai spus că te interesează să cumperi.

Ea percepu tonul abrupt, care spunea ceva de genul: „Spune-mi ce vrei, dă-mi banii și am plecat de aici în clipa următoare“. Îi atraseră atenția, de asemenea, ochii lui sticloși, care nu păreau a mai avea vreo șansă de salvare. Până și ea începuse să simtă efectul drogului.

– Așa cum am spus la telefon, vreau medalionul cu elefant.

– De ce? întrebă el după ce luă o înghițitură de bere. Nu are nici o valoare. Am multe alte monede care valorează mult mai mult, și la prețuri foarte bune.

– Sunt convinsă că ai, însă eu doresc acest medalion. Ai spus că este de vânzare.

- Am spus că depinde de cât de mult ești dispusă să plătești.
- Aș putea să îl văd?

Klaus se căută prin buzunare. Ea primi obiectul pe care i-l oferi acesta și cercetă medalionul de formă ovală printr-o învelitoare de plastic. Avea un războinic pe una din fețe, iar pe cealaltă un elefant de război încălecat de doi luptători, care înfrunta un călăreț. Era cam de mărimea unei monede de cincizeci de cenți, iar imaginile aproape că nu se mai vedeau.

- Nu știi nimic despre ce reprezintă asta, nu-i așa? o întreabă Klaus.

Ea se hotărî să îi răspundă sincer:

- Fac asta pentru altcineva.
- Vreau șase mii de euro.

Cassiopeia îi spusese să plătească oricât de mult ar fi cerut. Prețul nu avea nici o relevanță. Uitându-se însă la moneda tocită, ea se întreabă de ce un lucru atât de nesemnificativ prezenta așa mare importanță.

- Există doar opt exemplare despre a căror existență se știe, spuse el. Șase mii de euro e un chilipir.

- Doar opt? Și atunci, de ce ai vinde-o?

Bărbatul luă între degete mukul de țigară care încă ardea, trase îndelung, cu sete, ținu fumul în piept, apoi îl suflă încet afară.

- Am nevoie de bani, răspunse el, iar ochii tulburi își reluară direcția de mai devreme, privind înspre berea din pahar.

- Lucrurile stau chiar așa de prost?
- Întrebi asta de parcă ți-ar păsa.

Doi bărbați îl flancară pe Klaus. Unul avea tenul deschis la culoare, celălalt era mai măsliniu. Înfățișarea și chipurile lor alcătuiau un amestec contradictoriu de trăsături arabe și asiatice. Ploaia continua să cadă afară, însă hainele indivizilor erau

TRĂDARE LA VENETIA

uscate. Cel cu tenul mai deschis îl apucă pe Klaus de un braț, lama unui cuțit fiindu-i lipită acestuia de abdomen. Bărbatul măsliniu o înconjură pe Stephanie cu brațul într-o îmbrățișare aparent prietenească și îi îndreptă vârful unui alt cuțit înspre coaste, apăsând cu lama prin palton.

– Medalionul, spuse cel cu tenul deschis, făcând un semn cu capul. Pune-l pe masă!

Ea decise să nu se împotrivească și, cu calm, făcu întocmai cum i se ceruse.

– Acum o să plecăm, spuse bărbatul măsliniu, introducând moneda în buzunar. Respirația îi duhnea a bere. Rămâneți pe loc!

Stephanie nu avea nici cea mai mică intenție să îi provoace. Știa să respecte armele care erau îndreptate către ea. Bărbații își croiră drum spre ușa din față și părăsiră cafeneaua.

– Mi-au luat moneda! spuse Klaus, ridicând vocea. Mă duc după ei!

Stephanie nu își dădu seama dacă reacția lui ținea de ne-ghiobie sau se datora efectului drogurilor.

– Ce-ai zice să mă lași pe mine să mă descurc cu chestia asta? îl întreabă ea.

El îi aruncă o privire încărcată de suspiciune.

– Te asigur că am venit pregătită, îi spuse ea.

COPENHAGA

ORA 19.45

Malone își termină masa de seară. Se afla în incinta cafenelei Norden, un restaurant cu parter și etaj a cărui fațadă dădea chiar înspre centrul Højbro Plads¹. Seara se terminase de-a dreptul neplăcut, cu o ploaie învolburată de aprilie care cuprinsese piața aproape pustie. Stătea neajutorat lângă o fereastră deschisă de la etaj și contempla priveliștea oferită de ploaie.

– Appreciez ajutorul tău de mai devreme, spuse Thorvaldsen, aflat de cealaltă parte a mesei.

– Când am fost pe punctul de a muri într-o explozie? Și încă de două ori! Nu pentru asta există prietenii?

Își termină și ultimele înghițituri din supa *bisque*² cu roșii. Restaurantul oferea una dintre cele mai gustoase rețete pe care le mâncase vreodată. Avea o mulțime de întrebări, însă

¹ Piață din Copenhaga (n.red.)

² Supă cremă realizată din piure de fructe de mare sau din legume pasate, îngroșată cu orez (n.tr.)

își dăduse seama că, așa cum se întâmpla mai întotdeauna cu Thorvaldsen, nu va obține prea multe răspunsuri.

– Acolo, la casa aia, tu și Cassiopeia ați vorbit despre trupul lui Alexandru cel Mare. Ați spus că voi ați ști unde se află. Cum de este posibil așa ceva?

- Am reușit să aflăm foarte multe lucruri pe tema asta.
- De la prietenul Cassiopeiei de la muzeul din Samarkand?
- Era mai mult decât un simplu prieten, Cotton!

Bănuise și el acest lucru.

– Cine era?

– Ely Lund. A copilărit aici, în Copenhaga. El și fiul meu, Cai, erau prieteni.

Malone sesiză tristețea care îl cuprinse pe Thorvaldsen când pomeni de fiul său trecut în neființă. El însuși simți cum i se strânge stomacul la amintirea acelei zile, când tânărul fusese ucis în Mexico City cu doi ani în urmă. Malone fusese acolo, într-o misiune primită de la Magellan Billet, și îi pusese la pământ pe trăgători, însă un glonț îl nimerise chiar și pe el. Să-ți pierzi unicul fiu! Nu își putea imagina cum ar fi fost dacă ar fi murit fiul său, Gary, în vârstă de cincisprezece ani.

– În timp ce Cai își dorea să lucreze în administrație, Ely era pasionat de istorie. Și-a obținut doctoratul și a devenit expert în Antichitatea greacă, lucrând în mai multe muzee europene până să ajungă la Samarkand. Muzeul Culturii de acolo are o colecție superbă de exponate, iar Federația Asiei Centrale a încurajat dezvoltarea științelor și a artei.

– Cum l-a cunoscut Cassiopeia?

– Eu le-am făcut cunoștință, acum trei ani. M-am gândit că le-ar prinde bine amândurora să se cunoască.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Malone, sorbind din băutură.

– A murit acum mai puțin de două luni. Pentru ea a fost o lovitură cumplită.

– Îl iubea?

Thorvaldsen ridică din umeri.

– Greu de zis în ce-o privește. Rareori se întâmplă ca ea să-și exprime emoțiile.

Și totuși, o făcuse mai devreme. Malone își aminti tristețea ei din clipele în care se uita la muzeul cuprins de flăcări, sau felul absent în care privise peste apele canalului. Sau refuzul de a-l privi în ochi. Deși ea nu rostise o vorbă despre asta, îi simțise tulburarea.

Când amaraseră în barca cu motor la reședința de la Christiengade, Malone solicitase niște răspunsuri, însă Thorvaldsen îi promisese că îi va explica totul pe parcursul cinei. Așa că fusese dus cu mașina înapoi la Copenhaga, dormise puțin, iar apoi lucrase în anticariat pentru tot restul zilei. De vreo două ori trecuse prin zona cu cărți din domeniul istoriei, și găsisse câteva volume despre Alexandru cel Mare și Grecia. Însă cel mai mult îl nedumerea ce voise Thorvaldsen să spună prin „Cassiopeia are nevoie de ajutorul tău“. Abia acum începea să înțeleagă.

Pe fereastra deschisă, o zări pe Cassiopeia de partea cealaltă a pieței ieșind din prăvălia lui de cărți și alergând grăbită prin ploaie, având la subsuoară un obiect împachetat într-o pungă din plastic. În urmă cu treizeci de minute îi dăduse cheia de la magazin, ca să se poată folosi de calculatorul și de telefonul lui.

– Găsirea trupului lui Alexandru cel Mare se învâрте în jurul lui Ely și ale paginilor de manuscris descoperite de el, zise Thorvaldsen. Ely o rugase inițial pe Cassiopeia să descopere unde se aflau medalioanele cu elefant, dar, când

am început să le localizăm, ne-am dat seama că altcineva era deja pe urmele lor.

- Cum de a făcut Ely legătura dintre medalioane și manuscris?

- Păi, a examinat moneda din Samarkand și a descoperit literele microscopice. ZH. Se pare că acestea au o legătură cu manuscrisul. După moartea lui Ely, Cassiopeia a vrut să afle ce se petrecea.

- Așa că a venit să-ți solicite ție ajutorul?

Thorvaldsen încuviință.

- Nu am putut-o refuza.

Malone zâmbi. Oare câți prieteni de pe lume ar cumpăra un muzeu întreg și ar face duplicate după absolut toate piesele din interiorul acestuia, doar ca să îl poată vedea apoi arzând din temelii?

Cassiopeia dispăru pe după pervaz. Ușa de intrare de la parterul restaurantului se auzi deschizându-se și închizându-se la loc, după care răsunară zgomote de pași care urcau scările metalice către etaj.

- Astăzi ai stat o grămadă de vreme cu hainele ude pe tine, îi spuse Malone atunci când femeia ajunsese sus.

Avea părul prins într-o coadă de cal, iar blugii și puloverul îi musteau de la apa de ploaie.

- Nu e ușor pentru o fată să arate mereu bine, spuse ea.

- Nu e nici greu.

Ea îi aruncă o privire și îi spuse:

- Ești plin de farmec în seara asta!

- Am și eu momentele mele, răspunse el.

- Am descărcat totul, zise ea apoi, adresându-i-se lui Thorvaldsen și scoțând laptopul lui Cotton din punga de plastic.

– Dacă știam că aveai de gând să îl porți cu tine prin ploaie, aş fi insistat să îmi plătești o garanție, spuse Malone.

– Trebuie să vedeți chestia asta!

– I-am povestit despre Ely, îi spuse Thorvaldsen.

Sala de mese era slab luminată și pustie. Malone obișnuia să mănânce acolo de trei sau patru ori pe săptămână, întotdeauna la aceeași masă și aproximativ la aceeași oră. Îi plăcea să se bucure de singurătate.

Cassiopeia se întoarse către el.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, îi spuse el din tot sufletul.

– Mulțumesc.

– Și eu îți mulțumesc pentru faptul că mi-ai salvat pielea!

– Ei, ai fi găsit tu o cale de ieșire! Eu doar am grăbit puțin lucrurile.

El își reaminti situația disperată de mai devreme și nu fu chiar așa de convins de adevărul spuselor ei. Ar fi vrut să întrebe mai multe despre Ely Lund, foarte curios să afle cum de reușise acesta să îi producă o breșă în platoșa emoțională. La fel i se întâmpla și lui: avea o mulțime de încuietori și de alarme. Păstră însă tăcerea, așa cum făcea de fiecare dată când emoțiile erau imposibil de evitat.

Cassiopeia porni laptopul și făcu să apară pe ecran mai multe imagini scanate. Erau diverse cuvinte, de un cenușiu fantomatic, estompate pe alocuri, toate în grecește.

– Cam la o săptămână după moartea lui Alexandru cel Mare, spuse Cassiopeia, în anul 323 înainte de Hristos, au sosit la Babilon îmbălsămătorii egipteni. Cu toate că era vară și cald ca în iad, aceștia au găsit nealterat trupul neînsuflețit, iar pielea avea un aspect cât se poate de viu. Acest lucru a fost interpretat ca un semn divin al măreției lui Alexandru.

Malone citise despre asta puțin mai devreme.

– Halal semn! spuse el. Era probabil încă în viață, în comă terminală.

– Aceasta este opinia generală în prezent, însă o astfel de stare medicală nu era cunoscută la vremea respectivă. Așa că ei și-au văzut de treabă și au mumificat corpul.

– Uimitor! spuse el, clătinând din cap. Cel mai mare cuceritor din vremea sa a fost ucis de îmbălsămători.

Cassiopeia zâmbi în semn de aprobare și continuă:

– Mumificarea dura de obicei șaptezeci de zile, ideea fiind de a usca trupul înainte ca acesta să putrezească. Însă în cazul lui Alexandru au folosit o cu totul altă metodă. I-au scufundat corpul în miere albă.

Malone știa că mierea era o substanță care nu se descompune. În timp, compoziția sa de bază se cristalizează, dar niciodată nu se alterează, ba, mai mult, prin încălzire poate fi refăcută cu ușurință.

– Mierea, spuse Cassiopeia, a conservat trupul lui Alexandru mult mai bine decât procedeul mumificării, atât la exterior, cât și la interior. Corpul a fost în cele din urmă înfășurat în bandaje din fir de aur, fiind apoi așezat într-un sarcofag de aur, îmbrăcat cu haine de gală și având o coroană pe cap, înconjurat de și mai multă miere. Acolo a stat în Babilon timp de un an, cât timp a fost construită o trăsură incrustată cu pietre prețioase. Apoi un cortegiu funerar a părăsit Babilonul.

– Moment în care au început jocurile funerare, spuse Malone.

Cassiopeia încuviință.

– Într-un fel, se poate spune și așa, adăugă ea. Perdiccas, unul dintre generalii lui Alexandru, a solicitat o întrunire în

regim de urgență a Însoțitorilor în ziua imediat următoare morții lui Alexandru. În acel moment, Roxana, soția asiatică a lui Alexandru, era însărcinată în luna a șasea. Perdiccas voia să aștepte ca femeia să nască și abia după aceea să decidă ce era de făcut. Dacă pruncul ar fi fost băiat, ar fi devenit moștenitorul de drept al lui Alexandru. Însă ceilalți nu împărtășeau acest punct de vedere. Nu acceptau ideea de a avea un monarh pe jumătate barbar. Aceștia îl voiau rege pe Filip, fratele vitreg al lui Alexandru, în ciuda faptului că acesta era bolnav mintal, după câte se părea.

Malone își reaminti unele amănunte din ceea ce citise cu ceva timp mai devreme. În jurul patului de moarte al lui Alexandru izbucniseră la propriu luptele pentru putere. Perdiccas solicitase atunci întrunirea Adunării Macedonenilor și plasase trupul neînsuflit chiar în mijlocul celor prezenți, pentru ca în acest fel să se păstreze ordinea. Adunarea votase pentru renunțarea la campania împotriva Arabiei și pentru divizarea imperiului. Guvernarea provinciilor fusese împărțită între Însoțitori. Cum generalii se luptau între ei, curând au apărut și rebeliuni în rândul poporului. Spre sfârșitul verii, Roxana născuse un băiat, pe care îl botezase Alexandru al IV-lea. Pentru a păstra pacea, se ajunsese la o înțelegere ca atât copilul, cât și Filip, fratele vitreg, să fie considerați regi, deși Însoțitorii își guvernau fiecare partea lui din imperiu fără să le pese de nici unul din aceștia.

– Dar ce s-a întâmplat șase ani mai târziu, întrebă Malone, când fratele după tată a fost omorât de Olimpia, mama lui Alexandru? Aceasta l-a urât pe copil încă de la naștere, când Filip al Macedoniei s-a despărțit de ea pentru a se căsători cu mama acestuia. Iar apoi, câțiva ani mai târziu, Roxana și

TRĂDARE LA VENETIA

Alexandru al IV-lea au fost amândoi otrăviți. Nici unul din ei nu a ajuns vreodată să fie la conducere.

– În cele din urmă, sora lui Alexandru a fost și ea ucisă, adăugă Thorvaldsen. Practic, toate rudele lui au fost ucise. Nu a supraviețuit nici măcar un singur moștenitor legitim. Iar cel mai mare imperiu din lume s-a destrămat.

– Prin urmare, ce legătură au toate astea cu medalioanele cu elefant? Și ce implicații ar putea avea aceste lucruri în prezent?

– Ely era de părere că foarte multe, spuse Cassiopeia.

Malone își dădu seama că mai era ceva, așa că o întrebă:

– Dar părerea *ta* care este?

Ea rămase tăcută, ca și cum nu ar fi fost prea sigură, fără însă a dori să dea glas motivului rezervei sale.

– Nu-i nimic, o să îmi spui când o să te simți pregătită, zise el, apoi îi trecu prin minte ceva și i se adresă lui Thorvaldsen: Dar ce e cu ultimele două medalioane care se află aici, în Europa? Te-am auzit întrebându-l pe Viktor despre ele. Probabil că deja s-a dus să le caute.

– Aici suntem cu un pas înaintea lui.

– Le-a obținut deja cineva?

Uitându-se la ceas, Thorvaldsen spuse:

– Până acum, măcar pe unul din ele. Cel puțin așa sper.

AMSTERDAM

Stephanie ieși din restaurant, în ploaie. În timp ce își trăgea gluga peste cap, își puse în ureche micuța cască de recepție și vorbi în microfonul ascuns sub reverul sacoului:

– Doi bărbați tocmai au plecat de aici și au asupra lor lucrul după care am venit.

– Sunt la cincizeci de metri în fața ta, se îndreaptă spre pod, veni răspunsul.

– Opriți-i! spuse ea, năpustindu-se în noapte.

Adusese cu ea doi agenți ai Serviciului Secret, proveniți din echipa de peste ocean a președintelui Danny Daniels. Cu o lună în urmă, președintele îi solicitase să îl însoțească la summitul economic european anual. Conducătorii de state se adunaseră undeva la vreo 65 de kilometri la sud de Amsterdam. În seara aceea, Daniels participa la o cină oficială și se afla în siguranță în interiorul capitalei Haga, așa că ea reușise să pună mâna pe două ajutoare. Doar așa, ca măsură de siguranță, le spusese ea, promițându-le că la sfârșit vor primi o cină într-un loc ales de ei.

– Sunt înarmați! îl auzi pe unul din agenți în casca din ureche.

– Aveau cuțite în restaurant, răspunse ea.

– Acum au pistoale.

Simți cum înțepenește. Lucrurile luau o întorsătură proastă.

– Unde se află acum? întrebă ea.

– La pasarela pietonală.

Auzi focuri de armă și își scoase de sub haină un pistol marca Beretta din dotarea de la Magellan Billet. Se auziră alte focuri de armă. Trecu de colțul unei clădiri. Oamenii din jur se împrăștiau în toate direcțiile. Gălbejitul și tuciu-riul erau încolțiți pe un pod, în spatele unei balustrade de fier înalte până la nivelul toracelui, și trăgeau în direcția celor doi agenți ai Serviciului Secret, aflați fiecare de o parte și de alta a canalului.

Se auzi zgomot de sticlă spartă, un glonț nimerind în geamul unuia dintre bordeluri. O femeie începu să țipe. Alți și alți oameni înspăimântați se îndreptau către Stephanie. Aceasta își coborî arma, mascând-o pe după șold.

– Hai să terminăm odată povestea asta! rosti ea în microfon.

– Spune-le și lor același lucru! răspunse unul din agenți.

Săptămâna trecută, când acceptase să îi facă această favoare Cassiopeiei, nu prevăzuse nici un pericol, însă cu o zi în urmă ceva îi spusese să vină pregătită, cu atât mai mult cu cât își amintise că prietena ei îi menționase că atât ea, *cât și* Henrik Thorvaldsen îi erau recunoscători pentru ajutor. Orice îl implica și pe Thorvaldsen nu putea să însemne decât pericol.

Se auziră alte focuri de armă venind dinspre pod.

– Nu aveți unde să scăpați de aici! strigă ea către cei doi.

Gălbejitul se întoarse brusc și își îndreptă arma în direcția ei. Ea reuși să se adăpostească într-un întrând aflat mai jos de

nivelul solului. Un glonț ricoșă din cărămizile din zid, la doar un metru depărtare. Se lipi de trepte, apoi se ridică încetișor. Ploaia se izbea cu putere de balustrade, iar hainele ei se îmbibaseră cu apă. Trase două focuri de armă. Acum cei doi se găseau prinși în centrul unui triunghi. Nu aveau nici o cale de scăpare.

Tuciuriul își schimbă poziția, încercând să se expună cât mai puțin, însă unul din agenți îl împușcă în piept. Se clătină pe picioare, apoi un alt glonț îl trimise împleticindu-se direct către balustrada podului, unde silueta sa se frânse de la mijloc și căzu zgomotos în apa canalului.

„Minunat! Acum mai sunt și cadavre!“ gândi Stephanie.

Gălbejitul se deplasă până la balustradă și încercă să privească peste aceasta. Părea ca și cum ar fi vrut să sară, însă alte focuri de armă îl țintuiră locului. Gălbejitul se îndreptă de spate, după care o luă la goană înainte, îndreptându-se către celălalt capăt al podului, trăgând în toate direcțiile. Agentul de la Serviciul Secret aflat în fața lui îi răspunse cu noi focuri de armă, în timp ce acela de pe aceeași parte a canalului ca și Stephanie o luă la fugă după individ, și îl puse la pământ cu trei focuri de armă trase în spate.

Se auziră sirene. Stephanie țâșni din locul în care stătuse și alergă până la pod. Gălbejitul zăcea pe pavajul din piatră, în vreme ce ploaia spăla sângele care i se scurgea din corp. Le făcu semn cu mâna agenților, chemându-i la ea. Amândoi bărbații se apropiară în fugă. Tuciuriul plutea cu fața în jos în apa canalului. La distanță de vreo cincizeci de metri apărură lumini roșii și albastre, îndreptându-se în viteză către pod. Erau trei mașini de poliție.

Ea arătă înspre unul din agenți și îi spuse:

TRĂDARE LA VENETIA

– Trebuie să intri în apă, ca să iei un medalion din buzunarul individului! Se află într-o învelitoare de plastic, și are pe una din fețe un elefant. După ce pui mâna pe el, înoată cât mai departe de aici, și ai grijă să nu fii prins!

Bărbatul își bagă pistolul în toc și făcu un salt peste balustradă. Lui Stephanie îi plăcea calitatea asta la băieții de la Serviciul Secret: nu puneau întrebări, doar acționau.

Mașinile de poliție opriră, derapând pe șoseaua udă. Ea își scutură apa de pe față și se uită la celălalt agent.

– Pleacă de aici și adu-mi în ajutor pe cineva de la Corpul Diplomatic, îi spuse ea.

– Tu unde o să fii?

Prin minte îi fulgeră o imagine din vara precedentă. Roskilde. Ea împreună cu Malone.

– În arest, răspunse Stephanie scurt.

COPENHAGA

Cassiopeia sorbea dintr-un pahar de vin și îl privea pe Malone cum încerca să asimileze ceea ce îi spuneau ea și Thorvaldsen.

– Cotton, îi zise ea, dă-mi voie să îți explic despre conexiunile care ne-au atras atenția. Ți-am mai spus câte ceva mai devreme, despre fluorescența cu raze X. Un cercetător de la Muzeul Culturii din Samarkand a pus la punct această tehnică, însă Ely a fost cel care a venit cu ideea de a examina textele medievale bizantine. Acolo am găsit noi înscrisul la nivel molecular.

– Pergamentul refolosit se numește palimpsest, adăugă Thorvaldsen. La drept vorbind, este o metodă foarte ingenioasă. Călugării, după ce au răzuit cerneala originală și au scris pe paginile astfel curățate, le-au tăiat și le-au pliat, așezându-le într-o formă foarte asemănătoare cu cărțile din ziua de azi.

– Desigur, interveni Cassiopeia, cea mai mare parte din pergamentul original s-a pierdut pe parcursul acestei operațiuni de

tăiere și aranjare, deoarece numai arareori bucățile din pergamentele originale erau păstrate împreună. Cu toate acestea, Ely a găsit mai multe exemplare care fuseseră păstrate relativ intacte. În unul dintre ele a descoperit niște teoreme pierdute de-ale lui Arhimede. Și asta este de-a dreptul remarcabil, dacă stai să te gândești că în ziua de azi nu mai există aproape nici o scriere de-a lui Arhimede! În altul a găsit formula focului grecesc, spuse ea privindul-î țintă.

– Și cui i-a mai vorbit despre asta? întrebă Malone.

– Irinei Zovastina, Ministrul Suprem al Federației Asiei Centrale, răspunse Thorvaldsen. Zovastina a cerut ca descoperirile să fie păstrate secrete, cel puțin pentru o perioadă. Cum ea era cea care finanța întreaga activitate, ar fi fost și dificil să o refuze. De asemenea, ea l-a încurajat să analizeze cât mai multe dintre manuscrisele muzeului.

– Ely, spuse Cassiopeia, era de acord în privința necesității de a păstra secretul. Tehnicile folosite erau noi și trebuiau să se asigure de autenticitatea celor descoperite. Așa că nu i s-a părut că ar fi ceva rău să mai aștepte o perioadă. Ba chiar dorea să examineze cât mai multe manuscrise înainte de a face publică descoperirea.

– Dar ție ți-a spus, remarcă Malone.

– Era entuziasmat de descoperire și dorea să împărtășească vestea cuiva. De altfel, știa că nu aș fi spus nimănui.

– În urmă cu patru luni, interveni Thorvaldsen, Ely a dat peste ceva extraordinar în unul dintre palimpseste. Era vorba despre *Istoria lui Hieronimus din Cardia*. Hieronimus fusese prieten și compatriot cu Eumenes, unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare. Eumenes fusese și secretarul personal al lui Alexandru. Au supraviețuit numai câteva fragmente din

lucrările lui Hieronimus, însă sunt considerate surse de încredere. Ely a descoperit o relatare completă de pe vremea lui Alexandru, aparținând unui observator care prezenta credibilitate. Thorvaldsen făcu o pauză, iar apoi continuă: E o istorioară de-a dreptul interesantă, Cotton! Ai citit un fragment din ea mai devreme, cel despre moartea lui Alexandru și despre leac.

Cassiopeia își dădea seama că Malone era intrigat. Uneori, îi aducea aminte de Ely. Amândoi se foloseau de umor pentru a râde de realitate, pentru a se eschiva de la o problemă, pentru a schimba sensul unei discuții aprinse sau, lucrul cel mai enervant, pentru a scăpa de orice implicare emoțională. Însă, în vreme ce Malone deborda de încredere în forța sa fizică și de un bun control asupra celor din jurul lui, Ely se remarcă prin inteligența sa atentă și prin sensibilitate. Cât de plini de contraste fuseseră ea și el: ea avea pielea închisă la culoare și părul negru, fiind o femeie de origine spaniolă de religie islamică, în vreme ce el avea pielea deschisă la culoare și era un scandinav de religie protestantă. Cu toate astea, îi plăcuse la nebunie să se afle în preajma lui. Și asta fusese ceva ce experimentase pentru prima dată, după o perioadă foarte lungă de timp.

- Cotton, continuă ea, cam la un an după ce a murit Alexandru, în iarna anului 321 înainte de Hristos, cortegiul său funerar a plecat în sfârșit din Babilon. Perdiccas luase decizia de a-l înmormânta pe Alexandru în Macedonia. Acest lucru fusese contrar dorinței exprimate pe patul de moarte de Alexandru însuși, care voise să fie înmormântat în Egipt. Ptolemeu, un alt general de-al lui Alexandru, revendicase Egiptul drept partea sa din imperiu și se afla deja acolo în calitate de

guvernator. Perdiccas acționa în calitate de regent pentru Alexandru al IV-lea, copilul nou-născut al lui Alexandru. Conform legii macedonene, noul conducător trebuia să organizeze predecesorului său o ceremonie funerară pe măsură...

– Asta înseamnă, interveni Malone, că, dacă Perdiccas ar fi acceptat ca Alexandru să fie înmormântat de către Ptolemeu în Egipt, atunci asta i-ar fi putut conferi acestuia un și mai mare drept la revendicarea tronului.

– Mai mult, zise ea încuviințând din cap, la vremea aceea circula și o profeție foarte cunoscută care susținea că, dacă regii nu ar mai fi fost îngropați în pământ macedonean, atunci asta ar fi condus la dispariția respectivei spițe regale. Așa cum s-a văzut în cele din urmă, Alexandru cel Mare nu a fost îngropat în Macedonia, iar linia sa de sânge a dispărut într-adevăr.

– Am citit despre ceea ce s-a întâmplat, spuse Malone. Ptolemeu a deturnat convoiul funerar într-o zonă care este nordul Siriei de astăzi și a dus în Egipt trupul neînsuflețit. Perdiccas a încercat de două ori să invadeze Egiptul traversând Nilul, însă, în cele din urmă, capii armatei sale s-au ridicat împotriva lui și l-au ucis prin înjunghiere.

– După asta, preciză Thorvaldsen, Ptolemeu a făcut ceva cu totul neașteptat. A refuzat să primească regența pe care i-o oferise armata. Ar fi putut să devină conducător peste întreg imperiul, însă a refuzat și și-a îndreptat întreaga atenție către Egipt. Bizar, nu-i așa?

– Poate că nu își dorea să fie rege. Din câte am citit, la vremea aceea erau atât de multe acte de trădare și atât de mult cinism, încât nimeni nu supraviețuia prea mult timp într-o poziție de conducere. Crima făcea parte din procesul politic.

- Sau poate că Ptolemeu știa ceva ce nu mai știa nimeni! interveni Cassiopeia și, observând că Malone aștepta ca ea să îi explice mai multe, continuă: Și anume faptul că trupul neînsuflețit din Egipt nu îi aparținea lui Alexandru.

- Am citit despre aceste povești, spuse el zâmbind ironic. Se zice că, după ce a deturnat cortegiul, Ptolemeu a făcut rost de o sosie a trupului lui Alexandru, l-a înlocuit cu aceasta și abia după aceea le-a acordat lui Perdicas și celorlalți ocazia să pună mâna pe trupul neînsuflețit. Însă toate astea nu sunt decât povești. Nu există nici o dovadă pentru a le susține.

Cassiopeia clătină din cap în semn de dezacord.

- Eu vorbesc despre ceva cu totul diferit, zise ea. Manuscrisul pe care l-a descoperit Ely ne spune exact ce s-a întâmplat. Corpul trimis către apus în anul 321 înainte de Hristos nu era al lui Alexandru. Schimbul avusese loc în Babilon cu un an înainte. Trupul real al lui Alexandru a fost așezat pentru odihna veșnică într-un loc a cărui existență nu era știută decât de o mână de oameni, iar aceștia au păstrat cu sfințenie secretul. Vreme de două mii trei sute de ani, nu a știut nimeni despre acest lucru.

Trecuseră două zile de când Alexandru îl executase pe Glaucias. Ceea ce mai rămăsese din trupul doctorului fusese abandonat în afara zidurilor Babilonului, pe pământ și prin copaci, iar animalele sălbatice încă îi mai smulgeau carnea de pe oase. Furia regelui a continuat nestăpânită. Era iute la mânia, bănuitor și nefericit. Eumenes a fost chemat în fața regelui, iar Alexandru i-a mărturisit secretarului său personal că urma să moară în curând. Afirmația l-a uluit pe Eumenes, căci acesta nu își putea imagina o lume fără de Alexandru.

Regele i-a spus că zeii erau nerăbdători, și că timpul său printre cei vii ajunsese la capăt. Eumenes l-a ascultat pe rege, dar nu a pus prea mare temei pe predicția acestuia. De multă vreme Alexandru avea convingerea că el nu era cu adevărat fiul lui Filip, ci că ar fi fost urmașul lui Zeus pe pământ. Desigur, era o afirmație exagerată, însă, după toate mărețele sale cuceriri, mulți ajunseseră să creadă cu adevărat acest lucru. Alexandru i-a vorbit apoi despre Roxana și despre pruncul pe care aceasta îl purta în pânțece. Dacă urma să se nască un băiat, atunci acesta ar fi avut fără doar și poate dreptul la tron; și totuși, Alexandru era conștient de faptul că grecii ar avea resentimente față de un conducător pe jumătate străin. I-a mai spus lui Eumenes despre faptul că Însoțitorii lui se vor bate între ei pentru imperiul pe care îl ridicase, însă că el nu dorea să ia parte la zbaterile lor. „Lasă-i să își croiască singuri destinele!” a spus el. Al lui era deja hotărât, așa că i-a comunicat lui Eumenes dorința sa de a fi îngropat împreună cu Hephaestion. Așa cum Ahile ceruse să îi fie amestecată cenușa cu cea a iubitului său, tot așa își dorea și Alexandru. „Mă voi asigura de faptul că cenușa ta și a lui vor fi puse împreună”, i-a spus Eumenes. Însă Alexandru a clătinat din cap și a rostit: „Nu, doresc să ne îngropi împreună”. Cum se scurseseră doar câteva zile de când Eumenes fusese de față la marea ceremonie de incinerare a rămășițelor lui Hephaestion, l-a întrebat cum ar fi putut face posibilă cererea sa. Atunci Alexandru i-a încredințat faptul că trupul incinerat la Babilon nu fusese al lui Hephaestion. Se îngrijise să dea ordin ca trupul acestuia să fie îmbălsămat în toamna precedentă, în așa fel încât să fie transportat într-un loc în care să se poată odihni în pace pentru totdeauna. Alexandru își dorea pentru sine același sfârșit. „Să mă îmbălsămezi! i-a poruncit el. Apoi să mă duci

acolo unde să pot, la rândul meu, să mă odihnesc sub cerul liber.“ L-a obligat pe Eumenes să facă legământ că îi va îndeplini această dorință în secret, de față fiind doar alții doi, pe care regele însuși îi numise.

Malone își ridică privirea de la ecranul laptopului. Afară ploaia se întetise.

– Și unde l-au dus? Întrebă el.

– Devine din ce în ce mai puțin clar, răspunse Cassiopeia. Ely a datat acel manuscris cu aproape patruzeci de ani *după* moartea lui Alexandru. Se aplecă înspre laptop și derulă paginile ce apăreau pe ecran. Citește asta! E scrisă tot de Hieronimus din Cardia.

Cât de nepotrivit poate fi ca cel mai mareș dintre regi, Alexandru din Macedonia, să zacă pentru totdeauna într-un loc necunoscut de nimeni. Cu toate că și-a dorit să se odihnească netulburat și a făcut el însuși aranjamentele necesare, o asemenea soartă tăcută nu pare să i se potrivească. Alexandru a avut dreptate în legătură cu Însoțitorii săi. Generalii s-au luptat, ucigându-se între ei și pe toți aceia care reprezentau o amenințare față de dorința lor de a revendica tronul. Ptolemeu pare să fi fost cel mai norocos. El a condus Egiptul timp de treizeci și opt de ani. În ultimul an al domniei sale, a aflat despre strădaniile mele de a așterne pe foaia de pergament această poveste și m-a chemat de la Biblioteca din Alexandria, să mă duc la palat. Știa despre prietenia mea cu Eumenes și a citit cu interes ceea ce scrisesem până atunci. Apoi a confirmat faptul că trupul îngropat la Memphis nu era cel al lui Alexandru. Ptolemeu a afirmat limpede că știuse despre acest lucru încă de când atacase cortegiul funerar.

TRĂDARE LA VENETIA

Câțiva ani mai târziu, devenise în sfârșit curios și trimisese niște oameni care să cerceteze și să afle adevărul. Eumenes fusese adus în Egipt și îi mărturisise lui Ptolemeu că rămășițele reale ale lui Alexandru se aflau ascunse într-un loc pe care doar el îl cunoștea. Dar, în acel moment, locul de veci din Memphis, unde se spunea că ar fi fost îngropat Alexandru, devenise deja un loc de pelerinaj. „Amândoi am luptat de partea sa și am fi murit bucuroși pentru el, îi spusese Ptolemeu lui Eumenes. Nu ar trebui ca mormântul lui să rămână necunoscut pe vecie.“

Copleșit de remușcări și simțind că Ptolemeu era sincer, Eumenes îi dezvăluise locul de veci, aflat departe, undeva în munți, acolo unde sciții îi oferiseră lui Alexandru cunoașterea vieții; apoi Eumenes murise la scurt timp. Ptolemeu și-a mai amintit și că, întrebând fiind cui îi lăsa regatul său, Alexandru răspunsese: „Celui mai strălucit“. Așa că Ptolemeu a rostit către mine următoarele cuvinte:

Iar tu, rătăcitorule, ascultă vorbele mele,
căci vocea mea nepieritoare, deși îndepărtată,
îți umple urechile.
Îndreaptă-ți corabia spre capitala clădită de-al lui
Alexandru tată,
unde înțelepții stau de veghe.
Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur.
Împarte phoenixul.
Viața aduce măsura adevăratului mormânt.
Însă ai grijă, căci nu există decât o singură încercare prin
care reușești.
Urcă pe zidurile construite de zei.

STEVE BERRY

Când ajungi sub acoperiș, privește în ochiul cafeniu,
și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat.

Ptolemeu mi-a înmănat apoi un medalion de argint care îl înfățișa pe Alexandru când se lupta cu elefanții. Mi-a spus că bătuse acele monede special în onoarea luptelor purtate atunci. Mi-a mai spus, de asemenea, să mă întorc la el atunci când voi găsi soluția la ghicitoarea lui. Însă o lună mai târziu Ptolemeu s-a stins.

SAMARKAND

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 23.50

Zovastina bătu încetișor într-o ușă vopsită în alb. Răspunse o femeie înaltă și solidă, în vârstă de aproape șaiszeci de ani, cu părul neîngrijit, negru, presărat cu fire albe. Ca întotdeauna, Zovastina nu așteptă să fie invitată înăuntru.

– S-a trezit?

Femeia încuviință cu o mișcare a capului, iar Zovastina înaintă călcând apăsător de-a lungul coridorului.

Casa era situată mai sus de un loc împădurit, undeva la periferia din estul orașului, dincolo de înșiruirea de clădiri scunde și de moschei colorate, într-o zonă în care multe dintre noile proprietăți răsăriseră peste noapte pe terenul deluros, ticsit cândva cu turnuri de pază din perioada sovietică. Prosperitatea Federației dăduse naștere atât unei clase mijlocii, cât și unei clase de bogătași, iar cei care dispuneau de mijloacele necesare începuseră să-și afișeze starea materială. Această casă, construită cu zece ani în urmă, aparținea Zovastinei, deși ea nu

locuise în realitate niciodată acolo. I-o dăruise în schimb iubitei sale.

Zovastina măsură din priviri interiorul somptuos. O consolă Ludovic al XV-lea, sculptată într-o manieră foarte sofisticată, expunea privirilor o gamă variată de figurine de porțelan care îi fuseseră oferite de către președintele Franței. Un tavan decorativ sculptat împodobe salonul alăturat, care avea podeaua acoperită cu parchet masiv, peste care era așezat un covor ucrainean. Și pe acesta îl primise cadou. O oglindă germană era agățată pe unul dintre pereții încăperii foarte lungi, iar draperii din tafta împodobeau trei ferestre foarte înalte.

De fiecare dată când străbătea coridorul din marmură, mintea i se îndrepta către o după-amiază din urmă cu șase ani, când se apropiase de aceeași ușă închisă. În dormitor o găsisese pe Karyn goală, iar peste ea stătea un bărbat cu toracele îngust, cu părul cârlionțat și cu brațe musculoase. Încă îi mai răsunau în urechi gemetele lor de plăcere, explorarea sălbatică a trupului celuilalt, surprinzător de excitante. Rămăsese în prag preț de un minut care se scursese nesfârșit de încet, privindu-i, până când cei doi se desprinseseră unul din brațele celuilalt.

– Irina, spusese Karyn pe un ton calm, ți-l prezint pe Michele.

Karyn se dăduse jos din pat și își pieptăna pe spate părul lung și ondulat, expunându-și sânii de care Irina se bucurase de multe ori până atunci. Avea trupul mlădios ca de felină, iar fiecare părticică a pielii imaculate a lui Karyn lucea în culoarea scorțișoarei. Buzele subțiri i se arcuiau disprețuitoare, avea nasul cârn, cu nări delicate, iar obrajii netezi păreau de porțelan. Zovastina o suspectase pe iubita ei că o înșela, însă fusese cu totul altceva să o surprindă asupra faptului.

– Ai noroc că nu poruncesc să fii omorâtă!

Karyn nu păruse deloc impresionată.

– Uită-te la el, îi spusese ea. Lui îi pasă de ceea ce simt eu și mi se oferă fără să îmi ceară nimic în schimb. Tu nu știi decât să primești. Doar asta știi să faci: să dai ordine și să aștepti ca ele să fie duse la îndeplinire.

– Nu îmi amintesc să te fi plâns vreodată până acum.

– Pentru a fi târfa ta a trebuit să plătesc. A trebuit să renunț la lucruri mult mai prețioase decât banii.

Privirea Zovastinei se îndreptase involuntar înspre trupul gol al lui Michele.

– Îți place de el, nu-i așa? o întrebase Karyn.

Nu-i răspunsese. Îi spusese în schimb, pe un ton autoritar:

– Până la căderea serii să nu te mai văd aici!

Karyn se apropiase, purtând cu sine aroma plăcută a unui parfum scump.

– Chiar vrei să plec? o întrebase ea, apoi își lăsase mâna să alunece pe coapsa Zovastinei. N-ai vrea, mai bine, să îți dai jos hainele astea și să ni te alături?

Își lovea iubita peste față cu dosul palmei. Nu fusese pentru prima dată când făcea acest lucru, însă fusese pentru prima dată când o făcea la furie. Un firicel de sânge se prelinsese din buza spartă a lui Karyn, iar aceasta o privise cu ură.

– Să dispari de aici! Înainte de căderea serii, căci dacă nu, îți promit că nu mai apuci dimineața!

Asta se întâmplase cu șase ani în urmă. Trecuse multă vreme. Sau cel puțin așa i se părea.

Apăsă pe clanță și intră. Dormitorul rămăsese decorat cu mobilă franțuzească elegantă de provincie. Un șemineu din marmură și bronz aurit, încadrat de o pereche de lei egipteni

din porfir, înfrumuseța unul dintre pereți. Singurele elemente care săreau în ochi, nepotrivindu-se cu decorul încăperii, erau aparatul de respirație artificială aflat într-o parte a patului cu baldachin, tubul de oxigen aflat de cealaltă parte, și punga cu soluție de perfuzie, suspendată pe un suport din metal inoxidabil, din care șerpuiau niște tuburi transparente până la unul din brațe.

Karyn stătea rezemată pe niște perne în mijlocul unui pat uriaș, acoperită până la talie de o cuvertură din mătase de culoarea coralului. Avea pielea de culoare cenușiu-maronie, cu aspectul hârtiei cerate. Părul ei, altădată des și blond, atârna acum încâlcit, răvășit și i se rărise considerabil. Ochii, care obișnuiau să-i strălucească de un albastru intens, priveau acum din orbitele adânci ca niște creaturi ascunse în niște grote. Fermitatea de odinioară a obrazilor dispăruse, fiind înlocuită de un aspect cadaveric care făcea ca până și nasul cărn să îi pară acvilin. O cămașă de noapte din dantelă îi împodobeă silueta emaciată ca un steag care atârna de un stâlp.

– Ce mai vrei în seara asta? bombăni Karyn cu voce firavă, rostind cuvintele cu efort. Tuburile introduse în nări îi furnizau oxigen la fiecare respirație. Ai venit să vezi dacă am murit?

Irina se apropie de patul cu baldachin. Percepu mai intens izul din cameră. Era un amestec grețos alcătuit din mirosul de dezinfectant, de boală și de descompunere.

– Nu ai nimic de spus? reuși Karyn să îngaime cu glas aproape șoptit.

Zovastina se uită lung la femeia bolnavă. Într-o manieră care nu o caracteriza de obicei, relația lor nu avusese parte de prea multe preliminarii. Karyn făcuse parte la început din personalul ei, apoi devenise secretara ei particulară și în cele

din urmă concubina sa. Fuseseră cinci ani împreună, apoi încă cinci despărțite, până anul trecut, când Karyn se întorsese pe neașteptate la Samarkand, bolnavă.

– Adevărul este că am venit să văd cum îți merge.

– Nu, Irina, ai venit să vezi când urmează să mor.

Ar fi vrut să îi spună că asta era ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit, însă amintirea trădării lui Karyn cu Michele o făcu să nu dea glas nici unei concesi emoționale. Preferă să o întrebe:

– Spune-mi, a meritat?

Zovastina știa că toți anii aceia de sex neprotejat, trecând de la o relație la alta, cu bărbați și cu femei deopotrivă, asumându-și riscuri prea mari, o afectaseră în cele din urmă pe Karyn. La un moment dat, unul dintre parteneri îi transmisese virusul HIV. Singură, înspăimântată și fără un ban în buzunar, Karyn se văzuse nevoită anul trecut să își calce pe orgoliu și se întorsese în singurul loc la care se gândise că i-ar mai fi putut oferi puțină alinare.

– De asta tot vii pe aici? întrebă Karyn. Ca să mă faci să recunosc că am greșit?

– Păi, chiar ai greșit!

– Înverșunarea asta a ta o să-ți facă de petrecanie până la urmă, să știi!

– E interesant că replica asta vine de la o persoană care tocmai are de suferit la propriu din cauza propriei înverșunări!

– Ai grijă, Irina, nu ai nici cea mai mică idee când am fost infectată. Poate vom împărtăși această suferință.

– Mi-am făcut analizele.

– Și ce doctor a fost suficient de nebun încât să facă acest lucru? Un acces de tuse deformă ultimele cuvinte ale lui

Karyn. L-ai lăsat în viață suficient de mult încât să îți poată spune tot ce știe?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. A meritat?

Un zâmbet își făcu loc pe chipul tras al lui Karyn.

– Nu mai poți să mă comanzi, spuse ea.

– Te-ai întors. Ai avut nevoie de ajutor. Te ajut.

– Sunt prizonieră aici.

– Ești liberă să pleci oricând vrei, zise Zovastina, după care tăcu o vreme. De ce nu poți să îmi spui adevărul? o întrebă apoi.

– Și care este acest adevăr, Irina? Că tu ești lesbiană? Soțul tău iubit știa acest lucru. Trebuie să fi știut. Nu vorbești niciodată despre el.

– E mort.

– Sigur că da! Un accident de mașină picat taman la țanc. De câte ori ai mizat pe acest atu al compasiunii în relația cu oamenii *tăi*?

Femeia știa mult prea multe despre afacerile ei, fapt care o atrăgea, însă îi și displăcea în același timp. Acest sentiment de intimitate, de comunicare deschisă reprezentase un aspect important al legăturii dintre ele. Doar în relația cu Karyn putuse cândva să își îngăduie cu adevărat să fie ea însăși.

– Știa în ce s-a băgat când a fost de acord să se căsătorească cu mine. Însă era ambițios, la fel ca tine. A vrut să ia frâiele puterii în mâinile lui. Așa că eu i-am pus frâu.

– Ce dificil trebuie să fie să trăiești o viață în minciună!

– Și tu faci la fel!

– Nu, Irina, eu știu cine sunt, răspunse Karyn clătinând din cap. Cuvintele rostite părură să o lase fără putere, așa că se opri ca să mai tragă câteva guri de aer în piept, înainte să adauge: De ce nu mă omori, pur și simplu?

Ceva din felul de odinioară de a fi al lui Karyn se întrezări în tonul ei amar. A o ucide pe această femeie nu constituia câtuși de puțin o opțiune. Să o salveze, însă... acesta era scopul ei. Soarta nu îi oferise lui Ahile șansa de a-l salva pe prietenul său Patrocle. Incompetența îl costase pe Alexandru cel Mare însăși iubirea sa, atunci când murise Hephaestion. Ea însă nu va cădea victimă acelorași greșeli.

– Chiar crezi cu adevărat că există cineva care să merite așa ceva? Întrebă Karyn, desfăcându-și cămașa de noapte. Nasturii micuți și perlați săriră pe cearșaf. Uită-te la sânii mei, Irina!

Priveliștea era dureroasă. De când se reîntorsese Karyn, Irina studiasse multe despre SIDA, și știa că boala îi afecta pe oameni în mod diferit. Unii sufereau mai ales la nivel intern: orbire, colită, diaree care îi putea costa viața, meningită, tuberculoză și, cel mai rău dintre toate, pneumonie. Alții erau afectați în exterior, pielea fiindu-le acoperită de efectele sarcomului Kaposi, sau distrusă de herpesul simplex, ori devastată de emaciare, epiderma ajungând în mod inevitabil să se lipească de oase. Karyn părea să sufere de combinația întâlnită mai frecvent.

– Îți mai amintești cât de frumoasă eram? De pielea mea minunată? Obişnuiai să îmi adori trupul.

Își amintea, într-adevăr.

– Acoperă-te!

– Nu suporti să te uiți, nu-i așa?

Nu îi răspunse.

– Îți iese totul pe fund până nu mai poți de durere, Irina! Nu poți să dormi, și ai mereu noduri în stomac. În fiecare zi aștept să văd ce nouă infecție ia naștere în interiorul meu. Țasta e iadul!

Zovastina omorâse o femeie azvârlind-o din elicopter. Dăduse ordin să fie eliminați nenumărați adversari politici. Își consolidase Federația prin intermediul unei campanii secrete de asasinat cu arme biologice care ucisese mii de oameni. Cu toate astea, nici una dintre aceste morți nu însemnase nimic pentru ea. Moartea lui Karyn era însă cu totul altceva. De asta îi permisesse să rămână. De asta îi pune la dispoziție medicamentele necesare pentru a o menține în viață. Îi mințise pe studenții aceia. Aceasta era slăbiciunea ei. Probabil singura ei slăbiciune.

– De fiecare dată când vii aici, spuse Karyn zâmbind abia schițat, văd în ochii tăi că îți pasă. Adăugă apoi, apucând-o de braț: Poți să mă ajuti, nu-i așa? Bacteriile alea cu care te jucai cu mai mulți ani în urmă... Trebuie să fi aflat tu ceva! Irina, nu vreau să mor!

Zovastina se strădui să nu se lase afectată emoțional. Ahile și Alexandru eșuaseră amândoi, tocmai din cauză că nu reușiseră să facă acest lucru.

– Mă voi ruga la zei pentru tine, răspunse ea.

Karyn izbucni în râs. Un hohot înfundat, gutural, amestecat cu hârâitul provocat de flegmă. Acest lucru o luă prin surprindere pe Zovastina, îndurerând-o în același timp. Karyn continua să râdă.

Zovastina ieși în grabă din dormitor și se îndreptă precipitat spre ușa de la intrare. Aceste vizite reprezentau o greșală. Gata cu ele! Cel puțin pentru moment. Prea multe erau pe punctul de a se întâmpla. Ultimul lucru pe care îl mai auzi înainte de plecare fu sunetul cumplit scos de Karyn, care se înecase cu propria salivă.

VENEȚIA

ORA 20.45

Vincenti plăti gondola-taxi, după care urcă greoi până la nivelul străzii și merse pe jos până intră în San Silva, unul dintre cele mai apreciate hoteluri ale Veneției. Acolo nu se aplicau nici prețurile speciale de weekend, nici promoțiile cu reduceri, neexistând decât patruzeci și două de apartamente de lux care dădeau înspre Canal Grande și spre ceea ce fusese cândva locuința unui doge¹. Holul impresionant de la intrare scotea în evidență decadența unei lumi apuse: coloane romane, marmură cu vinișoare, accesorii care ar fi putut face cinste oricărui muzeu – un interior spațios înțesat de oameni, plin de activitate și încărcat de zgomot.

Peter O’Conner aștepta răbdător într-o zonă mai retrasă. O’Conner nu fusese nici militar, nici agent al serviciilor secrete, era doar un individ înzestrat cu un anumit talent pentru

¹ Aluzie la Palatul Dogilor (*Palazzo Ducale*), sediu al sălilor de consiliu, al administrației supreme, dar și locuință a dogelui care conducea Republica Venețiană sub supravegherea Consiliului celor Zece. (n.tr.)

strângerea de informații, calitate asociată cu o conștiință practică inexistentă.

Philogen Pharmaceutique cheltuia milioane de euro anual pe o gamă foarte largă de măsuri de siguranță internă, toate în scopul protejării secretelor comerciale și a patentelor, însă O'Conner îi dădea raportul direct lui Vincenti, fiind ochii și urechile suplimentare ale acestuia, care-i ofereau indispensabilul lux de a fi capabil să întreprindă orice ar fi fost necesar pentru a-și proteja propriile interese. Și el era foarte bucuros să îl aibă la dispoziție.

În urmă cu cinci ani, O'Conner fusese cel care pusese capăt unei răzmerițe iscate în rândul unui număr masiv de acționari ai firmei Philogen, ca reacție la decizia lui Vincenti de a extinde compania și mai mult în zona Asiei. Iar în urmă cu trei ani, când o corporație farmaceutică americană gigant încercase să îi preia cu forța, O'Conner terorizase un număr suficient de mare de acționari pentru a-i împiedica să renunțe în masă la acțiunile firmei. În plus, chiar de curând, când Vincenti se confruntase cu consiliul său de directori, O'Conner descoperise afaceri murdare cu care să șantajeze suficiente voturi, astfel încât Vincenti nu numai că reușise să își păstreze poziția de director general executiv, dar fusese și reales președinte.

Vinenti luă loc într-un fotoliu din piele. O privire scurtă aruncată înspre ceasul prins în marmură în spatele ghișeului portarului îi confirmă faptul că ar fi trebuit să ajungă la restaurant pe la ora nouă și un sfert. De îndată ce se așează confortabil, O'Conner îi înmână niște foi de hârtie capsate între ele și îi comunică:

– Asta este tot ce avem până în acest moment.

Parcurse iute conținutul transcrierilor după convorbirile telefonice și după conversațiile purtate față în față, toate

obținute prin intermediul dispozitivelor de supraveghere care o monitorizau pe Irina Zovastina. Când termină de citit materialul, întreabă:

– Zovastina caută medalioanele astea cu elefant?

– Supravegherea noastră, răspunse O’Conner, a fost suficientă ca să aflăm că i-a trimis pe câțiva oameni din garda sa personală pe urmele medalioanelor. Chiar individul care le este șef, Viktor Tomas, conduce una dintre echipe. O altă echipă a plecat către Amsterdam. Dau foc la clădiri peste tot prin Europa pentru a ascunde aceste furturi.

Vincenti știa totul despre Batalionul Sacru al Zovastinei, care ținea de obsesia ei legată de tot ce era grecesc.

– Și au obținut medalioanele?

– Au cel puțin patru dintre ele. S-au dus ieri pe urmele a două medalioane, însă nu am aflat încă rezultatul.

Vincenti era nedumerit.

– Trebuie să aflăm ce are de gând să facă, spuse el.

– Mă ocup deja de asta. Am reușit să mituiesc câțiva oameni din personalul palatului. Din nefericire însă, supravegherea electronică funcționează numai atâta timp cât stă locului, însă ea e mai mereu în mișcare. Mai devreme, spre exemplu, a zburat până la laboratorul din China.

I se spusese deja despre această vizită; îl informase șeful laboratorului de cercetare, Grant Lyndsey.

– Ar fi trebuit să o vedeți în timpul tentativei de asasinat, continuă O’Conner. A călărit direct spre omul înarmat, provocându-l să tragă. Am urmărit secvențele printr-o cameră de luat vederi cu rază mare de acțiune. Bineînțeles, avea un lunist pe clădirea palatului, pregătit să îl doboare pe individ. Și totuși, să te îndrepti așa spre el... Sunteți absolut convins că nu are o pereche de testicule între picioare?

- Nu mă bate nici un gând să verific! răspunse Vincenti, râzând pe înfundate.

- Femeia asta e nebună de-a binelea!

Acesta fusese și motivul pentru care Vincenti se răzgândise cu privire la florentin. Consiliul celor Zece dăduse ordin, de comun acord, să se facă unele investigații preliminare cu privire la posibilitatea eliminării Zovastinei, iar florentinul fusese angajat să facă această muncă de recunoaștere. Vincenti hotărâse inițial să se folosească de florentin dintr-o judecată de-a dreptul pripită, asta din motivul că, pentru a duce la îndeplinire ceea ce își propusese în secret, Zovastina trebuia să dispară. Așa că îi promisese florentinului un profit uriaș dacă ar fi reușit s-o ucidă. Pe urmă îi venise o idee mai bună. Dacă i-ar fi adus la cunoștință Zovastinei despre asasinatul planificat, ar fi putut face astfel să-i dispară acesteia orice temeri legate de credibilitatea Ligii. Asta i-ar fi oferit lui suficient timp pentru a pregăti ceva și mai bun, ceva la care el se gândise în ultimele câteva săptămâni. O acțiune mult mai subtilă și cu mult mai puține urme.

- S-a dus și în vizită la conac, îi spuse O'Conner. Cu puțin timp în urmă. S-a strecurat afară din palat și a plecat singură, cu o mașină. Vizita a fost surprinsă pe camerele video montate în copaci. A stat acolo cam jumătate de oră.

- Ce știm despre starea actuală de sănătate a fostei sale iubite?

- Încearcă să reziste. Am ascultat conversația lor cu un dispozitiv de monitorizare parabolic, dintr-o locuință din apropiere. Sunt o pereche de-a dreptul ciudată. Între ele este o chestie din alea, gen iubire-ură.

I se păruse interesant faptul că o femeie care reușise să guverneze cu o asemenea nestăvilă lipsă de scrupule putea

TRĂDARE LA VENETIA

ascunde o astfel de obsesie. Fusesse căsătorită vreo câțiva ani cu un diplomat mediocru din cadrul Ministerului de Externe al fostului stat Kazahstan. Mai mult ca sigur, fusesse doar un mariaj de conveniență, o modalitate de a masca sexualitatea ei îndoielnică. Cu toate acestea, rapoartele informative pe care le adunase indicau o relație amiabilă între soți. El murise brusc într-un accident de mașină, în urmă cu șaptesprezece ani, la puțin timp după ce Zovastina devenise președintele Kazahstanului, și doar cu vreo doi ani înainte de a reuși să înființeze Federația. Karyn Walde apăruse câțiva ani mai târziu și rămăsese singura relație interpersonală de durată a Zovastinei, care însă se sfârșise prost. Și totuși, în urmă cu un an, când această femeie reapăruse în viața ei, Zovastina o primise imediat și aranjase, prin intermediul lui Vincenti, să obțină medicamentele necesare pentru bolile determinate de infectarea cu virusul HIV.

– Poate ar trebui să acționăm? întrebă el.

O'Connor încuviință cu o mișcare a capului.

– Dacă mai așteptați puțin, s-ar putea să fie prea târziu, îi răspunse acesta.

– Atunci fă aranjamentele necesare! Voi fi în Federație până la sfârșitul acestei săptămâni.

– S-ar putea să iasă cu ceva probleme!

– Nu contează. Doar să nu lași amprente. Și nimic altceva care să ducă la mine.

AMSTERDAM

ORA 21.20

Stephanie trăise experiența unei închisori daneze cu o vară în urmă, când ea și Malone fuseseră arestați. Acum vizita celula unei pușcării olandeze. Nu era mare diferență între cele două. Fusesse precaută și nu le spusese nimic polițiștilor care se repeziseră pe pod și văzuseră bărbatul mort. Cei doi membri ai Serviciului Secret reușiseră să se retragă neobservați și spera ca agentul care sărise în apă să fi recuperat medalionul. Cu toate acestea, suspiciunile ei se confirmaseră: Cassiopeia și Thorvaldsen erau implicați în ceva, și nu era vorba despre colecționarea de monede antice!

Ușa de la celulă se deschise și înăuntru pătrunse un bărbat subțirel, de vreo șaizeci și ceva de ani, cu o față lungă și ascuțită și cu părul argintiu și stufos. Se numea Edwin Davis și era consilierul adjunct pe probleme de securitate națională al președintelui. Era cel care îl înlocuise pe răposatul Larry Daley. Și ce diferență între aceștia doi! Davis fusese adus din Statele Unite, era un om de carieră, avea la activ două doctorate – unul în istoria Americii și al doilea în relații

internaționale – și mai avea niște aptitudini organizatorice extraordinare și un simț diplomatic înăscut. Se slujea de o abordare curtenitoare și tradiționalistă, asemănătoare cu cea a președintelui Daniels, pe care lumea tindea să o subestimeze. Trei secretari de stat se folosiseră de ajutorul lui pentru a restabili ordinea în interiorul departamentelor lor. Acum lucra la Casa Albă, ajutând conducerea administrativă să ducă la capăt ultimii trei ani care mai rămăseseră din cel de-al doilea mandat.

– Mă aflu la masă în Haga, luam cina cu președintele. Ce loc deosebit, apropo! M-am simțit minunat toată seara. Mâncarea era fantastic de gustoasă, chiar și pentru mine, care nu mă dau în vânt după chestiile sofisticate. Mi s-a adus un bilețel în care mi se spunea unde te afli și mi-am zis în sinea mea că trebuie să existe o explicație cât se poate de logică pentru faptul că Stephanie Nelle este în custodia forțelor de ordine olandeze, fiind găsită cu un pistol asupra ei, lângă un om mort în ploaie.

Ea dădu să spună ceva, însă Edwin Davis o opri ridicând o mână.

– Și lucrurile nu se opresc aici, continuă el.

Stephanie păstră tăcerea, stând pe pat în hainele ei ude.

– În timp ce mă gândeam cum să fac să te las aici, din moment ce eram cât se poate de sigur că nu doream să aflu motivul pentru care ai venit la Amsterdam, președintele însuși m-a luat deoparte și mi-a cerut să vin aici. Se pare că au mai fost implicați și doi agenți ai Serviciului Secret, numai că ei nu au fost arestați. Unul din ei era ud learcă din cauză că trebuise să înoate printr-un canal ca să recupereze această chestie.

Stephanie prinse obiectul pe care bărbatul i-l aruncă, și privi încă o dată medalionul cu elefanți, adăpostit în aceeași învelitoare de plastic.

– Președintele a intervenit pe lângă autoritățile olandeze, așa că ești liberă să pleci.

Femeia se ridică.

– Dar, înainte să plecăm, trebuie să aflu mai multe despre oamenii aceia morți, zise ea.

– Din moment ce bănuiam dinainte că ai să întrebi despre ei, m-am interesat și am aflat că ambii aveau asupra lor pașapoarte emise de Federația Asiei Centrale. I-am verificat. Făceau parte din garda care asigură securitatea personală a doamnei Ministru Suprem Irina Zovastina.

Stephanie observă o lucire stranie în ochii lui. Spre deosebire de Daley, Davis era mult mai ușor de citit.

– Asta nu pare să te surprindă, spuse ea.

– Puține lucruri mă mai surprind în ultima vreme, răspunse el, coborându-și vocea până la nivelul unei șoapte. Avem o problemă, Stephanie, iar acum, din fericire sau din nefericire, în funcție de cum privești tu lucrurile, ești și tu implicată.

Îl urmă pe Davis până la apartamentul de la hotel. Președintele Danny Daniels stătea tolănit pe o canapea, îmbrăcat într-un halat, cu picioarele goale sprijinite pe o masă suflată în aur, cu blatul din sticlă. Era un bărbat foarte înalt, cu un păr blond și bogat, cu vocea răsunătoare și cu un comportament dezarmant. Cu toate că lucrase pentru el timp de cinci ani, ajunsese să îl cunoască cu adevărat abia în toamna precedentă, când cu incidentul legat de trădarea privind biblioteca pierdută din Alexandria. La momentul respectiv, el o concediasse,

pentru ca după aceea să o reangajeze. Daniels ținea într-o mână un pahar cu băutură, iar în cealaltă avea o telecomandă.

– Nu se poate vedea nimic la nenorocitul ăsta de televizor, care să nu fie dublat în olandeză sau vorbit într-o limbă pe care nu o înțeleg! Și nu mai pot să suport posturile astea de știri de la BBC sau CNN International! Arată exact aceleași povești, și le repetă de o mie de ori! exclamă Daniels, după care apăsă butonul de oprire și aruncă telecomanda într-o parte. Sorbi din băutură, după care i se adresă: Am auzit că tocmai ai mai trăit experiența unei nopți demne să-ți pună capăt carierei!

Stephanie îi surprinse licărirea din ochi.

– Se pare că ăsta e drumul meu spre succes! răspunse ea.

El îi făcu semn să ia loc, și ea se așeză. Davis rămase în picioare, mai într-o parte.

– Mai am câteva vești proaste, spuse Daniels. Agentă ta din Veneția a dispărut. Nu s-a mai auzit nimic despre ea de douăsprezece ore. Vecinii din clădirea unde fusese plasată au declarat că au auzit niște zgomote ciudate la o oră foarte matinală, în această dimineață. Cică ar fi fost patru bărbați, și că ar fi dărâmat ușa ca să intre. Bineînțeles, acum nimeni nu a văzut nimic în mod oficial. Tipic pentru italieni! spuse el, apoi își flutură mâna prin aer. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă implica în treaba asta! exclamă președintele, după care tăcu preț de câteva momente, cu fața înnegurată. Nimic din toate astea nu-mi miroase-a bine!

Stephanie o „împrumutase“ pe Naomi Johns în urma solicitării venite de la Casa Albă, care avusese nevoie de o activitate de recunoaștere pe teren a unei persoane ce prezenta interes, un anume Enrico Vincenti, expert financiar de talie internațională aflat în legătură cu o organizație numită Liga Venețiană. Cunoștea și ea gruparea. Era unul dintre

nenumăratele carteluri existente în lume. Naomi lucrase mulți ani pentru Stephanie, fiind chiar agenta care îl investigase pe Larry Daley. Părăsise Magellan Billet cu un an în urmă, însă se întorsese, iar Stephanie se bucurase foarte mult de acest lucru. Naomi era foarte pricepută. Activitatea aceea de recunoaștere nu ar fi trebuit să ridice prea multe probleme; era vorba doar să înregistreze niște evenimente de genul întâlnirilor pe care le avea individul. Stephanie îi recomandase chiar să se bucure de câteva zile libere în Italia, după ce-și termina treaba. Acum însă era foarte posibil să fi fost moartă.

– Când v-am dat-o cu împrumut, oamenii voștri mi-au spus că era vorba doar de o simplă culegere de informații.

Nu-i răspunse, iar ea își plimbă privirea de la un bărbat la altul.

– Unde se află medalionul? întrebă Daniels.

Ea i-l înmână.

– N-ai vrea să îmi spui mai multe despre el? continuă președintele.

Se simțea murdară. Nu își dorea decât un duș bun și un pui de somn, însă își dădu seama că lucrurile astea nu aveau să se întâmple prea curând. Nu suporta să fie interogată, însă cel care punea întrebările era președintele Statelor Unite, și o scosese din închisoare, așa că îi explică despre Cassiopeia, Thorvaldsen și favoarea pe care le-o făcuse acestora. Președintele ascultă cu neobișnuit de multă atenție, după care rosti:

– Spune-i, Edwin!

– Ce știi despre Ministrul Suprem Zovastina?

– Suficient cât să-mi dau seama că nu ne este prietenă.

Mintea ei obosită reuși să aducă la suprafață aspecte relevante din povestea Zovastinei. Se născuse într-o familie de

muncitori din nordul Kazahstanului; tatăl său murise luptând cu naziștii de partea lui Stalin, apoi, imediat după ce războiul luase sfârșit, un cutremur de pământ îi ucisese mama și celelalte rude mai apropiate. Crescuse într-un orfelinat până ce unul dintre verii săi mai îndepărtați din partea mamei o luase la el. În cele din urmă devenise economistă, absolventă a Institutului din Leningrad, după care, pe când avea douăzeci și ceva de ani, se înscrisese în Partidul Comunist și își croise drum până ajunsese șefa Comitetului local al Reprezentanților Muncitorilor. Pusese apoi mâna pe un loc în Comitetul Central al Kazahstanului, urmând o ascensiune rapidă, până ajunsese în Sovietul Suprem¹. Promovase, pentru început, reforme agrare și alte reforme economice, devenind ulterior un critic acerb al politicii Moscovei. După obținerea independenței față de Rusia, ea fusese unul dintre cei șase membri de partid care candidaseră la președinția Kazahstanului. Atunci când cei doi candidați principali rataseră șansa de a obține majoritatea voturilor, în conformitate cu constituția țării aceștia fuseseră descalificați din turul doi al alegerilor, pe care le câștigase ea.

– Am aflat cu mult timp în urmă, spuse Daniels, că, dacă ești nevoit să spui unor persoane că le ești prieten, atunci înseamnă că relațiile respective au probleme grave. Femeia asta ne consideră o ceată de tăntălăi, iar noi nu avem nevoie de amici ca ea.

– Cu toate astea, tot trebuie s-o pupați în fund.

– Din nefericire, răspunse Daniels, sorbind încă puțin din băutură.

¹ Cel mai înalt corp legislativ al Uniunii Sovietice (n.tr.)

- Nu e tocmai de glumit cu Federația Asiei Centrale, ținu Davis să clarifice problema. Este teritoriul unor oameni duri, cu o istorie veche. Douăzeci și opt de milioane de persoane, bărbați și femei, dispuse să se înroleze în armată. Dintre care douăzeci și două de milioane sunt pregătite, gata de luptă. Aproximativ un milion și jumătate de noi recruți sunt disponibili de la an la an. O forță de luptă impresionantă. În prezent, Federația cheltuiește 1,2 miliarde de dolari pe an pe mijloacele de apărare, și asta fără să luăm în calcul și ce mai investim noi acolo, adică de două ori pe atâta.

- Iar adevărata tâmpenie, continuă Daniels ideea, e că oamenii o iubesc. Calitatea vieții a crescut de o sută de ori. Înainte să ajungă ea la putere, șaizeci și patru la sută din populație trăia în mizerie, în timp ce acum clasa săracilor reprezintă mai puțin de cincisprezece procente. Adică e cam ca la noi. Și investește peste tot. În hidrocentrale, din bumbac, în mine de aur - este plină de resurse. Federația asta are parte de o poziționare geo-economică extraordinară! Rusia, China și India. Fix între ele. Mai este și o femeie foarte deșteaptă. Are sub tălpi una dintre cele mai vaste rezerve de petrol și de gaze naturale din întreaga lume, cele pe care Rusia le-a controlat cândva în totalitate. Rușii sunt în continuare opăriți pe tema independenței, așa că ea a făcut o înțelegere cu ei și le vinde gaze și petrol sub prețul pieței, fapt care îi asigură liniștea din partea Moscovei.

Stephanie era impresionată de cât de multe știa Daniel cu privire la acea regiune.

- Apoi, continuă președintele, cu câțiva ani în urmă a semnat un contract pe termen lung cu Rusia legat de cosmodromul Baikonur¹. Baza spațială rusească se află chiar în

¹ Cea mai mare bază aerospațială din lume, situată pe teren (n.tr.)

mijlocul fostului Kazahstan. Sunt peste cincisprezece mii de kilometri pătrați pe care Rusia îi poate folosi acum în exclusivitate, până în anul 2050. Bineînțeles, în schimbul acestei înțelegeri, a obținut niște anulări ale datoriilor naționale. După asta, i-a încântat pe chinezi cu o renegociere a unei dispute vechi de secole, legate de granița comună. Nu e rău pentru o economistă care a crescut la casa de copii, nu?!

- Zovastina reprezintă o problemă pentru noi? Întrebă Stephanie. Ca și mai devreme, nu primi nici un răspuns din partea vreunuia din cei doi bărbați, așa că încercă o altă abordare: Și ce legătură are Enrico Vincenti cu toate astea?

- Zovastina și Vincenti sunt legați unul de celălalt prin Liga Venețiană, spuse Daniels. Amândoi sunt membri ai acesteia. E vorba de patru sute și ceva de oameni. Sunt la mijloc o grămadă de bani, timp și ambiții, însă Liga nu își dorește să schimbe lumea, ea vrea doar să fie lăsată în pace. Detestă guvernul, legile prea restrictive, tarifele, taxele, pe mine și orice altceva încearcă să-i țină în frâu. Au influențe foarte puternice într-o mulțime de țări...

Stephanie își dădu seama că Daniels îi ghicise gândurile. Președintele clătină din cap.

- Nu și aici. Nu se va întâmpla ca data trecută. Am verificat și nu am găsit nimic. Federația Asiei Centrale este principala lor preocupare.

- Toate aceste teritorii al căror nume se termină în „-stan“, spuse Davis, erau încărcate cu datorii externe uriașe rezultate din dominația sovietică și din încercările de a obține independența. Zovastina a reușit să renegocieze aceste obligații cu diverși creditori guvernamentali și, prin urmare, o mare parte din respectivele datorii au fost șterse. Dar o injecție de capital ar fi benefică. Nimic nu înăbușă mai tare progresul decât

datoriile pe termen lung. Davis se opri o clipă, după care continuă: Există depozite în valoare totală de 3,6 miliarde de dolari în diverse bănci din toată lumea, despre care se știe acum că aparțin membrilor Ligii Venețiene.

– O miză într-un joc de pocher uriaș, zise Daniels.

Ea înțelese semnificația acestor lucruri, deoarece știa că președinții nu obișnuiesc să tragă semnalul de alarmă doar pe baza unor suspiciuni neîntemeiate.

– Iar acest joc e pe cale, cumva, să ofere mâinile de final?

Daniels dădu din cap în semn de încuviințare.

– Până în prezent, spuse el, corporațiile reunite sub legislația Federației Asiei Centrale au dobândit sau au preluat aproape optzeci de companii din întreaga lume. Câteva dintre domeniile de activitate ale acestora sunt produsele farmaceutice, tehnologia informațiilor, fabricarea de automobile și de camioane, telecomunicațiile. Fii atentă, au reușit să pună mâna până și pe cel mai mare producător din lume de pliculețe de ceai. Goldman Sachs¹ apreciază că, dacă lucrurile continuă să meargă așa, Federația ar putea ajunge pe locul trei sau patru în topul celor mai mari puteri economice din lume, după noi, China și India.

– Este îngrijorător, interveni Davis, cu atât mai mult cu cât toate lucrurile astea se petrec fără prea multă tevatură. De regulă, marilor corporații le face plăcere să se laude cu noile lor achiziții. Ei bine, nu și în acest caz. Aici totul este păstrat sub tăcere.

Daniels făcu un gest cu mâna și rosti:

¹ Una dintre cele mai mari companii de consultanță în domeniul financiar din lume, avându-și sediul la New York (n.red.)

– Zovastina are nevoie de un flux consistent de capital pentru a putea guverna în continuare. Noi avem taxele, ea are Liga. Federația este bogată în bumbac, aur, uraniu, argint, cupru, plumb, zinc...

– Și opiu, sfârși Stephanie enumerarea.

– Zovastina, continuă Davis, a dat o mână de ajutor chiar și în chestiunea asta. Federația este acum a treia în lume la confiscarea de opiacee. A închis complet această zonă pentru trafic, fapt care o face să fie foarte iubită de europeni. Nu o poți vorbi de rău nicăieri de partea cealaltă a Atlanticului. Bineînțeles, le pompează și multora dintre aceștia petrol și gaze ieftine.

– Vă dați seama, interveni ea, că Naomi este cel mai probabil moartă din cauza tuturor lucrurilor ăstora.

Gândul acesta îi întoarse stomacul pe dos. Pierderea unui agent era cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina. Din fericire, se întâmpla foarte rar. Însă, atunci când se întâmpla, ea se confrunta întotdeauna cu o senzație ciudată, în care se amestecau furia și stoicismul.

– Ne dăm seama de acest lucru, spuse Davis, și acest fapt nu va rămâne nepedepsit.

– Ea și Cotton Malone erau apropiați, au lucrat de multe ori împreună la Billet. Formau o echipă foarte bună. El o să fie foarte supărat când o să afle.

– Iar ăsta este un alt motiv pentru care te afli aici, zise președintele. În urmă cu câteva ore, Cotton a fost implicat într-un incendiu la Muzeul Greco-Roman din Copenhaga. Henrik Thorvaldsen deținea clădirea, iar Cassiopeia Vitt l-a ajutat să scape din flăcări.

– Păreți a fi foarte bine informat.

STEVE BERRY

– Face parte din fișa postului meu, cu toate că asta începe să îmi displace din ce în ce mai mult, spuse Daniels, apoi agită medalionul dinaintea ei. Unul dintre astea se afla în muzeu.

Stephanie își reaminti ceea ce îi spusese Klaus Dyhr, și anume că nu existau decât opt medalioane.

Davis îndreaptă un deget prelung înspre monedă.

– I se zice medalion cu elefant, preciză el.

– Este important? întrebă ea.

– Se pare că da, răspunse Daniels. Avem însă nevoie de ajutorul tău ca să aflăm mai multe despre asta.

COPENHAGA
LUNI, 20 APRILIE
ORA 0.40

Malone luă o pătură și se îndreptă spre canapeaua din cealaltă cameră. După incendiul din toamna precedentă, eliminase în cursul reconstrucției mai mulți dintre pereții apartamentului și îi rearanjase pe alții, modificând structura, astfel încât al patrulea nivel al magazinului său de cărți devenise acum un spațiu de locuit mult mai practic decât înainte.

– Îmi place mobila, zise Cassiopeia. Ți se potrivește.

Renunțase la simplitatea daneză și comandase totul de la Londra. O canapea, câteva scaune, mese și lampadare. Mult lemn combinat cu piele, iar ansamblul era confortabil și plăcut. Observase că puține se schimbau vreodată în decorul încăperii, poate doar o carte își mai găsea loc sus, adusă de la parter, sau vreo fotografie nouă de-a lui Gary, care, sosită prin e-mail, se adăuga colecției în continuă creștere. El îi sugerase Cassiopeiei să doarmă acolo, în oraș, în loc să se înapoieze cu mașina la Christiengade, împreună cu Thorvaldsen, iar ea nu se împotrivise. În timpul cinei, Malone ascultase diversele lor

explicații, îngrijorat de faptul că observase la Cassiopeia o implicare personală care îi afecta judecata obiectivă cu privire la ce se întâmpla. Iar asta nu era câtuși de puțin bine. Trecuse și el de curând prin ceva asemănător, atunci când lui Gary îi fusese amenințată viața.

Ea stătea pe marginea patului. Lampadarele, deși deosebit de frumoase, nu erau prea puternice, și iluminau difuz pereții de culoarea muștarului.

- Henrik e de părere că aș putea avea nevoie de ajutorul tău.
- Și tu nu ești de aceeași părere?
- Nu sunt sigură dacă și tu ești de acord.
- L-ai iubit pe Ely? o întrebă.

Fu surprins el însuși de acele cuvinte, iar Cassiopeia nu îi răspunse imediat.

- Greu de spus, încercă ea să evite răspunsul.
- Trebuie să fi fost o persoană foarte importantă pentru tine.

- Ely era extraordinar! Era deștept, plin de viață, amuzant... Să îl fi văzut atunci când a descoperit acele texte pierdute; ai fi crezut că a descoperit un nou continent!

- Cât timp ați fost împreună?
- Cu întreruperi, timp de vreo trei ani.

Privirea ei se pierdu din nou în depărtare, exact ca atunci când muzeul era mistuit de flăcări. Semănau atât de mult unul cu altul! Amândoi își mascau emoțiile. Însă fiecare om are o limită. Iar Malone încă se confrunta cu faptul că Gary nu era fiul său biologic, ci rezultatul unei aventuri pe care fosta soție o avusese cu mulți ani în urmă. O fotografie a băiatului se găsea pe una dintre noptiere, iar privirea lui se duse țintă la aceasta. Ajunsesse deja la concluzia că genele nu prezentau așa mare importanță. Băiatul era încă fiul *lui*, iar el și fosta soție

încetaseră să se mai certe pe respectiva temă. Însă Cassiopeia părea că încă se luptă cu propriii demoni. Considera că putea vorbi deschis cu ea, așa că o întrebă:

- Ce anume încerci să faci de fapt?
- Încerc să îmi trăiesc viața, răspunse ea, însă gâtul și mâinile i se încordară în mod vizibil.
- Este vorba de tine sau de Ely în toată povestea asta?
- Ce importanță are?

În mare parte, avea dreptate. Nu ar fi trebuit să conteze, indiferent care ar fi fost răspunsul. Era lupta ei, nu a lui. Însă se simțea atras de această femeie, cu toate că ea ținea, în mod evident, la altcineva. Prin urmare, Malone își alungă orice emoție din minte și întrebă:

- S-a aflat ceva din analiza amprentelor lui Viktor? Nimeni nu a pomenit ceva despre asta la cină.

- Lucrează pentru Ministrul Suprem Irina Zovastina. Este șeful gărzii ei personale.

- Și nu aveți de gând să îmi spuneți și mie despre asta?!

- Ai fi aflat în cele din urmă, dacă ai fi vrut să știi, răspunse Cassiopeia, ridicând din umeri.

Malone își domoli pornirea de furie, dându-și seama că ea îl tachina.

- Crezi că Federația Asiei Centrale este direct implicată în asta? o întrebă el.

- Medalionul cu elefant din muzeul din Samarkand e bine mersi la locul lui.

Avea dreptate.

- Ely a găsit prima dovadă palpabilă din ultimele secole referitoare la mormântul ascuns al lui Alexandru cel Mare. Știu că i-a vorbit despre asta Zovastinei, pentru că mi-a povestit despre reacția ei. Se pare că ea este obsedată de istoria

Greciei și de Alexandru cel Mare. Muzeul din Samarkand are parte de o finanțare bună, tocmai datorită interesului ei pentru perioada elenistică. Când Ely a descoperit ghicitoarea lui Ptolemeu despre mormântul lui Alexandru, Zovastina a fost fascinată. Cassiopeia ezită puțin, după care adăugă: Ely a murit la mai puțin de o săptămână după ce i-a spus Zovastinei despre asta.

- Te gândești că a fost ucis?

- Casa i-a ars din temelii. Nu a rămas mai nimic, nici din casă, nici din el.

Lucrurile păreau să se lege. Focul grecesc...

- Și ce știi despre manuscrisul pe care l-a scos el la iveală?

- Câțiva cercetători de-ai noștri au încercat să afle câte ceva despre asta, însă nimeni de la muzeu nu știa nimic.

- Iar acum și alte clădiri sunt incendiate, iar medalioanele sunt furate!

- Ceva de genul ăsta.

- Și ce vom face noi, mai exact?

- Încă nu m-am hotărât dacă am sau nu nevoie de ajutorul tău.

- Ai nevoie.

Cassiopeia îl măsură din priviri cu un aer sceptic.

- Cât de multe știi despre scrierile istorice legate de mormântul lui Alexandru? îl întreabă ea.

- Păi, mai întâi a fost îngropat de Ptolemeu la Memphis, în sudul Egiptului, cam la un an după ce a murit. Apoi fiul lui Ptolemeu a mutat trupul în nordul Alexandriei.

- Așa este. Undeva în intervalul dintre anii 283 î.Hr., când Ptolemeu I a murit, și 274 î.Hr. A fost construit și un mausoleu într-o zonă nouă a orașului, la intersecția a două drumuri principale care încadrau palatul regal. În cele din urmă, a ajuns

să fie denumit Soma, de la cuvântul care înseamnă „trup“ în limba greacă. Era cel mai mare mormânt al lumii, din cel mai grandios oraș al acelor vremuri.

– Ptolemeu a fost isteț, adăugă el. A așteptat ca toți moștenitorii lui Alexandru să moară, și abia pe urmă s-a proclamat faraon. Iar urmașii lui au fost la rândul lor isteți, pentru că au transformat Egiptul într-un regat grec. Pe când ceilalți Însoțitori au administrat prost sau chiar și-au pierdut partea lor din imperiu, cei din neamul lui Ptolemeu și-au păstrat-o pe a lor timp de trei sute de ani. Iar Soma a fost folosită ca un mare atu politic.

Cassiopeia dădu din cap în semn de încuviințare.

– Este chiar o poveste fascinantă, spuse ea. Mormântul lui Alexandru a devenit un loc de pelerinaj. Cezar, Octavian, Hadrian, Caligula și o mulțime de alți împărați s-au dus acolo pentru a-și prezenta omagiile. Trebuie să fi fost un loc deosebit: o mumie incrustată cu aur, împodobită cu o coroană de aur, așezată într-un sarcofag din aur și înconjurată de miere aurie... Timp de un secol și jumătate, rămășițele lui Alexandru s-au odihnit în pace, până când Ptolemeu al IX-lea a rămas fără bani. Atunci el a desprins tot aurul de pe trupul neînsuflețit și l-a topit împreună cu sarcofagul, înlocuindu-l cu unul din sticlă. Soma a rezistat, până la urmă, timp de șase sute de ani. Ultimele atestări ale existenței sale provin din anul 391 d.Hr.

Malone cunoștea restul poveștii. Atât clădirea, cât și rămășițele lui Alexandru cel Mare dispăruseră. Timp de o mie șase sute de ani a fost căutat, însă cel mai mare cuceritor al lumii antice, un om venerat ca un adevărat zeu, își pierduse urma.

– Știi unde se află trupul lui? întrebă el.

– Ely considera că știe.

STEVE BERRY

Cuvintele femeii păreau a veni de departe, ca și cum ar fi vorbit cu fantoma lui.

– Și tu crezi că avea dreptate?

Cassiopeia ridică din umeri.

– Va trebui să mergem și să aflăm acest lucru, spuse ea.

– Unde anume?

Ea își ridică, în cele din urmă, ochii obosiți spre el, apoi rosti:

– La Veneția. Însă mai întâi trebuie să recuperăm ultimul medalion. Cel spre care Viktor se îndreaptă cu siguranță chiar în momentul ăsta.

– Și unde se găsește acest ultim medalion?

– În chip interesant, tot la Veneția, veni răspunsul.

SAMARKAND

ORA 2.50

Zovastina îi zâmbi nunțiului papal. Acesta era un bărbat atrăgător, cu un păr castaniu încărunit pe alocuri și cu ochi foarte cercetători. Era american. Monseniorul Colin Michener. Făcea parte din organizația noului Vatican, condus de primul papă african după multe secole. De două ori în trecut, același emisar venise și se interesase dacă Federația ar permite o prezență catolică în zonă, însă ea respinsese ambele încercări. Deși Islamul era religia majoritară a națiunii, triburile nomade care populau de multă vreme Asia Centrală puneau întotdeauna legea lor mai presus chiar și de *sharia*¹ islamică. Izolarea geografică aducea cu sine o anumită independență socială, chiar și față de Dumnezeu, așa că ea se cam îndoia că ar fi bine primiți acolo catolicii. Totuși, avea nevoie de ceva de la acest mesager, și sosise vremea unei târguieli.

¹ Legea islamică, set de norme derivate din Coran și din învățăturile lui Mohamed (n.tr.)

- Nu prea sunteți o persoană deprinsă să piardă nopțile, spuse ea, remarcând expresia obosită pe care Michener se străduia în prea mică măsură să o ascundă.

- Nu se presupune în mod obișnuit că această oră este rezervată somnului?

- Nu ar fi în avantajul nici unuia din noi să fim văzuți împreună la miezul zilei. Biserica pe care o reprezentați nu este prea populară pe aici.

- Am dori să schimbăm acest lucru.

Ea ridică din umeri și îi spuse:

- Ar însemna să cereți oamenilor să abandoneze lucruri pe care le-au prețuit timp de secole. Nici chiar musulmanii, cu toată disciplina lor și cu preceptele morale, nu au reușit așa ceva. Veți descoperi că utilizările de ordin organizatoric și politic ale religiei au o putere mult mai mare de atracție aici decât beneficiile spirituale.

- Sfântul Părinte nu dorește să schimbe Federația. El solicită numai ca Biserica să aibă libertatea de a-i aborda pe cei care doresc să urmeze credința noastră.

- Ați vizitat vreunul dintre locurile noastre sfinte? îl întrebă ea zâmbind.

El clătină din cap în semn că nu.

- Vă sfătuiesc s-o faceți. Veți observa câteva lucruri interesante. Bărbații sărută, ating și dau ocol unor obiecte supuse venerației. Femeile se târăsc pe sub pietre sfinte pentru a li se stimula fertilitatea. Și să nu treceți cu vederea copacii dorințelor și stâlpii mongoli cu canafuri din păr de cal așezați deasupra mormintelor. Amuletele și talismanele sunt la loc de mare cinste. Oamenii își investesc credința în lucruri care nu au nimic de-a face cu Dumnezeuul vostru creștin.

– Există printre acești oameni un număr din ce în ce mai mare de catolici, de bapțiști, de luterani, chiar și câțiva budiști. S-ar părea că sunt câțiva care doresc să se închine într-un mod diferit. Nu se bucură și ei de același privilegiu?

Un alt motiv pentru care Irina Zovastina se hotărâse în cele din urmă să îl primească pe acest mesager era Partidul Renașterii Islamice. Deși fusese scos în afara legii cu ani în urmă, acesta continuase să se dezvolte în mod discret, mai ales în Valea Fergana din fostul Uzbekistan. Ea îi infectase în secret pe cei care creau cele mai mari probleme, și crezuse că îi ucisese pe toți conducătorii, însă partidul refuza să se lase distrus. Dacă ar fi permis o competiție religioasă mai acerbă, venită mai ales din partea unei organizații cum erau romano-catolicii, islamicii ar fi fost forțați să își îndrepte furia asupra unui inamic mai amenințător chiar și decât persoana ei. Așa că spuse:

– Am luat hotărârea de a permite Bisericii accesul în Federație.

– Mă bucur să aud acest lucru!

– Cu anumite condiții.

Trăsăturile plăcute ale preotului își pierdură expresia de satisfacție.

– Nu e chiar așa de grav, continuă ea. La drept vorbind, nu am decât o singură solicitare foarte simplă. Mâine-seară, la Veneția, în interiorul bazilicii, va fi deschis mormântul Sfântului Marcu.

O căutătură perplexă puse stăpânire pe ochii emisarului.

– Desigur, sunteți la curent cu povestea Sfântului Marcu, și cum a ajuns acesta să fie înmormântat la Veneția.

Michener încuviință cu o mișcare a capului.

- Am un prieten care lucrează în bazilică, spuse el. Am discutat cu el despre acest lucru.

Cunoștea și ea povestea. Marcu, unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus Hristos, numit de către Petru episcop al Alexandriei, fusese martirizat de către păgânii din oraș în anul 67 d.Hr. Când încercaseră să-i ardă trupul neînsuflețit, o furtună stinsese flăcările și le dăduse creștinilor răgazul necesar să îl răpească. Marcu fusese mumificat, iar apoi înmormântat într-un loc secret până în secolul al patrulea. După ce creștinii puseseră stăpânire pe Alexandria, fusese construit un sepulcru foarte sofisticat, care devenise un loc atât de sacru, încât noilor patriarhi care erau numiți în Alexandria li se făcea investitura la mormântul lui Marcu. Mormântul sacru reușise să supraviețuiască instaurării Islamului și invaziilor persane și arabe din secolul al șaptelea. Numai că, în anul 828, un grup de neguțatori venețieni răpiseră trupul.

Veneția își dorea o afirmare simbolică atât a independenței sale politice, cât și a celei teologice. Roma îl avea pe Sfântul Petru, Veneția l-ar fi avut pe Sfântul Marcu. În același timp, clerul alexandrin era extrem de preocupat de soarta relicvelor sfinte ale orașului. Guvernarea islamică devenise din ce în ce mai antagonică. Mormintele sfinte și bisericile erau puse la pământ. Astfel, cu participarea paznicilor mormântului, moaștele Sfântului Marcu fuseseră luate de acolo. Zovastina adora detaliile poveștii. Trupul neînsuflețit al Sfântului Claudian, care se afla în apropiere, fusese substituit pentru a nu se băga de seamă dispariția. Mirosul substanțelor folosite la îmbălsămare era atât de puternic, încât, pentru a descuraja autoritățile portuare să examineze încărcătura corabiei pe care fusese supt acesta, trupul fusese învelit în frunze de varză și în carne de porc. Și funcționase: inspectorii musulmani se îndepărtaseră

îngroziți atunci când dăduseră cu ochii de carnea de porc. Trupul fusese apoi înfășurat într-o pânză de corabie și ridicat pe un catarg. Se spunea că, pe drumul de întoarcere în Italia, duhul Sfântului Marcu venise pe corabie și o salvase, împiedicând-o să se scufunde în timpul unei furtuni.

– Pe 31 ianuarie 828, Sfântul Marcu i-a fost prezentat dogelui în Venetia, spuse Zovastina. Dogele a adăpostit în palat sfintele moaște, însă ele au dispărut în cele din urmă, făcându-și din nou apariția în 1094, când a fost finalizată construcția Basilicii di San Marco, dedicată oficial păstrării acestora. Moaștele au fost amplasate atunci într-o criptă din subsolul bisericii, însă au fost mutate sus în secolul al nouăsprezecelea, sub altarul principal unde se află și în ziua de azi. Există o grămadă de necunoscute în istoricul acestui trup, nu credeți?

– Așa se întâmplă cu moaștele de obicei.

– Timp de patru sute de ani în Alexandria, după care din nou aproape trei sute de ani în Venetia, trupul Sfântului Marcu nu a fost de găsit.

Nunțiul papal ridică din umeri.

– Acesta i-a fost destinul dat de Dumnezeu, doamnă ministrul!

– Alexandria întotdeauna a blamat respectivul furt, spuse ea. În special felul în care Venetia a venerat acest act timp de secole, ca și cum hoții fuseseră într-o misiune sfântă. Hai să fim serioși, amândoi știm că toată povestea asta a fost o chestie politică. Venetienii au furat din lumea întreagă. Niște animale de pradă la cel mai mare nivel, luând cu japca orice puteau să obțină, utilizând totul înspre propriul avantaj. Probabil că Sfântul Marcu a reprezentat furtul lor cel mai productiv. Întregul oraș, până în ziua de azi, se raportează la acesta.

– Și atunci de ce deschid venețienii mormântul?

– Episcopii și nobilii ecleziastici ai bisericilor copte și etiopiene doresc ca Sfântul Marcu să le fie returnat. În 1968, papa Paul al VI-lea i-a oferit patriarhului Alexandriei câteva relicve pentru a-i tempera. Însă acelea proveneau de la Vatican, nu de la Veneția, și gestul nu a funcționat. Ei doresc ca trupul să fie adus înapoi, și discută de mult timp pe tema asta cu cei de la Roma.

– Am fost secretar papal în timpul lui Clement al XV-lea. Sunt la curent cu aceste discuții.

Ea suspecta de mult timp faptul că acest bărbat era mai mult decât un simplu nuntiu papal. Se părea că noul papă își alegea cu mare grijă emisarii.

– Atunci sunteți conștient de faptul că Biserica nu va renunța niciodată la aceste moaște. Însă patriarhul Veneției, cu aprobarea Romei, a fost de acord să facă un compromis, parte a reconcilierii papei dumneavoastră african cu restul lumii. Câteva dintre relicvele din mormânt vor fi returnate. În acest fel, ambele tabere sunt satisfăcute. Numai că respectiva chestiune este delicată, în special pentru venețieni. Sfântul *Ior* va fi deranjat. Irina Zovastina clătină din cap și continuă: Acesta este motivul pentru care mormântul va fi deschis mâine-noapte, în secret. O parte din moaște vor fi scoase, după care sepulcrul va fi închis. Nimeni nu va ști absolut nimic, iar după câteva zile se va anunța oficial darul făcut.

– Aveți informații extraordinare!

– Este un subiect care mă interesează. Trupul din mormântul respectiv nu este al Sfântului Marcu.

– Și atunci al cui este?

– Să ne mulțumim să spunem că trupul lui Alexandru cel Mare a dispărut din Alexandria în secolul al patrulea,

aproximativ la aceeași dată la care a reapărut trupul Sfântului Marcu. Marcu a fost înmormântat în propria sa versiune a Somei lui Alexandru, fiind venerat întocmai cum a fost și trupul lui Alexandru cu șase sute de ani mai înainte. Cărturarii mei au studiat mai multe texte antice, care încă nu au ajuns să fie cunoscute în lume...

– Și dumneavoastră credeți că trupul din bazilica venețiană este în realitate cel al lui Alexandru cel Mare?

– Nu vreau să afirm nimic, însă acum analiza ADN-ului poate determina rasa unei persoane. Marcu s-a născut în Libia din părinți arabi. Alexandru era grec. S-ar constata în mod evident anumite diferențe cromozomiale. Mi s-a mai explicat și că există posibilitatea de a efectua studiul izotopilor din dințină, tomografii și datare cu carbon, care ne-ar putea spune multe. Alexandru cel Mare a murit în anul 323 î.Hr., iar Marcu, în primul secol după Hristos. Repet, ar exista diferențe științifice în privința rămășițelor respective.

– V-ați propus să profanați acest trup?

– Nu mai mult decât dumneavoastră. Spuneți-mi, ce anume vor secționa din el?

Americanul cumpăni asupra cuvintelor femeii. Cu puțin timp în urmă ea simțise că el revenise la Samarkand învestit cu mult mai multă autoritate decât avusese înainte. Sosise vremea să afle dacă acest lucru era adevărat.

– Nu vreau decât să fiu câteva minute singură în fața sarcofagului deschis. Dacă voi lua ceva de acolo, nici măcar nu se va observa. În schimb, Biserica va fi liberă să se miște în interiorul Federației și să vadă câți creștini vor răspunde mesajului ei. Însă construcția oricărei clădiri va trebui realizată cu aprobare guvernamentală. Aceasta este atât pentru protecția

dumneavoastră, cât și a noastră. Ar avea loc acte de violență dacă ridicarea de biserici nu va fi tratată cu luare-aminte.

– V-ați propus să călătoriți singură până la Venetia?

Ea încuviință cu o mișcare a capului.

– Aș dori să fac o vizită incognito, aranjată de către Sfântul Părinte. Mi s-a spus că Biserica are multe conexiuni cu guvernul italian.

– Vă dați seama, doamnă ministru, că, în cel mai bun caz, orice veți descoperi acolo ar fi asemenea Giulgiului de la Torino sau viziunilor cu Sfânta Fecioară. O chestiune de credință.

Numai că ea știa că era foarte posibil să găsească ceva concludent. Ce scrisese Ptolemeu în ghicitoarea lui? „Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur.”

– Numai câteva minute singură, asta e tot ce cer.

Nunțiul papal tăcu o vreme. Ea așteptă răspunsul.

– Îi voi da instrucțiuni patriarhului din Venetia să vă acorde timpul necesar.

Zovastina avusese dreptate. Americanul nu revenise cu mâna goală.

– Aveți multă autoritate pentru un simplu nunțiu.

– Treizeci de minute. Începând cu ora unu noaptea, în ziua de miercuri. Vom informa autoritățile italiene că veți veni să participați la o slujbă privată, la invitația Bisericii.

Ea încuviință din cap.

– Voi face în așa fel încât să intrați în catedrală prin Porta dei Fiori, de la atriumul de vest. La ora aceea, vor fi puțini oameni în piața centrală. Veți fi singură?

Acest preot oficios începuse să o obosească.

TRĂDARE LA VENETIA

- Dacă lucrul ăsta contează atât de mult, poate ar fi mai bine să dăm uitării toată povestea, spuse ea.
Observă că Michener îi remarcase iritarea.
- Doamnă ministru, veniți cu cine doriți! Sfântul Părinte nu dorește decât să vă aducă bucurie.

HAMBURG, GERMANIA

ORA 1.15

Viktor ședea la barul hotelului. Rafael era sus, adormit. Veniseră cu mașina dinspre sud, de la Copenhaga, prin Danemarca, până în nordul Germaniei. Hamburg era punctul de întâlnire aranjat în prealabil cu cei doi membri ai Batalionului Sacru trimiși la Amsterdam să intre în posesia celui de-al șaselea medalion. Aceștia trebuiau să sosească în timpul nopții. El și Rafael se ocupaseră de celelalte furturi, însă termenul limită se apropia, așa că Zovastina trimisese o a doua echipă pe teren. Bărbatul stătea cu o bere în față și se bucura de momentele de liniște. Câțiva clienți ocupau separeurile slab luminate.

Zovastina avea o apetență pentru situațiile încordate. Îi plăcea să țină oamenii sub tensiune. Făcea puține complimente, în schimb criticile erau ceva obișnuit. Personalul de la palat, Batalionul Sacru, miniștrii, nimeni nu dorea să o dezamăgească. Numai că el auzise anumite discuții purtate pe la spatele ei. Era interesant că o femeie atât de legată de putere se arăta atât de ignorantă față de efectele neplăcute ale acesteia.

Loialitatea de suprafață reprezenta o iluzie periculoasă. Rafael avea dreptate, ceva important era pe punctul de a se întâmpla. Fiind conducătorul Batalionului Sacru, el o însoțise deseori pe Zovastina la laboratorul din munți, aflat la răsărit de Samarkand; acesta se găsea pe partea *ei* a graniței cu China, având personal angajat de *ea*, iar acolo își păstra germenii *ei*. Văzuse subiecții testelor, racolați din închisori, și felul oribil în care muriseră. De asemenea, stătuse de partea cealaltă a ușilor de la sălile de conferințe în vreme ce aceasta conspira împreună cu generalii săi. Federația deținea o armată impresionantă, o forță aeriană decentă ca mărime și o capacitate limitată a rachetelor cu rază scurtă de acțiune. Acestea erau furnizate și finanțate în majoritate de către Occident în scopuri defensive, din moment ce Iranul, China și Afghanistanul se învecinau toate cu Federația. Nu-i spusese lui Rafael, însă știa ce punea ea la cale. O auzise vorbind despre haosul din Afghanistan, unde talibanii încă se mai agățau de o putere provizorie. Despre Iran, al cărui președinte radical reprezenta o permanentă amenințare. Și despre Pakistan, un loc care exporta violența cu ochii închiși. Națiunile respective erau țelul ei pentru început. Și milioane de oameni urmau să moară. Simți ceva vibrându-i în buzunar, și tresări. Găsi telefonul mobil, se uită la afișaj și apoi răspunse, simțind un nod familiar în stomac.

– Viktor, spuse Zovastina, mă bucur că te-am găsit. A apărut o problemă.

El ascultă relatarea incidentului care avusese loc în Amsterdam, unde doi membri ai Batalionului Sacru fuseseră uciși în vreme ce încercau să obțină un medalion.

– Americanii au început să facă investigații oficiale. Vor să știe de ce oamenii mei au tras asupra agenților Serviciului Secret. Lucru pe care aș vrea și eu să-l știu.

Îi stătea pe limbă să îi spună că, probabil din cauză că erau îngroziți de ideea de a o dezamăgi, neglijența luase locul raționamentelor logice. Știind însă că așa ceva nu ar fi fost deloc un lucru înțelept, se mulțumi să spună:

– Aș fi preferat să mă ocup eu însumi acolo de acest subiect.

– Bine, Viktor, în seara asta îți fac această concesie. Tu te-ai opus celei de-a doua echipe și eu am hotărât peste capul tău.

Știa prea bine că trebuia să ignore respectiva concesie. Oricum, nu-i venea să-și creadă urechilor că îi fusese oferită.

– Și dumneavoastră, doamnă Ministru Suprem, doriți să știți cum de se nimeriseră acolo americanii?

– Mi-a trecut prin cap și asta.

– S-ar putea să fie din cauză că am fost expuși.

– Nu prea cred că le pasă ce facem noi. Mă preocupă mai mult prietenii noștri din Liga Venețiană. În special cel gras.

– Și totuși, americanii au fost prezenți acolo, spuse el.

– Poate a fost doar o întâmplare.

– Ei ce-au spus?

– Reprezentanții lor au refuzat să dea vreun detaliu.

– Doamnă ministru, rosti el cu voce scăzută, am aflat până la urmă ce căutăm de fapt?

– Încă lucrez la chestiunea asta. Lucrurile se mișcă încet, însă acum știu că, pentru a descifra ghicitoarea lui Ptolemeu, e necesar să găsim trupul care a ocupat cândva Soma din Alexandria. Sunt convinsă că trebuie să căutăm moaștele Sfântului Marcu din Basilica di San Marco din Veneția.

Era prima dată când Viktor auzea acest lucru.

– Asta-i și motivul pentru care mă duc la Veneția. Mâine-seară.

– Este un lucru înțelept? Întrebă el, încă și mai surprins de ce auzea.

TRĂDARE LA VENEȚIA

- Este necesar. Vreau ca tu să vii cu mine la bazilică. Trebuie să obții mai întâi celălalt medalion, și să fii la biserică la ora unu noaptea.

- Am înțeles, doamnă ministru, zise el, fiind conștient că acesta era răspunsul cel mai potrivit.

- Tu încă nu mi-ai spus nimic, Viktor. Îl avem pe cel din Danemarca?

- Da, îl avem.

- Va trebui să ne descurcăm fără cel din Olanda.

El își dădu seama că femeia nu era deloc furioasă. Ciudat lucru, având în vedere eșecul înregistrat.

- Viktor, am avut un motiv întemeiat să dau ordin ca medalionul venețian să fie ultimul.

Acum știa și el acest motiv: bazilica. Și trupul Sfântului Marcu. Însă încă îl preocupa intervenția americanilor. Din fericire, era stăpân pe situația din Danemarca. Toate cele trei probleme care îi pusese la încercare competența erau finalizate, nefiind nevoie ca Zovastina să afle despre incident.

- Am plănit asta de ceva vreme, spuse ea. Vei găsi în Veneția materialele de care vei avea nevoie, așa că nu te duce cu mașina, ia un avion. Aici este locul unde se află, zise femeia, furnizându-i apoi adresa unui depozit și un cod de acces pentru sistemul de închidere electronic. Ce s-a întâmplat la Amsterdam nu are nici o importanță. Însă acțiunea de la Veneția este absolut vitală. Vreau acel ultim medalion!

HAGA

ORA 1.10

Stephanie ascultă cu mare interes explicațiile lui Edwin Davis și ale președintelui Daniels în legătură cu ceea ce se petrecea.

– Ce știi despre zoonoză? o întrebă Davis.

– E o boală care se poate transmite de la animale la oameni.

– Este chiar mai mult decât atât, zise Daniels. E o boală care *există în mod normal* la animale, fiind inofensivă, dar care poate infecta oamenii cu rezultate devastatoare. Antraxul, ciurma bubonică, ebola, turbarea, gripa aviară și chiar tricofiția sunt unele dintre cele mai cunoscute exemple.

– Nu știam că biologia e punctul dumneavoastră forte.

Daniels râse.

– Habar n-am despre știință! Cunosc însă o mulțime de oameni care se pricepe. Spune-i, Edwin!

– Există în jur de o mie cinci sute de agenți patogeni care pot provoca zoonoza. Jumătate dintre aceștia trăiesc în animale fără să se manifeste agresiv, fără să-și infecteze gazda. Dar când sunt transmiși altui animal, pe care nu-l recunosc drept

gazdă, o iau razna. Exact așa a început ciuma bubonică. Șobolanii purtau boala, puricii se hrăneau cu sângele șobolanilor, pe urmă transmiteau boala oamenilor, în cazul cărora devenea extrem de agresivă.

– Asta până când am dezvoltat imunitate la nenorocirea asta, interveni Daniels. Din păcate, în secolul al paisprezecelea, a durat câteva zeci de ani până să se întâmple acest lucru. Între timp, murise deja o treime din populația Europei.

– Pandemia de gripă din 1918 din Spania a fost o zoonoză, nu-i așa? Întrebă ea.

Davis dădu din cap în semn de încuviințare.

– Virusul a trecut de la păsări la oameni și pe urmă a suferit mutații, astfel că se putea transmite de la oameni la oameni. Și încă cum! Douăzeci la sută din populația totală a globului a fost infectată. În jur de cinci la sută din populația lumii a murit. Douăzeci și cinci de milioane de suflete s-au dus numai în primele șase luni. Ca o comparație, SIDA a ucis douăzeci și cinci de milioane în primii douăzeci și cinci *de ani*.

– Iar statisticile din 1918 sunt destul de îndoielnice, atrase atenția Daniels. China și restul Asiei au înregistrat pierderi enorme și nici măcar nu s-a făcut vreo statistică a numărului victimelor. Unii istorici consideră că au murit în jur de o sută de milioane de oameni pe tot globul.

– Un agent patogen care produce zoonoza este arma biologică perfectă, spuse Davis. Nu trebuie decât să găsești unul, fie că e virus, bacterie, protozoar sau parazit. Îl izolezi, și apoi își face treaba. Dacă ești deștept, poți crea două versiuni. Una care se transmite doar de la animal la om și astfel infectezi victima direct. Și o a doua versiune cu mutații, care se transmite de la om la om. Prima variantă ar putea fi folosită pentru atacuri limitate asupra unor ținte precise și cu riscuri minime

de transmitere mai departe de către persoana infectată. A doua variantă ar fi o armă de distrugere în masă. Infectezi câțiva și apoi vor muri pe capete.

Stephanie își dădu seama că vorbele lui Edwin Davis exprimau un adevăr cât se poate de actual.

– E posibil totuși să găsești o cale de a opri aceste infectări, spuse Daniels. Numai că durează mult până se izolează agenții patogeni, se studiază și se dezvoltă măsurile de contracarare. Din fericire, pentru majoritatea agenților patogeni cunoscuți există antidoturi, iar în cazul câtorva există chiar vaccinuri care previn o infecție în masă. Însă e nevoie de timp ca să fie create, și o mulțime de oameni ar muri între timp.

Stephanie se întrebă care era scopul discuției.

– Și de ce sunt atât de importante toate astea?

Davis luă un dosar aflat pe masa cu blatul din sticlă, lângă tălpile goale ale lui Daniels.

– Cu nouă ani în urmă, o pereche de găște sălbatice dintr-o specie pe cale de dispariție a fost furată dintr-o grădină zoologică privată din Belgia. Cam în același timp, niște rozătoare tot dintr-o specie pe cale de dispariție și exemplare dintr-o specie foarte rară de melci au fost furate din grădini zoologice din Australia și din Spania. În mod normal, chestiile astea nu sunt chiar așa de importante. Însă noi am început să facem cercetări și ne-am dat seama că asemenea evenimente avuseseră loc de cel puțin patruzeci de ori pe tot cuprinsul globului. Am reușit să prindem hoții anul trecut în Africa de Sud. Le-am mușamalizat arestarea cu decesuri false. Hoții au colaborat, de frica închisorii din Africa de Sud, care nu li s-a părut un loc potrivit pentru a-și petrece câțiva ani din viață. Cu acea ocazie am aflat că Irina Zovastina era în spatele respectivelor furturi.

– Cine a condus ancheta? întrebă Stephanie.

– Painter Crowe de la Sigma, răspuse Daniels. E vorba de multă știință implicată aici, și asta era specialitatea lor. Însă acum afacerea e de domeniul tău.

Lui Stephanie nu-i prea plăcură cele auzite.

– Sunteți sigur că Painter nu se poate ocupa în continuare de asta?

– După cele petrecute astă-seară? spuse Daniels zâmbind. Nu, Stephanie! E sarcina ta. Consideră că te revanșezi pentru că ți-am salvat pielea în povestea cu olandezii.

Președintele încă mai ținea în mână medalionul cu elefant.

– Și ce legătură are moneda cu toate astea? întrebă Stephanie.

– Zovastina le colecționează, răspuse Daniels. Și uite care-i problema, de fapt. Știm că deține un stoc destul de impresionant de agenți patogeni. Erau cam vreo douăzeci ultima oară când am numărat. Și, apropo, a fost fată deșteaptă, așa că are versiuni multiple. Cum spunea și Edwin, o variantă pentru ținte precise, iar cealaltă pentru transmiterea de la om la om. Are un laborator biologic pe lângă capitala ei din Samarkand. Interesant este faptul că și Enrico Vincenti are un astfel de laborator, chiar dincolo de graniță, în China. Iar Zovastinei îi place să-l viziteze din când în când.

– Și din cauza asta ați cerut supravegherea lui Vincenti?

Davis confirmă printr-un gest al capului.

– E bine să-ți cunoști inamicul.

– CIA a tot căutat informatori în interiorul Federației, spuse Daniels clătînând din cap. Însă merge greu. Și nu fac o treabă tocmai curată. S-au înregistrat puține progrese.

Stephanie sesiză o nuanță în acele cuvinte.

– Aveți vreun informator acum? întrebă ea.

- Dacă vrei să-i spui așa... răspunse președintele. Eu am îndoieli. Zovastina reprezintă o problemă complexă, cu multe substraturi.

Ea pricepu dilema cu care se confrunta președintele. Într-o parte a lumii în care America nu avea prea mulți prieteni, Zovastina se grăbise să se proclame, în mod deschis, amica americanilor. Fusese de ajutor în câteva ocazii cu unele informații care contracaraseră niște activități teroriste din Afghanistan și din Irak. Din acest motiv, Statele Unite îi furnizaseră bani, susținere militară și echipament sofisticat, ceea ce era destul de riscant.

- Ai auzit-o pe aia cu tipul care mergea cu mașina pe autostradă și la un moment dat a văzut un șarpe chiar în mijlocul drumului?

Pe chipul lui Stephanie înflori un zâmbet. Avea parte de încă una dintre faimoasele povești ale lui Daniels.

- Omul s-a oprit și a văzut că șarpele era rănit. Așa că l-a luat acasă și l-a îngrijit până s-a făcut bine. Când șarpele și-a revenit, bărbatul i-a deschis ușa și i-a dat drumul. Dar chiar înainte să iasă, nenorocitul de șarpe l-a mușcat de picior. Iar omul, chiar înainte ca veninul să-l facă să-și piardă cunoștința, i-a strigat șarpelui: „Te-am primit în casă, ți-am dat să mănânci, ți-am îngrijit rănile, iar tu mă muști drept răsplată?” Șarpele s-a oprit din drum și i-a spus: „Așa e, este adevărat tot ce ai spus. Însă când ai făcut toate astea, știai foarte bine că eu eram un șarpe”.

Stephanie înțelese morala.

- Zovastina pune la cale ceva, spuse președintele, iar Enrico Vincenti este și el implicat. Nu-mi place războiul cu arme biologice. A fost scos în afara legii la nivel mondial acum mai bine de treizeci de ani. Iar această formă este una dintre cele

TRĂDARE LA VENETIA

mai rele. Femeia pregătește ceva îngrozitor, iar Liga Venețiană, din care fac parte și ea, și Vincenti, îi acordă tot sprijinul. Din fericire, încă nu a trecut la acțiune. Avem însă toate motivele să credem că o va face în curând. Toți neghiobii ăia din jurul ei, care alcătuiesc așa-zisele națiuni, n-au nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă. Sunt prea ocupați cu problemele legate de Israel și de noi. Iar ea se folosește de prostia lor în avantajul ei. Și mă crede și pe mine prost ca ei. A sosit vremea să-i aducem la cunoștință că ne-am dat seama că pune ceva la cale.

– Am fi preferat să rămânem în umbră încă o vreme, spuse Davis. Dar mai mult ca sigur că alarma a fost trasă în momentul în care doi agenți ai Serviciului Secret i-au omorât oamenii din garda personală.

– Și cu ce doriți să vă ajut eu?

Daniels căscă; Stephanie își înăbuși propriul căscat. Președintele gesticulă înspre ea.

– Hai, nu te sfii! La naiba, e trecut miezul nopții! Nu-ți face griji din pricina mea, căscă liniștită! Poți să dormi în avion.

– Unde mă duc?

– La Veneția. Dacă Mohamed nu vine la munte, atunci, pe legea mea, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aducem muntele la el.

VENEȚIA

ORA 8.50

Vincenti intră în salonul principal al *palazzo*-ului său și se pregăti de discuția cu oaspeții. De obicei, lăsa acest gen de prezentări în seama altora. La urma urmei, Philogen Pharmaceutique avea un departament de marketing și de vânzări impresionant, cu sute de angajați. De data asta însă, era ceva special, ceva care solicita numai prezența lui, așa că aranjase o prezentare privată în propria casă.

Băga de seamă că agenția de publicitate cu sediul în Milano părea să nu fi lăsat nimic la voia întâmplării. Patru reprezentanți, trei femei și un bărbat, dintre care unul cu funcție de conducere, vicepreședintele agenției, fuseseră trimiși pentru o ședință informativă.

- Damaris Corrigan, spuse vicepreședinta în engleză, prezentându-se atât pe ea, cât și pe cei trei asociați.

Era o femeie atrăgătoare, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată cu un costum albastru-închis în dungi.

Într-un colț al salonului se afla un vas argintiu cu cafea proaspătă. Vincenti se duse până acolo și își turnă o ceașcă.

– Ne-am tot întrebat dacă e pe cale să se întâmple ceva, zise Corrigan.

Vincenti își desfăcu nasturii de la sacou și se instalează într-un scaun capitonat.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Când am fost contactați acum șase luni, dumneavoastră doreați niște sugestii pentru promovarea unui posibil tratament al virusului HIV. Ne întrebam în acel moment dacă Philogen era pe punctul de a face o descoperire. Și acum, când v-ați manifestat dorința de a vedea ce am găsit noi, ne-am gândit că este posibil să se fi înregistrat vreun progres.

Vincenti se felicită în sinea lui.

– Cred că ați pronunțat cuvântul-cheie, spuse el. *Posibil*. Desigur, noi sperăm să fim primii în găsirea unui tratament, de vreme ce investim milioane în cercetare. Însă, dacă s-ar înregistra vreun progres și nu se știe niciodată când anume s-ar putea întâmpla, n-aș vrea să fim luați pe nepregătite și să trebuiască să așteptăm luni de zile o strategie de marketing. Se opri preț de câteva secunde, după care continuă: Nu, deocamdată nu s-a găsit nimic. Dar nu strică puțină pregătire.

Invitata sa îi acceptă explicația cu o înclinare a capului și se îndreaptă apoi spre un flipchart¹. Vincenti îi aruncă o privire femeii care era așezată lângă el. Era o brunetă bine proporționată, care nu avea mai mult de treizeci sau treizeci și cinci de ani, purtând o fustă de lână mulată pe corp. Se întrebă dacă aceasta avea vreo funcție în firmă sau era doar de decor.

¹ Suport din metal pe care sunt fixate coli mari de hârtie, pe care se scrie cu markere. (n.tr.)

– Am avut parte de lecturi fascinante în ultimele săptămâni, spuse Corrigan. Virusul HIV pare să aibă personalitate multiplă, în funcție de zona globului în care o studiezi.

– Această observație este corectă, răspunse Vincenti. Aici și în locuri ca America de Nord, boala poate fi ținută sub control în limite rezonabile. Nu mai constituie cauza principală a decesului. Oamenii se deprind să trăiască cu ea, iar medicamentele simptomatice au redus rata mortalității la mai mult de jumătate. În Africa și în Asia însă, lucrurile stau cu totul altfel. Anul trecut s-au înregistrat în toată lumea trei milioane de morți din cauza virusului HIV.

– Exact cu acest lucru am început și noi, spuse Corrigan. Am identificat piața de desfacere.

Ridică prima foaie, pe care nu era scris nimic, și o îndoi la spate, oferind vederii un grafic.

– Aceste cifre reprezintă cea mai recentă incidență a infecției cu HIV la nivel mondial.

REGIUNI	NUMĂR
America de Nord	1 011 000
Europa de Vest	988 000
Australia – Regiunea Pacificului	22 000
America Latină	1 599 000
Africa Subsahariană	20 778 000
Caraibi	536 000
Europa de Est	2 000
Sud-Estul Mediteranean	893 000
Asia de Nord-Est	6 000
Asia de Sud-Est	11 277 000
Total	37 112 000

TRĂDARE LA VENETIA

- Care este sursa acestor date? Întrebă Vincenti.
- Organizația Mondială a Sănătății. Cifrele acestea reprezintă totalul pieței actuale disponibile pentru orice tratament, spuse Corrigan, trecând apoi la următoarea pagină. Acest grafic definește piața actuală. După cum puteți vedea, datele arată că aproximativ un sfert din populația infectată cu HIV din întreaga lume manifestă deja sindromul imunodeficienței dobândite. Nouă milioane de indivizi infectați cu HIV au deja SIDA pe deplin dezvoltată.

REGIUNI	NUMĂR
America de Nord	555 000
Europa de Vest	320 500
Australia – Regiunea Pacificului	14 000
America Latină	573 500
Africa Subsahariană	6 300 000
Caraibi	160 500
Europa de Est	10 800
Sud-Estul Mediteranean	15 000
Asia de Nord-Est	17 600
Asia de Sud-Est	1 340 000
Total	9 306 900

Corrigan dădu pagina la următorul grafic.

- Acesta ne arată previziunile pentru următorii cinci ani. Datele le avem tot de la Organizația Mondială a Sănătății.

REGIUNI	NUMĂR
America de Nord	8 150 000
Europa de Vest	2 331 000
Australia – Regiunea Pacificului	45 000
America Latină	8 554 000
Africa Subsahariană	33 609 000
Caraibi	6 962 000
Europa de Est	20 000
Sud-Estul Mediteranean	3 532 000
Asia de Nord-Est	486 000
Asia de Sud-Est	45 059 000
Total	108 748 000

– Este ceva extraordinar! În curând am putea avea o sută zece milioane de persoane din toată lumea infectate cu HIV. Statisticile actuale arată că cincizeci la sută dintre acești indivizi vor dezvolta în cele din urmă SIDA. Patruzeci de procente din cele cincizeci vor muri în decursul a doi ani. Bineînțeles, majoritatea covârșitoare va fi în Africa și în Asia, spuse Corrigan clătinând din cap. O adevărată piață de desfacere, nu-i așa?

Vincenti analizează informațiile. Dacă lua în calcul o medie de șaptezeci de milioane de cazuri HIV, chiar și cu o sumă minimă de cinci mii de euro pe an alocată tratamentului, orice remediu ar genera chiar de la început trei sute cincizeci de miliarde de euro. Era adevărat că, odată vindecată populația infectată inițială, piața urma să se diminueze. Ei, și ce? Banii vor fi deja obținuți. Mai mulți decât ar putea cineva cheltui într-o viață de om. Iar mai târziu, cu siguranță vor fi alții care

se vor infecta, ceea ce va însemna mai multe vânzări. Poate nu aveau să aducă miliardele generate de campania inițială, însă ar fi reprezentat un venit continuu.

– Apoi am aruncat o privire la concurență, continuă femeia. Din datele pe care le-am putut obține de la Organizația Mondială a Sănătății am aflat că există aproximativ șaisprezece tipuri de medicamente care sunt folosite în prezent în toată lumea pentru tratamentul simptomatic al SIDA. Există de asemenea în jur de doisprezece alți jucători implicați pe piață. Vânzările medicamentelor dumneavoastră au adus anul trecut puțin mai mult de un miliard de euro.

Philogen deținea patentele pentru șase tipuri de medicamente care, utilizate în combinație cu altele, se dovediseră eficiente în ținerea sub control a virusului. Deși pacienții trebuiau să înghită în medie cam cincizeci de pastile pe zi, așa-numitul cocteil terapeutic era singurul lucru care funcționa. În realitate, nu era un tratament veritabil. Avalanșa de medicamente zăpăcea numai virusul, fiind însă doar o chestiune de timp până când natura avea să se dovedească mai inteligentă decât microbiologii. Tulpini rezistente la medicamente apăruseră deja în Asia și în China.

– Am analizat și tratamentele combinate, continuă Corrigan. Un complex de trei tipuri de medicamente costă în jur de douăzeci de mii de euro pe an. Însă acest tip de tratament este la drept vorbind un lux occidental. În Africa și în Asia nici măcar nu se pune problema. Philogen donează medicamente, la prețuri reduse, câtorva dintre guvernele țărilor afectate, însă pentru ca pacienții să obțină tratamentul în mod similar ar însemna cheltuieli de miliarde de euro pe an, bani pe care nici un stat african nu și i-ar permite.

Cei din echipa lui de marketing îi spusese deja exact același lucru. Tratatamentul împotriva SIDA nu reprezenta o opțiune reală pentru Lumea a Treia. Singura metodă eficientă din punct de vedere financiar pentru rezolvarea crizei era să se împiedice răspândirea virusului. Prezervativele fuseseră instrumentele pentru care se optase inițial, iar una dintre filialele Philogen se grăbise să profite de acest lucru. Vânzările crescuseră cu mii de procente în decursul ultimilor douăzeci de ani. La fel și profiturile. Însă, în ultima vreme, utilizarea prezervativelor era în continuă scădere. Pe oameni nu-i mai preocupa acest lucru chiar atât de mult.

– Conform propriei propagande, își urmă prezentarea Corrigan, unul dintre competitorii dumneavoastră, Kellwood-Lafarge, a cheltuit numai anul trecut mai mult de o sută de milioane de euro pentru cercetări în vederea descoperirii unui tratament pentru SIDA. Compania dumneavoastră a cheltuit numai o treime din această sumă.

Vincenti îi aruncă femeii un zâmbet afectat și spuse:

– A concura cu Kellwood-Lafarge e ca și cum ai încerca să prinzi balene cu o simplă undiță. Este cea mai mare companie farmaceutică din lume. E greu să te compari cu cineva, când respectivul are un venit brut mai mare de o sută de miliarde pe an.

Vincenti sorbi din cafea, în timp ce Corrigan dădu din nou pagina.

– Lăsând la o parte toate acestea, haideți să aruncăm o privire la niște idei legate de produsul nostru. Bineînțeles, găsirea unui nume este foarte importantă pentru orice remediu. În prezent, denumirile variază la cele șaisprezece medicamente simptomatice care se găsesc pe piață. Ca de exemplu, Bactrim, Diflucan, Intron, Pentam, Videx, Crixivan, Hivid,

Retrovir. Datorită utilizării medicamentului la nivel mondial, noi ne-am gândit că o denumire mai simplă și mai universală, cum ar fi AZT, ar fi mai potrivită din punct de vedere al strategiei de marketing. Din câte am înțeles, Philogen are în prezent în dezvoltare opt posibile medicamente, spuse Carrigan, după care întoarse iar pagina, următoarea foaie prezentând concepte de ambalaj. Cum nu știam dacă medicamentul va fi solid sau lichid, dacă va fi administrat pe cale orală sau injectabil, am creat mai multe tipuri de ambalaj, păstrând motivul negru-auriu al companiei.

Vincenti analiză propunerile. Carrigan arată înspre foaie.

– Am lăsat un spațiu gol pentru nume, care va fi inserat cu litere aurii. Încă mai lucrăm la acest aspect. Lucrul cel mai important în această schemă este faptul că, în situația în care numele nu va putea fi tradus într-o anumită limbă, ambalajul va fi suficient de distinctiv pentru a fi ușor de recunoscut.

Vincenti era mulțumit, dar consideră că era mai bine să-și ascundă zâmbetul satisfăcut.

– Am deja o denumire posibilă. Una la care mă tot gândesc de ceva vreme, spuse el.

Corrigan păru interesată. El se ridică, se îndreptă spre flipchart, luă un marker, și scrisese „ZH”. Băgă de seamă expresiile nedumerite de pe chipurile tuturor.

– Zeta. Eta. În greaca veche. Înseamnă „viață”.

Corrigan încuviință cu o mișcare a capului.

– Un nume bine ales.

Vincenti fu de acord.

INSULA VOZROJDENIA
FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE
ORA 13.00

Zovastina era încântată de mulțime. Echipa ei îi promisese că vor veni cinci mii de oameni. Însă secretara care călătorea cu ea o anunțase în elicopter, pe drumul către regiunea din nord-vestul Samarkandului, că peste douăzeci de mii de persoane îi așteptau sosirea. I se spusese că acest lucru era o dovadă în plus a popularității ei. Acum nu putea fi decât mulțumită la vederea acestei exteriorizări a bunăvoinței oamenilor, imagine perfectă pentru camerele de luat vederi care erau îndreptate spre podium.

– Priviți în jurul vostru, rosti ea la microfon, și veți vedea ce putem realiza atunci când mințile și inimile noastre lucrează la unison! Făcu o scurtă pauză de efect, pe urmă continuă: Kantubek¹ renăscut!

¹ Oraș din insula Vozrojdienia (n.tr.)

Mulțimea, câtă frunză, câtă iarbă, își exprimă aprobarea aclamând cu un entuziasm pe care Zovastina se deprinsese să-l audă.

Insula Vozrojdienia se afla în Marea Aral din centrul Federației, fiind un loc sălbatic și îndepărtat care găzduise în trecut Gruparea Războiului Biologic al Uniunii Sovietice și care constituia, de asemenea, un exemplu tragic al exploatării Asiei de către foștii săi stăpâni. Aici fuseseră dezvoltati și depozitați sporii de antrax și bacilii de ciumă. După căderea guvernului comunist în 1991, personalul laboratorului abandonase insula și giganticele recipiente în care erau păstrați sporii letali, recipiente care, de-a lungul decadei următoare, începuseră să înregistreze scurgeri. La acest potențial dezastru biologic contribuia și faptul că Marea Aral începuse să se retragă. Alimentat de impresionantul fluviu Amudaria, lacul cel miraculos fusese cândva granița dintre Kazahstan și Uzbekistan. Însă atunci când sovieticii modificaseră cursul Dariei și îl transformaseră într-un canal de irigații lung de o mie două sute de kilometri – apa fiind folosită pentru a crește bumbacul pentru morile sovietice –, marea interioară, cândva una dintre cele mai importante bazine de apă dulce din lume, începuse să dispară, fiind înlocuită de un deșert incapabil să susțină viața.

Însă Zovastina schimbase toate acestea. Canalul era de domeniul trecutului, iar cursul fluviului fusese refăcut. Majoritatea omologilor ei păruseră condamnați să-și imite cuceritorii, însă creierul ei nu fusese atrofiat de votcă. Ea nu pierduse niciodată obiectivul din vedere și învățase atât cum să câștige, cât și cum să mențină puterea.

– Două sute de tone de antrax comunist au fost neutralizate aici, spuse ea mulțimii. Toată otrava lor a dispărut! Și i-am făcut pe sovietici să plătească pentru asta!

Mulțimea prinse a striga în semn de aprobare.

– Să vă spun un lucru! În momentul în care ne-am eliberat și ne-am ținut departe de autoritatea înăbușitoare a Moscovei, ei au avut neobrăzarea să susțină că le datorăm bani. Își ridică brațele într-un gest al revoltei. Vă puteți imagina așa ceva? Ne-au violat pământul. Ne-au distrus marea. Ne-au otrăvit solul cu microbii lor. Și *noi* le datorăm bani? Văzu mii de capete făcând semn de negare la unison. Exact asta am spus și eu. Nu!

Cercetă cu privirea figurile care se uitau la ea, scăldate toate în lumina soarelui de prânz.

– Așa că noi i-am făcut pe sovietici să plătească pentru a curăța mizeria lăsată de ei! Și le-am închis canalul ce sorbea viața din străvechea noastră mare!

Nu folosea niciodată persoana întâi singular. Spunea mereu „noi“.

– Sunt sigură că mulți dintre voi vă amintiți, ca și mine, de tigrii, de porcii mistreți și de păsările sălbatice ce prosperau în delta Amudariei. De milioanele de pești ce umpleau Marea Aral. Oamenii noștri de știință știu că 178 de specii au trăit aici cândva. Acum, numai 38 au rămas. Iată progresul sovietic! spuse ea clătinând din cap. Iată virtuțile comunismului! Zâmbi sarcastic. Criminali, asta erau! Niște criminali ordinari!

Canalul reprezentase un eșec nu doar în privința protejării mediului, ci și din punct de vedere structural. Scurgerile și inundațiile fuseseră la ordinea zilei. Întocmai precum sovieticii, cărora nu le păsa de eficiență, canalul mai mult

pierdea apă decât aducea. Pe măsură ce Marea Aral secase, insula Vozrojdenia devenise o peninsulă, lipindu-se în cele din urmă de țărm, și atunci se instaurase teama că mamiferele de continent, precum și reptilele ar fi putut transporta toxinele biologice ucigătoare. Dar de acum se sfârșise cu teama! Pământul era curat. Fusesse declarat astfel de o echipă de inspecție a Națiunilor Unite, care catalogaseră efortul de reabilitare drept „opera unui maestru“.

Își ridică pumnul în aer.

– Și noi le-am spus acelor criminali sovietici că, dacă am putea, i-am condamna până la unul să stea în închisorile noastre!

Mulțimea izbucni în noi urale asurzitoare.

– Acest oraș, Kantubek, în a cărei piață centrală ne aflăm acum, a renăscut din cenușă. Sovieticii îl transformaseră într-o groapă de gunoi. Acum, cetățenii liberi ai Federației vor trăi aici, în pace și armonie, pe o insulă care e și ea renăscută. Marea Aral însăși revine, nivelul apei sale crescând cu fiecare an, deșertul făcut de om redevenind acum fund de mare. Acesta este un exemplu despre ceea ce putem realiza. Pământul nostru! Apa noastră! Ezită puțin, apoi rosti: Moștenirea noastră!

Mulțimea explodează în urale.

Scormoni chipurile acelea cu privirea, sorbind vigoare din speranțele pe care părea să le genereze mesajul ei. Adora să se afle printre oameni. Iar ei o adora pe ea. Să dobândești puterea era una. S-o păstrezi era cu totul altceva. Iar ea își propusese să o păstreze.

– Concetățenii mei, aflați că putem face orice, dacă ne punem mințile la contribuție. Câți de pe tot cuprinsul globului au spus că nu ne putem consolida? Câți au spus că ne vom

destrăma din cauza războiului civil? Câți au afirmat că nu suntem capabili de autoguvernare? De două ori am ținut alegeri naționale. Libere și deschise, cu mulți candidați. Nimeni nu poate spune că vreuna din alegeri nu a fost corectă. Făcu o pauză, după care continuă: Avem o constituție ce garantează drepturile omului, alături de libertatea personală, politică și intelectuală!

Zovastina savura momentul. Redeschiderea insulei Vozrojdenia era cu siguranță un eveniment ce necesita prezența ei. Televiziunea oficială a Federației, împreună cu trei noi canale independente de emisie ale căror licențe Zovastina le acordase membrilor Ligii Venețiene, răspândeau mesajul ei în întreaga națiune. Deținătorii acestor noi posturi de televiziune îi promisese în particular controlul asupra a tot ce produceau, ca o dovadă a camaraderiei membrilor Ligii, oferită componentilor acesteia, iar ea întâmpina cu bucurie prezența lor. Ar fi fost greu de susținut că ea controla mass-media când, după cum se vedea cu ochiul liber, existau concurență și posturi private.

Zovastina se uită la orașul reconstruit, cu clădirile sale din piatră și cărămidă ridicate în stilul secolului trecut. Kantubek avea să fie din nou repopulat. Ministrul de interne îi adusese la cunoștință că zece mii de persoane solicitaseră finanțare în vederea cumpărării de terenuri pe insulă, un indiciu în plus al încrederii pe care oamenii o aveau în ea, din moment ce atât de mulți erau dispuși să trăiască într-un loc în care nimic nu ar fi putut supraviețui în urmă cu numai douăzeci de ani.

– La baza oricărui lucru este stabilitatea, strigă ea.

Era fraza ei cheie, pe care o tot repetase de-a lungul ultimilor cincisprezece ani.

TRĂDARE LA VENEȚIA

– Astăzi, botezăm insula în numele cetățenilor Federației Asiei Centrale. Fie ca această uniune să dureze pentru totdeauna!

Zovastina coborî de pe podium în aplauzele publicului. Trei dintre oamenii săi de pază se apropiară rapid și o escortară în drumul de la platformă. Elicopterul era pregătit, și de asemenea o aștepta un avion, care urma să o ducă spre apus, la Veneția, unde exista promisiunea răspunsurilor la atâtea întrebări.

VENEȚIA

ORA 14.15

Malone stătea în picioare lângă Cassiopeia, în timp ce aceasta direcționa barca cu motor înspre lagună. Se aflaseră la bordul unei curse aeriene directe din Copenhaga și aterizaseră cu o oră în urmă pe Aeroportul Marco Polo. Malone vizitase Veneția de multe ori în anii precedenți, fiind trimis de Magellan Billet în interes de serviciu. Pentru el reprezenta un teritoriu familiar, vast și izolat, dar cu un miez compact, lung de aproximativ trei kilometri și lat de un kilometru și jumătate, care reușise de-a lungul secolelor să țină restul lumii la distanță.

Prora bărcii era îndreptată spre nord-est, îndepărtându-se de centru și trecând pe lângă locul unde se fabrica sticla de Murano, mergând direct către Torcello, unul dintre numeroasele petice de pământ împrăstiate prin laguna venețiană. Șalupa, o ambarcațiune din lemn strălucitor, cu cabine închise la provă și la pupă, o închiriaseră de lângă aeroport. Două motoare se aflau în părțile laterale din spatele carenei joase, frământând apa și lăsând în urmă o spumă verzuie.

La micul dejun, Cassiopeia îi povestise despre ultimul medalion cu elefant. Ea și Thorvaldsen urmăriseră traseul furturilor de-a lungul Europei și își dăduseră seama la un moment dat că decadrahmele care se aflau în Venetia și în Samarkand păreau a fi ignorate. Tocmai de aceea avuseseră motive întemeiate să creadă că medalionul din Copenhaga era următorul pe listă. După ce al patrulea fusese furat de la un colecționar privat din Franța cu trei săptămâni în urmă, ea și Thorvaldsen așteptaseră înarmați cu răbdare.

- Au lăsat intenționat la sfârșit medalionul din Venetia, strigă Cassiopeia, pentru a acoperi zgomotul făcut de motoare.

Unul dintre hidrobuzele orașului trecu pufăind pe lângă ei, îndreptându-se în direcția opusă.

- Presupun că ai vrea să afli motivul, nu? îl întrebă pe Malone.

- Da, gândul ăsta mi-a trecut prin minte.

- Ely credea că Alexandru cel Mare s-ar putea afla în interiorul mormântului Sfântului Marcu.

Interesantă idee! Aparte. Chiar cam sărită de pe fix!

- E o poveste lungă, spuse ea, dar s-ar putea să aibă dreptate. Se presupune că rămășițele care se află în Basilica di San Marco aparțin unei mumii vechi de două mii de ani. Sfântul Marcu a fost mumificat în Alexandria după ce a murit în secolul întâi după Hristos. Alexandru a trăit cu trei sute de ani mai devreme și a fost și el mumificat la moarte. Însă în secolul al patrulea, când corpul lui Alexandru a dispărut din mormântul său, moaștele Sfântului Marcu au apărut dintr-odată în Alexandria.

- Presupun că ai și alte dovezi în afară de asta.

- Irina Zovastina este obsedată de Alexandru cel Mare. Ely mi-a povestit totul. Are o colecție privată de artă greacă, o

biblioteca imensă și se pretinde expertă în Homer și *Iliada*. Iar acum își trimite gărzile să recupereze medalioanele cu elefanți fără să lase nici o urmă. Iar de moneda din Samarkand nu s-a atins nimeni. Cassiopeia clătină din cap. Au așteptat ca furtul ăsta să fie ultimul, ca să fie aproape de mormântul Sfântului Marcu.

- Eu am intrat în bazilică, spuse Malone. Sarcofagul sfântului se află sub altarul principal, care cântărește tone. Ar fi nevoie de macarale hidraulice și de o grămadă de timp ca să se poată pătrunde acolo. Ceea ce este practic imposibil dacă te gândești că bazilica reprezintă principala atracție turistică a orașului.

- Nu știu exact cum intenționează să o facă, dar sunt convinsă că Zovastina va încerca să intre în mormântul acela.

Dar mai întâi, se gândi Malone, se părea că aveau nevoie de cel de-al șaptelea medalion. Coborî cele trei trepte ce duceau de la timona bărcii la cabina din față, care era împodobită cu perdele cu canafuri, cu scaune tapitate și mobilă din lemn de mahon lustruit. Totul ornamentat și pregătit pentru a fi închiriat. Își cumpărase de la aeroport un ghid turistic al Veneției și se decise să afle tot ce se putea despre Torcello.

Micuța insulă fusese populată mai întâi de către romani în secolele al cincilea și al șaselea. Apoi, în secolul al optulea, cei de pe continent, fugind înspăimântați de invadatorii lombarzi și huni, o reocupaseră. Prin anii 1500, insula număra deja douăzeci de mii de locuitori și se transformase într-o colonie înfloritoare, cu biserici, mănăstiri, palate, piețe și un centru maritim prosper. Neguțătorii care furaseră corpul Sfântului Marcu din Alexandria în 828 fuseseră cetățeni ai insulei Torcello. Ghidul turistic descria insula ca pe un loc în care „Roma a întâlnit Bizanțul pentru întâia oară“. Era un punct de

răscruce. La apus se afla parlamentul... La răsărit se afla Taj Mahalul. Mai târziu, ciuma, malaria și nămolul care îi înfunda canalele aveau să-i aducă declinul. Cei mai rezistenți cetățeni ai săi se mutaseră în centrul Veneției. Prăvăliile neguțătorilor trăseseră obloanele. Toate palatele fuseseră lăsate în paragină. Constructorii de pe alte insule începuseră apoi să vină pentru a răscoli dărâmăturile în căutare de piatră sau de cornișe sculptate și, încetul cu încetul, totul dispăruse. Torcello căzuse pradă mlaștinilor, iar în prezent mai puțin de șaizeci de persoane trăiau pe insulă, în câteva case.

Malone se uită pe geamul din față și zări un turn de cărămidă roșie – bătrân, mândru și singuratic – care se înălța înspre cer. O fotografie din ghid corespundea acelei siluete. Citi în dreptul ei și află că respectiva clopotniță se ridica lângă ultimul simbol faimos al insulei rămas în picioare. Basilica di Santa Maria Assunta, construită în secolul al șaptelea. Cea mai veche casă de rugăciune din Veneția. Conform ghidului turistic, lângă aceasta se afla o biserică scundă, în forma unei cruci grecești, care fusese construită cu șase sute de ani mai târziu. Se numea Santa Fosca.

Motoarele își diminuează hurelul atunci când Cassiopeia încetini și barca se lasă mai adânc în apă. Malone urcă treptele până în locul în care ea stătea la timonă. Zări în față fâșiile subțiri ale bancurilor de nisip de culoare galbenă-roșiatică acoperite de stuf, de trestie și de chiparoși noduroși. Barca își opri aproape de tot motoarele și intrară pe un canal mâlos, flancat pe o parte de niște câmpuri pe care buruienile creșteau în voie, iar pe cealaltă parte de un drum pavat. La stânga lor, pasagerii se îmbarcau în unul dintre hidrobuzele orașului de la singura stație de transport public a insulei.

– Torcello, spuse Cassiopeia. Să sperăm că am ajuns primii aici.

Viktor coborî de pe *vaporetto*, urmat de Rafael. Hidrobuzul traversase pufăind laguna venețiană și îi adusese pe cei doi din San Marco în Torcello. Viktor alesese transportul public pentru a putea trece neobservați în timp ce-și inspectau ținta din acea seară. Se luară după un grup de turiști înarmați cu aparate de fotografiat, care se îndreptau spre cele două biserici faimoase ale insulei pe o stradă îngustă ca un trotuar, învecinată cu apa liniștită a canalului. Drumul se termina lângă o îngrămădeală de clădiri scunde de piatră care adăposteau două restaurante, câțiva vânzători de suvenire pentru turiști și o pensiune. Viktor studiasse deja configurația insulei și știa că Torcello era o fâșie minusculă de pământ pe care se aflau ferme de anghinare și câteva locuințe luxoase. Cele două biserici străvechi și un restaurant erau singurele atracții turistice rămase în acel loc.

Viktor și Rafael luaseră avionul din Hamburg, cu o escală în München. Iar de aici urmau să se întoarcă acasă, în Federație, terminându-și incursiunea prin Europa. Conform ordinelor Ministrului Suprem, Viktor trebuia să obțină cel de-al șaptelea medalion înainte de miezul nopții, pentru că era așteptat la Basilica di San Marco până la ora unu.

Venirea Zovastinei la Veneția era extrem de neobișnuită. Ceea ce anticipase ea părea că începuse deja. Dar măcar acest furt ar fi trebuit să nu le ridice probleme.

Malone admiră de la înălțime eleganța arhitecturală a clopotniței de pe insulă, alcătuită din cărămizi și bucăți de marmură ingenios susținute de coloane și de arcade. Măsurând

patruzeci și cinci de metri și aducând cu un talisman lăsat în paragină, având de-a lungul pereților exteriori trepte care duceau spre vârf, aceasta îi amintea de Turnul Rotund din Copenhaga. Plătiseră șase euro taxă de intrare și urcaseră până sus, ca să poată studia insula din punctul său cel mai înalt.

Se opri lângă un zid care îi ajungea până la piept și privi printre arcade, observând cum pământul și apa păreau să se urmeze reciproc într-o îmbrățișare strânsă. Bâtlani albi se ridicau spre văzduh dintr-o mlaștină încărcată de vegetație. Livezi și culturi de anghinare se conturau discret în zare. Toată această priveliște mohorâtă părea a proveni dintr-un oraș-fantomă al Vestului american.

Dedesubt se afla bazilica, rece și neprimitoare, ale cărei forme dădeau impresia unui hambar improvizat, a cărui construcție nu mai fusese finalizată. Malone citise în ghidul său turistic că fusese construită în grabă de către oameni care credeau că lumea se va sfârși în anul 1000.

– Este o alegorie impresionantă, îi spuse Cassiopeiei. O catedrală bizantină chiar lângă o biserică grecească. Răsăritul și apusul, unul lângă altul. Exact ca Venetia.

În fața celor două biserici se afla o *piazzetta* acaparată de ierburi. Acest loc fusese cândva centrul orașului, dar în prezent rămăsese un simplu spațiu verde dintr-un sat. Cărări prăfuite se întindeau în față; două dintre ele duceau spre un canal secundar, altele șerpuiau înspre ferme îndepărtate. Alte două clădiri din piatră dădeau înspre *piazzetta*, ambele mici, de aproximativ doisprezece metri pe șase, cu două niveluri și acoperișuri ascuțite. Ambele adăposteau Museo di Torcello. Ghidul turistic preciza că aceste două clădiri fuseseră cândva *palazzo*-uri, locuite cu secole în urmă de neguțători bogați, iar în prezent erau proprietatea statului.

Cassiopeia arată înspre clădirea din partea stângă.

– Medalionul e înăuntru, la etaj. Nu e un muzeu prea strălucit. Fragmente de mozaic, capiteluri, câteva tablouri, niște cărți și monede. Artefacte grecești, romane și egiptene.

Malone se întoarse spre ea. Cassiopeia continua să privească insula. Spre sud se întrevedea conturul centrului Veneției cu clopotnițele sale care se ridicau înspre cerul tot mai întunecat, prevestitor de furtună.

– Ce facem noi aici de fapt?

Cassiopeia nu răspunse imediat. Malone îi atinse brațul. Ea se cutremură, însă nu îl respinse. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Malone se întrebă dacă nu cumva atmosfera tristă din Torcello îi evocase amintiri care ar fi trebuit să rămână uitate.

– Locul ăsta s-a stins din viață, rosti ea cu glas pierit.

Stăteau singuri, în vârful turnului, într-o tăcere apăsătoare întreruptă doar de sunetul pașilor, de vocile și de râsetele celor care se aflau dedesubt și urcau înspre ei.

– La fel și Ely, spuse el.

– Mi-e dor de el, zise Cassiopeia mușcându-și buzele.

Malone se întrebă dacă acel moment de sinceritate al ei presupunea o sporire a încrederii dintre ei.

– Nu poți să mai faci nimic în privința asta.

– Eu am altă părere.

Lui nu-i plăcu felul în care sunau cuvintele ei.

– La ce anume te gândești?

Cassiopeia nu îi răspunse, iar el nu insistă. În schimb, continuă să privească împreună cu ea dincolo de acoperișurile bisericilor. Câteva chioșcuri unde se vindeau dantelă, sticlă și suvenire se aflau de o parte și de alta a unei alei scurte care venea dinspre sat și ducea înspre *piazzetta*. Un grup de turiști

TRĂDARE LA VENETIA

se îndrepta spre cele două biserici. Printre ei, Malone remarcă o figură cunoscută. Viktor.

- L-am văzut și eu, spuse Cassiopeia.

Cei care urcau ajunseră în vârful clopotniței.

- Tipul de lângă el e cel care a tăiat cauciucurile de la mașină, adăugă ea.

Priviră cum cei doi bărbați o apucară direct către muzeu.

- Trebuie să coborâm de aici, spuse Malone. S-ar putea să se hotărască să verifice și aici, sus. Nu uita că ei cred că suntem morți.

- Morți, așa cum este tot locul ăsta, murmură ea.

VENEȚIA

ORA 15.20

Stephanie sări din hidrotaxi și își croi drum prin întortocheala de străduțe înguste. Se interesase de adresă la hotelul unde stătea, și urma pe cât posibil instrucțiunile primite, însă Veneția era un imens labirint. Se afla în inima cartierului Dorsoduro, o zonă liniștită și pitorească, asociată de multă vreme cu luxul și bogăția, strecurându-se de-a lungul străzilor înghesuite și aglomerate, pe marginea cărora se înșiruiău magazine ce aveau parte de afaceri înfloritoare.

Zări vila în fața ei. Clădirea era de o simetrie rigidă, emanând un aer de distincție pierdută, însă frumusețea ei venea din contrastul plăcut al zidurilor din cărămidă roșie străbătute de vițe de culoarea smaraldului, scoase în evidență și de bordurile din marmură.

Pătrunse pe o poartă din fier forjat și bătu la ușa intrării principale, anunțându-și prezența. Îi deschise o femeie în vârstă cu un aer absent, îmbrăcată într-o uniformă de menajeră.

– Am venit să-l văd pe domnul Vincenti, îi spuse Stephanie. Spuneți-i că președintele Danny Daniels îi transmite salutări.

Femeia o cercetă cu o privire curioasă, iar Stephanie se întreabă dacă numele președintelui Statelor Unite îi atrăsese cumva atenția. Ca să se asigure, îi întinse femeii o hârtie împăturită.

– Dați-i acest bilet!

Femeia ezită puțin, după care închise ușa. Stephanie rămase în așteptare. Două minute mai târziu, ușa se deschise din nou. Mai larg de această dată. Iar ea fu invitată înăuntru.

– O prezentare fascinantă, i se adresă Vincenti.

Se aflau într-o încăpere dreptunghiulară, cu un tavan aurit, a cărei eleganță era evidențiată de luciul difuz al mobilelor al căror lac dănuia cu siguranță de secole. Stephanie adulmecă mirosul vag neplăcut al camerei și i se păru că detecta un iz de pisici amestecat cu aroma de lămâie a substanței cu care fusese lustruită mobila. Gazda ei îi arată biletul.

– „M-a trimis președintele Statelor Unite.“ Asta da, formulare! spuse Vincenti, care părea încântat de importanța ce îi era acordată.

– Sunteți un bărbat interesant, domnule Vincenti. Născut în statul New York. Cetățean american. August Rothman. Stephanie clătină din cap. Enrico Vincenti? V-ați schimbat numele. Sunt curioasă să aflu de ce.

El ridică din umeri.

– Totul este o chestiune de imagine.

– Într-adevăr, sună mai... european.

– În realitate, m-am gândit mult la numele ăsta. Enrico vine de la Enrico Dandolo, cel de-al treizeci și nouălea doge al Veneției de la sfârșitul secolului al doisprezecelea. El a condus cea de-a Patra Cruciadă, în urma căreia a fost cucerit Constantinopolul și care a pus capăt Imperiului Bizantin. Un om remarcabil. Legendar, s-ar putea spune... Numele de Vincenti

I-am luat de la un alt venețian din secolul al doisprezecelea. Un călugăr din ordinul benedictinilor, care făcea parte din nobilime. După ce i-a murit întreaga familie într-un naufragiu în Marea Egee, a cerut și a obținut permisiunea de a renunța la jurământul monahal. S-a însurat și a întemeiat cinci noi ramuri ale familiei prin copiii săi. Un bărbat plin de resurse. I-am admirat flexibilitatea de care-a dat dovadă.

– Așa că ați devenit Enrico Vincenti. Membru al aristocrației venețiene.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Sună foarte bine, nu?

– Doriți să continui cu tot ce știu?

El făcu un gest prin care-și arătă acordul.

– Aveți șaiszeci de ani. Ați absolvit Facultatea de Biologie de la Universitatea din Carolina de Nord, pe urmă ați făcut un masterat la Universitatea Duke. Doctorat în virusologie la Universitatea East Anglia, Centrul John Innes, în Marea Britanie. Recrutat de acolo de o companie farmaceutică pakistaneză având legături cu guvernul irakian. Ați lucrat pentru irakieni încă de la început, în cadrul programului lor inițial de dezvoltare a armelor biologice, lansat imediat după ce Saddam a preluat puterea în 1979. Ați fost în nordul Bagdadului, la Salman Pak, unitate controlată de Centrul de Cercetări Tehnice, care era însărcinată cu cercetarea bacteriologică. Deși Irakul semnase Convenția Armelor Biologice din 1972, Saddam nu a ratificat-o niciodată. Ați lucrat pentru ei până în 1990, chiar înainte de finalul dezastruos pentru irakieni al Primului Război din Golf. În acel moment, au oprit totul și dumneavoastră v-ați pierdut în ceață.

– Întru totul exact, doamnă Nelle! Sau am permisiunea să vă numesc Stephanie?

– Cum preferați.

– Bun, Stephanie, și de ce sunt eu așa interesant pentru președintele Statelor Unite?

– N-am terminat încă.

El îi făcu încă o dată semn să continue.

– Antrax, botulism, holeră, ciumă, ricină, salmonella, chiar și variolă... dumneavoastră și colegii v-ați ocupat de toate.

– Dar oamenii voștri din Washington nu și-au dat seama până la urmă că toate astea erau invenții?

– Poate că erau în 2003, când Bush a invadat Irakul, dar cu siguranță nu erau invenții în 1990. Atunci au fost cât se poate de reale. Mie mi-a plăcut în particular variola cămilelor. Voi, ca niște ticăloși, ați considerat-o arma perfectă. Un virus mai sigur de manevrat în laborator decât variola, însă o armă etnică foarte eficientă, din moment ce irakienii erau în general imuni datorită folosirii cămilelor timp de atâtea secole. În schimb, pentru occidentali și pentru israelieni, a fost o cu totul altă poveste. O zoonoză cât se poate de mortală.

– Alte invenții și astea, spuse Vincenti.

Stephanie se întrebă de câte ori rostise el în trecut aceeași minciună, cu la fel de mare convingere.

– Există prea multe documente, fotografii și martori ca să puteți nega povestea asta, spuse ea. Și tocmai de aceea ați dispărut din Irak după 1990.

– Hai să fim serioși, Stephanie, nimeni în anii optzeci nu credea că arma biologică ar fi putut fi una de distrugere în masă. Iar celor de la Washington puțin le păsa. Saddam măcar îi sesizase potențialul.

– Acum ne-a venit mintea la cap. Este o adevărată amenințare. Și, la drept vorbind, mulți cred că primul război biologic

nu va fi un conflict de proporțiile unui cataclism. Va fi un conflict de intensitate redusă, la nivel regional. Un stat rău intenționat împotriva unuia dintre statele vecine. Și nu se va lua în considerație nici un principiu moral global cu valoare consensuală. Vor conta doar ura locală și uciderea fără discriminare. Asemănător cu ce s-a întâmplat între Iran și Irak în anii optzeci, când unele dintre bacteriile voastre au fost folosite pe oameni.

– E o teorie foarte interesantă. Dar asta nu este problema președintelui vostru? Pe mine de ce m-ar interesa asemenea aspecte?

Stephanie se decise să-și schimbe tactica:

– Compania dumneavoastră, Philogen Pharmaceutique, reprezintă o poveste de succes. Dumneavoastră personal dețineți 2,4 milioane de acțiuni din capitalul total, ceea ce constituie cam 42 % din întreaga companie, și sunteți singurul acționar care deține atât de mult. Un conglomerat impresionant. Proprietăți în valoare de aproape zece miliarde de euro, printre care un lanț de magazine universale în Europa și filiale private care fabrică articole de toaletă, cosmetice, săpun, produse alimentare congelate. Iar compania ați cumpărat-o acum cincisprezece ani, pe mai nimic...

– Sunt sigur că cercetările dumitale ți-au arătat că era aproape falimentară în momentul cumpărării.

– În acest caz, mă întreb următorul lucru: cum și de ce ați reușit să o cumpărați și mai apoi să o salvați de la faliment?

– Ai auzit vreodată de scoaterea de acțiuni pe piață? Au existat persoane care au investit în companie.

– Nu chiar. Dumneavoastră ați furnizat cea mai mare parte a capitalului de pornire. În jur de patruzeci de milioane de

dolari, după estimările noastre. Ați adunat ceva parale în timpul cât ați lucrat cu statul ăla ticălos!

– Irakienii au fost generoși. Aveau, de asemenea, un sistem de sănătate foarte bun și un sistem de pensii minunat.

– Mulți dintre cei care au lucrat cu ei au profitat de asta. Am monitorizat în perioada respectivă mulți microbiologi care aveau funcții-cheie. Inclusiv pe dumneavoastră.

Vincenti păru să remarce nuanța din vocea ei.

– Vizita aceasta are un scop anume?

– Sunteți un om de afaceri remarcabil. După toate aprecierile, un întreprinzător excelent. Însă corporația dumneavoastră s-a extins prea mult. Datoriile pe care le aveți consumă toate resursele, și totuși, mergeți înainte.

Edwin Davis o informase bine.

– Daniels e interesat să investească? Cât mai are? Încă trei ani de mandat? Transmite-i că îi pot face rost de un loc în consiliul meu de directori.

Stephanie scotoci în buzunar și apoi aruncă înspre el medalionul cu elefant învelit în plastic. El prinse moneda din zbor cu o agilitate surprinzătoare.

– Știți ce este aceasta?

Vincenti studie decadrahma.

– Se pare că e un bărbat care se luptă cu un elefant. Și pe fața cealaltă alt bărbat în picioare, ținând o sulică în mână. Din păcate, istoria nu este punctul meu forte.

– Nu, virușii sunt punctul dumneavoastră forte!

El îi aruncă o privire încărcată de convingere.

– Când ați fost interogat de către inspectorii militari ai Națiunilor Unite după Primul Război din Golf, despre programul de arme biologice al Irakului, le-ați declarat că nu fusese dezvoltată nici o armă. Se desfășuraseră multe cercetări,

Însă toată povestea nu obținuse fonduri suficiente și era condusă prost.

– Toate toxinele pe care le-ai menționat mai devreme ocupă mult spațiu, sunt greu de depozitat, dificil de manevrat și aproape imposibil de controlat. Am avut dreptate când am spus că nu sunt arme eficiente.

– Tipii deștepți ca dumneavoastră ar fi putut găsi soluții la toate aceste probleme.

– Nu sunt chiar așa de bun.

– Exact asta am spus și eu, dar se pare că alții nu sunt de acord cu mine!

– Nu ar trebui să îi ascuți!

Stephanie nu luă în seamă provocarea.

– La mai puțin de trei ani după ce ați plecat din Irak, Philogen Pharmaceutique era în plină dezvoltare, iar dumneavoastră deveniserăți membru al Ligii Venețiene. Îl privi pentru a vedea dacă spusele aveau vreun efect asupra lui. Apartenența la acest grup are un preț. Și este unul foarte ridicat, din câte mi s-a spus.

– Nu cred că este ilegal ca niște bărbați și femei să se bucure unii de compania altora.

– Numai că nu sunteți Clubul Rotary¹.

– Avem un scop, membri de calitate și un angajament față de misiunea noastră. Mi se par detalii asemănătoare cu ale oricărui alt club aflat în slujba societății de care am auzit până acum.

¹ Organizație internațională care adună laolaltă oameni de afaceri și personalități în scopul de a oferi servicii umanitare, de a promova pacea la nivel mondial și înalte standarde morale. (n.red.)

– Încă nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Stephanie. Ați mai văzut vreodată o monedă asemănătoare?

Vincenti i-o aruncă înapoi.

– Nu, niciodată, îi răspunse el.

Încercă să-l citească pe bărbatul acesta masiv, ale cărui trăsături erau la fel de înșelătoare ca și vocea. Din câte i se spusese, era un virusolog mediocru, fără o educație ieșită din comun, și priceput în afaceri. Însă se putea foarte bine ca tot el să fi fost responsabil de moartea lui Naomi Johns. Sosise timpul să afle dacă era adevărat sau nu.

– Nu sunteți nici pe jumătate așa de inteligent cum vă socotiți.

Vincenti își netezi o şuviță rebelă din părul subțire.

– Toată această conversație începe să mă obosească.

– Dacă ea este moartă, și dumneavoastră vă puteți considera la fel.

Stephanie îl privi încă o dată atent, încercând să sesizeze până și cea mai mică reacție; el părea să cântărească în minte dacă să-i spună foarte puțin din adevăr sau să-i servească o minciună pe care ea nu o va accepta.

– Am terminat? Întrebă el, păstrând totuși o urmă de politețe.

Stephanie se ridică.

– La drept vorbind, de-abia am început, zise ea, după care îi arată medalionul. Pe una din fețele acestei monede, ascunse printre faldurile mantiei războinicului, se găsesc niște litere microscopice. Este uimitor faptul că oamenii din Antichitate puteau să graveze în acest fel. Însă am consultat specialiști, și ei au confirmat. Literele reprezentau un fel de garanție de autenticitate. Metode de securitate. Iar această monedă are două. ZH. Zeta. Eta. Au vreo semnificație pentru dumneavoastră?

– Absolut nici una.

Însă, preț de o clipită, Stephanie surprinse o scăpărare de interes în ochii lui. Sau era surprindere? Poate chiar o fracțiune de secundă în care nu-și putu ascunde șocul!

– Am întrebat niște experți în greaca veche. Mi-au spus că ZH înseamnă „viață”. E interesant, nu-i așa, că cineva și-a dat osteneala să graveze niște litere microscopice cu un asemenea mesaj, când atât de puține persoane ar fi putut să le citească la vremea respectivă. Lupele erau practic necunoscute în acele timpuri.

Vincenti înălță din umeri.

– Această chestiune nu mă privește.

Vincenti așteaptă cinci minute după ce se închise ușa de la intrarea în *palazzo*. Rămase în salon și îngădui liniștii din jur să-i calmeze anxietatea. Neclintirea din jur era tulburată doar de fluturatul aripilor canarilor din colivie și de sunetul ciocurilor care ciuguleau. Acest *palazzo* aparținuse cândva unui *bon viveur* cu gusturi intelectuale, care, cu secole în urmă, îl transformase într-un centru al societății literare din Veneția. Un alt proprietar al acestuia profitase de ieșirea la Canal Grande și găzduise acolo numeroasele procesiuni funerare, utilizând încăperea în care stătea el acum ca sală de autopsii și morgă. Mai târziu, tâlharii aleseseră această casă ca depozit pentru mărfurile de contrabandă, și împrejmuiseră cu bună știință zidurile acesteia cu legende înfricoșătoare, pentru a-i ține departe pe curioși. Ducea dorul acelor zile.

Stephanie Nelle, angajată a Departamentului de Justiție al Statelor Unite, trimisă după cum afirma de către președintele Statelor Unite, îl întorsese cu totul pe dos. Însă nu din pricina informațiilor pe care americanii le cunoșteau despre trecutul

lui; aceste lucruri urmau să devină în curând ne semnificative. Și nu din cauza a ceea ce se întâmplase cu agenta pe care o trimiseseră să-l spioneze: aceasta era deja moartă și îngropată, iar trupul ei nu avea să fie niciodată descoperit. Nu acestea erau motivele. Avea un nod în stomac din cauza literelor de pe monedă: ZH. Zeta. Eta. Viață.

– Acum poți să intri, strigă el.

Peter O'Conner pătrunse în încăperea, după ce ascultase întreaga conversație din camera alăturată. Una dintre numeroasele pisici de casă ale lui Vincenti se strecură și ea în salon.

– Ce părere ai? Întrebă Vincenti.

– Este o mesageră care și-a ales cuvintele cu grijă.

– Medalionul pe care mi l-a arătat este exact ceea ce caută Zovastina. Se potrivește cu descrierea pe care am citit-o ieri în materialele pe care mi le-ai dat la hotel, spuse el.

Însă în continuare nu-și dădea seama ce anume făcea ca monedele respective să fie atât de importante.

– Am o veste nouă. Zovastina vine la Venetia. Astăzi.

– Vizită de stat? N-am auzit nimic de genul ăsta.

– Nu e ceva oficial. În seara asta sosește și nu rămâne peste noapte. Vine cu un avion particular. E un aranjament special, cu aprobarea Vaticanului și a vămii italiene. M-a sunat una dintre sursele mele și m-a informat.

Acum Vincenti era sigur. Se întâmpla cu certitudine ceva, iar Zovastina era cu mai multe mișcări în fața lui.

– Trebuie să aflăm exact ora sosirii și a plecării.

– Deja mă ocup de asta. Vom fi pregătiți.

Venise vremea ca și el să înceapă să mute pe tabla de șah. Așa că întrebă:

– Totul e pregătit în Samarkand?

STEVE BERRY

– Numai să spuneți când să începem.

Se hotărî să profite de absența adversarei sale. Nu avea nici un rost să mai aștepte până la sfârșit de săptămână.

– Pregătește avionul! Plecăm într-o oră! Însă, cât timp vom fi plecați, asigură-te că vom ști precis ce face aici Ministrul Suprem.

O’Conner dădu din cap în semn că înțelesese.

– Și încă ceva, mai spuse Vincenti, gândindu-se la lucrul care îl tulburase cel mai tare. Trebuie să trimit un mesaj la Washington. Unul care să fie înțeles așa cum trebuie. Pune să fie ucisă Stephanie Nelle! Și ia medalionul ăla de la ea!

ORA 17.50

Malone își savura porția de paste cu spanac, amestecate cu brânză și șuncă. Viktor și complicele său părăsiseră insula cu o oră în urmă, după ce petrecuseră douăzeci de minute în interiorul muzeului, iar apoi inspectaseră zona din jurul bazei, în special grădina care separa biserica de Canale Borgognoni, un curs de apă cu aspectul unui râu, ce se întindea între Torcello și următoarea insulă liliputană. El și Cassiopeia îi urmăriseră din diferite poziții. Viktor nu păruse să observe nimic, mai mult ca sigur concentrându-se asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, simțindu-se în siguranță în anonimatul său.

După ce Viktor și complicele său plecară cu hidrobulul, el și Cassiopeia se duseseră în sat. Unul dintre vânzătorii care ofereau suveniruri le spusese că restaurantul, Locanda Cipriani, care se afla acolo de zeci de ani, era considerat unul dintre cele mai faimoase din Venetia. Oamenii se înghesuiau în fiecare seară acolo ca să se bucure de ambianța dinăuntru. În interiorul cu tavane de lemn, cărămizi de teracotă și basorelieuri

impresionante se găsea o galerie de fotografii – Hemingway, Picasso, Diana și Charles, regina Elisabeta, Churchill, nenumărați actori și muzicieni –, fiecare dintre ele fiind personalizată cu o mărturie de mulțumire.

Se așezaseră în grădină, sub o pergolă de trandafiri cu miros îmbătător, în umbra celor două biserici și a clopotniței, o oază de liniște încadrată de rodii în floare. Trebuia să recunoască, mâncarea era excelentă. Chiar și Cassiopeia părea înfometată. Nici unul din ei nu mâncase de la micul dejun din Copenhaga.

– Se va întoarce după lăsarea întunericului, spuse ea încet.

– Încă un foc de tabără?

– S-ar părea că asta este metoda lor, deși nu e necesar. Nimeni nu va simți lipsa acelei monede.

După ce plecase Viktor, se aventuraseră și ei în interiorul muzeului. Cassiopeia avusese dreptate. Nu era nimic de văzut. Bucăți de marmură, fragmente de coloane, capiteluri, mozaicuri și câteva picturi. La etaj, două vitrine șubrede expuneau fragmente de ceramică, bijuterii și obiecte gospodărești antice, toate presupunându-se că fuseseră găsite în Torcello și în împrejurimi. Medalionul cu elefant se găsea într-o a treia vitrină, printre o mulțime de alte monede. Malone observase că în clădire nu existau alarme sau vreun sistem de securitate și că singura îngrijitoare, o femeie masivă îmbrăcată cu o rochie albă cu croială simplă, părea preocupată numai de a nu permite nimănui să facă fotografii.

– Am să-l omor pe nemernic, murmură Cassiopeia.

Afirmația ei nu îl surprinse. Simțise furia ei din ce în ce mai intensă încă de când fuseseră în turn.

– Tu crezi că Irina Zovastina a dat ordin ca Ely să fie ucis.

Ea se opri din mâncat.

- Ai vreo dovadă, în afară de faptul că i-a ars casa din temelii?

- Ea a făcut-o! Sunt convinsă!

- De fapt, nu știi nici pe naiba!

Cassiopeia stătea nemișcată pe scaun. Dincolo de grădină, înserarea începea să se înstăpânească.

- Ba știi destule!

- Cassiopeia, te grăbești cu concluziile! Sunt de acord, incendiul este suspect, însă, dacă ar fi făcut ea acest lucru, trebuie să cunoști motivul.

- Când viața lui Gary a fost amenințată, tu ce ai făcut?

- L-am recuperat. Nevătămat.

Malone văzu pe chipul ei că își dădea seama că el avea dreptate. Prima regulă a unei misiuni: să nu pierzi niciodată din vedere care este scopul tău!

- Nu am nevoie de sfaturile tale!

- Ce ar trebui să faci acum este să stai locului și să te gândești puțin.

- Cotton, se petrec lucruri mai complicate decât îți dai tu seama.

- Asta da, surpriză!

- Du-te acasă! Lasă-mă în pace!

- Nu pot face treaba asta.

O vibrație în buzunarul pantalonilor îl făcu să tresară. Scoase telefonul mobil și se uită la număr.

- E Henrik, îi spuse Cassiopeiei, după care răspunse.

- Cotton, președintele Daniels tocmai a sunat, auzi de la celălalt capăt.

- Sunt sigur că a fost o convorbire interesantă.

– Stephanie este în Veneția. A fost trimisă să se întâlnească acolo cu un individ pe nume Enrico Vincenti. Președintele este îngrijorat. A pierdut legătura cu ea, îl informă Henrik.

– Și de ce te-au sunat pe tine?

– Te căuta pe tine, de fapt, deși mi-a lăsat senzația că știa că tu te afli deja acolo.

– Nici nu e prea greu de verificat, având în vedere că se scanează pașapoartele la aeroport. Asta dacă știi în ce țară să cauți.

– Se pare că știa țara care trebuia.

– De ce a fost trimisă aici Stephanie?

– El a spus că acest Vincenti este în legătură cu Irina Zovastina. Am auzit de Vincenti. Reprezintă o problemă. Daniels mi-a mai zis și că o altă agentă lipsește de mai mult de douăzeci și patru de ore deja, și se presupune că a murit. Spune că tu o cunoșteai. O femeie cu numele de Naomi Johns.

Malone închise ochii îndurerat. Se angajaseră în același timp la Magellan Billet, și lucraseră de câteva ori în aceeași echipă. O agentă bună. O prietenă și mai bună. Asta era problema cu fosta lui profesie: rar ajungea cineva să fie concediat. Fie demisionai, fie te pensionai, fie mureai. Participase la multe priveghiuri.

– Vincenti e implicat în treaba asta? Întrebă el.

– Așa crede Daniels.

– Spune-mi despre Stephanie!

– Stă la hotelul Montecarlo, la nord de Basilica di San Marco, la o stradă distanță, pe Calle degli Specchieri.

– Și de ce nu apelează la unul dintre oamenii lor?

– Președintele a spus că Naomi Johns era agentul lor la fața locului. Nu au pe nimeni altcineva pe poziție. Spera să pot lua

legătura cu tine și să te întreb dacă ai putea să verifici ce e cu Stephanie. Se poate? îl întrebă Henrik.

– Am să mă ocup de problemă, răspunse Malone.

– Cum merg lucrurile acolo?

Malone se uită la Cassiopeia.

– Nu prea bine.

– Spune-i Cassiopeiei că pachetul pe care l-a comandat va ajunge acolo în curând.

El închise telefonul și o întrebă pe Cassiopeia:

– L-ai sunat pe Henrik?

Aceasta încuviință cu o mișcare a capului.

– Acum trei ore, spuse ea. După ce i-am reperat pe hoți.

Mai devreme se despărțiseră, cercetând separat cele două clădiri ale muzeului.

– Stephanie e în Venetia și s-ar putea să aibă neazuri, zise el. Trebuie să mă duc să văd care e situația.

– Mă pot ocupa singură de treaba de aici.

Malone nu era prea sigur de acest lucru.

– Vor aștepta să se întunece, și abia apoi se vor întoarce, spuse ea. M-am interesat. Insula este pustie noaptea, în afară de oamenii care vin aici să ia cina. La ora nouă seara se închide. Ultimul hidrobus pleacă la ora zece. După aceea nu mai rămâne nimeni.

Un ospătar le aduse o cutie argintie, înfășurată cu o panglică roșie, și un sac lung de pânză, cam de un metru, legat și acesta cu o fundă ornamentală. Omul le explică faptul că un hidrotaxi le adusese pe amândouă cu puține minute în urmă. Malone îi dădu doi euro bacșiș.

STEVE BERRY

Cassiopeia scoase ambalajul cutiei, aruncă o privire în interiorul acesteia, pe urmă i-o trecu lui Malone. Înăuntru erau două pistoale automate cu încărcătoare de schimb.

– Și aici ce este? întrebă Malone arătând înspre sac.

– O surpriză pentru hoții noștri.

Bărbatului nu prea îi plăcu insinuarea din vocea ei.

– Tu du-te să vezi ce e cu Stephanie! spuse ea. A sosit vremea ca Viktor să întâlnească o fantomă.

ORA 21.40

Malone găsi hotelul Montecarlo exact acolo unde îi spusese Thorvaldsen, ascuns pe o stradă îngustă ca un coridor, mărginită de magazine și de cafenele aglomerate, la vreo treizeci de metri mai la nord de bazilică. Își croi drum printr-o mulțime densă de oameni care ieșiseră să-și petreacă seara în aer liber, până ajunse la intrarea cu uși din sticlă; pătrunse într-un hol, unde un bărbat din Orientul Mijlociu aștepta la recepție, purtând cămașă albă, cravată și pantaloni negri.

– *Prego*¹, spuse Malone. Vorbiți engleza?

– Desigur, îi răspunse omul zâmbind.

– O caut pe Stephanie Nelle. E americană. Stă aici.

Văzu pe chipul recepționarului că își aducea aminte de ea, așa că întreabă:

– La ce cameră este?

Omul se uită la dulapul pentru chei din spatele său și îi răspunse:

– Două sute zece.

¹ Vă rog (în limba italiană, în original)

Malone se îndreptă spre scările de marmură.

– Dar nu este acolo.

Se întoarse spre recepție.

– A plecat înspre piață acum câteva minute. Să-și ia o înghețată. Tocmai și-a lăsat cheia. Recepționarul îi arată o bucată grea de alamă cu numărul 210 înscris pe o parte.

Cât de diferit era să afli ceva în Europa! Aceeași informație l-ar fi costat cel puțin o sută de dolari acasă. Și totuși, nu prea i se părea că lucrurile erau în regulă. Thorvaldsen spusese că cei din Washington pierduseră legătura cu Stephanie. Însă era evident că ea fusese la hotel și, ca toți agenții Magellan Billet, purta cu sine un telefon internațional. Numai că, ea plecase relaxată de la hotel, ca să-și ia o înghețată?

– Ai vreo idee unde s-a dus?

– I-am recomandat zona arcadelor. În fața bazilicii. Acolo au bunătăți.

Și lui îi plăcea înghețata. Așa că, de ce nu? Ar mânca fiecare câte una.

Cassiopeia ocupă o poziție în apropierea locului în care canalul mîlos se scurgea în lagună, nu departe de stația de transport în comun din Torcello. Dacă intuiția ei se dovedea corectă, Viktor și complicele său urmau să se întoarcă acolo la un moment dat, în următoarele două ore.

Întunericul învăluisese insula ca într-o mantie.

Numai restaurantul unde mâncaseră ea și Malone rămăsese deschis, însă știa că avea să se închidă și acesta într-o jumătate de oră. Verificase și cele două biserici, și muzeul. Clădirile erau încuiate, toți angajații luând hidrobuzul care plecase cu o oră în urmă.

Prin ceața groasă care acoperea laguna zărea bărci care traversau în toate direcțiile, urmărind, după cum știa, numai traseul canalelor marcate ce funcționau ca niște autostrăzi în apele acelea nu prea adânci. Ceea ce avea de gând să facă urma să încalce un hotar moral, unul pe care nu îl mai încălcase în trecut. Mai ucisese oameni, însă numai forțată de împrejurări. De data aceasta era diferit. Simți cum îi înghețase sângele în vine, lucru care o înspăimântă. Însă îi era datoare lui Ely. Se gândea zilnic la el. Mai ales la perioada pe care o petrecuseră în munți.

Privea în depărtare, peste stâncile masive care coborau în pantă înspre dealuri abrupte, ravene, canioane și prăpăstii. Învățase că munții Pamir erau un loc frământat de furtuni și de cutremure violente, învăluit permanent în ceață și dominat de vulturi care se roteau pe deasupra. Totul părea pustiu și singuratic. Doar un lătrat sălbatic sfâșia tăcerea.

– Îți plac toate astea, nu-i așa? o întrebase Ely.

– Îmi place de tine.

El zâmbise. Încă nu împlinise patruzeci de ani, era lat în umeri, avea o față rotundă, luminoasă, cu privirea jucăușă. Era unul dintre puținii bărbați pe care îi întâlnise care o făceau să se simtă inferioară din punct de vedere intelectual, iar ei îi plăcea sentimentul. O învățase atât de multe...

– Faptul că pot veni aici este unul dintre marile avantaje ale slujbei mele, spusese Ely.

Îi povestise despre locașul său din munți, la răsărit de Samarkand, aproape de granița cu China, însă aceea fusese prima ei vizită. Căbănuța cu trei încăperi era construită din lemn solid și se găsea în pădure, departe de șoseaua principală, cam la două mii de metri deasupra nivelului mării. O plimbare scurtă printre

copaci îi adusesse pe această culme, de unde se deschidea vederii un peisaj spectaculos.

– Cabana e a ta? întrebuse ea.

El clătinase din cap.

– E a văduvei unui negustor din sat. Mi-a oferit găzduire anul trecut, când am venit aici în vizită. Banii pe care îi plătesc pentru chirie o ajută pe ea să trăiască, iar eu am ocazia să mă bucur de toate astea.

Ei îi plăcea felul lui liniștit de a fi. Niciodată nu ridica vocea, nici nu înjura. Se considera un om simplu, îndrăgostit de trecut.

– Ai găsit ceea ce îți doreai?

El arătase înspre solul pietros și pământul roșiatic.

– Adică aici?

Ea negase cu un semn din cap.

– În Asia.

El căzuse pe gânduri, părând a medita serios la întrebarea ei. Cassiopeia îl lăsase cu gândurile lui și privise zăpada care cădea în avalanșă pe unul dintre versanții din depărtare.

– Cred că am găsit, spusese el după o vreme.

Ea zâmbise la auzul acelor cuvinte.

– Și ce ai realizat?

– Te-am întâlnit pe tine.

În general, complimentele nu aveau nici un efect asupra ei. Bărbații încercau tot timpul așa ceva. Însă cu Ely era cu totul altfel.

– În afară de asta, spusese ea.

– Am învățat că trecutul nu moare niciodată.

– Nu vrei să-mi spui mai multe despre asta?

Lătratul încetase și se putea auzi clipocitul slab al unui pârâu îndepărtat.

– Nu acum, spusese el.

Cassiopeia își petrecuse brațul pe după umărul lui, îl trăsesese aproape și îi spusese:

– Atunci când ai să poți.

Ochii i se umeziră din cauza amintirilor. Ely fusese deosebit în atât de multe feluri... Moartea lui reprezentase pentru ea un adevărat șoc, la fel ca atunci când aflase că îi murise tatăl sau când mama i se stinsese în urma unui cancer pe care nimeni nu știa că îl avea. Prea multă durere. Prea multă suferință sufletească.

Zări două lumini galbene apropiindu-se de ea. Era o barcă cu motor ce se îndrepta către Torcello. Două hidrotaxiuri veniseră și plecaseră deja, unul aducând clienți la restaurant, celălalt luând clienți de acolo. Acesta putea fi încă unul de același fel.

Vorbise serios atunci când discutase cu Malone. Ely fusese ucis. Nu avea nici o dovadă. Doar instinctul ei. Dar acel sentiment o slujise întotdeauna bine. Thorvaldsen, Dumnezeu să-l binecuvânteze, simțise că ea avea nevoie să facă un gest concret, și de aceea îi trimisese, fără nici o obiecție, sacul de pânză pe care acum îl ținea strâns la piept și pistolul pe care și-l pusese la curea. Îi ura pe Irina Zovastina, pe Viktor și pe toți cei care o aduseseră în acel loc și în acea stare.

Barca încetini, iar zgomotul motorului se domoli. Ambarcațiunea joasă semăna cu cea pe care o închiriaseră ea și Malone. Se îndrepta direct spre intrarea în canal; pe măsură ce barca se apropia, în lumina chihlimbarie de la timonă Cassiopeia nu distinse silueta unui taximetrist, ci a lui Viktor. Veniseră mai devreme. Ceea ce era în regulă. Voia să se ocupe de asta în lipsa lui Malone.

Stephanie străbătu încet Piața San Marco, de unde turlile cu zorzoane aurii ale bazilicii luceau intens în noapte. Scaunele și

mesele se întindeau de la arcade peste faimosul pavaj în şiruri simetrice. Două grupuri muzicale cântau la instrumente cu corzi într-o serenă lipsă de armonie. Mulţimea obișnuită de turiști, de ghizi, de vânzători, de cerșetori și de persoane cu tot felul de oferte și anunțuri părea să se fi rărit din pricina vremii care se înrăutățea.

Trecu dincolo de renumiții stâlpi din bronz care susțineau steagurile și de impresionanta campanilă închisă pe perioada nopții. Un miros de pește, de piper și o aromă vagă de cuișoare îi atraseră atenția. Petele difuze de lumină îmbrăcau piața într-un halou auriu. Porumbeii pe care îi găseai cu duiumul ziua dispăruseră cu totul. În oricare altă situație, peisajul ar fi fost romantic. Însă acum era cu ochii în patru. Pregătită pentru orice.

Malone o căuta pe Stephanie în mulțime atunci când auzi clopotele din campanilă sunând ora zece seara. O briză bătea dinspre sud, învârtējind călții de ceață. Se bucură că își luase pe el o jachetă, sub care ascunsese unul din pistoalele automate pe care Thorvaldsen i le trimisese Cassiopeiei.

Bazilica puternic luminată domina un capăt al pieței străvechi, iar în celălalt se afla un muzeu, totul primind patina blândă a anilor de glorie și de splendoare. Vizitatorii se plimbau printre arcadele lungi, mulți scrutând vitrinele magazinelor în căutare de comori. Trattoriile, cafenelele și chioșcurile de înghețată, protejate de arcade de vremea rea, se bucurau de atenția clienților.

Cercetă piața cu privirea. Avea cam două sute de metri în lungime și o sută în lățime. Pe trei laturi era mărginită de o serie de clădiri cu aspect artistic care păreau a forma împreună un vast palat de marmură. Pe partea cealaltă a pieței umede,

printre umbrelele care se agitau într-o parte și în alta, o zări pe Stephanie, care se îndrepta cu rapiditate către arcada sudică.

El rămase sub arcada de nord, care se întindea parcă la nesfârșit în dreapta lui, dinspre bazilică spre muzeul din capătul celălalt. Un om din mulțime îi atrase atenția. Era neînsoțit, îmbrăcat într-un pardesiu de un verde oliv, cu mâinile înfundate în buzunare. Ceva din felul în care se opri locului și apoi pornise de-a lungul arcadei, ezitând la fiecare boltă, cu atenția îndreptată în fața lui, atrase interesul lui Malone.

Cotton se hotărî să profite de avantajul anonimatului și se îndreptă direct către situația problematică. Îi ținea sub observație atât pe Stephanie, cât și pe bărbatul în pardesiul oliv. Nu avu nevoie decât de câteva clipe pentru a-și da seama că omul era cu siguranță interesat de ea. Apoi sesiză o nouă problemă, în persoana unui individ într-o haină de ploaie bej, care se afla la celălalt capăt al arcadei, atenția acestuia fiind îndreptată tot înspre piață. Doi urmăritori.

Malone continuă să meargă, atent la voci, la râsete, la câte o aromă de parfum, la bocănitul tocurilor. Cei doi indivizi se întâlniră, apoi își abandonară pozițiile, luând-o la stânga, grăbindu-se către arcada de sud, în care Stephanie tocmai intrase.

Malone o apucă spre stânga, afundându-se în ceață, și traversă piața cu pași apăsați. Cei doi indivizi înaintau paralel cu el, siluetele fiindu-le iluminate atunci când apăreau printre arcade. Muzica firavă care răzbătea de la una dintre orchestrele dintr-o cafenea acoperea toate celelalte zgomote.

Malone încetini și își croi drum printr-un labirint de mese, goale din cauza vremii prevestitoare de furtună. Sub arcada acoperită, Stephanie stătea în fața unei vitrine, examinând sortimentele de înghețată. Cei doi indivizi apărură pe după

colț, la treizeci de metri distanță. Malone se duse lângă ea și îi spuse:

– Cea cu fulgi de ciocolată este excelentă!

Pe chipul ei se citi surpriza.

– Cotton, ce naiba...?

– Nu avem timp. Nu suntem singuri. Sunt în spatele meu și se îndreaptă spre noi.

O văzu privind peste umărul lui. Se întoarse. Zări armele celor doi. O trase pe Stephanie dinspre chioșc și fugiră amândoi de sub arcadă înapoi spre piață. Își scoase pistolul și se pregăti de luptă. Însă erau prinși în capcană. Se aflau în mijlocul unei piețe de mărimea unui teren de fotbal. Nu aveau unde să se ducă.

– Cotton, spuse Stephanie, totul este sub control.

El o privi ținută și se rugă Cerului să fie așa după cum spunea.

Viktor conduse încet barca prin canalul strâmt și trecu pe sub arcada unui pod șubred. Nu își propusese să oprească la capătul canalului de acces, lângă restaurant, voia numai să se asigure că satul se golise. Se bucura de vremea umedă; o furtună italiană tipică se abătuse dinspre mare și ploua din când în când, mai mult agasant decât deranjant, însă suficient cât să le ofere un camuflaj grozav.

Rafael supraveghea malurile întunecate. Fluxul venise cu două ore mai înainte, ceea ce trebuia să le facă mult mai accesibil locul unde urmau să tragă la mal. Ochise locul mai devreme. În preajma bazilicii, unde un canal care curgea leneș croia un drum larg dintr-o parte în cealaltă a insulei, pe latul acesteia. Un doc din beton de lângă bazilică le oferea un punct de

oprire. În fața se zărea satul. Întunecat și tăcut. Nu se vedea nici o barcă.

Tocmai fuseseră la depozitul spre care îi îndrumase Zovastina. Ținându-și cuvântul, Ministrul Suprem organizase totul din timp. Acolo găsiseră depozitate foc grecesc, pistoale și muniție. Se gândi totuși dacă să incendieze sau nu muzeul. Nu părea necesar, însă Zovastina le spusese clar că nu trebuia să rămână nici o urmă.

– Arată în regulă, zise Rafael.

Viktor fu de acord. Puse schimbătorul de viteze al ambarcațiunii în punctul mort, apoi fixă maneta în marșarier.

Cassiopeia zâmbi. Avusese dreptate. Nu erau să fie atât de proști încât să lase barca în sat. Făcuseră o misiune de recunoaștere pe celălalt canal, care trecea pe lângă bazilică, stabilindu-și acolo locul unde să oprească.

Privi silueta bărcii care se întorcea cu o sută optzeci de grade și părăsea canalul. Își duse mâna la spate, scoase de la centură pistolul trimis de Thorvaldsen și îl încărcă. Ținând într-o mână arma și în cealaltă sacul de pânză, părăsi ascunzătoarea, cu ochii ațintiți spre apă. Viktor și complicele său ajunseră în lagună. Motoarele accelerară. Barca viră la dreapta, începând încercuirea insulei.

Ea se îndreptă iute prin noaptea umedă înspre biserici, având o singură oprire de făcut pe drum.

Stephanie era nedumerită de prezența lui Malone acolo. Nu ar fi fost decât o singură modalitate să poată fi găsită. Totuși, nu era atunci momentul potrivit să se gândească la posibilele implicații.

– Acționează acum! rosti ea în microfonul de la rever.

Trei pocnete răsunară în piață și unul din bărbații înarmați se prăbuși pe pavaj. Ea și Malone se aruncară pe dalele umede, în timp ce individul care rămăsese în picioare căuta un loc în care să se adăpostească. Malone reacționează cu priceperea agentului care fusese în trecut și se rostogoli până sub arcadă, trăgând de două ori, încercând astfel să îl forțeze pe atacator să iasă în piața deschisă.

Oamenii se împrăștiară în fugă, panica punând stăpânire pe Piața San Marco.

Malone sări în picioare și se lipi de latura udă a uneia dintre arcade. Atacatorul se găsea la nici douăzeci de metri distanță, prins în focul încrucișat dintre Malone și lunetistul postat de Stephanie pe clădirea din partea de nord.

– Binevoiești să îmi spui și mie ce se întâmplă? întrebă Malone, fără a-și lua ochii de pe individ.

– Ai auzit vreodată de momeală?

– Da, și captura e una dată naibii, nu glumă!

– Am oameni în piață.

El aruncă o privire în jur, dar nu văzu nimic.

– Sunt invizibili?

Se uită și ea în jur. Nimeni nu venea înspre ei. Toată lumea fugea spre bazilică. Simți cum crește în ea un sentiment de furie pe care îl mai încercase și în alte ocazii.

– Poliția poate veni în orice clipă, spuse Malone.

Ea își dădu seama că asta putea reprezenta o problemă. Regulile de la Magellan Billet descurajau agenții să-i implice pe localnici. De obicei, aceștia nu erau de ajutor sau chiar se dovedeau de-a dreptul ostili, ea având confirmarea acestui lucru în Amsterdam.

– Tipul o taie din piață, spuse Malone, repezindu-se înainte.

Ea îl urmă și rosti în microfon:

– Pleacă de aici!

Malone fugea către o ieșire ce se deschidea dinspre arcadă, ducând în afara pieței, înapoi pe străzile întunecate ale Veneției. La capătul ieșirii, un pod pietonal se arcuia peste unul dintre canale. Stephanie îl văzu pe Malone traversându-l în goană.

Malone continua să fugă. Magazinele închise străjuiau pe ambele părți strada ridicol de îngustă. Chiar în față, strada făcea un unghi drept. Câțiva pietoni trecură pe după colț. El încetini și își ascunse arma sub jachetă, ținând degetul pe trăgaci. Se opri la colțul următor, în lumina unei vitrine de magazin udate de ploaie. Își trase răsuflarea și privi precaut dincolo de margine. Un glonț zbură pe lângă și ricoșă din piatra zidului. Îl ajunse și Stephanie din urmă.

– Nu e cam nesocotit ce faci? întrebă ea.

– Nu știu. E petrecerea ta.

Riscă o nouă privire. Nimic. Își abandonează poziția și parcurse în fugă încă zece metri, până în locul în care strada cotea din nou. Aruncă o privire dincolo de colț și văzu alte magazine închise, împrejmuite de umbre adânci și de un întuneric neguros în care se putea ascunde orice. Stephanie se apropie, cu un pistol în mână.

– Ia te uită unde era agentul de teren, spuse el. Porți și armă acum?

– S-ar părea că în ultima vreme mi-ar cam fi necesară una.

Și lui la fel; însă ea avea dreptate în ce spusese mai devreme.

– Suntem cam nesocotiți! zise el. O să fim împușcați sau arestați dacă o să continuăm așa. Tu ce cauți aici?

– Exact ce voiam eu să te întreb pe tine! Asta este meseria mea. Dar tu? Tu vinzi cărți! De ce te-a trimis Danny Daniels pe tine?

– A spus că a pierdut legătura cu tine.

– Nu a încercat nimeni să mă contacteze!

– S-ar părea că președintele nostru vrea să mă implic în treaba asta, însă nu a avut curtoazia să mi-o ceară direct.

Din spatele lor, dinspre piață, se auzeau strigăte și țipete. Însă el avea o grijă mai mare: Torcello.

– Am o barcă trasă la mal puțin mai încolo de San Marco, pe chei, spuse el, arătând înspre o altă stradă foarte îngustă. Ar trebui să ajungem acolo dacă o luăm în direcția aia.

– Dar unde mergem? întrebă Stephanie.

– Să dăm o mână de ajutor cuiva care are mai multă nevoie chiar și decât tine.

Viktor opri motorul și lăsă barca să atingă încet docul de piatră. Fură înghițiți de peisajul tăcut cu nuanțe de cenușiu de la plăcile de piatră, de verde mâlos și de albastru pal. Silueta

bazilicii se ridica la treizeci de metri depărtare, dincolo de umbrele neregulate și frânte ale unei grădini cu livadă. Rafael ieși din cabina din spate cărând două rucsacuri și spuse:

– Opt pachete și o țestoasă ar trebui să fie de ajuns. Dacă incendiem parterul, restul va arde ușor.

Rafael înțelegea cum funcționează poțiunea antică, iar Viktor ajunsese să se bazeze pe priceperea lui. Privi cum partenerul său așează ușurel rucsacurile jos, intră înapoi în cabină și se întoarse purtând în brațe unul dintre roboții țestoasă.

– E încărcat și pregătit.

– De ce e un „el“?

– Nu știu. Pare să i se potrivească.

Viktor zâmbi.

– Avem nevoie de odihnă, spuse el.

– Câteva zile libere ne-ar prinde bine. Poate că doamna ministru ni le va acorda ca răsplată.

– Doamna ministru nu crede în răsplată, zise Viktor râzând.

Rafael potrivi bretelele celor două rucsacuri.

– Câteva zile în Maldive ar fi extraordinare! Să stai la plajă... apa caldă...

– Nu mai visa la cai verzi! Nu există nici o șansă să se întâmple așa ceva.

Rafael luă pe umăr unul din rucsacurile grele.

– Ce e rău să visezi? Mai ales acum, cu ploaia asta!

Viktor apucă țestoasa, iar Rafael ridică celălalt rucsac.

– Intrăm și ieșim. Iute și rapid. În regulă?

Partenerul său încuviință cu o mișcare a capului.

– Ar trebui să fie o sarcină ușoară.

Și Viktor era de aceeași părere.

Cassiopeia stătea în porticul din fața bazilicii, folosindu-se de umbre și de cele șase coloane masive pentru a se ascunde.

Ceața se transformase într-o ploaie mărunță, însă noaptea, deși plină de umezeală, era din fericire caldă. Bătea o briză constantă, care menținea apa învolburată și acoperea sunetele pe care avea o nevoie disperată să le audă. Ca de exemplu motorul bărcii, de dincolo de grădina din dreapta ei, care ar fi trebuit să fi ajuns deja.

Două alei pietruite porneau dinspre bazilică, una în direcția docului de piatră care mai mult ca sigur avea să fie punctul de oprire al lui Viktor, cealaltă ducând până la apă. Trebuia să aibă răbdare, să îi lase să intre în muzeu, și să urce la etaj. Apoi să le dea și lor o doză din medicamentul pe care ei îl administrau altora.

Stephanie stătea lângă Malone, în vreme ce el scotea barca de la docul de beton. În jurul lor soseau șalupele poliției, amarând ambarcațiunile la stâlpii de pe chei în locul în care Piața San Marco se termina la marginea lagunei. Luminile girofarelor străluceau prin întuneric.

– O să fie ca la balamuc pe-aici, spuse Malone.

– Daniels ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se amestece.

Malone urmă spre nord luminile care marcau drumul pe canal, înaintând paralel cu țărmul. Alte bărci de poliție trecură pe lângă ei în viteză, cu sirenele urlând. Stephanie își scoase telefonul internațional, formă un număr, după care se apropie de Malone și apăsă pe speaker.

– Edwin, spuse ea, ai noroc că nu ești aici, căci ți-aș tăbăci fundul!

– Nu tu ești cea care lucrează pentru mine? întrebă Davis.

– Aveam trei oameni în piața aia. De ce nu erau acolo când am avut nevoie de ei?

– L-am trimis pe Malone. Am auzit că face cât trei oameni la un loc.

– Oricine ai fi, interveni Malone, linguşeala ar funcționa în mod normal. Numai că acum sunt de partea ei. Nu i-ai mai trimis echipa în ajutor?

- Îl avea pe lunetistul de pe acoperiș și pe tine. Era suficient.

- Acum chiar că am să îți tăbăcesc fundul, spuse ea.

- Ce-ar fi să terminăm întâi misiunea, și pe urmă o să poți avea ocazia asta.

- Ce naiba se întâmplă? spuse ea, ridicând vocea. De ce l-ai trimis pe Cotton aici?

- Trebuie să știi întâi ce s-a întâmplat.

Ea își controlează furia și îi oferi o scurtă trecere în revistă. Apoi spuse:

- Multe se întâmplă în piață în seara asta. Chiar în momentul ăsta.

- ăsta nu e neapărat un lucru rău, zise Davis.

Scopul inițial fusese acela de a vedea dacă Vincenti avea să acționeze în vreun fel. Niște indivizi păziseră hotelul lui Stephanie toată seara, iar când plecase urcaseră rapid, mai mult ca sigur cu intenția de a găsi medalionul. Se întreba de unde venise schimbarea de strategie – să-l implice pe Malone –, însă își păstră nedumeririle pentru sine și rosti în telefon:

- Tot nu mi-ai spus de ce a venit Cotton aici.

Malone cârmi la stânga în momentul în care se îndepărtă de țărșm, busola indicând nord-est, și crescua puterea motoarelor.

- Ce faceți în acest moment? întrebă Davis.

- Mergem să rezolvăm o altă problemă, spuse Malone. Trebuie să-i răspunzi la întrebare!

- Vrem să fie scandal mare la San Marco în noaptea asta.

Ea așteaptă o completare.

- Am aflat că Irina Zovastina e în drum spre Venetia. Va ateriza cândva în următoarele două ore. Este un lucru neobișnuit, ca să nu spun mai mult. Un șef de stat face o vizită

neanunțată în altă țară aparent fără de motiv. Trebuie să aflăm ce face acolo.

– Și de ce nu o întrebați pe ea? se interesă Malone.

– Întotdeauna ești atât de cooperant?

– Este una dintre cele mai mari calități ale mele!

– Domnule Malone, spuse Davis, știm despre incendiul din Copenhaga și despre medalioane. Stephanie are unul dintre ele cu ea. Ce-ar fi să mă mai slăbești și să ne dai o mână de ajutor?

– Este chiar așa de grav? întrebă ea.

– Bine nu este, în orice caz.

Stephanie băgă de seamă că nici o clipă nu fusese pus la îndoială acceptul lui Malone de a participa.

– Spre ce zonă se îndreaptă Zovastina?

– Va intra în bazilică, în jur de ora unu noaptea.

– Se pare că ești bine informat.

– Am o sursă dintre acelea impecabile. Atât de impecabilă, încât nu mă pot abține să nu-mi pun întrebări.

La capătul celălalt al firului nu se mai auzi nimic preț de câteva clipe.

– Nu sunt entuziasmat deloc de povestea asta, rosti Davis în cele din urmă. Însă, credeți-mă, nu avem de ales.

Viktor păși pe spațiul verde din fața bazilicii și a bisericii de lângă ea, cercetând din priviri muzeul din Torcello. Își așază pachetul de pe umăr pe o bucată de marmură sculptată sub formă de tron. Auzise mai devreme că se numea Sedia d'Attila, Scaunul lui Attila. Se spunea că însuși Attila, căpetenia hunilor, ar fi stat acolo, însă el se cam îndoia de acest lucru.

Studie ținta lor finală. Muzeul era o clădire îndesată și dreptunghiulară, cu două niveluri având aproximativ douăzeci de metri pe zece, cu seturi de ferestre duble, cu grilaj din fier

forjat, atât sus, cât și jos, la fiecare capăt. O clopotniță țâșnea înspre cer dintr-una din laturi. *Piazzetta* din jurul muzeului avea copaci din loc în loc și expunea pe iarba îngrijit tăiată bucăți de coloane de marmură și piatră sculptată.

Ușile duble din lemn de la parterul muzeului, plasate în centru, asigurau singura intrare. Acestea se deschideau în exterior și erau asigurate la mijloc de o bârnă groasă din lemn înnegrit, așezată transversal și susținută într-o parte și în alta de niște suporturi de fier. Suporturile erau prevăzute fiecare cu câte un lacăt, fixând bara.

Viktor făcu un semn către uși și spuse:

– Dă-le foc!

Rafael scoase un recipient de plastic din unul din rucsacuri. Viktor se duse după partenerul său până în dreptul ușilor, unde Rafael stropi cu grijă ambele lacăte cu foc grecesc. Se trase înapoi atunci când Rafael scoase un chibrit și transformă ambele lacăte într-o pălălaie de un albastru strălucitor.

Era extraordinară invenția aceea! Până și metalul ceda furiei sale – nu suficient cât să-l topească, însă destul ca să-l slăbească. Privi cum flăcările arseră aproape două minute, stingându-se în cele din urmă de la sine.

Cassiopeia supraveghea zona de la vreo treizeci de metri distanță, când văzu strălucind două puncte luminoase de culoare albastru intens, ca niște stele îndepărtate, și pe urmă stingându-se. După două lovituri de rangă, hoții deschiseră ușile de la intrarea în muzeu. Își transportară echipamentul în interior.

Observă că aduseseră cu ei și una dintre drăciile acelea robotice, ceea ce însemna că muzeul din Torcello avea să fie în curând prefăcut în cenușă. Unul din indivizi închise ușile

duble. *Piazzetta* era din nou întunecată, umedă și sinistă. Tăcerea era întreruptă doar de clipocitul ploii în bălți. Cassiopeia rămase sub porticul bazilicii, gândindu-se la ce avea să facă; deodată, observă că bara de lemn care bloca ușile fusese lăsată afară.

Viktor urcă o scară în spirală până la etajul muzeului, ochii obișnuindu-i-se cu întunericul nopții. Reușise să distingă suficiente umbre cât să nu se izbească de puținele exponate de la parter; izbuti să se descurce și la nivelul superior, la fel de golăș, unde se aflau trei vitrine mari acoperite cu sticlă. În vitrina din mijloc, exact în locul pe care-l remarcase mai devreme, se afla medalionul cu elefant.

Rafael era jos, așezând pachetele cu foc grecesc în poziții care să asigure o distrugere maximă. El căra două pachete rezervate pentru etaj. Cu o lovitură rapidă de rangă, sparse geamul și culese cu grijă medalionul dintre cioburi. Așază apoi în vitrină unul din pachetele vidate pe trei sferturi. Pe celălalt îl puse pe podea. Băgă medalionul în buzunar. Greu de spus dacă era original, însă la examinarea de la distanță, cu ochiul liber, pe care o făcuse mai devreme, medalionul păru-se autentic.

Aruncă o privire la ceas. Era ora unsprezece fără douăzeci. Se mișcaseră chiar mai repede decât anticipase. Avea mai mult decât suficient timp ca să ajungă la întâlnirea cu Ministrul Suprem. Poate că Zovastina chiar le va acorda câteva zile de odihnă drept recompensă.

Coborî scările până la parter. Observaseră în cadrul misiunii de recunoaștere că podeaua de la ambele etaje era din lemn. În momentul în care focul avea să izbucnească la parter,

în doar câteva minute pachetele de sus aveau să se alăture petrecerii.

Prin întuneric, îl văzu pe Rafael aplecat deasupra țestoasei. Auzi un declic, iar dispozitivul începu să se miște. Robotul se opri în capătul celălalt al camerei și începu să strophească perețele exterior, pulverizând foc grecesc cu miros persistent.

– Totul e pregătit, spuse Rafael.

Țestoasa continuă să-și îndeplinească sarcina, lipsită de grija că avea să se dezintegreze în curând. Nu era decât o mașinărie. Nu avea sentimente. Nici remușcări. „Era exact ceea ce Irina Zovastina aștepta de la el“, gândi Viktor.

Rafael împinse ușile de la intrare. Acestea nu se deschiseră. Partenerul său împinse încă o dată. Nimic.

Viktor se apropie și își apăsă palma pe lemn. Ușile duble fuseseră blocate cu bârna. Din exterior. Cuprins de un val intens de furie, se izbi cu putere în uși, însă nu reuși decât să se lovească la umăr. Plăcile groase din lemn, ținute vertical de balamalele din fier, refuzau să cedeze.

Străpunse întunericul cu privirea. Când fuseseră în recunoaștere prin clădire mai devreme observase gratiile de la ferestre. Acestea nu constituiseră un impediment, de vreme ce ei își propuseseră să intre și să iasă pe ușile din față. Totuși, în acel moment, ferestrele prevăzute cu gratii prezentau o importanță mărită. Se uită lung la Rafael. Deși nu putea vedea fața partenerului său, știa exact la ce se gândea acesta. Erau prinși în capcană.

PARTEA
A TREIA

SAMARKAND

MARȚI, 21 APRILIE

ORA 1.40

Vincenti coborî cu grijă scara avionului particular. Călătoria înspre răsărit, de la Veneția către Federația Asiei Centrale durase aproape șase ore, însă el parcursese de multe ori în trecut acest traseu și învățase să se bucure de luxul oferit de avion și să se odihnească pe durata prelungită a zborului. Peter O'Conner îl urmă în noaptea înmiresmată.

- Iubesc Veneția, spuse Vincenti, dar o să mă bucur cu adevărat doar în momentul în care voi locui aici. N-o să duc dorul ploilor!

O mașină aștepta pe pistă, iar el se îndreptă spre aceasta, întinzându-și picioarele înțepenite și punându-și în mișcare mușchii obosiți. Șoferul coborî și îi deschise portiera din spate. Vincenti urcă, în vreme ce O'Conner se așeză pe scaunul din dreapta șoferului. Un geam din plexiglas asigura intimitatea compartimentului din spate.

Un bărbat cu părul negru și cu pielea măslinie, ai cărui ochi păreau să găsească viața amuzantă chiar și în fața greutăților, se

afla deja pe bancheta din spate. O barbă deasă îi acoperea maxilarul pătrășos și gâtul îngust, trăsăturile tinerești fiindu-i iuți și iscoditoare, chiar și la acea oră târzie din noapte.

Kamil Karimovici Revin era ministrul de externe al Federației. De-abia trecut de patruzeci de ani și cu puține calificări, era în genere considerat a fi marioneta Ministrului Suprem, făcând sluj în fața ei și îndeplinindu-i ordinele fără crâcnire. Însă, cu mai mulți ani în urmă, Vincenti remarcase cu totul altceva.

– Bine ai revenit, îi spuse Kamil. Au trecut vreo câteva luni.

– Am avut multe de făcut, prietene! Liga îmi răpește mult timp.

– M-am ocupat de membrii tăi. Mulți au început deja să-și caute locuri pentru casă.

Una dintre înțelegerile încheiate cu Zovastina stipula ca membrii Ligii să se mute pe teritoriul Federației. O mișcare bună pentru ambele părți. Utopia lumii afacerilor pe care le-o oferea ea i-ar fi eliberat pe toți de taxe împovărătoare. Însă injecția de capital în economie sub formă de bunuri, de servicii și de investiții directe urma să compenseze Federația cu vârf și îndesat pentru orice taxe pe care le-ar fi putut impune. Ba, mai mult, s-ar fi înființat instantaneu o nouă clasă superioară, fără efectul *trickle-down*¹ pe care democrațiile din Occident adora să-l impună, în care – destul de nedrept, după cum considerase

¹ Fenomen economic care afectează numeroase produse de larg consum. Inițial, un produs poate fi atât de scump, încât numai cei bogați și-l pot permite. Totuși, în timp, prețul scade până când produsul devine îndeajuns de ieftin încât să poată fi cumpărat de către publicul larg. În acest fel, populația ca întreg ajunge finalmente să beneficieze de pe urma unei scurgeri a capitalului dinspre straturile superioare către cele inferioare ale societății. (n.tr.)

mereu Vincenti – cei puțini plăteau pentru cei mulți. Membrii Ligii fuseseră încurajați să cumpere terenuri, și mulți o făcuseră, inclusiv el, plătind guvernului, întrucât majoritatea pământurilor Federației aparțineau domeniului public, mulțumită politicii sovieticilor. Vincenti chiar făcuse parte din comitetul care negociase acest aspect al înțelegerii dintre Ligă și Zovastina, și fusese unul dintre primii care cumpăraseră pământ, achiziționând nouăzeci de hectare de pășune și teren muntos în ceea ce fusese odinioară Tadjikistanul de Est.

– Câți au încheiat afacerea până acum? întrebă el.

– O sută zece deocamdată. O mulțime de gusturi diferite în ceea ce privește locația, însă cele mai populare zone sunt cele din Samarkand și împrejurimi.

– Cât mai aproape de sursa puterii. Orașul ăsta și Tașkent vor deveni în curând centre financiare internaționale.

Mașina părăsi terminalul aeroportului și începu drumul de patru kilometri până în oraș. O altă îmbunătățire care se putea face era un nou aeroport. Trei membri ai Ligii întocmiseră deja proiecte pentru o infrastructură mai modernă.

– De ce ai venit aici? întrebă Kamil. Domnul O’Conner nu a fost prea dispus să-mi dea amănunte când am vorbit cu el mai devreme la telefon.

– Suntem recunoscători pentru informația privind călătoria Zovastinei. Ai vreo idee de ce s-a dus la Venetia?

– Nu a lăsat nici o vorbă, a spus numai că se va întoarce în curând.

– Deci e în Venetia și nimeni nu știe ce are de gând!

– Iar dacă află că ești aici și complotezi, suntem morți cu toții, spuse Kamil. Adu-ți aminte, nu există apărare împotriva virusurilor ei.

Ministrul de externe aparținea unei specii noi de politicieni apăruiți odată cu Federația. Și, deși Zovastina fusese prima persoană care devenise Ministru Suprem, nu avea să fie și ultima.

– Pot să-i contracarez microbii.

Un zâmbet apăru pe chipul asiaticului.

– Poți să-i faci felul și să ne scapi de ea? Îl întrebă.

– Nu ar fi un lucru prea înțelept, răspunse el.

Îi plăceau oamenii ambițioși.

– Dar la ce te-ai gândit?

– La ceva mai bun.

– Vei avea și susținerea Ligii?

– Am autorizația Consiliului celor Zece pentru orice voi întreprinde.

– Nu chiar pentru orice, prietene, rosti Kamil rânjind. Știu eu foarte bine! Atentatul ăla la viața ei... tu ai fost la mijloc. Mi-am dat seama. După care ai vândut asasinul. Altfel, de unde ar fi știut ea să se protejeze? Tăcu o vreme, după care continuă: Mă întreb, oare o să mă vinzi și pe mine?

– Vrei să-i iei locul Zovastinei?

– Prefer să rămân în viață.

Vincenti aruncă o privire prin geamul mașinii la acoperișurile plate, la cupolele albastre și la minaretele zvelte. Orașul Samarkand era situat într-o căldare naturală, înconjurată de munți. Noaptea ascundea o ceață neguroasă care învelea în permanență pământul străvechi. În depărtare, luminile fabricilor aruncau o strălucire difuză, ca un halou. Ceea ce odinioară aproviziona Uniunea Sovietică cu bunuri manufacturiere constituia acum crema produsului național brut al Federației. Liga investise deja miliarde în modernizare, și nu se oprea aici. Așa că trebuia să știe.

- Cât de mult îți dorești să fii Ministru Suprem? îl întreabă.
- Depinde. Poate Liga ta să facă posibil acest lucru?
- Virusurile ei nu mă sperie. Nu ar trebui să te sperie nici pe tine.

- Ah, curajosul meu prieten! Am văzut prea mulți dușmani pierind de o moarte subită. E uimitor cum de nu și-a dat seama nimeni până acum. Însă bolile ei lucrează bine. Nu par decât o răceală sau o gripă care se agravează.

Deși birocrații Federației, printre care și Zovastina, detestau tot ce era sovietic, ei își învățaseră bine lecțiile de la predecesorii lor corupți. De aceea, deși Vincenti fusese întotdeauna atent la cuvinte, era generos cu promisiunile.

- Nu se poate obține nimic fără să-ți asumi niște riscuri.
- Adevărat, spuse Revin, ridicând din umeri. Dar uneori riscurile sunt prea mari.

Vincenti aruncă o privire înspre Samarkand. Un loc străvechi, datând din secolul al cincilea înainte de Hristos. Orașul Umbrelor, Grădina Sufletului, Giuvaierul Islamului, Capitala Lumii. Un tărâm creștin înainte de cucerirea islamică și de cea sovietică. Mulțumită sovieticilor, Tașkent, aflat la două sute de kilometri înspre nord-est, devenise un oraș mult mai mare și mai prosper. Dar Samarkand rămăsese sufletul regiunii.

- Eu, personal, sunt pe cale să fac o mișcare periculoasă, spuse Vincenti, privindu-l pe Kamil Revin dintr-o parte. Vremea mea ca șef al Consiliului celor Zece se încheie în curând. Dacă e să o facem, trebuie să o facem acum. După cum se spune acolo de unde vin eu, a sosit vremea să fii ori în căruță, ori în teleguță. Ești alături de mine sau împotriva mea?

- Mă îndoiesc că voi mai apuca ziua de mâine dacă spun că sunt împotriva. Sunt alături de tine.

– Mă bucur că ești om de înțeleș!

– Și cam ce ai de gând să faci? întrebă ministrul de externe.

Vincenti își întoarse iar privirea înspre oraș. Pe una dintre sutele de moschei care dominau peisajul, într-o caligrafie arabă iluminată strălucitor, litere de cel puțin un metru înălțime proclamau: „Dumnezeu este nemuritor“. În ciuda istoriei sale pline de evenimente, Samarkandul încă mai afișa o solemnitate instituțională insipidă, derivată dintr-o cultură care de multă vreme își pierduse întreaga imaginație. Zovastina părea hotărâtă să schimbe acea maladie. Viziunea ei era măreață și foarte clară. El o mințise pe Stephanie Nelle atunci când îi spusese că istoria nu constituia punctul lui forte. În realitate, aceasta reprezenta preocuparea lui de bază. Spera însă să nu facă vreo greșeală readucând trecutul la viață. Oricum, nu mai avea importanță. Era prea târziu să mai facă acum cale întoarsă. Așa că își întoarse privirea înspre tovarășul său de conspirație și îi răspunse la întrebare cu sinceritate:

– Am de gând să schimb lumea.

TORCELLO

Mintea lui Viktor analiza cu febrilitate variantele. Țestoasa își continua asaltul programat asupra parterului muzeului, lăsând în urmă o dâră urât mirositoare de foc grecesc. Se gândise să încerce să forțeze ușile duble împreună cu Rafael, însă știa cât de gros era lemnul, iar bara din afară făcea inutil orice efort. Ferestrele păreau singura cale de ieșire.

– Adu unul dintre pachetele vidate, îi spuse lui Rafael, în timp ce examinează încăperea cu privirea, oprindu-se asupra ferestrelor din stânga lui.

Rafael recuperează de pe jos o pungă transparentă din plastic.

Focul grecesc ar fi trebuit să slăbească grilajul îmbătrânit din fier, împreună cu șuruburile care fixau barele de peretele exterior, suficient cât să le poată forța. Scoase una dintre armele luate din depozit și tocmai se pregătea să tragă în geamuri, când se auzi zgomot de sticlă spartă din partea cealaltă a încăperii. Cineva trăsese într-o fereastră din exterior.

Se ghemui, punându-se la adăpost, iar Rafael îl imită, așteptând amândoi să vadă ce urma să se mai întâmple. Țestoasa își continua târâșul ritmic, oprindu-se și pornind din nou când

întâlnea vreun obstacol. Habar nu avea câte persoane erau afară și nici dacă celelalte trei perechi de ferestre reprezentau sau nu vreo amenințare pentru el și pentru Rafael. Simțea sub tălpi tăișul lamei de cuțit pe care ei făceau echilibristică. Un lucru era clar: țestoasa trebuia oprită. Doar așa puteau să mai câștige ceva timp. Și totuși... Ei nu știau nimic din ce se întâmpla afară.

Cassiopeia își puse pistolul la spate la centură și apucă arcul din fibră de sticlă pe care îl scosese din sacul de pânză. Thorvaldsen nu o întrebase de ce avea nevoie de un arc și de săgeți cu viteză mare, iar ea nici măcar nu știa în momentul solicitării dacă arma avea să-i fie de folos. Dar acum cu siguranță îi era.

Stătea în picioare, la o distanță de treizeci de metri de muzeu, la adăpostul oferit de porticul bazilicii. În drumul ei dinspre partea cealaltă a insulei se oprise în sat și luase una dintre lămpile cu petrol care iluminau cheiul de lângă restaurant. Observase lămpașele ceva mai devreme, când ea și Malone sosiseră pe insulă, iar acesta era încă unul dintre motivele pentru care îi ceruse arcul lui Thorvaldsen. Găsise apoi niște zdrențe într-o ladă de gunoi de lângă o tarabă. În vreme ce hoții își vedeau de treabă înăuntrul muzeului, ea își pregătise patru săgeți, înfășurând bucăți de pânză în jurul vârfurilor metalice și înmuindu-le în petrol lampant. Făcuse rost de chibrituri în timpul cinei cu Malone – câteva cutii subtilizate dintr-o tăviță de la toaletă.

Aprinse cârpele inflamabile de la două săgeți, pe urmă puse cu grijă în arc unul dintre proiectilele în flăcări. Voia să țintească în ferestrele de la parter pe care tocmai le făcuse

țândări cu gloanțe. Dacă Viktor voia un incendiu, atunci exact asta avea să primească.

Învățase să tragă cu arcul pe când era o copilă. Nu vânase niciodată, detesta până și ideea de vânătoare, însă se antrenase cu regularitate trăgând la țintă, pe proprietatea sa din Franța. Era bună, mai ales de la distanță, așa că treizeci de metri până la o fereastră situată de partea cealaltă a piațetei nu reprezenta o problemă. Iar gratiile de la ferestre nu ar fi trebuit să constituie un obstacol. Era mult mai mult spațiu decât fier. Întinse coarda.

– Pentru Ely, murmură ea.

Viktor văzu flăcările năvălind prin fereastra spartă și izbindu-se de o bucată mare de sticlă care proteja unul dintre exponatele de la parter. Obiectul care propulsa flăcările străpunse geamul, acesta zdrobindu-se de lemnul podelei, purtând și focul cu sine. Țestoasa vizitase deja partea aceea a muzeului, fapt confirmat de o vâlvătaie, în momentul în care focul grecesc se trezi la viață. Nuanțele de portocaliu și galben se transformă instantaneu într-un albastru pârjolitor, iar podeaua începu să ardă. Dar mai erau și pachetele vidate. Observă că Rafael își dăduse și el seama de acest lucru. Patru dintre ele erau împrăștiate la parter. Două se găseau deasupra vitrinelor cu exponate, iar două pe podea, din care unul își anunță prezența printr-o pălălaie de flăcări.

Viktor plonjă sub una dintre vitrinele cu exponate rămase, încercând să se adăpostească de aerul fierbinte.

– Vino aici! urlă la Rafael.

Partenerul lui se retrase înspre el. Jumătate din parter era incendiat. Podeaua, pereții, tavanele și exponatele ardeau toate. Zona unde își găsisese el adăpost nu se aprinsese încă, datorită

lipsei combustibilului, dar știa că era o chestiune de numai câteva secunde prețioase. Casa scărilor care duceau sus începea în dreapta sa, iar drumul până acolo era liber. Dar etajul oferea prea puțin adăpost, ținând cont că focul avea să-l cuprindă în scurt timp înaintând de jos în sus.

Rafael se trase mai aproape.

– Țestoasa! O vezi?

Își dădu seama care era problema. Mașinăria era sensibilă la căldură, fiind programată să explodeze atunci când temperatura atingea un nivel stabilit în prealabil.

– Cât de sus e setat pragul?

– Scăzut. Am vrut ca locul ăsta să ardă repede.

Viktor căută cu privirea printre flăcări. Zări țestoasa, care își continua traseul pe podeaua arzândă, fiecare împroșcare a dispozitivului său de împrăștiere a substanței părând răsuflarea unui balaur care arunca flăcări. Se auzi iar zgomot de sticlă spartă în partea cealaltă a încăperii. Era greu de precizat cauza: căldura sau gloanțele.

Țestoasa o apucă în direcția lor, ieșind din vâlvătaie și găsind o parte a podelei care încă nu se aprinsese. Rafael sări în picioare și, înainte ca Viktor să-l poată opri, se repezi înspre mașinărie. Singura modalitate de a-i opri programul era să o dezactiveze.

O săgeată cu vârful în flăcări străpunse pieptul lui Rafael. Hainele îi luară foc. Viktor se ridică și era pe punctul de a sări în ajutorul partenerului său când văzu dispozitivul de stropit al țestoasei retrăgându-se, iar mecanismul își opri înaintarea. Știa ce urma să se întâmple. Țâșni în direcția scărilor, repezindu-se prin ușa deschisă și apucând balustrada de metal. Urcă scările în patru labe, într-o retragere disperată. Țestoasa se aprinse.

Cassiopeia nu își propusese să tragă în vreunul din hoți, însă individul apăruse exact în momentul în care ea dăduse

TRĂDARE LA VENETIA

drumul la coardă. Privise cum săgeata aprinsă îl izbise în piept și cum îi luase foc îmbrăcămintea. Pe urmă o sferă uriașă de flăcări cuprinsese întreg interiorul muzeului, valul de căldură țâșnind în exterior prin fereastra deschisă și făcând să explodeze geamurile rămase intacte.

Plonjă pe burtă pe terenul ud. Focul își întindea limbile în noapte prin ferestrele sfărâmate.

Părăsise adăpostul oferit de porticul bazilicii, ocupând o poziție în partea opusă clopotniței muzeului. Cel puțin unul din indivizi era mort. Greu de spus care din cei doi, dar nu avea nici o importanță. Se ridică în picioare și se îndreptă spre partea din față a clădirii, privind cum ardea închisoarea pe care o imaginase pentru ei. Se pregăti să tragă încă o săgeată aprinsă.

VENETIA

Zovastina stătea în picioare, alături de nunțiul papal. Avionul aterizase cu o oră în urmă, iar monseniorul Michener o așteptase pe pista de aterizare. Ea, Michener și două dintre gărzile ei de corp călătoriseră apoi înspre centrul orașului cu un hidrotaxi privat. Nu putuseră folosi intrarea din partea de nord a bazilicii, dinspre Piazzetta dei Leoncini, cum fusese prevăzut inițial. O porțiune considerabilă a Pieței San Marco fusese izolată cu cordoane de polițiști, din cauza unui schimb de focuri sau așa ceva, după cum îi spusese nunțiul. Așa că ocoliseră pe o stradă lăturalnică, prin spatele bazilicii, și intraseră în biserică dinspre birourile diocesei.

Nunțiul papal arăta altfel decât cu o zi în urmă; veșmintele sale negre și gulerul preoțesc fuseseră înlocuite cu îmbrăcăminte de stradă. După cum se părea, papa se ținuse de cuvânt, străduindu-se să păstreze anonimatul acelei vizite.

Acum Zovastina se afla în interiorul cavernos al bisericii, ai cărei pereți și tavan scânteiau de la mozaicurile lucrate în aur. Era cu certitudine realizată după modelul bizantin, ca și cum ar fi fost înălțată la Constantinopol, și nu în Italia. Cinci

cupole semisferice se arcuiau deasupra: Domul Pogorării Sfântului Duh, al Sfântului Ioan, al Sfântului Leonard, al Profeților și cel sub care se afla, al Înălțării la Cer. Datorită strălucirii blânde a lămpilor incandescente plasate strategic, își spuse în sinea ei, biserica își câștigase pe bună dreptate renumele de Bazilica de Aur.

– E un loc deosebit, nu-i așa? i se adresă Michener.

– Iată ce pot face religia și puterea comercială dacă merg mână în mână. Neguțătorii venețieni erau hoitarii lumii. Iată cea mai bună dovadă a prăduielilor lor.

– Întotdeauna sunteți atât de cinică?

– Sovieticii m-au învățat că lumea este un loc extrem de dur.

– Dar *zeilor dumneavoastră* le aduceți vreodată mulțumire?

Ea zâmbi ironic. Americanul o studiasse. Niciodată în conversațiile precedente nu aduseseră în discuție convingerile ei religioase.

– Zeii mei îmi sunt la fel de credincioși pe cât îți este ție Dumnezeu.

– Noi tragem nădejde că v-ați putea reconsidera păgânismul.

Se încrâncenă la auzul acelei etichetări. Termenul folosit sugera ideea că, într-un fel, credința în mai mulți zei era inferioară credinței într-unul singur. Zovastina nu vedea lucrurile în același fel. De-a lungul istoriei, multe dintre culturile lumii fuseseră de acord cu ea, fapt pe care ținu să îl precizeze:

– Convingerile mele mi-au fost de mare ajutor.

– Nu am vrut să sugerez că ar fi greșite, ci numai că v-am putea oferi noi posibilități.

După această noapte, ea nu va mai avea prea mare nevoie de Biserica Catolică. Va permite accesul unui număr limitat de

contacte în cadrul Federației, suficient cât să-i destabilizeze pe musulmanii radicali, dar niciodată nu avea să îngăduie unei organizații capabile să adune toate lucrurile pe care le vedea acum în jur să pună un picior ferm pe teritoriul ei. Făcu un semn către marele altar, aflat în spatele unei tăblii de lemn multicolor care aducea suspect de mult cu un iconostas. Se auzeau zgomote venind dinspre partea mai îndepărtată, luminată strălucitor.

– Se pregătesc să deschidă sarcofagul. Am luat hotărârea să înapoiem o mână, un braț sau orice altă relicvă importantă care poate fi extrasă cu ușurință.

Zovastina nu se putu abține.

– Nu vă dați seama cât e de ridicolă toată chestia asta? Întrebă ea.

– Dacă așa le facem pe plac egiptenilor, de ce ne-ar dura capul? spuse Michener ridicând din umeri.

– Dar cum rămâne cu sacralitatea celui mort? Religia ta o predică în mod constant. Și totuși, nu pare să fie nimic rău în a deranja mormântul unui om și în a tăia bucăți din rămășițele sale pentru a le trimite în altă parte.

– E un lucru regretabil, dar necesar.

Disprețuia inocența lui afabilă.

– Asta îmi place la biserica *voastră*. E flexibilă atunci când este *necesar*!

Se uită împrejur la naosul pustiu, majoritatea capelilor, altarelor și nișelor fiind ascunse de umbrele adânci. Cele două gărzi de corp stăteau la numai câțiva metri depărtare. Examină podeaua de marmură, fiecare porțiune a acesteia fiind la fel de desăvârșită ca și mozaicul de pe pereți. O mulțime de motive geometrice, animale și florale, alături de inconfundabilele

ondulații – cu intenția, spuneau unii, de a imita marea, dar mai probabil erau efectele unei fundații slabe.

Se gândi la cuvintele lui Ptolemeu: „Iar tu, rătăcitorule, ascultă vorbele mele, căci vocea mea nepieritoare, deși îndepărtată, îți umple urechile. Îndreaptă-ți corabia spre capitala clădită de-al lui Alexandru tată, unde înțelepții stau de veghe“.

Cu toate că Ptolemeu se considera, cu siguranță, foarte isteț și iscusit, timpul deslușise acea parte a ghicitorii. Nectanebo conducea Egiptul, ca faraon, în timpul epocii lui Alexandru cel Mare. Pe vremea când Alexandru era adolescent, Nectanebo fusese trimis în exil de către invadatorii perși. Egiptenii acelor timpuri credeau cu tărie că într-o zi Nectanebo se va întoarce și îi va alunga pe perși. Și, după aproape zece ani de la înfrângerea lui, această idee se dovedise mai mult sau mai puțin adevărată în momentul în care venise Alexandru, iar perșii se predaseră curând și plecaseră. Ca să-l slăvească pe eliberatorul lor și să-i facă prezența și mai încântătoare, egiptenii istoriseau despre cum, în anii de început ai domniei sale, Nectanebo călătorise în Macedonia, deghizat în magician, și se împreunase cu Olimpia, mama lui Alexandru, ceea ce l-ar fi făcut pe Nectanebo tatăl lui Alexandru, nicidecum pe Filip. Povestea reprezenta o absurditate de la un capăt la altul, însă era suficient de răspândită ca, după cinci sute de ani, să își facă loc în *Epopeea alexandrină*, o lucrare fantezistă de ficțiune istorică pe care, după cum aflase Zovastina, mulți istorici o citau în mod eronat ca pe o autoritate în domeniu. Istoria consemna faptul că, în timpul domniei sale ca ultim faraon al Egiptului, Nectanebo stabilise capitala la Memphis, ceea ce lămurea cuvintele: „Îndreaptă-ți corabia spre capitala clădită de-al lui

Alexandru tată“. Următoarea parte, „unde înțelepții stau de veghe“, întărea această concluzie.

La templul lui Nectanebo, în Memphis, fuseseră așezate în semicerc un număr de unsprezece statui cioplite în calcar care înfățișau înțelepți și poeți greci. Homer, pe care Alexandru îl adora, ocupa poziția centrală. Platon, care îi fusese maestru lui Aristotel, precum și Aristotel însuși, cel care îi predase lui Alexandru, erau și ei prezenți, alături de alți greci renumiți cu care Alexandru avusese strânse legături. Numai fragmente ale acestor sculpturi se păstrasera, dar era de ajuns pentru a se ști că ele existaseră odinioară.

Ptolemeu înmormântase în templul lui Nectanebo trupul despre care credea că îi aparținea lui Alexandru. Acolo rămăsese corpul până după moartea lui Ptolemeu, când fiul acestuia îl mutase la nord de Alexandria. „Îndreaptă-ți corabia spre capitala clădită de-al lui Alexandru tată, unde înțelepții stau de veghe.“ Du-te la sud de Memphis și de templul lui Nectanebo. Se gândi la următorul rând al ghicitorii: „Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur“. După care zâmbi.

TORCELLO

Viktor se lipi cu burta de trepte, ridicând un braț ca să-și ferească fața de căldura copleșitoare care năvălea prin ușa de la parter. Țestoasa reacționase la temperaturile în continuă creștere, dezintegrându-se automat, făcând ceea ce fusese proiectată să facă. Nu era chip ca Rafael să fi supraviețuit. Temperaturile inițiale ale focului grecesc erau enorme, suficient de mari încât să înmoaie metalul și să ardă piatra, însă al doilea val de căldură era și mai puternic. Carnea umană nu putea rezista la așa ceva. Cât despre ce ar fi trebuit să se întâmple cu bărbatul din Copenhaga, dovadă stătea Rafael, care acum se transforma în cenușă.

Se întoarse și privi în spate. Flăcările ardeau cu furie la trei metri de el. Căldura devenea de nesuportat. Se năpusti către etaj.

Vechea clădire fusese construită într-o perioadă în care tavanul primului nivel dubla podeaua celui de-al doilea. Tavanul parterului era cuprins în totalitate de flăcări la momentul acela. Unul dintre motivele pentru care țestoasa era proiectată să explodeze era să forțeze înaintarea pârlolului. Trosniturile și

gemetele lemnului care se auzeau dinspre pardoseala de la etaj confirmau iuțea cu care se extindea dezastrul. Greutatea celor trei vitrine și a celorlalte expodate voluminoase nu-i venea deloc în ajutor. Deși al doilea nivel încă nu luase foc, își dădu seama că ar fi fost nebunie curată să traverseze podeaua. Din fericire, casa scării în capul căreia stătea fusese cioplită din piatră.

La câțiva metri distanță erau încastrate în peretele de la etaj niște ferestre duble care dădeau înspre piațetă. Se hotărî să riște și pășind ușor, se sprijini de zid și aruncă o privire dedesubt, prin geamuri.

Cassiopeia văzu chipul apărând la fereastră. Imediat, lăsă arcul din mână, scoase pistolul și trase două focuri.

Viktor sări înapoi pe trepte, în timp ce fereastra se făcea țândări. Își luă pistolul și se pregăti să tragă la rândul său. Văzuse îndeajuns cât să-și dea seama că atacatorul său era o femeie, fapt evident după forma siluetei ei. Femeia avusese un arc în mână, însă înlocuise rapid acea armă cu un pistol.

Dar, înainte să poată profita de avantajul pe care-l oferea poziția mai înaltă, o săgeată aprinsă trecu prin grilajul din fier forjat, pătrunzând prin cadrul ferestrei sparte și înfigându-se în peretele din partea cealaltă a încăperii. Din fericire, nici o testoașă nu îmbibase lucrurile de aici. Numai cele două pachete pe care le lăsase el mai devreme reprezentau potențiale probleme; unul era pe podea, celălalt înăuntrul vitrinei pe care o prădaseră. Trebuia să facă rapid ceva. Așa că luă exemplul de la atacatorul său și trase un glonț în ferestrele duble care se deschideau spre spatele clădirii.

Cassiopeia auzi voci în stânga ei, unde se găseau restaurantul și pensiunea. Împușcăturile atrăseseră cu siguranță

atenția oaspeților de la pensiune. Zări niște siluete întunecate înaintând pe cărarea care venea dinspre sat și își abandonă iute poziția din piațetă, retrăgându-se înspre porticul bazilicii. Trăsese ultima săgeată incendiară, sperând că se va aprinde și etajul. În strălucirea focului recunoscuse fără tăgadă figura lui Viktor atunci când apăruse la fereastră.

Începură să apară oameni. Unul ținea un telefon mobil la ureche. Pe insulă nu era nici un polițist, ceea ce ar fi trebuit să-i mai acorde ceva timp, și se îndoia că Viktor ar fi cerut ajutorul vreunuia dintre spectatori. Ar fi fost prea multe întrebări cu privire la cadavrul de la parter. Cassiopeia se hotărî să plece.

Viktor privi înspre pachetul cu foc grecesc așezat pe podea. Decise că cel mai bine era să se miște rapid, așa că pași ușor, înșfăcă punga și se îndreptă spre fereastra în care tocmai trăsese. Plăcile de lemn ale pardoselii rezistară. Așeză pachetul în exterior, peste barele de fier forjat curbate în forma literei C. Podeaua din centrul camerei scoase un sunet tânguitor.

Își aduse aminte de bârnele transversale de dedesubt, însă acestea deveneau cu siguranță din ce în ce mai slabe cu fiecare secundă care trecea. Făcu alți câțiva pași înspre săgeata înfiptă în perete și o scoase. Cârpele înfășurate în jurul vârfului acesteia încă mai ardeau. Traversă încăperea în grabă către trepte și apoi azvârli săgeata prin cadrul ferestrei. Acesta ateriză deasupra pachetului, flăcările licărind la câțiva centimetri de învelitoarea din plastic. Știa că nu erau necesare decât câteva secunde până când punga avea să se topească. Își căută adăpost în casa scărilor.

Se auzi un şuierat și o nouă pălălaie izbucni cu putere. Viktor aruncă o privire pe după intrarea dinspre casa scărilor și văzu că fierul forjat era în flăcări. Din fericire, cea mai mare parte a intensității focului se manifesta afară. Cadrul ferestrei nu se alăturase incendiului.

O parte din podeaua celui de al doilea nivel al clădirii se prăbuși, antrenând cu sine vitrina în care se găsea celălalt pachet inflamabil. Ultima pungă rămasă se aprinse și ea, iar un nor de căldură se ridică dinspre parter. Museo di Torcello nu avea să mai rămână mult timp în picioare. Se repezi în direcția ferestrei. Se agăță de galeria de deasupra cadrului și, ținându-se bine, cu trupul încordat, își puse toată forța în picioare și lovi puternic barele în flăcări. Acestea nu se clintiră.

Își mai luă o dată avânt și lovi din nou cu picioarele, adrenalina sporind puterea fiecărei izbituri, pe măsură ce căldura începea să-i afecteze respirația. Barele începură să cedeze. După alte câteva lovituri de picior, unul dintre colțurile grilajului sări din șuruburile cu care fusese prins de peretele exterior. Încă două izbituri și întregul ansamblu zbură în afară. Auzi cum se prăbușea o bucată și mai mare din podea. O altă vitrină, precum și bucăți dintr-o coloană căzură cu zgomot puternic pe podeaua de la parter, sfârșind ca bucățile dintr-o tocană imensă. Se uită afară prin cadrul fereastei. Până jos erau vreo trei sau patru metri. Flăcările țâșneau în exterior prin ferestrele de la parter. Sări.

Malone menținu cursul bărcii înspre nord-est, gonind spre Torcello cât de repede îi permitea apa învolburată. Zări o lumină la orizont, licărind cu regularitate. Era un incendiu.

TRĂDARE LA VENETIA

Șuvoaie de fum țâșneau spre cer, umezeala din aer dizolvându-le în șuvițe cenușii. Mai aveau până acolo încă vreo zece sau cincisprezece minute.

– Se pare că am întârziat, îi spuse lui Stephanie.

Viktor se ținu în partea din spate a muzeului. Auzea strigăte și voci agitate de dincolo de gardul viu care despărțea curtea muzeului de grădina și livada ce se întindeau de acolo până la canal, unde îl aștepta barca. Își croi drum prin gardul viu și pătrunse în grădină. Din fericire, primăvara fiind timpurie, nu era prea multă vegetație. Reuși să găsească o cărare și se îndreptă direct înspre docul din beton. Ajuns acolo, sări în barcă.

Desfăcu funia de amarare și împinse cu brațul în peretele de beton, îndepărtându-se astfel de doc. Nu-l văzuse și nu-l urmărise nimeni. Barca pluti pe canalul asemănător unui râu, iar curentul o duse dincolo de bazilică și de locul unde fusese muzeul, înapoi înspre intrarea de la nordul lagunei. Așteptă până când se găsi la o distanță apreciabilă de doc, și abia după aceea porni motorul. Ținându-l turat la minimum, întoarse barca, navigând încet, fără lumini.

Malurile se găseau la cel puțin cincizeci de metri depărtare pe ambele părți, fiind în principal zone mâltoase, ape puțin adânci și stufăriș. Se uită la ceas: era ora 23.20.

Când ajunse la gura canalului ambală motoarele și manevră, ieșind în apele deschise, învolburate. Aprinse farurile și luminile de poziție, și stabili un curs care ocolea Torcello, îndreptându-se către canalul principal ce ducea spre Veneția și San Marco. Auzi un zgomot și se întoarse. Din cabina de la pupa ieși o femeie. În mână ținea un pistol.

SAMARKAND

ORA 2.30

Vincenti își trase scaunul mai aproape de masă, în vreme ce ospătarul îi așeza în față farfuriile cu mâncare. Cele mai multe dintre hotelurile orașului erau niște cavouri mohorâte, în care fie nu funcționa nimic ca lumea, fie prea puține. Intercontinentalul era altfel, oferind servicii de cinci stele la standarde europene de calitate, care se îmbinau cu ospitalitatea asiatică, după cum spuneau reclamele stabilimentului. După lungul zbor dinspre Italia i se făcuse foame, așa că dăduse comandă să se aducă mâncare în cameră, atât pentru el, cât și pentru oaspetele său.

– Spune-i lui Ormand, îi zise el ospătarului, că nu-mi place faptul că a avut nevoie de treizeci de minute ca să pregătească aceste aperitive, cu atât mai mult cu cât am sunat înainte. Sau, și mai bine, zi-i lui Ormand să urce aici după ce terminăm de mâncat, și o să-i spun chiar eu.

Ospătarul dădu din cap în semn de încuviințare și se retrase.

Arthur Benoit, care stătea de partea cealaltă a mesei, își întinse pe genunchi un șervet de pânză.

– Chiar trebuia să fii atât de dur cu el?

– E hotelul tău. De ce nu l-ai luat tu la rost?

– Pentru că pe mine nu m-a deranjat. Au pregătit mâncarea cât de repede au putut.

Pe Vincenti îl durea în cot de sensibilitatea angajaților. Se întâmplau tot felul de porcării pe lumea asta, iar el era iritat de așteptare. O’Conner plecase înainte, ca să se asigure că totul era pregătit. El se hotărâse să mănânce, să se odihnească puțin și să încheie câteva afaceri în timpul unei cine trecute de miezul nopții.

– Presupun, spuse Benoit apucând furculița, că nu m-ai invitat la masă numai pentru că îți face plăcere compania mea. Hai să nu o mai dăm după cireș, Enrico! Ce vrei?

El începu să mănânce.

– Am nevoie de bani, Arthur, îi răspunse. Sau, mai bine zis, Philogen Pharmaceutique are nevoie de bani.

Benoit așeză furculița pe masă și sorbi din vin.

– Înainte ca asta să-mi cadă greu la stomac, de cât ai nevoie?

– Un miliard de euro. Poate un miliard și jumătate.

– Numai atât?

Zâmbi la auzul sarcasmului acestuia. Benoit făcuse avere prin intermediul băncilor din Europa și din Asia, pe care încă le mai controla. Era multimiliardar și un membru cu state vechi al Ligii Venețiene. Hotelurile reprezentau o pasiune a sa și construisese de curând Intercontinentalul ca să asigure servicii satisfăcătoare pentru aflulul de membri ai Ligii și pentru alți eventuali călători de lux. De asemenea, se strămutase în Federație, fiind unul dintre primii membri ai Ligii care făcuse acest lucru. De-a lungul anilor, Benoit asigurase de câteva ori banii

necesari pentru a finanța ascensiunea spectaculoasă a companiei Philogen.

– Presupun că vrei un împrumut cu dobândă sub cea a pieței internaționale.

– Asta era ideea, spuse Vincenti și îndesă în gură o furculiță plină cu carne de fazan umplut, savurând aroma.

– Cu cât mai puțin?

Sesiză scepticismul lui Benoit.

– Cu două puncte, răspunse Vincenti.

– De ce să nu ți-i dau de pomană?

– Arthur, am împrumutat milioane de la tine, și fiecare bănuț a fost înapoiat la timp, cu dobândă. Așa că, da, mă aștept la un tratament preferențial.

– În prezent, după cum înțeleg eu, ai niște împrumuturi remarcabile la băncile mele. De-a dreptul impresionante!

– Fiecare din ele este la zi.

După expresia feței, își dădu seama că bancherul știa că era adevărat.

– Care ar fi beneficiul unei asemenea înțelegeri?

Ei, așa mai mergea!

– Câți deții din capitalul Philogen? întrebă Vincenti.

– O sută de mii de acțiuni. Cumpărate la recomandarea ta.

Vincenti mai luă o bucată din fazanul aburind.

– Ai verificat cotația de ieri?

– Niciodată nu mă obosesc să fac asta.

– Șaizeci și unu și un sfert, în creștere cu o jumătate de punct. Chiar este o investiție solidă. Săptămâna trecută, eu însumi am cumpărat aproape cinci sute de mii de acțiuni, spuse el, apoi învârti bucata de fazan prin umplutura de mozzarella afumată. În secret, desigur!

Pe chipul lui Benoit se putea citi că înțelesese mesajul.

– Ceva mare?

Colegul său membru al Ligii poate că ridica hoteluri din amuzament, dar încă îi plăcea să facă bani. Așa că Vincenti clătină din cap și făcu pe supăratul:

– Haide, Arthur, regulamentele contractuale interne îmi interzic să dau asemenea informații! Mi-e rușine până și de faptul că ai putut întreba așa ceva!

Benoit zâmbi la replica asta.

– Aici nu există regulamente contractuale interne. Îți amintesc faptul că noi scriem legile. Așa că spune-mi ce ai de gând!

– Treaba asta n-o să se întâmple, spuse Vincenti și se cramponă cu încăpățănare de refuzul său, așteptând să vadă dacă lăcomia va avea, ca de obicei, câștig de cauză asupra bunului-simț.

– Și când îți trebuie acel miliard... sau miliard și jumătate?

Înghiți o nouă îmbucătură, clătind-o cu o gură de vin.

– În șaizeci de zile, cel târziu.

Benoit păru să cântărească cererea.

– Și pe ce durată va fi împrumutul? Presupunând, desigur, că ar fi posibil.

– Douăzeci și patru de luni.

– Un miliard de dolari, cu dobândă, rambursabil în doi ani?

Nu răspunse. Continuă să mestece, lăsând cuvintele să-și facă efectul scontat.

– După cum spuneam, corporația ta e înglodată în datorii. Acest împrumut nu va fi văzut cu ochi buni de comitetele mele de aprobare.

În cele din urmă, Vincenti spuse ceea ce voia celălalt să audă:

- Tu vei fi succesorul meu în Consiliul celor Zece.

Pe figura lui Benoit se așternu o expresie de surprindere.

- Cum poți să știi asta? E o alegere aleatorie din cadrul membrilor.

- O să ajungi să înveți, Arthur, că nimic nu este aleatoriu. Vremea mea se apropie de sfârșit. Cei doi ani ai tăi vor începe în curând.

Știa că Benoit voia cu disperare să fie în Consiliu. Iar el avea nevoie de prieteni acolo. Prieteni care să-i fie îndatorăți. Până acum, patru dintre cei cinci membri cărora nu le expira mandatul îi erau prieteni. Acum, tocmai își cum-părase încă unul.

- În regulă, spuse Benoit. Însă îmi trebuie câteva zile ca să împart riscul între mai multe dintre băncile mele.

Vincenti zâmbi și continuă să mestece.

- Bineînțeles. Dar crede-mă pe cuvânt, Arthur, nu uita să-ți suni brokerul!

Zovastina aruncă o privire la ceasul ei Louis Vuitton, un cadou de la ministrul de externe suedez din timpul unei vizite de stat care avusese loc cu câțiva ani în urmă. Era un bărbat fermecător care chiar flirtase cu ea. Îi întorsese și ea atenția, deși prea puține din calitățile diplomatului avuseseră darul să o stimuleze. Același lucru era adevărat și în ce-l privea pe nunțiul papal Colin Michener, care părea să savureze faptul de a o scoate din sărite. În ultimele câteva minute ea și monseniorul se plimbaseră prin naosul bazilicii – așteptând, presupunea ea, să se termine pregătirile de la altar.

– Ce v-a determinat să lucrați pentru papă? Întrebă ea. Cândva ați fost secretarul papal al ultimului papă, iar acum sunteți un biet nunțiu.

– Sfântului Părinte îi place să mă cheme pentru proiecte speciale.

– Cum aș fi eu?

Acesta încuviință cu o mișcare a capului.

– Sunteți cu adevărat specială.

– Din ce motiv?

– Sunteți șef de stat. Pentru ce altceva?

Bărbatul acesta era bun, la fel ca diplomatul suedez cu ceasul lui franțuzesc, cu mintea iute și priceput la folosirea cuvintelor, însă nu prea găsea răspunsurile cele mai potrivite.

Zovastina arată spre unul dintre stâlpii masivi din marmură, cu pedestalul înconjurat de o bancă de piatră protejată de o frânghie, pentru a împiedica lumea să se așeze.

– Ce sunt petele acelea negre? întrebă ea. După cum observase, erau pe toate coloanele.

– Am întrebat și eu asta cândva, răspunse Michener. Secole de-a rândul, credincioșii s-au așezat pe bănci, sprijinindu-și capetele de marmură. Grăsimea din păr a fost absorbită de piatră. Închipuți-vă de câte milioane de capete a fost nevoie ca să lase asemenea urme!

Invidia Occidentul pentru asemenea nuanțe istorice. Din nefericire, ținutul ei de baștină fusese chinuit de invadatori, care se străduiseră cu toții să elimine vestigiile acelor care veniseră înaintea lor. Mai întâi perșii, apoi grecii, mongolii, turcii și, în cele din urmă, cei mai răi dintre toți, rușii. Ici-colo mai rămăsese câte o clădire, însă nici una nu era pe potriva acestui edificiu aurit.

Stăteau în stânga altarului principal, în fața iconostasului, cele două gărzi de corp aflându-se la o aruncătură de băț. Michener arată înspre podeaua mozaică.

– Vedeți inima săpată în piatră?

Da, o vedea. Micuță, neieșind cu nimic în evidență, încercând să nu facă notă discordantă cu desenele exuberante care se învâртеbeau împrejurul ei.

– Nimeni nu știa ce anume era. După care, cam acum cincizeci de ani, în timpul unei lucrări de restaurare a podelei, piatra a fost ridicată și sub ea s-a descoperit o lădiță care conținea o inimă umană mumificată. Aparținuse dogelui Francesco Erizzo, care a murit în 1646. Mi s-a spus că trupul său odihnește în Biserica San Martino, însă lăsase prin

testament ca ființa lui cea mai lăuntrică să fie îngropată aproape de sfântul patron al venețienilor. Michener arată înspre altar și rosti: Sfântul Marcu.

– Știți despre „ființa cea mai lăuntrică“?

– Inima omului? Cine nu știe? Cei din Antichitate considerau inima ca fiind sălașul înțelepciunii, al inteligenței, însăși esența persoanei.

„Și exact din aceleași motive, se gândi ea, folosise Ptolemeu această descriere: «Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur».”

– Haideți să vă mai arăt ceva, spuse Michener.

Traversară prin fața catapetesmei bogat decorate cu pătrate, romburi și ornamente cvadrilobate, modelate în marmură colorată. În spatele peretelui despărțitor se aflau mai mulți bărbați în genunchi, trebăluind dedesubtul mesei altarului, unde se găsea un sarcofag din piatră scaldat în lumină. Tocmai era îndepărtat un grilaj din fier de aproximativ doi metri lungime și un metru înălțime, care-i proteja partea frontală.

Michener îi remarcă interesul și se opri în loc.

– În 1835, în masa altarului a fost săpat un spațiu impunător, special pentru sfânt. Se odihnește chiar acolo. În noaptea aceasta sarcofagul va fi deschis pentru prima oară de atunci. Nunțiul își privi ceasul. E aproape ora unu noaptea. În scurt timp ne vom putea alătura și noi.

Zovastina îl urmă apoi pe enervantul personaj până în cealaltă parte a bazilicii, până în transeptul sudic¹, cufundat în semiîntuneric. Michener se opri înaintea unei alte coloane gigantice din marmură.

¹ Naos transversal care taie în unghi drept naosul principal al unei biserici, alcătuind cu acesta un plan în formă de cruce. (n.tr.)

– Bazilica a fost distrusă într-un incendiu în anul 976, spuse el. Pe urmă a fost reconstruită în 1094, când i s-a atribuit și hramul. După cum ați amintit și când am fost în Samarkand, în timpul acestor o sută optsprezece ani nu s-a mai știut nimic despre locul în care s-ar fi aflat corpul Sfântului Marcu. Apoi, în timpul unei slujbe dedicate noii bazilici, la 26 iunie 1094, un zgomot de sfărâmătură a venit dinspre coloana aceasta. La început a căzut o bucată de piatră. Pe urmă s-a cutremurat. Mai întâi a apărut o mână, un braț, apoi întreg trupul sfânt a ieșit la lumină. Preoții și mulțimea s-au îngrămădit acolo, chiar și dogele, iar pe urmă s-a răspândit convingerea că, odată cu reparația Sfântului Marcu, totul avea să fie bine din nou în întreaga lume.

Zovastina era mai degrabă amuzată decât impresionată.

– Am mai auzit povestea asta. E uimitor cum a reapărut corpul dintr-odată, taman când biserica cea nouă și dogele aveau atâta nevoie de sprijinul politic și financiar al venețienilor. Sfântul lor protector a apărut printr-o minune. Ce mai spectacol trebuie să fi fost! Îmi închipui că dogele – sau vreun ministru mai deștept – a regizat întreaga scenă. O cascatorie politică strălucită. Uite că se mai discută despre asta și după nouă sute de ani!

– Atât de puțină credință, rosti Michener, clătînând din cap amuzat.

– Mă concentrez asupra a ceea ce este real.

– Precum Alexandru cel Mare, așezat în mormântul acela? zise el, indicându-l cu degetul.

Lipsa lui de credință o deranja.

– Și de unde știți că nu este el? Biserica nu are nici o idee al cui trup l-au furat neguțătorii aceia venețieni din Alexandria, cu mai bine de o mie de ani în urmă.

– Spuneți-mi, doamnă ministru, ce vă face pe *dumneavoastră* să fiți atât de sigură?

Ea examinează cu privirea coloana de marmură care susținea mărșul tavan de deasupra și nu se putu abține să nu o atingă, întrebându-se dacă povestea cu sfântul trup care ieșise din ea era sau nu adevărată. Îi plăceau asemenea povești. Așa că îi istorisi nunțiului una pe care o știa ea.

Eumenes se confrunta cu o sarcină foarte grea. Ca secretar personal al lui Alexandru, intra în atribuțiile sale să se asigure că regele avea să fie înmormântat lângă Hephaestion. Trei luni se scurseseră de la moartea regelui, iar corpul său mumificat încă mai odihnea în palat. Cei mai mulți dintre ceilalți Însoțitori ai săi părăsiseră demult Babilonul, aventurându-se să preia controlul asupra părții lor din imperiu. Găsirea unui corp potrivit pentru a-l înlocui se dovedise o provocare, însă un bărbat de talia, statura și vârsta lui Alexandru fusese descoperit într-un sat, nu departe de marginea orașului. Eumenes l-a otrăvit pe bărbat, iar unul dintre îmbălsămătorii egipteni, care rămăsese numai după ce-i fusese promisă o plată considerabilă, l-a mumificat pe impostor. După aceea egipteanul a părăsit orașul, însă unul dintre complicii lui Eumenes l-a ucis. Schimbul de corpuri s-a petrecut în timpul unei furtuni de vară care se abătuse asupra orașului cu ploi puternice. Imediat ce a fost înfășurat în giulgiul aurit, îmbrăcat în veșminte aurite, cu coroana pe cap, nimeni nu a mai putut deosebi cele două corpuri. Eumenes l-a ținut apoi

pe Alexandru ascuns timp de câteva luni, până ce cortegiul funerar a părăsit Babilonul, îndreptându-se cu impostorul spre Grecia. Orașul a căzut după aceea într-o letargie din care nu și-a mai revenit niciodată. Eumenes și cele două ajutoare ale sale au reușit să plece fără incidente, îndreptându-se cu trupul lui Alexandru spre nord, aducând la îndeplinire ultima dorință a regelui.

– Deci corpul care se află aici s-ar putea nici să nu fie al lui Alexandru, de fapt? întrebă Michener.

– Nu-mi amintesc să vă fi promis o explicație.

– Nu, doamnă ministru, rosti el zâmbind. N-ați promis. Dați-mi însă voie să spun că m-ați delectat cu istorisirea dumneavoastră.

– Este la fel de deconectantă ca și fabula dumneavoastră despre coloană.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Probabil sunt la același nivel de credibilitate.

Numai că ea nu împărtășea acel punct de vedere. Povestea ei își avea originea dintr-un manuscris molecular descoperit prin analiza cu raze X, imagini care zăcuseră acolo secole întregi, ascunse ochiului uman. Numai tehnologia modernă reușise să le scoată la iveală. Povestea ei nu era o ficțiune. Alexandru cel Mare nu fusese niciodată înmormântat în Egipt. Fusese dus undeva, în altă parte, într-un loc pe care îl descoperise în cele din urmă Ptolemeu, primul faraon grec. Într-un loc la care avea să o conducă mumia din mormântul aflat la zece metri distanță de ea.

Un bărbat apără la iconostas și-i spuse lui Michener:

– Am terminat.

TRĂDARE LA VENETIA

Nunțul încuviință, după care făcu un gest prin care o invita pe Zovastina să pornească înainte.

– Se pare, doamnă ministru, că a sosit vremea să vedem a cui fabulă este cea adevărată.

Viktor o privi pe femeia care urca treptele înspre puntea centrală a bărcii, ținând arma îndreptată spre el.

– Ce zici de incendiu, ți-a plăcut? Întrebă ea.

Aduse maneta de accelerație în punctul mort și înaintă spre femeie.

– Tâmpita dracului! Îți arăt eu...

– Haide! Chiar te rog, spuse ea ridicând pistolul.

Ochii care îl țintuiau erau plini de ură.

– Omori cu ușurință, îi spuse el.

– Ca și tine.

– Și pe cine am omorât eu?

– Poate că tu ai fost făptașul. Sau poate altcineva din Batalionul vostru Sacru. Acum două luni. În Samarkand. Ely Lund. Casa lui a ars din temelii, mulțumită focului tău grecesc.

El își aduse aminte de misiunea aceea. Una de care se ocupase personal, din ordinul Zovastinei.

– Ești femeia din Copenhaga. Te-am văzut la muzeu, pe urmă la casa aia.

– Când ai încercat să ne ucizi.

– S-ar părea că tu și prietenii tăi v-ați dorit respectiva provocare.

– Ce știi despre moartea lui Ely? Ești conducătorul Batalionului Sacru al Zovastinei.

– De unde știi tu asta? Întrebă Viktor, dar pe urmă își dădu seama. Moneda pe care am examinat-o în casa aia. Ampretele.

– Ești băiat deștept!

Mintea ei părea frământată de o convingere dureroasă, așa că Viktor hotărî să-i întărească și mai mult focul emoțiilor.

– Ely a fost ucis, îi spuse el.

– Tu ai făcut-o?

Viktor băgă de seamă arcul care îi atârna pe umăr și tolba cu săgeți închisă cu fermoar. Femeia demonstrase deja că putea acționa cu sânge rece atunci când zăvorâse ușile muzeului și se folosise de săgeți ca să dea foc clădirii. Așa că se hotărî să nu forțeze prea mult lucrurile.

– Eram acolo.

– De ce a vrut Zovastina să îl omoare?

Barca fu legănată de valuri nevăzute și el își dădu seama că erau purtați de vânt. Singura lumină provenea de la strălucirea slabă a panoului de bord.

– Tu, prietenii tăi, bărbatul ăla, Ely, toți sunteți implicați în lucruri care nu vă privesc și nu ar trebui să vă preocupe.

– Eu aș spune că tu ești cel care ar trebui să fie preocupat de soarta sa. Am venit să vă omor pe amândoi. Unul s-a dus. A mai rămas unul.

– Și ce ai de câștigat?

– Plăcerea de a te vedea cum mori, spuse ea, apoi ținti și trase.

Malone aduse maneta de accelerație în punctul mort.

– Ai auzit?

Și Stephanie era în alertă.

– A sunat ca un foc de armă. Prin apropiere.

El scoase capul în afara parbrizului și observă că focul de la Torcello, cam la un kilometru și jumătate depărtare, ardea

cu forță sporită. Ceața se ridicase; se părea că aici vremea varia în valuri care se succedau rapid, vizibilitatea fiind acum rezonabilă. La distanță, luminile bărcilor se încrucișau în toate direcțiile.

Își ciuli urechile, încercând să surprindă vreun sunet. Nimic. Ambală motoarele.

Cassiopeia ochise înspre cabină, glonțul trecând la câțiva centimetri de piciorul lui Viktor.

- Ely n-a făcut niciodată rău nimănui. De ce a trebuit să-l omoare Zovastina? Continua să țină arma îndreptată spre el. Spune-mi! De ce?

Rosti sacadat ultimele cuvinte, printre dinții încleștați, mai degrabă ca o jeluire decât ca un acces de mânie.

- Zovastina este o femeie care are o anumită misiune. Ely al tău îi stătea în cale.

- Era istoric. Cum ar fi putut reprezenta o amenințare? Întrebă ea.

Se ura pentru faptul că vorbea despre el la trecut.

Apa clipea lovind coca joasă a bărcii, iar vântul continua să lovească vasul cu putere.

- Ai fi surprinsă să afli cât de ușor omoară ea oamenii.

Faptul că el evita să răspundă la întrebări sporea furia Cassiopeiei.

- Apucă volanul ăla, îi spuse ea, supraveghindu-l din partea cealaltă a timonei. O să pornim încetîșor și frumușel.

- Încotro?

- San Marco.

Viktor se întoarse și apăsă pe accelerație, după care răsuci brusc barca spre stînga, făcând puntea să se clatine sub picioarele ei. În momentul de surpriză în care dorința ei de a-și

menține echilibrul birui dorința de a trage, el se repezi în direcția ei.

Viktor știa că trebuia să o omoare pe femeie. Ea reprezenta un eșec din mai multe puncte de vedere, suficient ca Zovastina să-și piardă toată încrederea pe care o avea în el, dacă ar fi descoperit situația. Ca să nu mai vorbim de ceea ce pățise Rafael.

Cu mâna stângă se apucă de marginea de sus a ușii cabinei din spate și se folosi de panoul de lemn ca să-și ia avânt și să-și lanseze corpul peste puntea care se balansa, izbind cu ghetele în brațele femeii. Ea pară lovitura și căzu în față.

Cabina de comandă avea vreo doi metri pătrați. Două deschizături, de o parte și de cealaltă, asigurau ieșirea din barcă. Motoarele gemeau turate în timp ce barca, fără de pilot, se lupta cu valurile. Stropi grei de apă izbeau parbrizul. Femeia încă ținea pistolul în mână, însă avea probleme în a-și regăsi echilibrul.

El lovi cu putere, nimerind-o cu podul palmei deschise peste falcă. Capul femeii se dădu spre spate și se izbi de ceva. Viktor profită de acest moment de confuzie pentru a întoarce iar volanul și a reduce puterea motoarelor. Era îngrijorat din pricina bancurilor de nisip și a ierburilor agățătoare. Torcello se zărea la stânga lui, muzeul în flăcări luminând în noapte. Barca se răsuci în valurile agitate, iar femeia își duse mâinile la cap. Se hotărî să lase natura să rezolve situația.

Cu o lovitură de picior, o zvârli pe femeie în apa mării.

Zovastina intră în prezbiteriu prin iconostas și admiră magnificul baldachin al bazilicii. Patru coloane de alabastru, fiecare împodobită cu basoreliefuri sofisticate, susțineau un bloc masiv din marmură verde, sculptat în bolți care se intersectau între ele. Mai în spate, încadrat de baldachin, strălucea faimosul Pala d'Oro, peretele altarului bogat împodobit cu aur, pietre prețioase și email.

Privi dedesubtul altarului, cele două părți distincte ale sarcofagului din piatră. Partea superioară, de formă neregulată, era mai degrabă o lespede, piatra inferioară fiind șlefuită în chip de dreptunghi, pe care fuseseră săpate cu dalta cuvintele „CORPVS DIVI MARCI EVANGELISTAE”. Latina sumară pe care o știa era suficientă pentru a face o traducere brută. Corpul divinului Sfânt Marcu. Două inele grele din fier ieșeau în afară prin partea superioară, ele constituind metoda prin care fuseseră coborâte inițial cele două pietre masive în poziția lor actuală. În momentul acela, două bare groase de fier treceau prin cele două inele, fiind prinse în șuruburi la capete de patru cricuri hidraulice.

– Aceasta este o adevărată provocare, spuse Michener. Nu este mult spațiu sub altar. Desigur, cu utilaj greu am putea pătrunde cu ușurință, însă nu avem nici timp, nici suficientă intimitate pentru a face acest lucru.

Ea se uită la oamenii care pregăteau cricurile.

– Sunt preoți?

– Transferați aici, spuse el, încuviințând din cap. Ne-am gândit că este mai bine să păstrăm cheștiunea în sânul Bisericii.

– Știți ce se află înăuntru? întrebă ea.

– Ceea ce vreți să întrebați de fapt este dacă rămășițele sunt sau nu mumificate. Michener ridică din umeri. Au trecut mai bine de o sută șaptezeci de ani de când mormântul a fost deschis. Nimeni nu știe cu adevărat ce se află înăuntru.

O scotea din sărite înfumurarea lui. Ptolemeu profitase de schimbul făcut de Eumenes și folosise ceea ce lumea considera a fi trupul lui Alexandru la întregul său potențial politic. Zovastina nu avea de unde să știe dacă ceea ce urma să vadă îi va furniza vreun răspuns, însă era imperios necesar să afle.

Michener îi făcu semn unuia dintre preoți, și cricurile hidraulice fură puse în mișcare. Inelele de fier de deasupra mormântului se întinseră la verticală, iar apoi, chinuitor de încet, milimetru cu milimetru, cricurile ridicară masivul capac.

– Sunt mecanisme puternice, spuse Michener. Mici, dar pot ridica o casă de la fundație.

Capacul era acum înălțat cu doi centimetri, însă interiorul sarcofagului se afla tot în umbră. Zovastina privi deasupra baldachinului, unde, în cupola semicirculară a absidei luminată din plin, se găsea un mozaic aurit al lui Hristos.

Cei patru bărbați opriră cricurile. Capacul sarcofagului atârna suspendat cam la patru centimetri deasupra pietrei de la bază, iar barele de fier se găseau la același nivel cu partea inferioară a altarului. Mai sus nu puteau urca. Michener îi făcu semn Zovastinei să se retragă împreună înspre iconostas, la distanță de altar, unde rosti în șoaptă:

- Sfântul Părinte încearcă să împace rugămintea dumneavoastră cu speranța că îi veți răspunde la fel. Dar haideți să o spunem pe cea dreaptă. Dumneavoastră nu aveți de gând să vă onorați promisiunea.

- Nu sunt obișnuită să fiu insultată.

- Iar Sfântul Părinte nu este obișnuit să fie mințit.

Diplomatul părea să se fi scuturat de toată prefăcătoria de până atunci.

- Vi se va acorda accesul în Federație, după cum v-am asigurat!

- Vrem mai mult.

Abia acum înțelese ea stratagema. Nunțiul papal așteptase până când fusese îndepărtat capacul pentru a acționa. Se ura că trebuia să facă asta, dar, din pricina lui Karyn, a lui Alexandru cel Mare și a celor care poate că așteptau acolo, undeva, pentru a fi găsite, Zovastina nu avea de ales.

- Ce doriți?

El vârî mâna sub jachetă și scoase un teanc de hârtii împăturite.

- Am pregătit un concordat între Federație și Biserică. Conține asigurări scrise că ni se va permite accesul. Cât despre cererea dumneavoastră de ieri, ne-am rezervat dreptul de a aproba construcția oricărei biserici pe teritoriul Federației.

Ea despături foile și văzu că textul fusese redactat și în limba kazahă.

- Ne-am gândit că v-ar fi mai ușor dacă ar fi scris în limba dumneavoastră.

- V-ați gândit că ar fi mai ușor să-l răspândiți dacă este scris în limba mea. Semnătura mea ar fi ca o poliță de asigurare. Nu aș mai avea cum să vă refuz în acest caz.

TRĂDARE LA VENETIA

Aruncă o privire peste concordat. Textul detalia un efort cooperativ între Biserica Romană și Federația Asiei Centrale pentru a „promova și încuraja de comun acord exercitarea liberă a religiei prin permisiunea nerestricționată a activității misionarilor“. În paragrafele următoare se stipula că violența împotriva Bisericii nu va fi tolerată, iar vinovații vor fi pedepsiți. Alte prevederi garantau acordarea cu generozitate a vize-lor pentru personalul Bisericii și interzicerea oricărui fel de represalii împotriva persoanelor care se vor converti.

Zovastina se uită lung către altar. Jumătatea inferioară a sarcofagului se găsea tot în umbră. Nici măcar de la zece metri distanță nu putea vedea nimic în interiorul acestuia.

– Ați fi foarte bun în echipa mea, spuse ea.

– Îmi place să slujesc Biserica.

Își privi în treacăt ceasul. Era ora 12.50. Viktor ar fi trebuit să fie deja aici. El nu întârzia niciodată. Era o persoană pe care se putea baza întru totul. Se uită în direcția naosului, înspre zona superioară a atriului vestic, unde numai tavanele aurite erau iluminate. Existau o mulțime de cotloane în care s-ar fi putut ascunde. Se întrebă dacă avea să fie lăsată singură cu adevărat, în momentul în care se va face ora unu și îi vor fi acordate cele treizeci de minute.

– Dacă semnarea concordatului reprezintă o problemă, spuse Michener, poate ar fi mai bine să dăm uitării toată povestea.

Erau exact cuvintele pe care le folosisese ea cu zi înaintea, când îi lansase provocarea. Hotărî să-i accepte condițiile.

– Aveți un stilou?

Malone zări două lumini roșii de poziție cam la jumătate de kilometru depărtare, plutind la întâmplare peste apa întunecată, ca și cum ambarcațiunea nu ar fi fost pilotată.

– Vezi și tu ce e acolo? o întreabă pe Stephanie, indicându-i locul cu mâna.

Aceasta se ridică în picioare, de partea cealaltă a punții de comandă.

– E dincolo de zona marcată a canalului, spuse ea.

Și el se gândise la același lucru. Menținu cursul bărcii, înaintând prin apa involburată. Ajunseră curând în apropierea ambarcațiunii, care plutea în derivă la vreo două sute de metri mai distanță. Fără îndoială, cealaltă barcă, având cam aceeași formă și dimensiune ca a lui, era în apropierea apelor puțin adânci. Apoi, în lucirea difuză a aparaturii de bord, văzu pe cineva plonjând în apă. Mai apăru o siluetă și trei focuri de armă răsunară în noapte.

– Cotton, spuse Stephanie.

– Exact asta făceam.

Învârti volanul spre stânga și se îndreptă direct spre lumini. Cealaltă barcă păru să prindă viață și începu să ambaleze motoarele. Malone făcu un viraj prin apă, iar valurile din siajul său se îndreptară către cealaltă ambarcațiune. Apa lovi bordajul jos al bărcii. Malone era la vreo 15 metri depărtare când

cealaltă ambarcațiune trecu prin dreptul lor. Silueta cufundată în întuneric a pilotului apăru la timonă, iar la capătul brațului putură distinge un pistol îndreptat spre ei.

– Jos! strigă el la Stephanie.

După cum se părea, și ea își dăduse seama de pericol și se aruncase dintr-un salt pe puntea udă. Se lăsă și el în jos, în aceeași clipă în care două gloanțe trecură șuierând pe lângă ei, unul din ele făcând țandări un geam al cabinei de la pupa.

Sări în picioare și reluă controlul asupra volanului. Cealaltă barcă se deplasa cu viteză înspre Venetia. Trebuia să o urmărească, însă acum era îngrijorat în privința persoanei din apă.

– Caută o lanternă, spuse, încetinind și manevrând barca înspre locul în care o zăriseră inițial pe cealaltă.

Stephanie se repezi în cabina din față, iar el o auzi cotrobăind prin compartimente. Reapăru cu o lanternă în mână. Malone schimbă viteza în ralanti. Stephanie examinează apa cu fasciculul luminos al lanternei. El auzi sirene în depărtare și zări trei bărci cu girofarurile pornite, lăsând în urmă țarmul uneia dintre insule, îndreptându-se către Torcello. Era o noapte plină de evenimente pentru poliția italiană.

– Vezi ceva? Întrebă el. Cineva a căzut în apă.

Trebuia să fie atent să nu treacă peste cel din apă, însă avea să fie dificil în noaptea neagră ca smoala.

– Uite-acolo! urlă Stephanie.

El se grăbi să ajungă în partea ei a punții de comandă și văzu o siluetă zbatându-se. Nu-i trebui mai mult de o secundă ca să o recunoască pe Cassiopeia. Înainte să schițeze el vreun gest, Stephanie aruncă lanterna cât colo și sări în apă.

Malone se repezi înapoi la timonă și manevră ambarcațiunea. Se întoarse în cealaltă parte a bărcii exact în momentul în care Stephanie și Cassiopeia se apropiau, înaintând cu greu

prin apă. El se aplecă și o apucă pe Cassiopeia de brațe, scoțând-o din apă. Îi așază trupul inert pe punte. Aceasta își pierduse cunoștința. Avea prinse pe umăr un arc și o tolă cu săgeți. „Cu siguranță aveau o poveste a lor“, se gândi el. O întoarse pe Cassiopeia pe o parte.

– Scuipă toată apa, îi spuse el.

Ea păru să nu-l audă.

– Tușește, îi ceru el, bătând-o pe spate.

Ea începu să scuipe apă, înecându-se la fiecare expirație, însă acum măcar respira.

Stephanie urcă în barcă.

– E buimacă. Dar n-a atins-o nici un glonț.

– Nu-i ușor să ochești pe un asemenea întuneric, și încă de pe o punte care se clatină.

El continua să o lovească ușurel pe spate, și Cassiopeia scuipa și mai multă apă din plămâni. Părea că începuse să-și revină.

– Ești teafără? o întrebă el.

Ochii ei păreau a-și recăpăta capacitatea de focalizare. El cunoștea privirea aceea. Fusesse lovită la cap.

– Cotton? întrebă Cassiopeia.

– Bănuiesc că n-are nici un rost să te întreb de ce ai un arc cu săgeți la tine.

– Fir-ar el să... spuse ea, frecându-și capul.

– Cine era? întrebă Stephanie.

– Stephanie? Dar tu ce cauți aici? Cassiopeia întinse brațul și pipăi hainele ude ale lui Stephanie. Tu m-ai scos afară?

– Îți eram datoare!

Lui Malone nu i se spusese decât unele amănunte dispartate din cele petrecute toamna trecută la Washington, pe vremea când el era sub asediu în Sinai, însă, după câte se părea,

între cele două femei se crease o legătură. Totuși, în acel moment trebuia să afle ceva.

- Câți au murit la Museo di Torcello? întrebă el.

Cassiopeia nu-i răspunse și își duse mâna la spate, căutând ceva anume. Mâna îi reapăru la vedere, ținând un pistol Glock. Scoase apa din el, scuturându-l, și îi șterse țeava. Una dintre marile calități ale pistoalelor Glock, pe care el le cunoștea din proprie experiență, ținea de rezistența lor aproape totală la acțiunea apei.

- Trebuie să o luăm din loc, spuse Cassiopeia, ridicându-se în picioare.

- Tipul ăla din barcă era Viktor? întrebă Malone, de-acum cu iritare în voce.

Însă Cassiopeia își regăsise prezența de spirit, iar el văzu din nou furia sticlind în ochii ei.

- Ți-am spus mai devreme că asta nu te privește pe tine. Nu este bătaia ta!

- Da, sigur... Sunt o mulțime de porcării care se întâmplă aici, iar tu nu ai nici cea mai mică idee în ce te-ai băgat.

- Știu că ticăloșii ăia din Asia l-au omorât pe Ely, la ordinele Irinei Zovastina.

- Cine e Ely? întrebă Stephanie.

- E o poveste lungă, spuse el. Genul ăla de poveste care în prezent ne produce tot felul de probleme.

Cassiopeia continua să își alunge starea de confuzie, scuturând din cap, curățându-și în același timp și pistolul.

- Trebuie să o luăm din loc, repetă ea.

- Ai omorât pe careva? întrebă Malone.

- Pe unul l-am pus la frigare.

- O să regreti mai încolo.

- Mulțumesc pentru consiliere. Hai să mergem!

Malone se hotărî să o mai amâne puțin.

– Încotro se îndrepta Viktor? o întrebă el.

Ea își luă arcul de pe umăr.

– Henrik ți-a trimis chestia aia? puse el o nouă întrebare, amintindu-și de sacul de pânză de la restaurant.

– După cum ți-am zis, Cotton, asta nu este treaba ta.

– Cassiopeia, interveni Stephanie făcând un pas spre ei, nu cunosc nici jumătate din cele ce se întâmplă aici, însă știu destule ca să îmi dau seama că tu nu gândești limpede acum. Așa cum mi-ai spus și tu toamna trecută, folosește-ți capul! Dă-ne voie să te ajutăm! Ce s-a întâmplat?

– Și tu, Stephanie? Ia mai lasă-mă! I-am așteptat pe oamenii ăștia luni la rând. Și, în sfârșit, în noaptea asta i-am avut în cătare. Unuia i-am făcut de petrecanie. Îl vreau și pe celălalt. Și da, este vorba de Viktor. A fost de față când a murit Ely. L-au ars de viu. Pentru ce? întrebă ea, vocea crescându-i în intensitate pe măsură ce vorbea. Vreau să știu motivul pentru care a trebuit să moară!

– Atunci hai să aflăm, spuse Malone.

Cassiopeia făcu câțiva pași nesiguri. Pentru moment, era încolțită, nu avea încotro să o apuce și părea destul de deșteaptă ca să-și dea seama că nici unul din ei nu avea să dea înapoi. Își odihni palmele pe balustrada de pe punte și își trase răsuflarea. În cele din urmă, spuse:

– Bine... Bine. Aveți dreptate.

Malone se întrebă dacă nu cumva voia să-i tragă pe sfoară. Cassiopeia stătea nemișcată.

– Asta e ceva personal. Mai mult decât vă dați voi seama. Ezită, după care spuse: Este vorba și despre altceva în afară de Ely.

Era a doua oară când insinuase același lucru.

TRĂDARE LA VENETIA

- Ce-ar fi să ne spui despre ce este vorba? o întreabă Malone.
- Ce-ar fi să nu vă spun?

El își dorea cu disperare să o ajute, iar cearta părea fără rost. Așa că aruncă o privire către Stephanie, care înțeluse ce o ruga el din priviri. Încuviință cu o mișcare a capului că era și ea de aceeași părere.

El se îndreptă către puntea de comandă și porni motoarele. Alte vase ale poliției trecură pe lângă ei, îndreptându-se către Torcello. El stabili cursul înspre Venetia și înspre luminile mult îndepărtate ale bărcii lui Viktor.

- Nu vă faceți griji pentru cadavru, spuse Cassiopeia. Nu va mai rămâne nici o urmă, nici din corpul lui, nici din muzeul ăla.

El voia să mai afle ceva.

- Stephanie, ai vreo veste despre Naomi?
- Nimic de ieri. De asta am venit aici.
- Cine e Naomi? întreabă Cassiopeia.
- Asta este treaba *mea*, replică Malone.

Cassiopeia nu răspunse provocării. Îl întreabă în schimb:

- Încotro ne îndreptăm?

El se uită la ceas. Afișajul luminiscent indica ora 12.45.

- După cum ți-am spus. Se întâmplă multe pe aici, iar noi știm exact care este locul spre care se îndreaptă Viktor acum.

SAMARKAND

ORA 4.50

Vincenti simțea furnicăături pe șira spinării. Era adevărat, dăduse ordin să fie omorâți oameni, unul chiar ieri, dar asta era altceva. Urma să pornească pe un drum îndrăzneț. Unul care nu numai că l-ar fi făcut cel mai bogat om de pe planetă, însă care i-ar fi asigurat și un loc în istorie.

Până în zori mai era ceva mai mult de o oră. El rămase pe bancheta din spate a mașinii, în vreme ce O'Conner și încă doi bărbați se apropiau de o casă ascunsă în spatele unui desiș de castani înmuguriți, protejată de un gard înalt din fier, totul fiind proprietatea Irinei Zovastina.

După o vreme O'Conner reveni la mașină, iar Vincenti coborî geamul.

– Cei doi soldați de pază au murit. I-am doborât fără probleme.

– Mai sunt și alte sisteme de protecție?

– Asta-i tot. Zovastina a lăsat locul ăsta foarte liber.

Asta din cauză că ea credea că nimănu-i nu-i păsa.

– Sunteți gata?

- Numai femeia care are grijă de ea este înăuntru.
- Atunci, haideți să vedem cât sunt de primitoare!

Vincenti intră pe ușa din față. Ceilalți doi bărbați pe care îi angajaseră pentru noaptea aceasta o țineau pe infirmiera lui Karyn Walde, o femeie în vârstă cu o față severă, îmbrăcată cu un halat și având papuci de casă în picioare. Pe chipul cu trăsături asiatice se putea citi spaima.

- Am înțeles, îi spuse Vincenti, că tu ai grijă de doamna Walde.

Femeia încuviință, dând din cap.

- Și că nu îți place modul în care o tratează Ministrul Suprem.

- Se poartă îngrozitor cu ea.

Lui Vincenti îi făcu plăcere faptul că informațiile lor fuseseră atât de precise.

- Din câte am înțeles, Karyn suferă. Boala ei progresează.

- Iar doamna ministru nu o lasă să se odihnească.

La un semn al lui Vincenti, cei doi bărbați o eliberară pe femeie din strânsoare. El se apropie și spuse:

- Am venit să îi curmăm suferința. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Privirea ei era încărcată de suspiciune.

- Unde sunt gărzile?

- Sunt morți. Așteaptă aici până mă duc să o văd, spuse el, după care arătă în față și întrebă: Pe hol înainte?

Ea încuviință din nou cu o mișcare a capului.

Vincenti aprinse una dintre veiozele de la căpătâiul patului și se uită îndelung la imaginea vrednică de milă a femeii care zăcea întinsă, învelită cu o cuvertură de un roz pal.

Karyn Walde respira cu ajutorul unui tub cu oxigen și a unei măști. Avea o perfuzie la unul din brațe. Vincenti scoase o seringă hipodermică și introduse acul în unul din orificiile perfuziei, lăsând-o să atârne în jos.

Femeia deschise ochii.

– Trebuie să te trezești, îi spuse el.

Ea clipi de câteva ori, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Apoi se împinse, ridicându-se în capul oaselor.

– Cine ești?

– Știu că nu ți-au rămas prea mulți în ultima vreme, dar sunt un prieten.

– Te cunosc de undeva?

El dădu din cap în semn că nu.

– Nu ai avea de unde, spuse Vincenti. Însă eu te cunosc. Spune-mi, cum a fost să o iubești pe Irina Zovastina?

Era, desigur, o întrebare ciudată, venită din partea unui străin, în miez de noapte; ea se mulțumi însă să ridice din umeri.

– De ce te interesează?

– Am de-a face cu ea de mai mulți ani. Nici măcar o singură dată nu am simțit vreun strop de afecțiune pentru ea sau venind dinspre ea. Tu cum ai reușit?

– E o întrebare pe care mi-am pus-o și eu în multe rânduri.

Vincenti aruncă o privire în jur, la felul cum era aranjată încăperea. Era elegantă și cu obiecte de preț, la fel ca și restul casei.

– Trăiești bine aici.

– Nu mă încălzește câtuși de puțin.

– Și totuși, când te-ai îmbolnăvit, știind că erai infectată cu HIV, te-ai întors la ea. Ai revenit după mai mulți ani de înstrăinare.

– Știi o mulțime de lucruri despre mine.

– Probabil că ai simțit ceva pentru ea, dacă ai revenit.

Karyn se lăsă din nou pe pernă.

– În unele privințe, e cam nebună.

El o asculta cu atenție.

– Se crede Ahile, iar eu aș fi un fel de Patrocle. Sau, mai rău, ea este Alexandru și își imaginează că eu aș fi Hephaestion. Am ascultat de multe ori aceste povești. Știi *Iliada*?

El încuviință cu o mișcare a capului.

– Ahile s-a simțit responsabil pentru moartea lui Patrocle. L-a lăsat pe iubitul său să conducă trupele în bătălie, dându-se drept el. Iar Alexandru cel Mare s-a simțit foarte vinovat pentru moartea lui Hephaestion.

– Văd că știi ceva literatură și istorie.

– Eu habar n-am de nimic. Nu am făcut decât s-o ascult pe ea cum bătea câmpii.

– De ce spui că e cam nebună?

– Vrea să mă salveze, și totuși nu își poate aduna destul curaj încât să o spună. Vine, se uită la mine, mă ceartă rău de tot, chiar mă lovește, însă întotdeauna încearcă să mă salveze. Când am luat boala, știam că are această slăbiciune, așa că m-am întors acolo unde știam că mi se va purta de grijă.

– Și totuși, o urăști, iar asta în mod evident!

– Te asigur, oricine ai fi, că o persoană în situația mea nu prea are de unde alege.

– Te deschizi foarte mult în fața unui străin.

– Nu am nimic de ascuns sau de care să mă tem. Viața mea se apropie de sfârșit.

– Ai renunțat la luptă?

– De parcă aș avea de ales...

El se hotărî să vadă ce altceva mai putea afla de la ea.

- Zovastina se găsește la Veneția. Chiar în acest moment. Caută ceva. Știi asta?

- Nu mă surprinde. Ea este marele erou, pornită într-o expediție demnă de marele erou. Eu sunt iubitul cel lipsit de putere. Treaba noastră nu este să-i punem întrebări eroului sau să-l provocăm, trebuie doar să acceptăm ceea ce ni se oferă.

- A trebuit să ascuți o grămadă de prostii!

Femeia ridică din umeri.

- Ea își închipuie că este salvatoarea mea, iar eu îi dau voie. De ce nu aș face-o? Și, la urma urmei, să o chinui pe ea a rămas singura mea plăcere. Mă refer la alegerile pe care le faci în viață și la toate porcăriile de felul ăsta.

- Uneori viața are toane.

Vincenti își dădu seama că femeia era nedumerită.

- Unde sunt gărzile?

- Sunt morți.

- Și asistenta mea?

- E bine. Cred că ține la tine.

- Așa este, aprobă ea cu o ușoară înclinare a capului.

În floarea vârstei, această femeie trebuie să fi fost extraordinară; o persoană capabilă să seducă atât bărbații, cât și femeile. Era lesne de înțeles de ce fusese Zovastina atrasă de ea. Însă era și mai lesne de imaginat luptele dintre cele două. Amândouă femeile alfa. Amândouă obișnuite să facă numai după voia lor.

- Te supraveghez de o bucată de vreme, îi spuse el.

- Nu prea e mare lucru de văzut.

- Spune-mi, dacă ai putea avea orice din lumea asta, ce ai alege?

Sufletul acela grav bolnav care zăcea în fața lui păru să ia în serios întrebarea pe care i-o pusese. Văzu cum acesteia i se

TRĂDARE LA VENETIA

alcătuiau cuvintele în minte. Întâlnise aceeași hotărâre și la alții mai demult, cu mult timp în urmă, oameni care se confruntau cu aceleași consecințe îngrozitoare, agățându-se de orice urmă de speranță, cât de mică, sau lipsiți total de ea, de vreme ce nici știința, nici religia nu-i putea scăpa. Numai o minune.

Așa că, atunci când ea trase aer în piept și dădu glas răspunsului, nu fu dezamăgit.

– Să trăiesc.

VENEȚIA

Viktor trecu în grabă pe lângă fațada vestică, puternic luminată, a bazilicii. De la înălțime, veghea însuși Sfântul Marcu peste noaptea neagră, deasupra unui leu auriu cu aripile întinse. Centrul pieței se întindea în stânga lui, acum fiind izolat, și o mulțime de polițiști roiau pe pavajul întins. Se strânsese o mulțime de curioși, iar el auzise, din frânturi de conversație, că avuseseră loc niște împușcături. Lăsa în urmă lumea adunată acolo și se îndreptă către intrarea de la nord a bisericii, cea pe care îi indicase Zovastina să o folosească.

Îl iritase cumplit apariția femeii cu arcul. Ar fi trebuit să fi murit în Danemarca. Iar dacă *ea* nu era moartă, cu siguranță că și ceilalți doi indivizi-problemă încă mai respirau. Lucrurile scăpaseră de sub control. Ar fi trebuit să fi rămas ca să se asigure că femeia se înecase în lagună, însă Zovastina îl aștepta, iar el nu putea să întârzie.

Îl tot vedea în fața ochilor pe Raphael murind. Zovastinei nu i-ar fi păsat decât în măsura în care moartea acestuia ar fi ridicat vreo suspiciune. Dar cum ar fi fost posibil? Nu va fi

descoperit nici un cadavru la fața locului. Numai fragmente de oase și cenușă. Ca și atunci când arsese casa lui Ely Lund.

– *O să mă omori? întrebese Ely. Ce am făcut?*

Intrusul îndreptase o armă spre el.

– *Cum aş putea eu să fiu o amenințare pentru cineva?*

Viktor stătea ascuns privirilor, într-o încăpere alăturată, și asculta.

– *De ce nu-mi răspunzi? întrebese Ely, ridicând vocea.*

– *Nu am venit aici pentru a vorbi, răspunsese bărbatul.*

– *Ai venit numai ca să mă împuști?*

– *Fac ce mi s-a ordonat.*

– *Și nu ai idee de ce?*

– *Nu-mi pasă.*

În încăpere se lăsase liniștea.

– *Aș fi vrut să mai pot face unele lucruri, spusese Ely în cele din urmă. Tonul îi era melancolic, plin de resemnare, surprinzător de calm. Întotdeauna am crezut că boala pe care o am va fi cea care mă va ucide.*

Viktor ascultase cu mai mult interes.

– *Ești infectat? întrebese străinul, cu o umbră de suspiciune în glas. Nu pari bolnav.*

– *Nu am nici un motiv pentru care aş fi. Însă nici vindecat nu sunt.*

Viktor auzise tăcănitul specific al armării pistolului.

Stătuse afară și privise cum ardea casa. Firavul detașament de pompieri din Samarkand nu putuse face mare lucru. În cele din urmă, pereții se prăbușiseră, iar focul grecesc devorase totul.

Acum aflase încă ceva. Femeia din Copenhaga ținea suficient de mult la Ely Lund încât să-i răzbune moartea. Dădu ocol laturii bazilicii și zări portalul nordic. Un bărbat aștepta de partea cealaltă a ușilor din bronz, care rămăseseră deschise. Viktor își recăpătă stăpânirea de sine. Ministrul Suprem își dorea ca el să fie concentrat și extrem de lucid.

Zovastina îi înmână lui Michener concordatul semnat.

– Acum lăsați-mă singură pentru treizeci de minute!

Nunțiul papal făcu un semn și toți preoții se retraseră din prezbiteriu.

– O să vă pară rău că mi-ați forțat mâna, ținut ea să precizeze.

– S-ar putea să descoperiți că Sfântul Părinte e greu de înfruntat.

– Câtă armată are acest papă al vostru?

– Mulți au ridicat întrebarea. Însă nu a fost nevoie de nici o armată ca să fie îngenuncheat comunismul. Ioan Paul al II-lea s-a descurcat singur, și încă foarte bine.

– Și papa ăsta de acum e tot la fel de isteț?

– Dacă îl veți supăra, o să aflați și acest lucru.

Michener se îndepărtă și trecu în naos prin iconostas, dispărând în umbre, înspre intrarea principală a bazilicii.

– Mă voi întoarce într-o jumătate de oră, strigă el de undeva din întuneric.

Ea îl zări pe Viktor înaintând prin semiobscuritate. Acesta trecu de Michener, care îl salută cu o înclinare a capului. Cele două gărzii de corp se dădură la o parte.

Viktor intră în prezbiteriu. Hainele îi erau jilave și murdare, iar pe față avea dâre de fum.

Pe Zovastina nu o interesa decât un singur lucru.

– Îl ai? întrebă ea.

El îi înmână medalionul cu elefant.

– Ce părere ai? mai zise Zovastina.

– Pare autentic, însă nu am avut ocazia să verific.

Ea introduse moneda în buzunar. Se va ocupa mai târziu de asta. Sarcofagul deschis aștepta la zece metri depărtare. Asta era tot ce conta în acel moment.

Malone fu ultimul care sări din barcă pe cheiul din beton. Se înapoiaseră în centrul orașului, în cartierul San Marco, acolo unde faimoasa piață se sfârșea în dreptul lagunei. Valurile șfichiuiiau stâlpii de amarare și loveau unele de altele gondolele legate la docuri. Erau în continuare o grămadă de polițiști în zonă, și mult mai mulți gură-cască decât fuseseră cu o oră în urmă.

Stephanie arată înspre Cassiopeia, care își făcea deja loc dând din coate printr-un șir compact de vânzători ambulanți, îndreptându-se către bazilică, cu arcul și tolba atârnată încă pe un umăr.

– Pocahontas de colo ar avea nevoie de o lesă.

– Domnule Malone!

Observă prin mulțime un bărbat până în cincizeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni de bumbac, o cămașă cu mânecă lungă și o jachetă din bumbac, care venea înspre ei. Și Cassiopeia părea să fi auzit salutul, pentru că schimbă direcția, întorcându-se spre locul unde stăteau Malone și Stephanie.

– Sunt monseniorul Colin Michener, spuse bărbatul în timp ce se apropia.

– Nu arătați a preot.

– Nu în seara asta. Însă mi s-a spus să vă aștept, și trebuie să vă mărturisesc că descrierea pe care mi-au dat-o este cât se

poate de exactă. Înalt, cu părul deschis la culoare, însoțit de o femeie mai în vârstă.

– Pardon, spuse Stephanie.

– Mi s-a spus și că vă supărați ușor când vine vorba de vârsta dumneavoastră, rosti zâmbind Michener.

– Și cine v-a spus asta? se interesă Malone.

– Edwin Davis, zise Stephanie. A pomenit că are o sursă impecabilă. Dumneavoastră, bănuiesc?

– Îl cunosc pe Edwin de mult timp.

Cassiopeia arată înspre biserică.

– A mai intrat vreun bărbat în bazilică? Scund, îndesat, îmbrăcat în blugi?

Preotul încuviință cu o mișcare a capului.

– Este înăuntru. Împreună cu doamna Ministru Suprem Zovastina. Numele lui este Viktor Tomas, șeful gărzii personale a Zovastinei.

– Sunteți bine informat, spuse Malone.

– Aș zice că Edwin este cel care le știe pe toate. Însă un lucru tot nu mi-a putut spune: cum de v-ați ales cu numele ăsta, Cotton¹?

– E o poveste lungă. În momentul de față trebuie să intrăm în bazilică. Și sunt sigur că știți de ce.

Michener le făcu un semn și se retraseră cu toții în spatele unuia dintre vânzătorii ambulanți, dincolo de fluxul de trecători.

– Ieri am primit o informație despre doamna ministru Zovastina pe care am trimis-o mai departe, la Washington. Voia să arunce o privire în interiorul mormântului Sfântului

¹ Bumbac, în limba engleză

Marcu, așa că Sfântul Părine s-a gândit că și americanilor le-ar plăcea să arunce o privire în același timp.

- Putem merge? întrebă Cassiopeia.
- N-aveți pic de astâmpăr, nu-i așa? întrebă Michener.
- Nu vreau decât să mă duc acolo.
- Observ că aveți la dumneavoastră un arc și niște săgeți.
- Nu am reușit să vă păcălesc...

Michener ignoră replica acidă și i se adresează lui Malone:

- Lucrurile vor scăpa cumva de sub control?
- Nu mai mult decât au făcut-o până acum.

Michener făcu semn înspre piață.

- Ca de pildă bărbatul care a fost ucis aici ceva mai devreme.

- Și mai arde și un muzeu în Torcello, adăugă Malone, simțind în același timp telefonul vibrând. Scoase celularul din buzunar, privi ecranul – era Henrik, din nou – și răspunse: Nu a fost prea înțelept să-i trimiți un arc cu săgeți.

- Nu am avut de ales, spuse Thorvaldsen în aparat. Trebuie să vorbesc cu ea. E acolo, cu tine?

- A, bineînțeles, zise Malone și îi înmână telefonul Cassiopeiei, care se duse ceva mai încolo.

Cu mâinile tremurânde, Cassiopeia își duse telefonul la ureche.

- Ascultă-mă cu atenție, se auzi vocea lui Thorvaldsen în difuzor. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le afli.

- Ăsta-i un adevărat haos, îi spuse Malone lui Stephanie.
- Și se înrăutățește de la o clipă la alta.

El o privi pe Cassiopeia, care stătea cu spatele la ei, ținând telefonul lipit de ureche.

– E dată rău de tot peste cap, țin eu să precizeze.

– O stare prin care cred că am trecut cu toții la un moment dat.

Malone zâmbi la auzul acestui adevăr. Cassiopeia încheie convorbirea și reveni, înapoindu-i telefonul lui Malone.

– Ai primit ordinul de deplasare? o întrebă el.

– Ceva de genul ăsta.

Malone se întoarse către Michener.

– Vedeți cu ce trebuie să mă confrunt eu, așa că trag nădejde ca măcar *dumneavoastră* să-mi spuneți ceva productiv.

– Zovastina și Viktor se află în prezbiteriul bazilicii.

– Îmi este suficient.

– Însă trebuie să discut cu dumneavoastră în particular, i se adresă Michener lui Stephanie. Am niște informații pe care Edwin m-a rugat să vi le transmit.

– Aș prefera să mă duc și eu cu ei.

– Edwin mi-a spus că sunt extrem de importante.

– Rămâi, îi zise Malone. O să ne descurcăm noi acolo.

Zovastina se apropie de masa altarului și se aplecă. Unul dintre preoți lăsase pe jos o bară luminoasă. Îi făcu semn lui Viktor să îngenuncheze lângă ea.

– Trimite-i pe ceilalți doi prin biserică. Spune-le să patruleze, în special la etaj. Vreau să mă asigur că nu avem nici un privitor.

Viktor dădu ordin soldaților de pază, după care reveni.

Ea ridică bara luminoasă și, ținându-și răsuflarea, iluminează interiorul sarcofagului de piatră. Își imaginase momentul acesta încă de când Ely Lund îi vorbise pentru prima dată de o asemenea posibilitate. Oare acesta era impostorul? Ar fi putut Ptolemeu să fi lăsat vreun indiciu care să arate locul unde

Alexandru cel Mare își dormea somnul de veci? Locul acela îndepărtat, „undeva în munți, acolo unde sciții îi oferiseră lui Alexandru cunoașterea vieții“. Viața sub forma leacului. Își aminti ceea ce istoricul de curte al lui Alexandru scrisese în unul dintre manuscrisele descoperite de Ely: „Gâtul acestuia se umpluse de umflături atât de mari, încât de-abia mai putea înghiți, ca și cum ar fi avut pietre înăuntru, și, de câte ori expira, secreta un lichid pe nas. Diverse leziuni îi acoperiseră trupul. Nu mai avea putere în nici un mușchi. Fiecare respirație era o adevărată caznă“. Și totuși, într-o singură zi, leacul îl vindecase. Specialiștii de la laboratorul său biologic considerau că simptomele erau virale. Era posibil ca natura, care crease atât de mulți atacatori, să dea naștere și la ceva care să-i oprească?

Însă în sarcofagul de piatră nu exista nici o rămășiță mumificată. În schimb, văzu o casetă subțire din lemn, un pătrat cu latura de o jumătate de metru, bogat ornamentată, cu două mânere de alamă. Dezamăgirea făcu să i se strângă stomacul. Își ascunse îndată tulburarea și ordonă:

– Scoate-o de acolo!

Viktor întinse brațul pe sub lespeda de piatră care se lega ușurel, ridică receptaculul ornamentat și îl așeză pe pavajul de marmură.

La ce se așteptase oare? Orice mumie ar fi avut cel puțin două mii de ani. Era adevărat, îmbălsămătorii egipteni își cunoșteau bine meseria, iar mumii la fel de vechi, sau chiar mai vechi, rămăseseră totuși intacte. Însă acestea stătuseră liniștite în mormintele lor timp de secole, fără să fie purtate prin toată lumea, dispărând cu sutele de ani. Ely Lund fusese convins că ghicitoarea lui Ptolemeu era autentică. Fusese la fel de convins că venețienii, în 828, plecaseră din Alexandria nu cu moaștele

STEVE BERRY

Sfântului Marcu, ci cu rămășițele altcuiva, poate chiar cu trupul care stătuse în Soma timp de șase sute de ani, venerat și idolatrizat de toți ca fiind al lui Alexandru cel Mare.

– Deschide-o!

Viktor desfăcu zăvoarele și îndepărtă capacul. Interiorul era căptușit cu catifea roșie decolorată de vreme. Același material fragil se găsea deasupra. Ea îl îndepărtă cu grijă și scoase la iveală niște dinți, un omoplat, un femur, o bucată de craniu și cenușă. Închise ochii.

– La ce te așteptai? se auzi o voce necunoscută.

SAMARKAND

Vincenti reflectă la răspunsul lui Karyn Walde la întrebarea pe care i-o pusese și i se adresează din nou:

– Ce ai fi dispusă să faci pentru a trăi?

– Nu prea aş putea face mare lucru. Uită-te la mine în ce hal sunt! Și nici măcar nu știu cum te cheamă.

Această femeie își petrecuse întreaga ei viață manipulându-i pe alții și, chiar și acum, era capabilă încă de acest lucru.

– Enrico Vincenti.

– Italian? Nu pari.

– Mi-a plăcut numele.

Ea zâmbi ironic.

– Am un presentiment că tu, Enrico Vincenti, și eu suntem extrem de asemănători.

Și el împărtășea aceeași părere. Era un bărbat cu două nume, multe interese, însă o singură ambiție.

– Ce știi despre HIV?

– Numai faptul că mă omoară.

– Știai că există de milioane de ani? Ceea ce este greu de crezut, ținând cont că nici măcar nu-i viu. Doar acid

ribonucleic – ARN – înconjurat de un înveliș protector de proteine.

– Ești cumva un om de știință?

– La drept vorbind, chiar asta sunt. Știai că HIV nu are structură celulară? Nu poate produce nici măcar un singur strop de energie. Singura caracteristică de organism viu pe care o manifestă este abilitatea sa de a se reproduce. Dar chiar și acest lucru necesită material genetic de la o gazdă.

– Așa ca mine?

– Mi-e teamă că da. Există aproximativ o mie de virusuri pe care le cunoaștem. Totuși, zilnic se descoperă altele noi. Cel puțin jumătate din ele sălășluiesc în plante, restul în animale. HIV este un virus care folosește animalele drept gazdă, dar este cu adevărat unic.

Zări privirea nedumerită de pe chipul zbârcit al femeii.

– Nu vrei să știi mai multe despre ceea ce te omoară?

– Mai contează?

– De fapt, ar putea să conteze chiar foarte mult.

– Atunci, noul meu prieten despre care nu se știe pentru ce a venit aici, te rog, continuă!

El îi aprecie atitudinea.

– Virusul HIV este special pentru că poate înlocui structura genetică a altei celule cu a sa. De aceea este numit retrovirus. Pătrunde în celulă și o preschimbă într-o replică identică cu a sa. Este ca un hoț care fură identitatea altei celule, spuse Vincenti, iar apoi făcu o pauză de efect pentru a-și pune mai bine în valoare metafora. Două sute de mii de celule HIV grupate una lângă alta cu greu ar putea fi văzute cu ochiul liber. Are o flexibilitate extraordinară, este aproape indestructibil, însă are nevoie de o combinație precisă de proteine, săruri, zaharuri și, lucrul cel mai important, exact de pH-ul

necesar pentru a supraviețui. Prea mult din una, prea puțin din cealaltă și – bărbatul pocni din degete – s-a dus!

– Presupun că aici intervin eu.

– Da, chiar așa. Mamiferele cu sânge cald. Corpurile lor sunt perfecte pentru virusul HIV. Țesutul cerebral, lichidul cerebrospinal, măduva osoasă, secreția lactică, celulele cerebrale, lichidul seminal, mucoasele, secrețiile vaginale – toate acestea îl pot adăposti. Sângele și limfa sunt totuși țintele lui preferate. Ca și tu, doamnă Walde, virusul nu vrea decât să supraviețuiască, preciză el, după care se uită la ceasul de pe noptieră.

O’Conner și ceilalți doi oameni stăteau de pază afară. El hotărâse să poarte aici această discuție, deoarece nu i-ar fi deranjat nimeni. Kamil Revin îi spusese că soldații care asigurarau paza casei erau schimbați săptămânal. Nici unuia dintre membrii Batalionului Sacru nu-i plăcea această îndatorire, așa că, dacă nu erau ei înșiși de serviciu, nimeni nu acorda prea mare atenție acestui loc. O considerau doar încă una dintre numeroasele obsesii ale Zovastinei.

– Uite care este partea interesantă, continuă Vincenti. Virusul HIV nici nu ar trebui să poată supraviețui în interiorul tău. Prin sângele tău circulă prea multe celule care luptă cu infecțiile. Însă acesta a adoptat o formă mai rafinată de război microscopic de gherilă, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu leucocitele tale. A învățat să se ascundă într-un loc în care acestea nici măcar nu și-ar bate vreodată capul să verifice, spuse el. Bărbatul păstră câteva clipe de tăcere, după care rosti: Ganglionii limfatici. Aceștia sunt niște noduli de mărimea unui bob de mazăre, răspândiți prin tot corpul. Se comportă ca niște filtre, prinzând în capcană intrușii care nu suspectează nimic, pentru ca leucocitele să-i poată distruge. Am putea spune metaforic că ganglionii sunt vizuina leului în privința

sistemului tău imunitar, ultimul loc pe care retrovirusul ar trebui să-l utilizeze ca ascunzătoare, însă care s-a dovedit a fi locația perfectă. Destul de uimitor, într-adevăr. Virusul HIV a învățat să creeze duplicate ale învelișului de proteine pe care sistemul imunitar le produce în mod natural în interiorul ganglionilor limfatici. Deci, nedetectat chiar sub nasul sistemului imunitar, trăiește liniștit, transformând celulele ganglionilor limfatici, din inamicii care luptă contra infecțiilor, în propriile sale duplicate. Face acest lucru ani de zile, până când ganglionii se inflamează, apoi se deteriorează și fluxul sangvin este inundat cu HIV. Ceea ce explică de ce durează atât de mult timp de la momentul infectării ca să afli că virusul este prezent în sânge.

Lui Vincenti îi trecu prin minte preț de o fracțiune de secundă genul de gândire analitică a omului de știință care fusese timp de mulți ani. Cu toate acestea, acum era un întreprinzător la nivel global, un manipulator, la fel ca și Karyn Walde, aflat pe punctul de a realiza cea mai mare manipulare dintre toate.

– Și știi ce este chiar și mai uimitor? Întrebă el. Fiecare replicare a unei celule de către virusul HIV este individuală. Așa că, atunci când ganglionii limfatici colapsează, în loc de un invadator, apar miliarde de invadatori diferiți, o armată de variante de tulpini de retrovirus, care circulă necontrolat prin sânge. Sistemul imunitar reacționează, așa cum este și normal, însă este forțat să genereze leucocite noi și diferite pentru a lupta cu fiecare tulpină. Ceea ce este imposibil. Și ca să fie și mai rău, toate variantele de tulpini ale retrovirusului pot distruge oricare dintre leucocite. Statistic ar fi miliarde împotriva uneia, și rezultatul este inevitabil – iar tu ești dovada vie a acestui lucru.

– Sunt convinsă că nu ai venit numai ca să-mi ții o prelegere științifică.

– Am venit să văd dacă dorești să trăiești.

– Doar dacă ești un înger sau Dumnezeu Însuși, altfel ar fi imposibil.

– Vezi tu, asta este problema. HIV nu poate omorî pe nimeni. Însă te lasă fără apărare atunci când un alt virus, bacterie, ciupercă sau parazit pătrunde în fluxul sangvin în căutarea unei gazde. Nu sunt îndeajuns de multe leucocite pentru a curăța acest flux sangvin. Și atunci există o singură întrebare: care dintre infecții va constitui cauza morții tale?

– Ce-ar fi să te cari de aici și să mă lași să mor liniștită?

Karyn Walde era într-adevăr o femeie nefericită, însă discuția cu ea îi stârnise din nou visurile. Se imagina vorbind cu presa, reporterii sorbindu-i fiecare cuvânt, devenind peste noapte o autoritate recunoscută în întreaga lume. Își imaginase vânzări masive de cărți, drepturi de autor pentru filme, emisiuni speciale de televiziune, invitații de a se adresa publicului larg, premii. Mai mult ca sigur Premiul Albert Lasker¹. Medalia Națională pentru Știință. Poate chiar și un Premiu Nobel. De ce nu? Însă toate acestea atârnavă de decizia pe care urma s-o ia. Coborî privirea înspre cochilia ce adăpostea o făptură omenească. Numai ochii păreau să mai aibă viață în ei. Întinse mâna după seringă hipodermică care era introdusă în perfuzor.

– Ce este asta? Întrebă ea, băgând de seamă lichidul limpede pe care-l conținea seringă.

¹ Premiu acordat începând cu 1946 persoanelor care au avut contribuții de seamă în domeniul științei medicale. (n.red)

STEVE BERRY

Vincenti nu-i răspunse.

– Ce faci?

El împinse pistonul și goli conținutul în furtunașul perfuziei. Ea încercă să se ridice, însă efortul se dovedi în zadar. Se prăbuși înapoi pe pat, cu privirea rătăcită. El urmări felul cum pleoapele îi deveniră grele, pe urmă cum i se rări respirația și rămase fără vlagă. Ochiul i se închiseră. Și nu se mai deschiseră.

VENEȚIA

Zovastina se ridică și îl confruntă pe intrus. Era scund, cu spinarea încovoiată, avea părul și sprâncenele stufoase, iar vocea îi era spartă ca la oamenii în vârstă. Trăsăturile sale zbârcite, obrajii supti, părul aspru și mâinile cu venele în relief, toate aparțineau vârstei înaintate.

– Cine ești dumneata? întrebă ea.

– Henrik Thorvaldsen.

Cunoștea acest nume. Era unul dintre cei mai bogați oameni din Europa. Un danez. Dar ce căuta aici?

Viktor reacționează prompt, țintuindu-l pe vizitator cu arma. Ea întinse brațul spre el și-l opri, spunându-i din priviri: „Hai să vedem ce dorește“.

– Am auzit de tine.

– Și eu de tine. O birocrată sovietică ridicată până la rangul de întemeietoare de națiuni. O realizare destul de impresionantă.

Ea nu se găsea în dispoziția necesară pentru a primi complimente.

– Ce cauți aici?

Bărbatul în vârstă se apropie cu pași târșâiți de caseta de lemn.

– Chiar ai crezut că Alexandru cel Mare se află acolo?

Acest bărbat îi cunoștea preocupările.

– „Iar tu, rătăcitorule, ascultă vorbele mele, căci vocea mea nepieritoare, deși îndepărtată, îți umple urechile. Îndreaptă-ți corabia spre capitala clădită de-al lui Alexandru tată, unde înțelepții stau de veghe. Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur. Împarte phoenixul. Viața aduce măsura adevăratului mormânt. Însă ai grijă, căci nu există decât o singură încercare prin care reușești. Urcă pe zidurile construite de zei. Când ajungi sub acoperiș, privește în ochiul cafeniu și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat.“

Ea se strădui să-și ascundă uluirea la auzul celor recitate de Thorvaldsen. Acest bărbat cunoștea chiar foarte bine preocupările ei.

– Crezi că ești singura care știe? o întreabă el. Cât poți să fii de îngâmfată?

Ea apucă arma lui Viktor și îndreptă țeava către Thorvaldsen.

– De-ajuns ca să te împușc!

Malone era îngrijorat. El și Cassiopeia se găseau la cinci-sprezece metri înălțime și la aproape șaptezeci și cinci de metri depărtare de locul unde Thorvaldsen o provoca pe Irina Zovastina, sub privirile lui Viktor. Michener îi adusese în bazilică prin atriumul de vest și îi condusesese până la o scară abruptă. La capătul de sus al acesteia, pereții, arcadele și cupolele reflectau arhitectura de dedesubt, însă, în locul unei fațade uimitoare de marmură și a unor mozaicuri strălucitoare, muzeul și magazinul de cadouri situate la etajul bazilicii erau înconjurate doar de pereți de cărămidă.

– Ce naiba caută el aici? murmură Malone. Tocmai te-a sunat când eram afară.

Se îngrămădiseră în spatele unei balustrade de piatră, dincolo de care aveau parte de o vedere panoramică a falnicelor cupole boltite, fiecare sprijinindu-se pe câte o coloană de marmură masivă. Tavane aurite de mozaicuri sclipeau în bătaia lămpilor incandescente, iar podeaua de marmură și capelele laterale erau cufundate în umbră, în diverse nuanțe de negru și de gri. Prezbiteriul, situat în celălalt capăt, acolo unde stătea Thorvaldsen, arăta ca o scenă luminată dintr-un teatru întunecat.

– Nu ai de gând să-mi răspunzi?

Cassiopeia rămase tăcută.

– Voi doi sunteți pe cale să mă scoateți din sărite!

– Ți-am zis să te duci acasă.

– Henrik se pare că și-a luat o povară mai mare decât poate duce în spinare.

– N-o să-l împuște. Cel puțin, n-o va face până nu va afla ce caută aici.

– Și de ce a venit aici?

Iar se lăsă liniștea. Trebuiau să-și schimbe pozițiile.

– Ce-ar fi să ne mutăm acolo? arătă el spre stânga, unde se găsea transeptul nordic și unde o altă galerie se ridica deasupra prezbiteriului. Muzeul ăsta merge de jur împrejur în direcția aia. Vom fi mai aproape și vom putea auzi ce-și spun.

Ea făcu semn spre dreapta.

– Eu mă duc într-acolo, spuse ea. Sigur este o deschizătură de aici spre partea superioară a transeptului sudic. În felul ăsta vom fi de ambele părți.

Inima lui Viktor bătea să-i spargă pieptul. Întâi femeia, iar acum presupusul proprietar al muzeului. Mai mult ca sigur și

cel de-al doilea bărbat rămăsese în viață. Și probabil se afla prin apropiere. Totuși, băgă de seamă că Thorvaldsen nu-i acordase nici o atenție. Nu dăduse nici un semn că l-ar fi recunoscut.

Zovastina privi peste cătarea armei înspre Thorvaldsen.

– Îmi dau seama că ești păgână, spuse danezul cu calm. Dar oare m-ai împușca aici, pe altarul unei biserici creștine?

– De unde știi ghicitoarea lui Ptolemeu?

– Mi-a spus Ely.

Ea coborî arma în jos și îl fixă cu privirea pe intrus.

– De unde îl cunoșteai?

– El și fiul meu erau prieteni buni. Din copilărie.

– De ce ai venit aici?

– De ce este așa de important să găsești mormântul lui Alexandru cel Mare?

– Există vreun motiv pentru care ar trebui să discut acest lucru cu tine?

– Să vedem dacă găsim vreun motiv. În prezent, deții aproape treizeci de zoonoze, pe care le-ai colectat de la o varietate de animale exotice, dintre care multe le-ai furat de la grădini zoologice și de la alte colecții private. Ai cel puțin două laboratoare de arme biologice la dispoziție, unul controlat de guvernul tău, iar celălalt de către Philogen Pharmaceutique, o corporație condusă de un individ pe nume Enrico Vincenti. De asemenea, amândoi sunteți membri ai Ligii Venețiene. Fac progrese?

– Încă mai respiri, nu-i așa?

Thorvaldsen zâmbi cu o satisfacție evidentă.

– Lucru pentru care sunt recunoscător. De asemenea, ai o armată formidabilă. Aproape un milion de soldați. O sută treizeci de avioane de luptă. Diverse avioane de transport și de

susținere, baze corespunzătoare, o rețea excelentă de comunicare... tot ce ar avea nevoie un despot ambițios.

Zovastinei nu-i surâdea deloc ideea că Viktor auzea aceste lucruri, însă avea nevoie cu disperare să audă mai multe, așa că se întoarse spre soldatul său și îi spuse:

– Du-te și află ce fac ceilalți doi gardieni, și asigură-te că suntem singuri!

„Ceilalți doi?“

Malone auzi cuvintele în timp ce se poziționa în spatele unei alte balustrade de piatră, chiar deasupra prezbiteriului, la vreo patruzeci și cinci de metri înălțime de locul unde se aflau Thorvaldsen și Zovastina. Cassiopeia se găsea la o distanță de cincizeci de metri, de partea cealaltă a naosului, în transeptul sudic, la aceeași înălțime. Nu o putea vedea, însă spera că auzise și ea.

Zovastina așteptă până când plecă Viktor, apoi îl privi cu asprime pe Thorvaldsen.

– Ți se pare anormal faptul că vreau să-mi apăr națiunea?

– „Păzește-te de-ale războiului capcane. Curând îți vor distruge cetatea cea solidă chiar din rădăcină.“

– Cuvintele spuse de Sarpedon lui Hector în *Iliada*. M-ai studiat cu atenție. Să-ți ofer și eu un citat: „Nici nu cred că ne vei găsi fără bravură, atâta vreme cât puterea ne mai ține“.

– Tu nu ți-ai propus să aperi nimic. Pregătești un atac. Acele zoonoze au caracter ofensiv. Țintești Iranul, Afghanistanul, Pakistanul, India. Doar un singur bărbat le-a cucerit vreodată. Alexandru cel Mare. Și nu a reușit să păstreze teritoriile decât câțiva ani. De atunci, alți cuceritori au încercat și au dat greș. Chiar și americanii au încercat cu

Irakul. Dar tu, doamnă Ministru Suprem, încerci să-i întreci pe toți.

Zovastina își dădu seama că avea o scurgere de informații pe undeva; una masivă. Trebuia să se întoarcă acasă și să rezolve problema respectivă.

– Tu vrei să faci ce a făcut și Alexandru, numai că invers. Nu Occidentul cucerind Orientul. De data asta Orientul va domina. Încerci să-i acaparezi pe toți vecinii tăi. Și chiar crezi că Occidentul îți va permite acest lux, considerând că vei fi prietenă cu ei? Dar nu ți-ai propus să te oprești acolo, nu-i așa? Orientul Mijlociu și Arabia, le vrei și pe acelea. Petrol ai. Fostul Kazahstan e bogat în petrol. Însă tu îl vinzi în cea mai mare parte Rusiei și Europei pe un preț de nimic. Și atunci vrei o nouă sursă, care să-ți ofere o putere și mai mare asupra lumii. Zoonozele tale ar putea să facă acest lucru posibil. Ai putea devasta o națiune în câteva zile. Să o îngenunchezi. Nici unul dintre potențialele state-victime nu este din start un adept al războiului, iar când microbii tăi își vor termina treaba, vor rămâne fără apărare.

Ea încă mai ținea arma în mână.

– Occidentul ar trebui să se bucure de această schimbare.

– Noi preferăm demonii pe care îi cunoaștem deja. Și, contrar acelor convingeri diverse ale statelor arabe, nu Occidentul este dușmanul lor, spuse Thorvaldsen, apoi o aținti pe Zovastina cu degetul. Tu ești!

Malone ascultă cu atenție. Thorvaldsen nu era un neghiob, o provoca pe Zovastina cu un motiv. Însăși prezența danezului aici reprezenta ceva extrem de neobișnuit. Ultima călătorie la care se încumetase acesta fusese toamna trecută, în Austria. Și

TRĂDARE LA VENETIA

totuși, iată-l acolo, în toiul nopții, în interiorul unei bazilici italiene, punând bețe în roate unui despot înarmat.

Privise cum Viktor plecase din prezbiteriu și se îndreptase către transeptul sudic, sub locul în care se afla Cassiopeia. Principala grijă de moment a lui Malone era o casă a scării deschisă ce se găsea la șase metri distanță și ducea către naos. Dacă exista o trecere pe partea aceasta, în transeptul nordic, sigur mai era una deschisă și în cel sudic, deoarece constructorilor medievali le plăcea la nebunie simetria.

Era înconjurat de alți pereți netencuiți și de obiecte de artă, de tapițerii, de dantele și de picturi, cele mai multe expuse în vitrine sau pe mese. Pe casa scării luminată apărură o umbră, dănțuind pe pereții de marmură și crescând în dimensiuni. Aparținea unuia dintre soldații de pază ai Zovastinei, care urca la etajul al doilea, îndreptându-se direct spre el.

Stephanie îl urmă pe monseniorul Michener pe holurile birourilor diocezei, până într-o încăpere extrem de simplă, în care Edwin Davis era așezat sub portretul înrămat al papei.

– Încă îți mai dorești să-mi tăbăcești fundul? o întrebă Davis.

Era prea obosită pentru a mai riposta.

– Ce cauți aici?

– Încerc să opresc un război.

Pe ea nu o interesa acest lucru.

– Tu îți dai seama că ar putea fi probleme în interiorul bisericii? îl întrebă.

– Acesta este și motivul pentru care tu nu te afli acolo.

Abia atunci înțelese.

– Am putea nega orice legături cu Malone și Cassiopeia.

– Cam așa ceva. Nu avem nici cea mai mică idee ce-ar putea face Zovastina, însă eu nu am vrut să o implic pe șefa de la Magellan Billet.

Stephanie dădu să plece.

– Eu aş rămâne aici dacă aş fi în locul tău, spuse Davis.

– Du-te naibii, Edwin!

Michener îi aținu calea.

– Și dumneavoastră luați parte la nebunia asta? întrebă ea.

– După cum am precizat și afară, am dat peste niște informații pe care le-am transmis mai departe, către cei la care ne-am gândit că vor fi interesați. Irina Zovastina reprezintă o amenințare pentru lumea întreagă.

– Femeia pregătește un război, spuse Davis. Milioane de oameni vor muri, iar ea este pe punctul de a-l porni.

Stephanie se întoarce din drum.

– Și în condițiile astea și-a permis luxul să riște o excursie la Venetia pentru a vedea niște rămășițe vechi de două mii de ani? Întrebă ea. Ce caută aici?

– A venit să se enerveze, probabil, zise Michener.

Stephanie zări o sclipire malițioasă în ochii lui.

– I-ați întins o capcană? Întrebă ea.

Preotul clătină din cap în semn că nu și răspunse:

– De fapt, și-a făcut-o cu mâna ei.

– Cineva o să sfârșească împușcat acolo. Cassiopeia a întrecut cu mult măsura. Nu credeți că focurile de armă vor atrage atenția tuturor polițiștilor din piață?

– Pereții bazilicii au câțiva metri grosime, răspunse Michener. Este izolată fonic în totalitate. Nu-i va deranja nimeni.

– Stephanie, spuse Davis, noi nu suntem siguri de ce a riscat Zovastina venind aici. Însă este ceva în mod evident foarte important. Ne-am gândit că, din moment ce ea a ținut morțiș să vină, să-i oferim toate condițiile.

– Am înțeles ideea. S-o facem să iasă de la cutie și să sară fix în capcana noastră. Însă nu ai nici un drept să-i pui în pericol pe Malone și pe Cassiopeia.

– Ei, haide! Nu am făcut asta. Cassiopeia era deja implicată, împreună cu Henrik Thorvaldsen – care, apropo, te-au

implicat și pe tine. Iar Malone? El este băiat mare și poate face ce vrea. Se află aici pentru că *vrea* să fie aici.

– Tu vânezi informații, sperând să afli ceva.

– Și mă folosesc de momeala pe care o avem. Ea este cea care a dorit să arunce un ochi în interiorul mormântului.

Stephanie era nedumerită.

– S-ar părea că îi cunoașteți planul de ansamblu. Ce mai așteptați? Atacați-o! Bombardați-i laboratoarele! Tăiați-i toate cârghiile! Faceți presiuni politice asupra ei!

– Nu este chiar atât de simplu. Informațiile noastre sunt sumare, și nu avem probe concrete. Adică nu există deocamdată nimic ce ea să nu poată nega cu ușurință. În plus, nu poți bombarda armele biologice. Și, din nefericire, nu cunoaștem toate amănuntele. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de Malone și de ceilalți pentru a marca în locul nostru.

– Edwin, tu nu-l cunoști pe Cotton! Nu-i place să fie manipulat.

– Am aflat că Naomi Johns este moartă.

Davis păstrase vestea pentru momentul potrivit, iar cuvintele lui o loviră din plin.

– A fost îndesată într-un sicriu împreună cu un alt bărbat, un găinar mărunț din Florența. Ea avea gâtul rupt, iar el era împușcat în cap.

– Vincenti? Întrebă Stephanie.

Davis încuviință printr-o mișcare a capului.

– Care și el a intrat în acțiune. A plecat ceva mai devreme spre Federația Asiei Centrale. O vizită neprogramată.

Stephanie își dădu seama că șeful ei știa și mai multe amănunte.

- Tocmai a răpit o persoană de care Irina Zovastina are grijă de un an încoace. Este vorba despre o femeie cu care avusese o relație romantică în trecut.

- Zovastina este lesbiană?

- Nu-i așa că ar fi șocantă vestea pentru cei de la Marea Adunare a Popoarelor? Ea și femeia aceasta au fost împreună pentru o lungă perioadă de timp, iar fosta ei iubită este pe moarte, bolnavă de SIDA, și s-ar părea că Vincenti are anumite planuri cu ea.

- Și există vreun motiv pentru care îi permiteți lui Vincenti să facă lucrurile astea?

- Și el pregătește ceva. Și nu este vorba numai despre faptul că o aprovizionează pe Zovastina cu microbi și cu antidoturi. Și nu numai despre faptul că furnizează Ligii Venețiene un climat de siguranță pentru toate activitățile și afacerile lor. Iar noi vrem să aflăm ce anume pregătește.

Stephanie simțea că trebuia să plece de acolo. În ușa biroului apăru un alt preot, care le spuse:

- S-a auzit o împușcătură în interiorul bazei!

Malone se lăsă pe vine în spatele unei vitrine în momentul în care soldatul de pază trase cu arma. Încercase să se ascundă înainte ca bărbatul să ajungă în capătul scărilor, dar încercarea sa de a fugi fusese de ajuns ca să-i atragă atenția soldatului, care pornise atacul. Glonțul se lovi de una dintre mesele care expuneau țesături medievale. Lemnul stratificat deviase proiectilul, ceea ce îi oferă lui Malone prilejul să se afunde mai tare în întuneric. Ecoul focului de armă răsunase în toată bazilica, și în mod sigur atrăsese atenția tuturor. Se furișă de-a curmezișul podelei lucioase din lemn, refugiindu-se în spatele unei vitrine lungi care expunea, luminate electric, niște picturi așezate pe

panouri și pagini de manuscris. Avea pistolul pregătit, însă era nevoie ca bărbatul să se apropie mai mult. După cum se părea, asta nu constituia o problemă, deoarece auzi pași îndreptându-se înspre el.

Zovastina auzi focul de armă tras la înălțime, în transeptul nordic. Observă o mișcare la dreapta ei, dincolo de balustrada de piatră, și văzu capul unuia dintre soldații ei.

– Nu am venit singur, spuse Thorvaldsen.

Ea ținu în continuare arma ațintită către danez.

– Piața San Marco este împânzită de agenți de poliție. Îți va fi dificil să pleci de aici. Ești un conducător de stat aflat într-o țară străină. Chiar ai de gând să mă împuști? Făcu o pauză, după care continuă: Ce ar face Alexandru în situația aceasta?

Ea nu-și putea da seama dacă bărbatul vorbea serios sau era ironic, însă cunoștea răspunsul:

– Te-ar omorî!

Thorvaldsen își schimbă poziția, mișcându-se ușor spre stânga ei.

– Nu sunt de acord. Alexandru a fost un mare strateg. Și era un tip deștept. Nodul Gordian, de exemplu.

Ea strigă în direcția de unde se auzise împușcătura:

– Ce se întâmplă acolo sus?

Soldatul nu răspunse.

– În satul numit Gordium, continuă Thorvaldsen, exista nodul acela complicat făcut la un car. Nimeni nu putea să-l desfacă. O provocare la care Alexandru a găsit soluția, tăind frânghia cu sabia și apoi dezlegând-o. O soluție simplă la o problemă complexă.

– Vorbești prea mult.

TRĂDARE LA VENETIA

– Alexandru nu își permitea ca gândirea să îi fie afectată de confuzie.

– Viktor! strigă Zovastina.

– Desigur, își urmă vorba Thorvaldsen, sunt multe povești referitoare la acel nod. Una dintre ele istorisește că Alexandru a scos unul din stâlpii legați la jug, a luat capetele frânghiei și a desfăcut-o. Așa că, cine știe?

Zovastina se săturase de turuiala bărbatului. Nemaîținând cont de faptul că era șef de stat, apăsă pe trăgaci.

SAMARKAND

Vincenti își amintise primul indiciu că exista o problemă. Inițial, maladia prezenta toate caracteristicile unei simple răceli, pe urmă se gândise că era gripă, însă în curând efectele totale ale unei infecții virale deveniseră vizibile. Contaminare.

– Voi muri? țipase Charlie Easton din patul de campanie. Vreau să știu, la naiba! Spune-mi!

Îi tamponase lui Easton fruntea transpirată cu o bucată de pânză umedă, lucru pe care-l făcea de o oră, apoi îi spusese încet:

– Trebuie să te liniștești.

– Nu-mi turna gogoși! S-a terminat, nu-i așa?

Timp de trei ani lucraseră unul alături de celălalt, așa că nu avea nici un rost să se ascundă.

– Nu mai pot face nimic.

– La dracu'! Știam eu. Trebuie să cauți ajutor.

– Știi bine că nu pot.

Locația îndepărtată a stației fusese aleasă de către irakieni și de către sovietici cu mare grijă. Păstrarea secretului era extrem de importantă. Iar prețul acelei mențineri a secretului era viața

atunci când se făcea o greșeală, și o greșeală fusese exact ceea ce tocmai se întâmplase.

Easton zdruncinase patul, agitându-și mâinile și picioarele legate.

– Taie blestematele astea de funii! Dă-mi drumul de aici!

Îl legase pe idiot de pat, știind că opțiunile lor erau limitate.

– Nu putem pleca.

– La naiba cu politica firmei! La naiba cu tine! Taie nenorocitele astea de funii!

Easton înțepenisise, respirația i se îngreunase, iar apoi căzuse pradă febrei și își pierduse cunoștința. În sfârșit!

Stând în continuare pe marginea patului de campanie, Vincenti se răsucise și luase un caiet de însemnări pe care îl începuse cu trei săptămâni în urmă, pe prima pagină fiind trecut numele partenerului său. În interior, el notase schimbarea progresivă a culorii pielii. De la normală, la gălbuie, apoi la o asemenea nuanță de cenușiu, încât omul părea mort. Pierduse incredibil de mult în greutate, optsprezece kilograme, din care patru numai în decursul a două zile, admisia intestinală reprezentând, ocazional, o sorbitură de apă caldă și câteva guri de lichior.

Și febra. Valuri furioase și constante de treizeci și nouă de grade și jumătate, uneori chiar și mai mari, deshidratarea fiind mai rapidă decât compensarea cu lichide, astfel încât trupul acestuia se evapora efectiv sub ochii lui Vincenti. Ani de zile folosiseră animale în cercetările lor, Bagdadul oferindu-le un șir parcă nesfârșit de giboni, babuini, maimuțe cu blană verde, rozătoare și reptile. Însă atunci era pentru prima dată când efectele asupra unei ființe umane puteau fi măsurate cu acuratețe.

Se uitase la partenerul său. Pieptul lui Easton se înălța greoi cu fiecare răsuflare chinuită, mucusul hârâindu-i în adâncul gâtului, iar stropi de sudoare curgându-i pe piele ca picăturile de ploaie. El notase fiecare observație în jurnal, apoi pusese pixul în buzunarul halatului.

Se ridicase de pe pat și încercase să-și pună din nou sângele în mișcare în picioarele amorțite. Se dusesse cu pași înțepeniți până afară, în aerul rece al nopții. Se întrebese cât aveau să mai reziste țesuturile devastate de boală ale lui Easton. Iar acest lucru ridicase și problema legată de ce avea să facă după aceea cu cadavrul. Nu exista nici un protocol privind asemenea situații, așa că trebuia să improvizeze. Din fericire, constructorii stației respective prevăzuseră un incinerator pentru arderea carcaselor de animale utilizate la experimente. Însă pentru a face cuptorul să funcționeze pentru ceva de dimensiunile corpului omenesc necesita o anumită ingeniozitate.

– Văd îngeri. Sunt aici. De jur împrejur, strigase Easton din patul său de campanie.

Vincenti revenise în încăpere. Easton orbise. Nu era sigur dacă retina îi fusese distrusă de febră sau de vreo altă infecție.

– Dumnezeu este aici. Îl văd!

– Desigur, Charlie! Sunt convins.

Îi luase pulsul și simțise cum îi zvâcnea sângele prin artera carotidă. Pe urmă îi auscultase inima, care duduia ca o tobă. Verificase și tensiunea, care era în scădere. Temperatura corpului era constantă: treizeci și nouă de grade și jumătate.

– Ce să-i spun lui Dumnezeu? întrebese Easton.

Se uitase la partenerul său, apoi îi răspunsese:

– Salută-L din partea mea!

Trăsese un scaun mai aproape, se așezase și privise cum moartea pune stăpânire pe el. Sfârșitul sosise douăzeci de minute mai târziu, și nu păruse nici violent, nici dureros. Doar o ultimă răsuflare. Adâncă. Prelungă. Fără expirație.

Notase data și ora în jurnal, după care prelevase mostre de sânge și de țesut. Apoi rulase salteaua subțire și cearceafurile murdare în jurul cadavrului, și cărase grămada aceea urât mirositoare afară din clădire, într-o magazie alăturată. Un bisturiu se afla deja acolo, ascuțit extrem de bine, împreună cu fierăstrăul de chirurgie. Își pusese o pereche de mănuși groase de cauciuc și tăiase picioarele, secționându-le de trunchi. Carnea emaciată fusese pătrunsă ușor, oasele fiind casante, iar mușchii având rezistența celor ai unui pui fiert. Amputase și brațele, apoi îndesase toate cele patru membre în incinerator, urmărind fără vreo tresărire de emoție cum se topeau în flăcări. Fără extremități, trunchiul și capul încăpuseră ușor prin ușa metalică. Tăiase apoi în patru salteaua înroșită de sânge și o îndesase rapid în foc, împreună cu cearceafurile și cu mănușile. Trântise ușa de la intrare și ieșise clătinându-se. Se terminase. În sfârșit.

Se lăsase în genunchi pe pământul pietros și privise bolta nopții. Pe fundalul indigo al cerului de munte, silueta coșului de la incinerator se ridica spre stele, o umbră ceva mai întunecată decât celelalte. Fumul ieșea pe-acolo, purtând cu el duhoarea de carne umană. Se întinsese pe spate, întâmpinând cu bucurie venirea somnului.

Vincenti își aminti de somnul de atunci, cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Și de Irak. Ce iad! Fierbinte și îngrozitor. Un loc singuratic și dezolant. Ce concluzionase Comisia Națiunilor Unite după Primul Război din Golf? „Având în vedere

misiunea lor, instalațiile erau în întregime arhaice, însă, în cadrul acelei situații neobișnuite, erau considerate un adevărat lux.“ Chiar așa! Inspectorii respectivi nu fuseseră acolo. El fusese. Tânăr și slăbănog, cu o hălăciugă de păr pe cap și un creier ca briciul. Un virusolog de prima mână. El și Easton fuseseră trimiși în cele din urmă într-o misiune specială la un laborator aflat la distanță, în Tadjikistan, pentru a lucra, împreună cu sovieticii care controlau zona, la o stație ascunsă la poalele munților Pamir.

Câte virusuri și câte bacterii căutaseră? Organisme naturale care puteau fi folosite ca arme biologice. Ceva care să poată elimina un inamic, dar care să poată totuși păstra infrastructura culturii. Fără a fi nevoie să se bombardeze populația, să se irosească gloanțe, să se riște contaminarea nucleară sau să se pună soldați în pericol. Un organism microscopic putea face toată munca aceasta dificilă; simpla biologie reprezenta un catalizator pentru o înfrângere sigură.

Criteriile de lucru după care se ghidaseră în ceea ce găsiseră erau foarte simple: acțiune rapidă, identificabilă biologic, manevrabilă și, cel mai important din toate, vindecabilă. Sute de metode fuseseră eliminate doar pentru că nu se găsisese nici o cale practică pentru a le opri. Ce folos avea infectarea inamicului, dacă nu-ți puteai proteja propria populație? Toate cele patru criterii trebuiau satisfăcute înainte de catalogarea unui specimen. Obținuseră aproximativ douăzeci care îndeplineau condițiile.

El nu acceptase niciodată că era adevărat ce scrisese presa după Convenția pentru Arme Biologice și Toxice din 1972 – că Statele Unite puseseră capăt afacerii virusurilor de război și că își distruseseră toate arsenalele. Armata nu ar renunța la

decenii de cercetare doar pentru că o mână de politicieni decisese unilateral că asta trebuia să se facă. El considera că măcar câteva dintre acele organisme stăteau ascunse, depozitate la rece într-o instituție militară neidentificată.

El, personal, găsisese șase agenți patogeni, care îndeplineau toate criteriile, însă specimenul 65-G îi dădea mari bătaii de cap. Îl descoperise prima dată în 1979, în sângele maimuțelor cu blană verde, care fuseseră trimise pentru experimente. Știința convențională de atunci nu l-ar fi observat niciodată, însă el îl găsisese, mulțumită pregătirii lui unice în virusologie și a echipamentului special asigurat de irakieni. Era o chestie ciudată, sferică, plină de ARN și de enzime. Dacă expuneai acest agent patogen la aer, se evaporă. În apă, peretele celulei ceda și se rupea. În schimb, râvnea la plasmă caldă și părea răspândit în toate maimuțele cu blană verde cu care avusese de-a face. Cu toate acestea, nici unul dintre animale nu părea afectat.

Cu Charlie Easton totuși, fusese altă situație. Bietul nerod! Fusese mușcat cu doi ani mai înainte de una dintre maimuțe, însă nu spusese nimănui, decât cu trei săptămâni înainte de a muri, atunci când îi apăruseră primele simptome. O mostră de sânge confirmase că 65-G își făceau de cap în organismul său. În cele din urmă, se folosisese de infecția lui Easton pentru a studia efectele virale asupra oamenilor, concluzionând că organismul nu constituia o armă biologică eficientă. Era prea imprevizibil, sporadic și mult prea încet pentru a fi un agent agresiv eficient. Clătină din cap. Era surprins de cât de ignorant fusese. Reprezenta un miracol faptul că supraviețuise.

Se întorsese în camera sa de la hotelul Intercontinental, zorii ivindu-se încet în Samarkand. Trebuia să se odihnească,

dar încă mai era energizat în urma întâlnirii sale cu Karyn Walde. Se gândi din nou la bătrânul vraci. Fusesse cumva în 1980? Sau 1981? Era în munții Pamir, cu două săptămâni înainte să moară Easton. Vizitase satul de câteva ori înainte, încercând să învețe tot ce se putea. De atunci bătrânul murise cu siguranță. Chiar și în vremea aceea era destul de în vârstă. Și totuși...

Bătrânul se cățăra cu picioarele goale pe panta de culoare roșiatică, cu agilitatea unei pisici, tălpile sale având consistența pielii tăbăcite. Vincenti îl urmase și, chiar și purtând bocancii grei, tot îl dureau gleznele și degetele de la picioare. Nimic nu era plat acolo. Peste tot răsăreau pietre, ca un fel de obstacole puse special să-ți încetinească viteza, ascuțite, neiertătoare. Satul rămăsese la doi kilometri în urma lor, la aproximativ trei sute de metri deasupra nivelului mării, iar călătoria lor îi purta și mai sus.

Bărbatul era un vindecător tradițional, o combinație între doctor de familie, preot, ghicitor și vrăjitor. Știa foarte puțină engleză, însă se descurca destul de bine în limba chineză și în cea turcă. Era aproape un pitic, cu trăsături europene și cu o barbă bifurcată specifică mongolilor. Purta o pelerină cusută cu fir auriu și pe cap avea o căciulă de o culoare stridentă. Când erau în sat, Vincenti privise cum bătrânul îi tratase pe săteni cu un amestec de rădăcini și de plante, administrat meticulos și cu o iscusință născută din decenii de încercări și eșecuri.

– Unde mergem? întrebare în cele din urmă.

– Să-ți răspundem la întrebare și să găsim ceva care să oprească febra prietenului tău.

În jurul său, o adunătură de piscuri albe formau o galerie de înălțimi necucerite. Nori de furtună acopereau culmile cele mai

înalte. Dungi argintii și de un roșu tomnatic și pâlcuri dese de nuci dădeau culoare împrejurimilor, care altfel păreau ca mumificate. Un freamăt de apă curgătoare se auzea undeva în depărtare.

Ajunseseră la o porțiune plată și îl urmase pe bătrân printr-o deschidere din stâncă de culoare liliachie. Știa din ce mai studiase că munții din jurul său erau încă vii, înălțându-se încet, cu aproximativ șase centimetri pe an.

Ieșiseră într-o arenă de formă ovală, tot cu pereți de piatră. Nu era prea multă lumină înăuntru, așa că scosese lanterna pe care bătrânul îl sfătuisese să o ia cu el.

Două ochiuri de apă se găseau pe podeaua de piatră, fiecare de aproximativ trei metri în diametru, din care unul clocotea înspumat, din pricina energiei termale. El apropiase fasciculul lanternei și remarcase culoarea lor contrastantă. Cel activ era de un brun roșcat, în timp ce tovarășul cel liniștit era verde, ca spuma mării.

– Febra pe care o descrii nu este ceva nou, spusese bătrânul. Se știe de multe generații că e transmisă de animale.

Unul dintre motivele pentru care fusese trimis acolo era de a afla mai multe despre iacii, oile și urșii uriași care populau zona.

– De unde știi acest lucru?

– Ne uităm cu atenție. Însă numai uneori reușesc să treacă peste febră. Dacă prietenul tău are febra, asta îi va prinde bine. Arătase înspre ochiul de apă verzui, suprafața sa lină fiind întreruptă doar de abundența de plante plutitoare. Arătau ca niște nuferi, însă ceva mai stufoase, floarea centrală înălțându-se din umbră pentru a ajunge la prețioasele raze de soare.

– Frunzele îl vor salva. Trebuie să le mestece.

Vincenti înmuiase două degete în apă și le dusesese la gură. Nu avea nici un gust. Se așteptase cumva să aibă gustul carbonatului din celelalte izvoare ale regiunii.

Bătrânul îngenunchease și sorbise un căuș de apă.

– Este bună, rostise el zâmbind.

Băuse și el. Era caldută, precum ceaiul, și proaspătă. Așa că băuse mai mult.

– Frunzele îl vor vindeca.

Exista un lucru pe care trebuia să-l afle.

– Această plantă este obișnuită? întrebuse.

Bătrânul dăduse din cap în semn de încuviințare.

– Doar cele din lacul acesta au efect.

– De ce?

– Nu știu. Poate așa e voia Domnului.

Se cam îndoia de acest lucru.

– Se mai știe și în alte sate de acest lucru? Știu și alți vindecători?

– Eu sunt singurul care le folosește.

Se aplecase și trăsesese mai aproape una dintre păstăile plutitoare, evaluându-i caracteristicile biologice. Era o plantă din încrengătura Tracheophyta, cu frunze peltate prinse de tulpină și cu un sistem vascular elaborat. Opt stipule groase și cărnoase înconjurau baza și formau o platformă plutitoare. Țesutul epidermic era de un verde-închis, iar pereții frunzelor erau plini de glucoză. O tijă scurtă pornea din centru, și aceasta acționa probabil ca suprafață fotosintetică, datorită spațiului limitat al frunzei. Petalele albe și catifelate ale florii erau dispuse circular și nu aveau miros.

TRĂDARE LA VENETIA

Se uitase dedesubt. O coadă ca de raton de rădăcini maronii, ațoase, se împânziseră în apă în căutare de substanțe nutritive. După toate aparențele, părea o specie bine adaptată.

– Cum ai descoperit că vindecă?

– Tatăl meu m-a învățat.

Ridicase planta din apă și o prinsese în palmele făcute căuș. Apa caldută i se scursese printre degete.

– Frunzele trebuie mestecate complet și sucul trebuie înghițit.

Rupsese un mănunchi și îl duse la gură. Se uitase la bătrân; ochii lui pătrunzători îl priveau liniștit și încrezător. Își îndesase frunzele în gură și mestecase. Aveau gust amar, înțepător, ca de alaun – și îngrozitor, ca tutunul. Extrăsese sucul și îl înghițise, aproape înecându-se.

VENEȚIA

Atenția Cassiopeiei se îndreptase mai întâi de-a curmezișul naosului, spre transeptul nordic, unde cineva trăsesese în Malone. Ea văzuse, peste balustradă, capul și pieptul unuia dintre gardieni, dar nu îl zărise și pe Malone. Privise apoi cum Zovastina trăsesese cu arma, glonțul ricoșând de podeaua de marmură la câțiva centimetri distanță de Thorvaldsen. Danezul nici măcar nu se clintise.

O mișcare în dreapta ei îi atrase atenția. Un bărbat apărui în bolta casei scărilor, cu arma în mână. Ridică pistolul atunci când o zări, însă nu apucă să tragă. Îl împușcă în piept. Acesta fu aruncat pe spate, agitându-și dezordonat brațele. Îl omorî cu încă un glonț, plasat mai precis. De partea cealaltă a naosului, la vreo patruzeci de metri, îl zări pe celălalt soldat, care avansa printre exponatele din muzeu. Își luă arcul de pe umăr și scoase o săgeată, însă își menținu poziția în spatele balustradei, astfel încât să nu-i ofere Zovastinei ocazia de a trage în ea. Era îngrijorată. Chiar înainte să apară atacatorul, Viktor dispăruse dedesubt, în transeptul inferior. Unde se dusesese? Prinse pana săgeții în arc și apucă mânerul. Întinse coarda arcului.

Gardianul apăru pentru o clipă și dispăru imediat în lumina slabă a transeptului de vizavi.

Malone aștepta. Își scosese pistolul și nu mai avea nevoie decât ca soldatul să avanseze câțiva metri spre el. Reușise să se retragă la capătul uneia dintre expoziții, folosindu-se de umbre ca să fie protejat, deplasându-se cu pași ușori pe podeaua de lemn, cele trei focuri de armă din afară, din naos, acoperindu-i zgomotul înaintării. Era imposibil de spus unde anume avuseseră loc împușcăturile, deoarece ecoul te inducea în eroare. El nu ținea neapărat să-l împuște pe soldat. În general, vânzătorii de cărți nu omorau oameni. Dar se îndoia că avea alternativă. Trase aer în piept și acționă.

Zovastina îl privea fix pe Henrik Thorvaldsen, în timp ce alte focuri de armă se auzeau de deasupra. Cele treizeci de minute de singurătate în biserică se transformaseră într-o îmbulzeală de oameni și evenimente. Thorvaldsen arată spre caseta de lemn de pe podea.

– Nu este ceea ce te așteptai, nu-i așa?

Ea se hotărî să fie sinceră:

– Merita să încerc.

– Ghicitoarea lui Ptolemeu poate fi o păcăleală. Oamenii au căutat rămășițele lui Alexandru cel Mare timp de o mie cinci sute de ani fără nici un succes.

– Și oare chiar crede cineva că în caseta aceea se află Sfântul Marcu?

El ridică din umeri.

– O groază de venețieni cred asta cu siguranță.

Ea trebuia să plece în bazilică, așa că strigă:

– Viktor!

– Este vreo problemă, doamnă ministru? se auzi o altă voce.

Era Michener. Preotul se ivi în prezbiteriul luminat. Ea îndreptă arma către el.

– M-ai mințit!

Malone se deplasa către stânga, în timp ce gardianul se ducea la dreapta, pe lângă balustradă. Ocoli un leu de lemn care stătea pe un tron ducal cioplit și se ghemui în spatele unei tapiserii expuse, înalte până la talie, care îl separa de următorul său. Se repezi înainte, cu intenția de a-l surprinde pe bărbat înainte ca el să aibă timp să reacționeze. Ajunse la capătul expoziției, se întoarse și se pregăti de manevră.

O săgeată străpunse deodată pieptul soldatului, lăsându-l fără suflare. Malone văzu privirea șocată de pe figura individului, în timp ce își ducea mâna la săgeata înfiptă în piept. Viața îl părăsi cu totul, iar corpul i se prăbuși pe podea.

Malone își răsuci capul spre stânga. De partea cealaltă a naosului stătea Cassiopeia, cu arcul în mână, cu fața încremenită, fără a exprima nici o emoție. În spatele ei, sus, pe peretele exterior, se întrevedea o rozetă cufundată în întuneric, una dintre ferestrele acelea rotunde specifice stilului gotic. Sub fereastră, Viktor apăru din umbră și se îndreptă către Cassiopeia, cu o armă îndreptată înspre ea.

Zovastina era furioasă.

– Știai că nu este nimic în acel mormânt, îi spuse ea lui Michener.

– De unde aș fi putut să știu? Nu a mai fost deschis de peste o sută șaptezeci de ani.

– Poți să-i spui papei tale că Biserica nu va fi acceptată în Federație, cu sau fără concordat!

– Voi transmite mesajul.

Ea se întoarse spre Thorvaldsen.

– Nu mi-ai spus până acum. Care este interesul tău în toată povestea asta?

– Să te opresc.

– O să-ți fie foarte greu.

– Nu știu ce să zic pe tema asta. Tu trebuie să părăsești bazilica, iar pentru a ajunge la aeroport trebuie să faci o lungă călătorie cu barca.

Zovastina își dădu seama că ei își aleseseră capcana cu foarte mare grijă. Sau, mai precis, o lăsaseră pe ea să și-o aleagă. Veneția, înconjurată de apă. Fără mașini, autobuze, trenuri. Doar o grămadă de bărci care abia se deplasau. Plecarea putea într-adevăr să fie o problemă. Cât i-ar fi luat? O oră până la aeroport? Iar căutătura încrezătoare a celor doi, care o priveau de la cinci metri depărtare, nu o liniștea în nici un fel.

Viktor se apropie de femeia cu arcul. Ucigașa lui Rafael. Femeia care tocmai îi secerase încă unul dintre soldații de pază, în transeptul opus. Ar fi trebuit s-o omoare, însă își dădu seama că nu ar fi fost înțelept. Ascultase spusele Zovastinei și înțelesese că lucrurile nu mergeau prea bine. Pentru a pleca, aveau nevoie de o asigurare. Așa că înfipse țeava pistolului în ceafa ei. Femeia nu se clinti.

– Ar trebui să te împușc, spuse el, scuipând cuvintele.

– Ce folos ți-ar aduce?

– Aș egala scorul.

– Eu aș spune că suntem deja chit. Moartea lui Ely, pentru moartea partenerului tău.

El încercă să-și înăbușe furia și-și forță mintea să gândească limpede. Deodată, îi veni o idee, o cale de a readuce situația sub control.

– Du-te până la balustradă. Încet.

Ea făcu trei pași înainte.

– Doamnă ministru! strigă el peste balustradă.

Se uită pe după prizoniera sa și o văzu pe Zovastina privind în sus, cu arma încă ațintită asupra celor doi bărbați.

– Această femeie, îi spuse el, va fi biletul nostru de plecare de aici. O ostatică.

– Excelentă idee, Viktor!

– Ea nu știe ce harababură ai făcut, nu? îi șopti femeia.

– Vei muri înainte să rostești primul cuvânt.

– Fii fără grijă! Eu nu o să-i spun.

Malone văzu situația neplăcută în care se afla Cassiopeia. Sări până în dreptul balustradei și aținti arma peste naos.

– Aruncă arma! îi strigă Viktor.

Malone nu luă în seamă ordinul.

– Eu aș face ce spune el, zise Zovastina de jos. Arma ei era încă îndreptată spre Michener și Thorvaldsen. Sau îi împușc pe aceștia doi.

– Ministrul Suprem al Federației Asiei Centrale săvârșind o crimă în Italia? Mă îndoiesc!

– Adevărat, spuse Zovastina. Dar Viktor poate foarte bine s-o omoare pe femeie, ceea ce nu ar fi o problemă pentru mine.

– Arunc-o! îi spuse Cassiopeia.

Își dădu seama că ar fi fost o nerozie să se conformeze. Putea să se retragă în umbră și să rămână o amenințare.

– Cotton, îi zise Thorvaldsen de jos, fă cum îți spune Cassiopeia!

Trebuia să se încreadă în faptul că ambii săi prieteni știau ce făceau. În mod greșit? Probabil. Dar mai făcuse lucruri prostești și altă dată. Lăsa pistolul să cadă peste balustradă.

– Adu-o jos! strigă Zovastina înspre Viktor. Iar tu, i se adresa celuilalt bărbat care tocmai aruncase arma, vino aici.

El nu se mișcă din locul său.

– Te rog, Cotton, zise Thorvaldsen. Fă ce-ți spune!

O ezitare, apoi bărbatul dispăru din dreptul balustradei.

– Tu îl controlezi? întrebă Zovastina.

– Nimeni nu îl controlează.

Viktor și femeia ostatică intrară în prezbiteriu. Celălalt bărbat, cel căruia Thorvaldsen îi dăduse ordinul, apărură și el câteva secunde mai târziu.

– Cine ești? îl întrebă ea. Thorvaldsen ți-a zis Cotton.

– Numele meu e Malone.

– Și tu? întrebă Zovastina, uitându-se la femeia cu arcul.

– Sunt o prietenă de-a lui Ely Lund.

Ce se întâmplă? Trebuia neapărat să afle, așa că se gândi rapid și făcu un semn către ostatica lui Viktor.

– Ea vine cu mine. Pentru a-mi asigura liberă trecere.

– Doamnă ministru, spuse Viktor, cred că ar fi mai bine să rămână aici, cu mine. Pot să o țin până ajungeți suficient de departe.

Ea clătină din cap și arată spre Thorvaldsen.

– Ia-l pe el cu tine! Du-l într-un loc sigur! Când ajung în avion te sun, și după aceea poți să-l lași să plece. Dacă sunt probleme, omoară-l și asigură-te că nu-i va fi găsit corpul niciodată!

STEVE BERRY

- Doamnă ministru, zise Michener, din moment ce eu sunt pricina acestui haos, ce-ar fi să mă luați pe mine ostatic și să-l lăsăm pe domnul acesta în pace?

- Și ce-ar fi să mă iei pe mine, în locul ei? întrebă Malone. Nu am fost niciodată în Federația Asiei Centrale.

Zovastina îl măsură pe american din priviri. Era înalt și sigur pe sine. Probabil un agent. Însă ea voia să afle mai multe despre legătura femeii cu Ely Lund. Oricine îl cunoștea pe Lund îndeajuns de mult ca să-și riște viața pentru a-l răzbuna trebuia supus unor investigații mai amănunțite. Cât despre Michener, trăgea nădejde că Viktor va profita de ocazie să-l omoare pe mincinosul acela nenorocit!

- Prea bine, părinte, du-te cu Viktor! În privința ta, domnule Malone, poate cu altă ocazie!

SAMARKAND

Vincenti se trezi. Ședea întins pe scaunul confortabil din piele al elicopterului, lăsat la orizontală, și se îndrepta la est de oraș. Telefonul din poală începu să vibreze. Citi afișajul de pe ecranul LCD: Grant Lyndsey. Șeful laboratorului de cercetare din China. Își îndesă o cască în ureche și răspunse la telefon.

– Suntem gata, îi spuse angajatul. Zovastina are toate organismele și laboratorul este transformat. Curat și complet.

În legătură cu planurile pe care și le făcuse Zovastina, pe el nu-l interesa ca Occidentul sau guvernul chinez să-i scotocească laboratorul și să-l găsească vinovat de ceva. Doar opt oameni de știință lucraseră la proiect, sub conducerea lui Lyndsey. Toate vestigiile muncii lor fuseseră acum îndepărtate.

– Plătește-i pe toți și trimite-i acasă. O’Conner îi va vizita și le va face actele de pensionare.

La celălalt capăt se așternu liniștea.

– Nu-ți face griji, Grant! Adună toate datele din calculator, și îndreaptă-te spre casa mea de peste graniță. Va trebui să

așteptăm și să vedem ce va face Ministerul Suprem cu arsenalul ei înainte de a trece la acțiune.

– Plec îndată.

Asta și voia să audă Vincenti.

– Ne vedem înainte de sfârșitul zilei. Avem de lucru, așa că, la muncă!

Închise telefonul și se lăsă pe spate în scaun. Se gândi din nou la bătrânul pitic din munții Pamir. Pe atunci, Tadjikistanul era un ținut primitiv și ostil. Acolo se realizaseră foarte puține cercetări doctorale în decursul timpului. Puțini străini îl vizitau. Acestea și fuseseră motivele pentru care irakienii consideraseră că regiunea respectivă era un loc promițător pentru investigarea zoonozelor necunoscute. Două ochiuri de apă aflate sus în munți. Unul verde, altul cafeniu. Și planta ale cărei frunze le mestecase el. Își aminti de acea apă. Era caldă și limpede. Însă atunci când își îndreptase lanterna spre adâncul ochiurilor de apă, îi apăruse dinainte o priveliște și mai ciudată. Erau două litere sculptate, câte una în fiecare ochi de apă. Z și H. Fuseseră cioplite din blocuri de piatră și erau așezate pe fundul micuțelor lacuri. Se gândi la medalionul pe care Stephanie Nelle insistase să i-l arate. Unul dintre cele pe care Irina Zovastina părea că ținea morțiș să le achiziționeze. Și micro-literele care se presupunea că existau pe o față medalionului: ZH. Coincidență? Nu prea credea. Știa ce însemnau literele, întrucât apelase la cărturari care îi povestiseră că, în greaca veche, acestea reprezentau conceptul de viață. Îi venise ideea de a face din acea sintagmă antică denumirea viitorului remediu pentru HIV. Acum nu mai era așa sigur de asta. Avea senzația că toată lumea lui se năruia, iar anonimatul de care se bucurase altădată părea să se evapore rapid.

Americanii erau pe urmele sale, Zovastina – la fel. Chiar și Liga Venețiană era posibil să fie pe urmele sale. Însă aruncase deja zarurile. Nu mai exista cale de întoarcere.

Privirea lui Malone se îndrepta când asupra lui Thorvaldsen, când asupra Cassiopeiei. Nici unul din prietenii săi nu arăta nici cea mai mică îngrijorare față de situația dificilă în care se aflau. El și Cassiopeia ar fi putut foarte bine să-i doboare pe Zovastina și pe Viktor. Încercase să le sugereze din priviri acest lucru, însă, după cum se părea, nici unul nu îi acorda atenție.

– Acest papă al tău nu mă sperie, îi spuse Zovastina lui Michener.

– Nu este în intenția noastră să speriem pe cineva.

– Nu ești decât un fățarnic și un ipocrit!

Michener nu răspunse.

– Nu ai nimic de zis? Întrebă ea.

– Mă voi ruga pentru tine, doamnă ministru!

Ea scuipă la picioarele lui, după care îi spuse:

– Nu am nevoie de rugăciunile tale, părinte! Apoi îi făcu semn Cassiopeiei. A sosit vremea să plecăm. Lasă arcul și săgețile! N-o să mai ai nevoie de ele.

Cassiopeia le lăsă să cadă pe podea.

– Acesta este pistolul ei, spuse Viktor în timp ce îi înmâna arma.

– În momentul în care decolăm, îți dau telefon! Dacă nu primești nici o veste de la mine în trei ore, omoară-l pe preot! Și, Viktor... Zovastina tăcu preț de câteva secunde, apoi adăugă: Asigură-te că suferă!

Viktor și Michener ieșiră din prezbiteriu și străbătură naosul întunecat.

– Mergem? o întrebă Zovastina pe Cassiopeia. Presupun că te vei purta cuviincios.

– De parcă aş avea de ales!

– Preotul va aprecia acest lucru.

Părăsără şi ele prezbiteriul. Malone se întoarse către Thorvaldsen.

– Şi chiar vor pleca aşa, fără nici o reacţie din partea noastră?

– Trebuia să se întâmple astfel, spuse Stephanie, ivindu-se alături de un alt bărbat din umbra transeptului sudic.

Îl prezintă pe acesta ca fiind Edwin Davis, consilier adjunct pe probleme de securitate naţională al preşedintelui Statelor Unite; vocea lui Davis se auzise mai devreme la telefon. Totul la el era ordonat şi controlat, de la pantalonii călcaţi şi cămaşa de bumbac apretată, până la pantofii strălucitori şi înguşti din piele de viţel. Malone îl ignoră pe Davis şi o întrebă pe Stephanie:

– De ce trebuia să se întâmple astfel?

Răspunse Thorvaldsen:

– Nu eram siguri de ce urma să se întâmple. Noi încercam doar să facem să se întâmple ceva.

– Voi ai să fie luată Cassiopeia prizonieră?

Thorvaldsen clătină din cap în semn că nu, după care rosti:

– Nu voiam, dar Cassiopeia se pare că aşa intenţiona. I se citea în ochi, aşa că am profitat de moment şi i-am făcut pe plac. De aceea te-am rugat să arunci arma.

– Eşti nebun?

– Cotton, spuse Thorvaldsen apropiindu-se de el, acum trei ani le-am făcut cunoştinţă lui Ely şi Cassiopeiei.

– Şi ce legătură are asta?

- Când Ely era mai tânăr, s-a dat prosteste unor experimente personale legate de droguri. Nu a fost prudent cu acele folosite și, din nefericire, s-a infectat cu HIV. A reușit să ducă boala pe picioare, luând diverse cocteiluri de medicamente, însă sorții nu prea îi erau favorabili. Majoritatea celor infectați contractează în cele din urmă SIDA și mor. El avusese noroc până atunci.

Malone așteaptă să continue.

- Cassiopeia are și ea aceeași boală.

Oare auzise bine?

- A căpătat-o în urma unei transfuzii de sânge, cu zece ani în urmă. Ia medicamentele simptomatice și își menține boala sub control, la fel ca și el.

Malone era în stare de șoc, însă multe dintre comentariile ei aveau acum sens.

- Dar cum de este posibil? Este atât de activă... De puternică...

- Dacă iei medicamentele în fiecare zi poți fi astfel, cu condiția ca virusul să coopereze.

Malone o privi stăruitor pe Stephanie.

- Știai acest lucru? o întreabă el.

- Edwin mi-a zis mai devreme, înainte să venim aici. Îi spusese Henrik. El și Henrik ne-au așteptat să sosim. Țsta este motivul pentru care Michener m-a luat deoparte.

- Și eu, și Cassiopeia ce eram? Materiale de unică folosință? Care puteau fi distruse fără nici o problemă și apoi să li se nege legăturile cu voi? îl întreabă el pe Davis.

- Ceva de genul ăsta. Nu aveam nici cea mai mică idee cum urma să reacționeze Zovastina.

- Ticălos ordinar ce ești! rosti Malone și se îndreaptă amenințător înspre Davis.

– Cotton, spuse Thorvaldsen, eu am fost de acord cu acest lucru. Așa că mai bine enervează-te pe mine.

Malone se opri locului și îl privi pe prietenul său.

– Cine ți-a dat dreptul să faci acest lucru?

– Când tu și Cassiopeia ați plecat din Copenhaga, a sunat președintele Daniels. Mi-a povestit ce i s-a întâmplat lui Stephanie la Amsterdam și m-a întrebat ce știam despre subiect. I-am spus. El mi-a sugerat că aș putea să fiu util aici.

– Împreună cu mine? Acesta este motivul pentru care m-ai mințit că Stephanie era în pericol?

Thorvaldsen îi aruncă o privire lui Davis.

– La drept vorbind, și eu sunt puțin derutat în această privință. Nu am făcut decât să-ți transmit ce mi-au spus ei, întocmai. S-ar părea că președintele ne voia implicați pe toți.

Malone se uită la Davis și îi zise:

– Nu-mi place modul în care acționezi.

– De acord cu tine! Însă trebuie să duc la capăt cumva ceea ce am de făcut.

– Cotton, spuse Thorvaldsen, nu aveam mult timp de gândire. Am fost nevoiți să improvizăm.

– Așa crezi?

– Însă consideram că Zovastina nu va face ceva imprudent aici, în interiorul bazilicii. Nu și-ar fi permis. Și ar fi fost prinsă total fără apărare. De aceea am fost de acord să o provoc. Bineînțeles, Cassiopeia era cu totul altă problemă: ea omorâse deja doi oameni.

– Și încă unul în Torcello, interveni Malone, propunându-și să rămână concentrat. Despre ce este vorba aici?

– Pe de o parte, spuse Stephanie, încercăm să o oprim pe Zovastina. Pregătește un război murdar și are suficiente resurse să-l facă extrem de costisitor.

– A contactat Biserica, iar cei de acolo ne-au vândut pontul, zise Davis. Acesta este motivul pentru care ne aflăm acum aici.

– Puteai să ne fi spus toate astea, îi reproșă Malone lui Davis.

– Nu, domnule Malone, nu puteam! Ți-am citit dosarul. Ai fost un agent remarcabil. O listă lungă de misiuni îndeplinite cu succes și de decorații. Nu-mi pari un tip naiv. Ar trebui să înțelegi cel mai bine cum se desfășoară jocul.

– Tocmai asta e: eu nu mai fac parte din joc, rosti Malone. Făcu câțiva pași, încercând să se liniștească. Apoi se apropie de caseta de lemn care zăcea deschisă pe podea. Zovastina a riscat totul numai ca să se uite la oasele astea?

– Aceasta este partea a doua a situației, spuse Thorvaldsen. Partea mai complicată. Tu ai citit câteva dintre paginile manuscrisului descoperit de Ely despre Alexandru cel Mare și leacul său. Ely a ajuns să creadă, poate în mod total nejustificat, că, din simptomele descrise, leacul ar putea avea vreun efect și asupra agenților patogeni virali.

– Așa cum este HIV? Întrebă Malone.

Thorvaldsen încuviință printr-o mișcare a capului.

– Știm că există substanțe în natură – coajă de copac, plante cu frunze, rădăcini – care pot distruge bacteria și virusurile, poate chiar și unele forme de cancer. El spera că leacul ar proveni de la una dintre ele.

Malone își aduse aminte de un fragment din manuscris. „Copleșit de remușcări, și simțind că Ptolemeu era sincer, Eumenes îi dezvăluise locul de veci, departe, aflat undeva în munți, acolo unde sciții îi oferiseră lui Alexandru cunoașterea vieții.”

– Sciții sunt cei care i-au arătat leacul lui Alexandru, zise el. Eumenes spunea că Alexandru a fost îngropat acolo unde sciții l-au învățat pe rege despre viață. Răsărindu-i dintr-odată o idee în minte, i se adresă lui Stephanie: Tu ai unul dintre medaliale, nu-i așa?

Stephanie îi înmână moneda.

– E cea din Amsterdam. Am recuperat-o, după ce oamenii Zovastinei încercaseră să o ia. Ni s-a spus că este autentică.

Malone ridică decadrahma înspre lumină.

– Ascunse în interiorul războinicului sunt niște litere mărunte: ZH, zise Stephanie. În greaca veche înseamnă viață.

Își aminti alt fragment din *Istoria lui Hieronimus din Cardia*. „Ptolemeu mi-a înmănat apoi un medalion de argint care îl înfățișa pe Alexandru când se lupta cu elefanții. Mi-a spus că bătuse acele monede special în onoarea luptelor purtate atunci. Mi-a mai spus, de asemenea, să mă întorc la el atunci când voi găsi soluția la ghicitoarea lui. Însă o lună mai târziu Ptolemeu s-a stins.” Acum înțelesese.

– Monedele și ghicitoarea au legătură, spuse el.

– Fără îndoială, răspunse Thorvaldsen. Dar cum?

Nu era încă pregătit să le explice.

– Nici unul dintre voi nu mi-a răspuns. De ce i-ați lăsat să plece de aici?

– Cassiopeia voia neapărat să se întâmple astfel, asta era clar, spuse Thorvaldsen. Eu și ea am furnizat suficiente informații despre Ely pentru a o intrigă pe Zovastina.

– De aceea ai cerut-o la telefon?

Thorvaldsen încuviință printr-o mișcare a capului.

– Trebuia să fie informată. Nu aveam habar ce intenționa să facă. Trebuie să înțelegi, Cotton: Cassiopeia își dorește să afle ce s-a întâmplat cu Ely, iar răspunsurile se află în Asia.

Obsesia asta îl deranja pe Malone. De ce? Nu era sigur, însă îl deranja. La fel ca și durerea ei. Și boala pe care o avea. Erau prea multe lucruri pentru a le mai ține evidența. Prea multe emoții pentru un bărbat care se străduia din răspuțeri să le ignore.

– Ce va face după ce va ajunge în Federație?

Thorvaldsen ridică din umeri.

– Nu am nici cea mai mică idee. Zovastina este convinsă că îi cunosc planul în totalitate. Am avut grijă să îi dau această convingere. Știe de asocierea dintre mine și Cassiopeia. Va încerca să profite de ocazia pe care i-am oferit-o pentru a afla de la Cassiopeia tot ce poate...

– Înainte de a-i face felul.

– Cotton, zise Stephanie, acesta e un risc pe care Cassiopeia l-a acceptat de bunăvoie. Nimeni nu i-a cerut să se ducă.

– Nu, nu i-am cerut, spuse el, simțind cum îl năpădește tristețea. Noi doar am lăsat-o să se ducă. Preotul acela este și el implicat?

– El are o misiune de îndeplinit, zise Davis. De aceea s-a oferit voluntar.

– Dar mai este ceva, interveni Thorvaldsen. Ceea ce a descoperit Ely, ghicitoarea lui Ptolemeu, este cât se poate de reală. Iar noi deținem acum toate elementele pentru a găsi soluția.

Malone arată înspre casetă.

– Acolo nu este nimic, zise el. Indiciul ăsta nu duce nicăieri.

Thorvaldsen clătină din cap în semn de dezacord.

– Nimic mai fals. Oasele acelea s-au aflat chiar sub picioarele noastre, în criptă, timp de secole, înainte să fie mutate aici sus. Thorvaldsen arată înspre sarcofagul deschis. Când au fost mutate prima dată, în 1835, a mai fost găsit un obiect împreună cu ele. Doar puțini cunosc acest lucru, spuse

danezul, după care arată cu degetul spre transeptul sudic cufundat în întuneric. Se află în trezorerie, și este acolo de foarte multă vreme.

– Și trebuia să plece Zovastina înainte să arunci o privire?

– Cam așa ceva. Danezul ridică o cheie. Iată biletul nostru pentru a vedea ce ni se oferă.

– Ți dai seama, sper, că sarcina pe care și-a asumat-o Cassiopeia ar putea fi cu mult peste capacitățile ei.

Thorvaldsen încuviință cu un aer sumbru.

– Pe deplin!

Malone trebuia să stea să se gândească, așa că privi spre transeptul sudic și întrebă:

– Știi ce să faci cu ceea ce vei găsi acolo?

– Eu nu, spuse Thorvaldsen clătinând din cap. Însă avem pe cineva care s-ar putea să știe.

Malone arboră o expresie nedumerită.

– Henrik crede, interveni Stephanie, și Edwin pare să fie de acord...

– Este vorba de Ely, punctă Thorvaldsen. Noi credem că încă este în viață.

PARTEA
A PATRA

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 6.50

Vincenti coborî din elicopter. Călătoria de la Samarkand durase aproape o oră. Deși existau autostrăzi noi care duceau spre răsărit până la Valea Fergana, proprietatea sa se afla mai spre sud, în fostul Tadjikistan, iar călătoria cu avionul rămânea cea mai sigură și mai rapidă cale de a ajunge acolo.

Își alesese pământul cu grijă, sus în munții împresurați de nori. Nimeni nu pusese sub semnul întrebării achiziția respectivă, nici măcar Zovastina. El oferise o explicație sumară, cum că era sătul de terenul venețian plat și noroios, așa că își cumpărase nouăzeci de hectare de pădure și teren stâncos în zona munților Pamir. Aceasta avea să fie lumea sa. Locul în care nu putea fi văzut sau auzit, înconjurat de servitori, la o înălțime impunătoare, în mijlocul peisajului cândva sălbatic, acum însă îmblânzit și transformat, cu iz de Italia, de Bizanț și de China.

Își botezase proprietatea Attico, și observase din aparatul de zbor că intrarea principală era încoronată acum cu o arcadă de piatră sofisticată, pe care era scris numele. De asemenea,

observase că în jurul casei fuseseră ridicate mai multe schele, exteriorul îndreptându-se rapid spre finalizare. Construcția fusese lentă, dar constantă, iar el avea să întâmpine cu bucurie momentul în care pereții vor fi finalizați în totalitate.

Se strecură pe sub palele elicei care încă se roteau și străbătu o grădină pe care o făcuse să înflorească pe o pantă montană, pentru ca pe proprietatea sa să domnească farmecul specific zonelor rurale din Anglia.

Peter O'Conner îl aștepta pe pietrele inegale ale terasei din spate.

– E totul în regulă? își întreabă Vincenti angajatul.

O'Conner încuviință printr-o mișcare a capului și spuse:

– Nu este nici o problemă aici.

Zăbovi puțin afară, să-și mai tragă sufletul. Nori de furtună încununaseră îndepărtatele vârfuri estice, din China. Ciori patrulau văzduhul văii. Își poziționase cu grijă castelul, suspendându-l deasupra văii pentru a amplifica panorama spectaculoasă. Atât de diferit era totul de Venetia! Nici o duhoare neplăcută nu se simțea. Doar aer curat și rece. Cineva îi spusese că primăvara asiatică fusese neobișnuit de caldă și de uscată, iar el se bucurase foarte mult că avea acolo, sus, acea proprietate.

– Ce-i cu Zovastina? întreabă el.

– Părăsește Italia chiar în acest moment, însoțită de o altă femeie. Aceasta este o persoană atrăgătoare, cu pielea măslinie, și și-a dat la Vamă numele de Cassiopeia Vitt.

Vincenti așteaptă continuarea, știind că O'Conner fusese conștiincios.

– Vitt locuiește în sudul Franței. În prezent, finanțează reconstrucția unui castel medieval, un proiect amplu și costisitor.

Tatăl ei deținea câteva concerne manufacturiere spaniole. Niște conglomerate uriașe. Ea a moștenit totul.

- Dar ea, ca persoană, cum e?

- Musulmană, dar nu genul practicant. Cu studii superioare, diplome în inginerie și în istorie. Necăsătorită. Treizeci și opt de ani. Cam asta este tot ce am putut afla într-un timp scurt. Doriți mai multe informații?

- Nu acum, spuse Vincenti, clătinând din cap. Dar ai vreo idee ce caută ea cu Zovastina?

- Oamenii mei nu știau. Zovastina a părăsit bazilica împreună cu ea și s-au îndreptat direct spre aeroport.

- Este pe drumul de întoarcere?

O'Conner încuviință dând din cap.

- Va ajunge în următoarele patru, cinci ore.

Vinenti băgă de seamă că mai era ceva.

- Oamenii care au plecat pe urmele lui Nelle au avut probleme, zise O'Conner. Unul a fost doborât de un lunetist plasat pe un acoperiș, celălalt a scăpat cu fuga. Se pare că Nelle era pregătită pentru primirea noastră.

Nu-i făcu nici o plăcere să audă aceste lucruri, însă problema respectivă suporta amânare. Sărise deja în apă și era prea târziu să se mai întoarcă pe mal.

Pătrunse în casă. Terminase de decorat acum un an, după ce cheltuisese milioane pe vopsea, tapet, mobilă lăcuită și obiecte de artă. Dar ținuse morțiș ca să nu sacrifice confortul de dragul splendorii, așa că își construise și o sală de spectacole, saloane de zi primitoare, dormitoare private, băi și o grădină. Din păcate, nu se bucurase de acest loc decât câteva săptămâni prețioase, angajând personal dintre localnicii examinați personal de O'Conner. Curând totuși, Attico avea să devină refugiul său personal, un loc al meditației cu

standarde înalte de viață, iar el se pregătise pentru această eventualitate prin instalarea unor sisteme sofisticate de alarmă, a celor mai noi echipamente de comunicații și a unei rețele complicate de pasaje ascunse.

Trecu prin camerele de la parter, care se înșiruiau una după alta, în stilul franțuzesc, fiecare colțișor părând la fel de răcoros și de umbros ca un crepuscul de primăvară. Un atrium frumos de inspirație clasică adăpostea o scară de marmură în spirală care ducea către următoarele etaje.

Începu să urce treptele. Fresce reprezentând evoluția științelor liberale se deslușeau deasupra. Această parte a casei îi amintea de ce avea Venetia mai frumos, deși ferestrele impozante încadrau peisajul montan, în loc de Canal Grande. Destinația sa o reprezenta ușa închisă din stânga, aflată imediat după capătul de sus al scărilor, una dintre cele mai spațioase camere de oaspeți.

Intră încetișor. Karyn Walde stătea nemișcată, întinsă pe pat. O'Conner le adusese pe ea și pe asistenta medicală din Samarkand cu un alt elicopter. Brațul drept al femeii era conectat din nou la o perfuzie intravenoasă. Vincenti se apropie și luă una dintre seringile aflate pe măsuta de metal, al cărei conținut îl goli prin unul din orificiile perfuziei. Câteva secunde mai târziu, stimulentele o forță pe Walde să deschidă ochii. În Samarkand, Vincenti îi provocase starea de inconștiență, însă acum avea nevoie de ea trează.

– Revino-ți, îi spuse el. Trezește-te!

Ea clipi, iar Vincenti observă cum i se focalizează pupilele. Apoi femeia închise ochii la loc. El luă urcioul cu apă rece ca gheața de pe noptieră și o stropi pe față. Aceasta se trezi brusc, scuipând stropii din gură și scuturându-și capul pentru a scăpa de apa din ochi.

- Nenorocitul! izbucni ea, ridicându-se în capul oaselor.
- Ți-am spus să te trezești.

Nu era imobilizată. Nu era necesar. Karyn își plimbă privirea în jurul ei, după care întrebă:

- Unde mă aflu?
- Îți place? Are același nivel de eleganță precum acela cu care ești obișnuită.

Ea observă razele soarelui care intrau prin ferestre și prin ușa ce ducea în terasa deschisă.

- Cât timp am fost inconștientă?
- Destul de mult. E dimineață.

Dezorientarea reapăru imediat ce femeia își dădu seama de realitate.

- Ce se întâmplă?
- Vreau să-ți citesc ceva. Îmi permiți?
- Am de ales?

Lui Karyn îi revenise prezența de spirit.

- Nu chiar, dar cred că va merita timpul pierdut.

Eram suspicios în privința Studiului Clinic W12-23 încă de la început. Inițial, Vincenti ne-a desemnat numai pe el însuși și pe mine pentru supervizarea acestuia. Acesta era un lucru ciudat, deoarece Vincenti rareori se implica în astfel de lucruri, în special atunci când era vorba de un studiu cu doisprezece participanți, lucru ce constituia un motiv în plus pentru care devenisem suspicios. Majoritatea studiilor pe care le desfășuram au cel puțin o sută, până la (cel puțin o dată) o mie sau mai bine de participanți. De obicei, un eșantion de doisprezece pacienți nu dezvăluie nimic despre eficiența unei substanțe, având în vedere mai ales criteriul cel

mai important dintre toate, cel legat de toxicitate, pericolul constând în concluziile care ar putea fi doar întâmplătoare.

Când mi-am exprimat aceste preocupări față de Vincenti, el mi-a explicat că nu toxicitatea era scopul acestui studiu, lucru care din nou mi s-a părut ciudat. Am întrebat, apoi, despre agentul care trebuia testat, iar Vincenti mi-a spus că era ceva ce realizase personal, fiind curios să vadă dacă rezultatele sale de laborator ar putea fi duplicate pe oameni. Eram conștient de faptul că Vincenti lucra la proiecte considerate secrete interne (ceea ce înseamnă că doar anumite persoane aveau acces la date), însă în trecut eu făcusem mereu parte din personalul cu acces. La acest studiu, Vincenti stabilise foarte clar că numai el avea voie să manipuleze substanța de analizat, cunoscută drept Zeta Eta.

Folosind niște parametri specifici pe care i-a furnizat Vincenti, am izolat o duzină de voluntari din diferite clinici de sănătate din țară. Această sarcină nu a fost tocmai ușoară, având în vedere că virusul HIV este un subiect pe care irakienii nu îl discută deschis, iar boala este rar întâlnită. În cele din urmă, în schimbul unor sume de bani, am găsit și subiecții. Trei dintre ei, care erau în stadiile incipiente ale infectării cu HIV, aveau numărul leucocitelor de aproximativ o mie și doar un procentaj redus de virus. Nici una dintre aceste persoane nu prezenta vreun simptom extern de SIDA. Alți cinci progresaseră de la virusul HIV la SIDA, aveau fluxul sangvin plin de viruși, numărul leucocitelor scăzut, fiecare dintre ei prezentând o paletă largă de simptome specifice. Alți patru erau cu certitudine pe punctul de a muri, numărul leucocitelor fiind sub două sute, și aveau o varietate de infecții secundare care se manifestau deja clar, sfârșitul reprezentând doar o chestiune de timp.

O dată pe zi mă duceam la clinica din Bagdad și administram doze intravenoase la nivelurile specificate de Vincenti. În același timp, obțineam mostre de sânge și de țesut. Încă de la prima injecție, toți au prezentat ameliorări notabile. Numărul leucocitelor a crescut puternic și, odată cu reparația sistemului imunitar, infecțiile secundare s-au disipat, iar corpurile lor au început să îndepărteze afecțiunile diverse. Unele, cum ar fi focarele canceroase Kaposi, prezente la cinci dintre cei doisprezece, au fost într-un stadiu care a depășit puterea de vindecare a remediului, însă infecțiile pe care sistemul imunitar le putea combate eficient începuseră să se diminueze încă de la începutul celei de-a doua zile.

Până în a treia zi, sistemul imunitar s-a refăcut în cazurile tuturor celor doisprezece, leucocitele s-au regenerat, iar numărul lor a crescut. S-a reinstaurat apetitul și subiecții au reînceput să ia în greutate. Încărcătura virală a HIV scăzuse aproape de zero. Dacă injecțiile ar fi continuat, nu existau dubii că s-ar fi vindecat cu toții, cel puțin de HIV și SIDA. Însă injecțiile au fost oprite. În cea de a patra zi, după ce Vincenti a devenit ferm convins că substanța funcționa, a schimbat soluția injecției în soluție salină. Toți cei doisprezece pacienți au recidivat rapid. Numărul de celulele T a scăzut la minimum, iar virusul HIV a recăpătat controlul. Ce era cu exactitate acea substanță de testat a rămas un adevărat mister. Cele câteva teste chimice pe care le-am făcut demonstraseră doar un alcalin ușor, un compus pe bază de apă. Mai mult din curiozitate, decât din alt motiv, am examinat o mostră la microscop și am fost șocat să descopăr în soluție organisme vii.

Vincenti sesiză atenția cu care îl asculta Karyn Walde.

– Acesta este raportul unui individ care a lucrat cândva în subordinea mea. Voia să îl trimită superiorilor mei. Bineînțeles,

nu a făcut acest lucru niciodată, deoarece am plătit pe cineva să-l omoare. În Irak, în timpul anilor optzeci, când Saddam domnea cu mână de fier, a fost un lucru destul de ușor de realizat.

- Și de ce l-ai omorât?

- Își băga nasul unde nu-i fierbea oala. Dădea mult prea multă importanță unui lucru care nu îl privea pe el.

- Acesta nu este un răspuns. De ce trebuia să moară?

Vincenti ridică o seringă conținând un lichid limpede.

- Îmi administrezi iar somniferul ăla? întrebă ea.

- Nu. De fapt, este împlinirea celei mai mari dorințe ale tale. Ceea ce mi-ai spus în Samarkand că îți dorești mai mult decât orice. După un moment de tăcere, bărbatul continuă: Viața.

VENEȚIA

ORA 2.55

Malone clătină din cap.

- Ely Lund este în viață?

- Nu știm, zise Edwin Davis. Însă suspectăm faptul că Zovastina a fost îndrumată de cineva. Ieri am aflat că Lund era sursa ei inițială de informații - Henrik ne-a vorbit despre el - și că circumstanțele morții lui sunt cu siguranță suspecte.

- De ce crede Cassiopeia că este mort?

- Pentru că trebuia să creadă asta, zise Thorvaldsen. Nu exista nici o dovadă care să demonstreze contrariul, dar eu bănuiesc că într-un colțișor al minții ea avea îndoieli cu privire la realitatea morții lui.

- Henrik crede, iar eu sunt de acord cu el, interveni Stephanie, că Zovastina va încerca să folosească legătura dintre Ely și Cassiopeia în avantajul său. Tot ce s-a întâmplat aici trebuie să fi fost un șoc pentru ea, și paranoia e unul dintre pericolele meseriei sale. Cassiopeia poate juca această carte.

- Această femeie pune la cale un război. Ea nu-și va face griji în privința sorții Cassiopeiei. Avea nevoie de ea doar

pentru a ajunge la aeroport. După asta, Cassiopeia nu-i decât un balast. Asta e nebunie curată!

– Cotton, spuse Stephanie, mai este și altceva.

El așteaptă alte precizări.

– Naomi este moartă.

Malone își trecu o mână prin păr.

– M-am săturat să-mi tot văd prietenii murind, rosti el.

– Îl vreau pe Enrico Vincenti, zise Stephanie.

Și el își dorea același lucru. Începu să gândească din nou ca un agent operativ, reprimându-și cu greu dorința unei răzbunări rapide.

– Ai spus că se află ceva în trezorerie. Bine. Arată-mi!

Zovastina o privi pe femeia care stătea în fața ei în cabina luxoasă a avionului. Avea o personalitate plină de curaj, fără îndoială. Și, precum prizoniera luată din laboratorul din China, această frumusețe cunoștea gustul fricii, însă, spre deosebire de acel suflet slab, ea știa cum să își controleze respectiva stare.

Nu vorbiseră de când plecaseră din bazilică, și ea se folosise de acest interval de timp pentru a o examina pe ostatică. Nu era încă sigură dacă prezența femeii fusese pusă la cale sau se datora numai întâmplării. Prea multe se întâmplaseră, și prea repede. Iar oasele acelea...

Fusese sigură că acolo trebuia să se găsească ceva, ceva care să merite riscul călătoriei. Totul indicase un succes. Însă trecuseră peste două mii de ani. Poate că Thorvaldsen avea dreptate. Ce-ar mai fi putut rămâne, în realitate, după atâta timp?

– De ce te aflai în bazilică? Întrebă Zovastina.

– M-ai luat cu tine să stăm la taclale?

– Te-am luat ca să aflu ce știi.

Această femeie îi amintea cam prea mult de Karyn. Acea nenorocită încredere în sine, afișată ca un stindard. Și expresia aceea stranie de circumspecție, care, în mod ciudat, o făcea pe Zovastina să fie atât interesată, cât și intrigată de ea.

– Hainele tale, părul... Arăți de parcă ai fi înotat.

– Soldatul tău de pază m-a împins în lagună.

Iată niște vești interesante!

– Soldatul meu?

– Viktor. Nu ți-a spus? I-am omorât partenerul în muzeul din Torcello. Am vrut să-l omor și pe el.

– Asta ar putea fi o adevărată provocare!

– Nu prea cred, spuse Cassiopeia, pe un ton rece, tăios, superior.

– Îl cunoșteai pe Ely Lund?

Vitt nu răspunse.

– Tu crezi că eu l-am omorât?

– Știi că tu ai făcut-o! Ți-a spus despre ghicitoarea lui Ptolemeu. Ți-a povestit despre Alexandru și despre faptul că trupul din Soma nu era al lui. El a făcut legătura dintre acel corp și furtul Sfântului Marcu de către venețieni, și așa ai știut că trebuie să mergi la Veneția. L-ai omorât ca să te asiguri că nu mai vorbește cu altcineva despre asta. Și totuși, a spus cuiva: mie.

– Iar tu i-ai zis lui Henrik Thorvaldsen.

– Printre alții.

Aceasta constituia o problemă, iar Zovastina se întrebă dacă exista vreo legătură între femeia din fața sa și tentativa de asasinat. Și Vincenti? Henrik Thorvaldsen era cu certitudine genul de bărbat care putea fi membru al Ligii Venețiene, însă, din moment ce lista aderării era confidențială, ea nu avea nici o posibilitate de a-i confirma acestuia statutul.

STEVE BERRY

– Ely nu a pomenit niciodată de tine.

– Însă pe tine te-a pomenit.

Această femeie chiar semăna bine cu Karyn. Avea aceeași alură tulburătoare și stilul direct al acesteia. Sfidarea o atrăgea pe Zovastina. Era o trăsătură care necesita răbdare și hotărâre pentru a o îmblânzi. Dar se putea face.

– Ce-ai zice dacă Ely n-ar fi mort?

VENETIA

Malone îi urmă pe ceilalți în transeptul sudic al bazilicii, oprindu-se în dreptul unei intrări slab luminate, deasupra căreia se afla o arcadă sofisticată în stilul maur. Thorvaldsen scoase o cheie și deschise ușile de bronz. În interior, un vestibul boltit ducea într-un sanctuar. La stânga, în nișele din perete erau expuse icoane și relicvarii. La dreapta se afla trezoreria, unde alte simboluri fragile și prețioase ale unei republici dispărute odihneau sprijinite de perete sau adunate în vitrine.

– Majoritatea celor de aici provin din Constantinopol, spuse Thorvaldsen, când Veneția a prădat orașul în 1204. Însă s-a plătit tribut restaurărilor, incendiilor și furturilor. Când a căzut Republica Venețiană, multe lucruri din colecție au fost topite pentru aur, argint și pietre prețioase. Doar 283 de piese au reușit să supraviețuiască.

Malone admiră potirele strălucitoare, relicvariile, sicriile, crucile, bolurile și icoanele făurite din piatră, lemn, cristal, sticlă, argint sau aur. De asemenea, îi atraseră atenția și amforele, flacoanele, copertele de manuscrise și cădelnițele cu

legătură complicată, fiecare reprezentând câte un trofeu străvechi din Egipt, din Roma sau din Bizanț.

– O colecție deosebită! spuse el.

– Este una dintre cele mai frumoase de pe fața pământului, preciză Thorvaldsen.

– Ce anume căutăm?

Stephanie arătă cu degetul într-o direcție:

– Michener spunea că era pe aici.

Se apropiară de o vitrină care expunea o sabie, un sceptru episcopal, câteva boluri hexagonale și mai multe casete aurite pentru moaște. Thorvaldsen folosi o altă cheie și descuie vitrina. Apoi deschise ușa uneia dintre casetele pentru moaște.

– O păstrează aici, departe de ochii lumii.

Malone recunoscă obiectul care se afla înăuntru.

– Un scarabeu, spuse el.

În timpul procesului de mumificare, îmbălsămătorii egipteni împodobeau de obicei corpul purificat cu sute de amulete. Multe erau doar de ornament, altele erau poziționate pentru a întări membrele moarte. Cea la care se uita era denumită după insecta care împodobește partea de deasupra: *Scarabaeidae*, un gândac de bălegar. Întotdeauna i se păruse ciudată asocierea, însă egiptenii antici observaseră cum gândacii păreau să se nască din bălegar, așa că ei asociaseră insecta cu Khepera, creatorul tuturor lucrurilor, tatăl zeilor, care s-a făcut pe sine din materia pe care o produsese.

– Aceasta este o amuletă pentru inimă, zise el.

Stephanie dădu din cap în semn de încuviințare.

– Asta ne-a spus și Michener.

Malone știa că toate organele erau îndepărtate în timpul mumificării, cu excepția inimii. Un scarabeu era așezat întotdeauna deasupra inimii pentru a simboliza viața veșnică. Acesta era unul tipic, făcut din piatră semiprețioasă, verde, probabil carneol, însă Malone observă un lucru aparte.

– Nu are nici un pic de aur. De obicei, erau făcuți din aur sau ornamentați cu aur.

– Și de aceea a și supraviețuit, probabil, interveni Thorvaldsen. Istoria spune că Soma, în Alexandria, a fost prăduită de Ptolemeii de mai târziu. Aceștia și-au însușit tot aurul, au topit sarcofagul de aur și au luat tot ce era de valoare. Această bucată de piatră probabil că nu a însemnat nimic pentru ei.

Malone se aplecă și ridică amuleta. Avea, poate, zece centimetri lungime și cinci centimetri lățime.

– Este mai mare decât una obișnuită. De obicei, amuletele sunt cam jumătate cât aceasta.

– Știi multe despre ele, zise Davis.

Stephanie zâmbi, apoi spuse:

– Omul citește. La urma urmei, e un vânzător de cărți!

Malone schiță un zâmbet, însă continuă să admire amuleta și observă în aripile gândacului trei hieroglife incrustate.

– Ce sunt aceste simboluri? Întrebă el.

– Michener a spus că semnifică viața, stabilitatea și protecția, răspunse Thorvaldsen.

Malone răsuci amuleta și observă că în partea de jos era săpată imaginea unei păsări.

Thorvaldsen continuă:

– Aceasta a fost găsită cu oasele Sfântului Marcu, când au fost scoase din criptă, în 1835, și aduse sub altar. Sfântul Marcu a fost martirizat în Alexandria și mumificat, așa că s-a considerat că amuleta aceasta făcea parte din procesul de îmbalsamare. Însă din moment ce are conotații păgâne, părinții Bisericii au decis să nu o introducă în același loc cu moaștele. I-au recunoscut totuși valoarea istorică, așezând-o aici, în trezorerie. Când Biserica a aflat de interesul Zovastinei pentru Sfântul Marcu, amuleta a căpătat o importanță mai mare. Însă când Daniels mi-a vorbit despre ea, mi-am amintit de cuvintele lui Ptolemeu.

Și Malone și le amintește. „Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur.“ Lucrurile începeau să se lege.

– Iluzia de aur era trupul din Memphis, din moment ce era înfășurat în aur. Ființa cea mai lăuntrică? Inima. Adică aceasta, spuse el ridicând amuleta.

– Ceea ce înseamnă, zise Davis, că rămășițele din bazilică nu sunt ale Sfântului Marcu.

Malone dădu din cap în semn de încuviințare.

– Sunt cu totul și cu totul altceva. Ceva ce nu are legătură cu creștinismul.

Thorvaldsen arată spre partea de jos a amuletei.

– Aceasta este hieroglifa egipteană pentru phoenix, simbolul renașterii.

Lui Malone îi fulgeră prin minte încă un fragment al ghici-torii: „Împarte phoenixul“. Și știi exact ce trebuia să facă.

Cassiopeia își dădu seama că era pusă la încercare de întrebarea Zovastinei: „Ce-ai zice dacă Ely n-ar fi mort?“ Așa că își stăpâni emoțiile și răspunse calm:

– Dar este mort, și asta de luni de zile.

– Ești sigură?

Cassiopeia se întrebase asta de foarte multe ori – cum altfel? –, dar înfruntă durerea adusă de dorință, și spuse răspicat:

– Ely este mort.

Zovastina ridică un telefon mobil și apăsă una dintre taste. După câteva secunde, rosti în aparat:

– Viktor, am nevoie să povestești cuiva ce s-a întâmplat în noaptea când a murit Ely Lund.

Zovastina îi întinse telefonul. Cassiopeia nu se clinti. Își aminti ce spusese acesta în barcă. Adică nimic.

– Îți poți permite să nu asculți ce are de spus? o întrebă Zovastina, cu o expresie îngreșat de satisfăcută în ochii întunecați.

Această femeie îi cunoștea slăbiciunea și, înțelegând acest lucru, Cassiopeia se înspăimântă mai tare decât în fața gândului legat de ce ar fi putut să-i spună Viktor. Voia să știe. Ultimele câteva luni fuseseră un coșmar. Și totuși...

– Poți să-ți bagi telefonul ăla undeva!

Zovastina șovăi puțin, apoi zâmbi. În cele din urmă, rosti în celular:

– Poate mai târziu, Viktor! De-acum poți să-i dai drumul preotului, mai spuse, după care închise.

Avionul continua să urce printre nori, îndreptându-se spre răsărit, către Asia.

– Viktor supraveghea casa lui Ely, din ordinele mele.

Cassiopeia nu voia să asculte.

– A intrat prin spate. Ely era legat de scaun, iar asasinul se pregătea să-l împuște. Viktor l-a împușcat mai întâi pe asasin, pe urmă l-a adus pe Ely la mine și a dat foc la casă cu asasinul înăuntru.

– Doar nu te aștepti să cred așa ceva!

– Există persoane în guvernul meu care ar vrea să mă vadă moartă. Din păcate, trădarea face parte din viața noastră politică. Se tem de mine, și știau că Ely mă ajuta. Așa că au dat ordin să fie omorât, așa cum au dat ordin să fie eliminați și alții, care îmi erau aliați.

Cassiopeia arboră în continuare o expresie sceptică.

– Ely este HIV pozitiv.

Acest adevăr atrase atenția Cassiopeiei:

– De unde știi?

– Mi-a spus el. I-am furnizat medicamente în ultimele două luni. Spre deosebire de tine, el are încredere în mine.

Cassiopeia știa că Ely nu ar fi spus nimănui că ea era infectată. Doar Henrik și Ely știau de maladia ei. Acum era descumpănită. Însă se întrebă dacă nu cumva acesta și fusese planul Zovastinei.

Malone mângâie suprafața netedă a amuletei inimii, degetele sale trasând conturul păsării care reprezenta phoenixul egiptean.

– Ptolemeu spune să împărțim phoenixul, zise el și scutură artefactul, ascultând.

Nimic nu se mișca însă în interior. Thorvaldsen păru a înțelege ce avea de gând să facă.

– Acest obiect este vechi de peste două mii de ani.

Lui Malone nu-i păsa absolut deloc de acest amănunt. Cassiopeia se afla în pericol și era posibil ca lumea să treacă în curând prin experiența unui război biologic. Ptolemeu crease o ghicitoare care, în mod evident, ducea la locul în care voise Alexandru cel Mare să fie îngropat. După câte se părea, războinicul grec devenit faraon deținuse informații de calitate. Și dacă spusese să se împartă phoenixul, atunci Malone chiar asta avea de gând să facă. Așa că izbi amuleta, cu partea de jos, de podeaua de marmură. Aproape o treime din scarabeu se desprinsese, precum coaja crăpată a unei nuci. Așeză fragmentele pe podea și le examinează. Ceva se vărsa dintr-una din laturi. Ceilalți îngenuncheară alături de el. Malone le arată acea latură și spuse:

– Interiorul era despicat, gata să se spargă, și plin cu nisip.

Ridică bucata mai mare și o goli de granulele de nisip.

– Uitați! spuse Edwin Davis, arătându-le ceva pe podea.

Malone văzuse și el. Dădu ușurel nisipul la o parte și scoase la iveală un obiect cilindric, cu diametrul de aproximativ un centimetru. Apoi își dădu seama că de fapt nu era un cilindru. Era o fâșie de aur, răsucită. Înclină cu grijă fâșia fragilă, și pe o parte zări litere incrustate la întâmplare.

– Litere grecești, spuse el.

Stephanie se aplecă mai mult înspre obiect.

– Priviți cât de subțire e foița asta, spuse ea. Ca o frunză.

– Ce-o fi? întrebă Davis.

În mintea lui Malone începuse să se facă legăturile dintre ultimele piese ale puzzle-ului. Următoarea parte a ghicitorii lui Ptolemeu devenea importantă acum. „Viața aduce măsura adevăratului mormânt. Însă ai grijă, căci nu există decât o

singură încercare prin care reușești.“ Băgă mâna în buzunar și scoase medalionul pe care i-l arătase Stephanie.

– Pe o față a acestuia sunt ascunse microlitere. ZH. Și noi știm că Ptolemeu a bătut medalioanele când a născocit ghicitoarea.

Observă un simbol micuț pe o parte și făcu legătura instantaneu.

– Același simbol se afla pe manuscrisul pe care mi l-ați arătat. În partea de jos, sub ghicitoare.

Revăzu textul clar în minte: „Viața aduce măsura adevăratului mormânt“.

– Ce legătură au medalioanele cu elefant cu fâșia asta de aur? Întrebă Davis.

– Pentru a afla acest lucru, spuse Malone, ar trebui să știi ce este fâșia din fața noastră.

Băgă de seamă că Stephanie îi citise gândurile.

– Și tu știi? Îl întrebă ea.

El încuviință printr-o mișcare a capului.

– Știu exact ce este.

Viktor opri motorul și lăsă barca să plutească în derivă spre cheiul din San Marco. Îl luase pe Michener de la bazilică și-l dusesese în locul în care legase barca, gândindu-se că zona cea mai sigură în care putea aștepta plecarea Zovastinei era pe apă. Așadar, stătuse acolo, uitându-se la cupolele și la pinacurile inundate de lumină, la palatul roz cu alb al dogelui, la campanilă și la șirurile de clădiri străvechi, solide și înalte, presărate cu balcoane și cu ferestre, toate cufundate în întunericul nopții. Avea să fie fericit când va lăsa în urmă Italia. Nimic nu mersese aici așa cum trebuia.

TRĂDARE LA VENETIA

- E timpul ca noi doi să purtăm o discuție, îi spuse Michener.

Îl ținuse pe preot în cabina din față a bărcii, singur, în timp ce el așteptase telefonul Zovastinei, iar Michener șezuse relaxat, cufundat în tăcere.

- Despre ce am putea noi să discutăm?
- Poate despre faptul că ești spion american.

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

Vincenti îi lăsa timp lui Karyn Walde să își deprindă mintea cu cele ce-i spusese. Își aminti de clipa în care își dăduse seama *și el* pentru întâia oară că descoperise leacul împotriva HIV.

- Ți-am povestit despre bătrânul din munți...
- Acolo ai găsit remediul? Întrebă ea cu speranță în voce.
- Corect ar fi să spun că l-am *regăsit*.

Nu vorbise nimănui vreodată despre asta. Cum ar fi putut să o facă? Așa că se pomeni explicând cu nerăbdare:

- E o ironie a sorții faptul că lucrurile cele mai simple pot rezolva cele mai dificile probleme. La începutul secolului douăzeci, beri-beri se răspândise în toată China, omorând oamenii cu sutele de mii. Știi de ce? Pentru ca orezul să se vândă mai bine, comercianții începuseră să șlefuiască boabele, îndepărtând astfel tiamina – vitamina B1 – din coajă. Oamenii fiind privați de prezența tiaminei în dieta lor, beri-beri făcea ravagii în rândurile populației. Atunci când procesul de răzuire a încetat, tiamina a acționat asupra bolii. Scoarța copacilor de tisă din zona Pacificului este un remediu eficient împotriva cancerului. Nu vindecă, dar poate încetini evoluția bolii.

Banalul mucegai *Rhizopus stolonifer*, care contribuie la degradarea pâinii, a dus la apariția unor antibiotice care elimină infecțiile bacteriene. Iar o chestie elementară ca dieta ketogenică, bogată în grăsimi, poate pune capăt crizelor de epilepsie la unii copii. Lucruri foarte simple. Am aflat că același principiu este valabil și pentru SIDA.

– Ce element din planta pe care ai mestecat-o a avut efect? Întrebă ea.

– Nu era *un* element. Erau *mai multe*.

Văzu cum frica o părăsea pe femeie, căci ceea ce păruse a fi o amenințare se transforma rapid în salvarea ei.

– Acum treizeci de ani am descoperit un virus în sângele maimuțelor cu blană verde. Cunoștințele noastre despre virusuri la momentul respectiv erau rudimentare, dacă ar fi să ne gândim la câte știm acum. Am luat-o drept o formă de turbare, însă forma, mărimea și anatomia organismului erau diferite. Până la urmă a fost etichetat drept virusul imunodeficienței simiene – SIV. Acum știm că SIV¹ poate exista în corpul maimuțelor un timp nedefinit fără să le afecteze. La început, am crezut că maimuțele erau cumva rezistente la el, însă mai târziu am aflat că această rezistență venea chiar de la virus, care știa din punct de vedere chimic că nu poate infesta orice organism viu cu care vine în contact. Virusul s-a deprins să trăiască în corpul maimuțelor fără ca acestea să știe de existența lui.

– Am auzit asta, spuse Karyn. Și că epidemia de SIDA a început de la o mușcătură de maimuță.

– Cine știe? zise el ridicând din umeri. Poate că a fost vorba despre o mușcătură sau o zgârietură, poate că virusul a

¹ *Simian immunodeficiency virus*

fost ingerat. Maimuțele fac parte din meniul multor popoare. Indiferent cum s-a întâmplat, virusul a trecut de la maimuțe la oameni. Am văzut-o eu însumi la un bărbat pe nume Charlie Easton, la care virusul s-a transformat din SIV în HIV.

Îi povesti și alte amănunte legate de ce se întâmplase cu câteva zeci de ani în urmă, când murise Easton, nu foarte departe de locul unde se găseau acum.

– Virusul HIV nu conținea nici un instinct parental în privința oamenilor, așa cum se întâmpla cu SIV la maimuțe. S-a pus pe treabă, clonând rapid celulele din ganglionii limfatici, transformându-le în duplicate ale sale. Charlie a murit în decurs de câteva săptămâni. Însă n-a fost el primul. Cel dintâi caz care poate fi diagnosticat precis a fost cel al unui bărbat din Anglia, în 1959. O probă de ser congelat analizat la începutul anilor nouăzeci a arătat că avea prezent virusul HIV în sânge, iar fișele doctorale confirmau simptomele de SIDA. Probabil că SIV și HIV există amândouă de secole. Oamenii mureau din cauza lor în satele izolate fără să știe cineva de ei. Infecțiile secundare, ca pneumonia, îi omorau pe oameni, iar doctorii confundau astfel în mod obișnuit SIDA cu alte boli. La început, în Statele Unite, boala a fost catalogată drept „pneumonia homosexualilor”. Cea mai bună explicație pe care o putem da acum este că în anii cincizeci și șaizeci, când Africa a început să se modernizeze și oamenii au început să se adune în orașe, boala s-a răspândit. În cele din urmă, un străin a purtat virusul dincolo de granițele continentului. În anii optzeci, HIV cuprinsese deja tot globul.

– Iată o armă biologică naturală care a avut succes.

- Noi am considerat-o slabă în acest sens. Era prea greu de contractat, și lua prea mult ca să omoare pe cineva. Ceea ce nu-i rău. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acum am trece din nou printr-o perioadă cum a fost cea cu ciurma neagră.

- Chiar prin asta trecem, spuse ea. Numai că încă nu omoară pe cine trebuie.

El știa la ce se referea ea. În prezent existau două tulpini principale: HIV-1, predominantă în Africa, și HIV-2, cea întâlnită des la homosexuali și la utilizatorii de droguri injectabile. În ultima vreme începuseră să apară tulpini noi, precum una foarte urâtă din sud-estul Asiei, care fusese etichetată recent ca HIV-3.

- Crezi că tu ai fost infectat de Easton? Întrebă Karyn.

- Știam atât de puține atunci despre felul în care se transmite virusul... Nu uita că o armă biologică ofensivă nu este de nici un folos dacă nu are un remediu. Așa că atunci când vraciul cel bătrân s-a oferit să mă ducă în munți, m-am dus. Mi-a arătat planta și mi-a zis că sucul din frunzele ei pune capăt la ceea ce el numea boala febrei. Așa că am mâncat din ea.

- Nu i-ai dat și lui Easton? L-ai lăsat să moară?

- I-am dat sucul din plantă, dar nu i-a fost de nici un folos.

Ea păru contrariată, însă el lăsa întrebarea nerostită în coadă de pește.

- După moartea lui Charlie, am catalogat virusul drept specimen inacceptabil. Cei din Irak voiau să li se aducă la cunoștință doar succesele. Ni se spunea să abandonăm eșecurile pe teren. Pe la mijlocul anilor optzeci, atunci când HIV a fost în sfârșit izolat în Franța și în Statele Unite, i-am recunoscut structura. Inițial nu m-am gândit prea mult la el. La naiba, treaba nu-i privea decât pe cei din comunitatea homosexualilor. Dar, în 1985, am auzit discuțiile din comunitatea

farmaceutică. Cine găsea remediul avea să facă o grămadă de bani. Așa că m-am apucat de cercetări. Pe vremea aceea știam deja mai multe, așa că m-am întors în Asia Centrală, am angajat un ghid să mă ducă sus în munți și am găsit planta. Am adus cu mine mostre pe care le-am analizat, și bineînțeles că planta făcea ca HIV să dispară aproape de la prima administrare.

– Dar ziceai că lui Easton nu i-a fost de folos.

– Planta în sine nu are nici un efect. Când i-am administrat-o eu lui Charlie, frunzele se uscaseră deja. Nu frunzele sunt tămăduitoare, ci apa. În apă le-am găsit, spuse el și ridică seringă. Mă refer la bacterii.

VENEȚIA

– Ați auzit vreodată de scitală? întrebă Malone.

Nu auzise nici unul dintre ei.

– Iei un băț, înfășori o fâșie de piele în jurul lui, scrii mesajul pe piele, pe urmă desfășori fâșia de piele și mai adaugi un grup de litere. Persoana căreia îi adresezi mesajul are un băț asemănător, de același diametru, așa că, în momentul în care înfășoară fâșia de piele în jurul lui, poate citi mesajul. Dacă bățul are altă dimensiune, nu vezi decât litere scrise la întâmplare. Vechii greci foloseau mereu scitala atunci când voiau să comunice în secret.

– De unde Dumnezeu știi toate astea? întrebă Davis.

Malone ridică din umeri.

– Scitala era rapidă, eficientă și nu dădea greș – lucru foarte important pe câmpul de luptă. O modalitate foarte deșteaptă de a trimite mesaje codate. Și, ca să-ți răspund la întrebare, am citit despre asta undeva.

– Noi nu avem bățul potrivit, spuse Davis. Cum vom putea descifra mesajul?

– Adu-ți aminte cuvintele din ghicitoare: „Viața aduce măsura adevăratului mormânt“. Malone ridică medalionul. ZH, spuse el. Viață. Moneda aceasta este măsura.

– „Însă ai grijă, căci nu există decât o singură încercare prin care reușești“, rosti Stephanie. Foița aceea de aur este subțire. N-ai cum s-o desfășori și apoi s-o înfășori din nou. S-ar părea că nu ai decât o singură ocazie.

Malone dădu din cap aprobator.

– Și eu cred la fel.

Continuă investigația în vreme ce părăseau bazilica și se îndreptau spre birourile diocesei, având cu ei fâșia de aur și medalionul cu elefant. Malone evaluă din priviri dimensiunile decadrahmei la aproximativ doi centimetri și jumătate diametru, așa că începură să caute ceva care s-ar fi potrivit măsurilor. Niște cozi de mătură găsite într-o magazie se dovediră prea mari, alte lucruri erau prea mici.

– Toate luminile-s aprinse, spuse Malone, însă nu-i nimeni pe-aici.

– Michener a evacuat clădirea atunci când Zovastina a fost lăsată singură în bazilică, spuse Davis. Avea nevoie să existe cât mai puțini martori cu puțință.

Pe un raft, lângă un copiator, văzu niște lumânări. Malone luă cutia în care se găseau și constată că diametrul acestora era cu puțin mai mare decât medalionul.

– O să ne construim propria scitală.

Stephanie înțelese imediat la ce se referea.

– În capătul holului este o bucătărie. Mă duc să aduc un cuțit.

Malone ținea fâșia de aur în palmă, protejată de o bucată de hârtie mototolită pe care o găsiseră în chioșcul de bilete al trezoreriei.

– Știe cineva de aici greacă veche? Întrebă el.

Davis și Thorvaldsen clătină din cap în semn că nu.

– Avem nevoie de un calculator. Indiferent ce cuvânt va apărea pe fâșia asta va fi în greaca veche.

– Este unul în biroul în care am fost adineauri, spuse Davis. Ceva mai încolo pe hol.

Stephanie se întoarce cu un cuțit de curățat cartofi.

– Să știți că sunt cam îngrijorat în privința lui Michener, spuse Malone. Ce-l împiedică pe Viktor să-l omoare, în afară de faptul că Zovastina trebuie să plece nevătămată?

– N-o să fie nici o problemă, zise Davis. Chiar voiam ca Michener să se ducă cu Viktor.

Malone era nedumerit.

– De ce?

Edwin Davis își aținti privirea asupra lui, cumpănind parcă dacă putea sau nu să aibă încredere în el. Atitudinea respectivă îl scoase din sărite pe Malone.

– Care-i motivul? Întrebă el iarăși.

Stephanie dădu din cap în semn de aprobare, iar Davis spuse:

– Viktor lucrează pentru noi.

Viktor era uluit.

– Cine ești?

– Un preot al Bisericii Catolice, după cum am mai spus. Însă tu ești mult mai mult decât ceea ce pari. Președintele Statelor Unite m-a rugat să-ți vorbesc.

Barca încă plutea înspre doc. În câteva momente, Michener avea să plece. Preotul își calculase foarte bine momentul dezvăluirii adevărului.

– Mi s-a spus că Zovastina te-a angajat de la forțele de securitate croate, unde fuseși mai înainte recrutat de americani. Le-ai fost de folos în Bosnia și, imediat ce au aflat că lucrezi pentru Zovastina, americanii au reluat relațiile.

Viktor își dădu seama că informațiile acelea, de altfel adevărate, îi erau prezentate pentru a-l convinge că trimisul era autentic.

– De ce o faci? îl întrebă Michener. De ce trăiești așa o minciună?

Hotărî să spună adevărul.

– Să zicem că prefer să nu fiu judecat de un tribunal de război. Am luptat de partea cealaltă în Bosnia. Toți am făcut lucruri pe care le regretăm. Mi-am ușurat conștiința schimbând taberele și ajutându-i pe americani să-i prindă pe cei mai periculoși dușmani.

– Ceea ce înseamnă că și cealaltă parte te-ar urî, dacă ar ști.

– Cam așa ceva.

– Americanii sunt în continuare cu ochii pe tine?

– Nu există un statut pentru limitarea crimelor. Am rude în Bosnia. Răzbunarea în locurile alea ia în calcul pe oricine îți este apropiat. Am plecat de acolo ca să scap de urmărirea lor. Însă când americanii au aflat că lucram pentru Zovastina, mi-au dat de ales. Ori mă vindeau bosniacilor, ori Zovastinei. M-am gândit că îmi era mai ușor dacă mă alăturam lor.

– Faci un joc periculos.

Viktor ridică din umeri.

– Zovastina habar n-are cine sunt. Asta este una dintre slăbiciunile ei. Crede că toți din anturajul ei sunt fie prea speriați, fie prea plini de admirație ca să o înfrunte. Trebuia neapărat să afle ceva, așa că întrebă: Femeia din seara asta, din bazilică, Cassiopeia Vitt, cea care a plecat cu Zovastina...

– Face parte din plan.

Viktor abia acum înțelese gravitatea greșelii pe care o făcuse. Putea fi foarte ușor compromis. Așa că spuse:

– Am avut de-a face cu ea în Danemarca. Am încercat să-i omor pe ea și pe ceilalți doi din bazilică. Habar nu aveam de existența unui plan. Însă, dacă îi va spune Zovastinei ce s-a întâmplat, sunt un om mort.

– Cassiopeia nu va face așa ceva. Știa de tine înainte să apară în seara asta la bazilică. Contează pe ajutorul tău în Samarkand.

Abia acum pricepu Viktor ce era cu șoaptele ei ciudate din galeria transeptului și de ce nimeni din cei care fuseseră în Danemarca nu pomeniseră nimic de față cu Zovastina.

Barca ajunsese la doc. Michener sări din ea.

– Ajut-o! îi zise el. Mi s-a spus că e descurcăreață.

Și putea ucide fără să clipească.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Viktor! Se pare că vei avea nevoie de El.

– Ba nu ne este de nici un folos.

Un zâmbet se ivi pe chipul preotului.

– Așa credeam și eu cândva, spuse Michener. Însă m-am înșelat, continuă el clătînând din cap.

Viktor era asemenea Zovastinei, un păgân. Însă nu din motive religioase sau morale. Ci pur și simplu pentru că nu-i păsa câtuși de puțin ce avea să se întâmple după moarte.

– Încă ceva, spuse Michener. În bazilică, Cassiopeia a menționat numele unui bărbat, Ely Lund. Americanii vor să știe dacă este în viață.

Iarăși numele acela! Mai întâi rostit de femeie, acum de cei de la Washington.

– Era. Dar acum nu mai sunt sigur.

Malone clătină din cap.

– Ai pe cineva înăuntru? Atunci de ce mai ai nevoie de noi?

– Nu-l putem compromite, spuse Davis.

– Știai asta? o întrebă pe Stephanie.

Ea negă cu un semn din cap.

– Nu până de curând, îi răspunse.

– Michener a devenit intermediarul perfect, zise Davis. Nu eram siguri de felul în care se vor petrece lucrurile aici, dar, pentru că Zovastina i-a ordonat lui Viktor să-l ia cu el, totul a ieșit de minune. Avem nevoie de Viktor ca s-o ajute pe Cassiopeia.

– Cine-i Viktor?

– Nu este unul de-al nostru, născut și crescut printre ai noștri, spuse Davis. CIA l-a adoptat cu ani în urmă. Un agent temporar.

– A fost o adopție prietenoasă sau neprietenoasă? Întrebă Malone. Știa că mulți agenți erau forțați să lucreze pentru CIA.

Davis ezită, apoi rosti:

– Neprietenoasă.

– Asta ar putea fi o problemă.

– Am reluat legătura anul trecut. Ne-a ajutat foarte mult.

– E atât de implicat, încât nu poți avea încredere în el. N-ai idee de câte ori am fost înșelat de agenții temporari. Sunt ca niște curve.

– Ți-am zis, până acum s-a dovedit de ajutor.

Malone nu era deloc impresionat.

– Nu pari să cunoști jocul de prea multă vreme.

– Îl cunosc de îndeajuns de mult timp cât să știu că trebuie să-ți asumi riscuri.

– Diferența dintre risc și nebunie nu-i prea mare.

– Cotton, spuse Stephanie, mi s-a transmis că Viktor este cel care i-a vorbit lui Vincenti despre noi.

– Și de aceea Naomi este moartă. Un motiv în plus să n-avem încredere în el.

Malone puse ghemotocul de hârtie mototolită pe copiator și luă cuțitul din mâna lui Stephanie. Lipi medalionul cu elefant de capătul unei lumânări. Marginile monedei nu erau regulate, fiind uzate de timp, însă diametrul era aproape același. Mai era nevoie de câteva ajustări care să elimine excesul de ceară. Îi dădu lumânarea lui Stephanie și desfășură hârtia cu grijă. Palmele i se umeziseră, ceea ce-l surprinse. Apucă foița de aur de o margine, ținând-o ușurel între arătător și degetul mare. Lăsă liber capătul spiralei și înfășură foița pe lumânarea pe care Stephanie o ținea nemișcată. Desfăcu încetișor foița încrețită. Literele, inițial fără legătură una cu alta, se așezară pe măsură ce se refăcea spirala originală. Își aduse aminte ceea ce citise cândva despre scitală: „Ceea ce urmează se leagă de ceea ce precede“. Mesajul deveni clar. Erau șase litere grecești: KAIMAΞ.

STEVE BERRY

– Bun mod de a transmite un cifru, și pe vremea aceea, și acum. Acesta a ajuns la destinație cu două mii trei sute de ani mai târziu.

Aurul se mulase pe lumânare și el înțelese justetea avertismentului lui Ptolemeu: „Însă ai grijă, căci nu există decât o singură încercare prin care reușești“. Fusese un sfat bun. Nu aveai cum să desfășori foița din nou, pentru că s-ar fi făcut bucăți.

– Hai la calculatorul ăla, spuse el.

Lui Vincenti îi plăcea faptul că era stăpân pe situație.

– Ești o femeie deșteaptă și se vede că vrei să trăiești. Dar câte știi tu despre viață?

Nu așteptă însă răspunsul lui Karyn Walde.

– Știința ne-a învățat mereu că există la bază două tipuri de ființe: bacteriile și restul materiei vii. Diferența dintre ele? Bacteriile au ADN-ul liber, restul au ADN-ul grupat într-un nucleu. Pe urmă, în anii șaptezeci, microbiologul Carl Woese a descoperit un al treilea tip de organisme vii, pe care le-a denumit arhebacterii. Erau o încrucișare între bacterii și restul materiei vii. Când au fost descoperite prima oară, se părea că nu trăiesc decât în mediile cele mai ostile – în Marea Moartă, în izvoarele termale, la zeci de kilometri adâncime în ocean, în Antarctica, în mlaștini lipsite de oxigen – și s-a considerat că ele nu se găseau decât acolo. Însă în ultimii douăzeci de ani, s-au descoperit arhebacterii pretutindeni.

– Bacteriile acestea pe care le-ai descoperit distrug virusul? Întrebă ea.

– Și încă cum! Vorbesc despre HIV-1, HIV-2, SIV și orice tulpină hibridă pe care am avut ocazia s-o analizez, inclusiv pe cea mai nouă din sud-estul Asiei. Bacteriile au un strat proteic care anihilează proteinele care țin virusul HIV grupat într-un loc. Distrug virusul la fel cum virusul distruge celulele-gazdă.

Și asta rapid. Singura șmecherie este că nu trebuie să permiți sistemului imunitar al organismului să distrugă arhebacteriile înainte ca ele să elimine virusul.

Arată înspre ea.

– În persoane ca tine, în care sistemul imunitar practic a dispărut, asta nu mai reprezenta o problemă, deoarece nu mai există suficiente celule albe care să omoare bacteriile invadatoare. Dar acolo unde HIV a pătruns relativ recent, unde sistemul imunitar este încă puternic, leucocitele omoară bacteriile înainte să ajungă la virus.

– Ai găsit vreo cale să împiedici acest lucru?

Vincenti dădu din cap în semn de încuviințare.

– Bacteriile supraviețuiesc digestiei. Așa reușea bătrânul vraci să le introducă în oameni, numai că el credea că vindecarea se datora plantei. Eu nu numai că am mestecat planta, dar am băut și apa, așa că, dacă în ziua aceea aveam virusul în mine, ele au rezolvat problema. De atunci am descoperit că este mai bine să administrezi doza prin injectare. Poți controla astfel procentajul. La începutul infectării cu HIV, când sistemul imunitar este încă puternic, este nevoie de mai multe bacterii. În fazele ulterioare, cum este cazul tău, atunci când leucocitele sunt aproape de zero, nu mai sunt necesare la fel de multe.

– De aceea voiai cazuri în faze diferite de infectare pentru cercetarea clinică? Aveai nevoie să știi cât de puternică trebuie să fie doza.

– Vezi că ești isteță?

– Așadar, persoana care a scris raportul pe care mi l-ai citit, și care considera ciudat faptul că nu te interesa toxicitatea se înșela.

– Eram obsedat de toxicitate. Trebuia să aflu de câte arhebacterii era nevoie ca să anihileze diferitele stadii ale unei infectări cu HIV. Este foarte important faptul că bacteriile în sine sunt inofensive. Poți ingera miliarde, și nu ți se întâmplă nimic.

– Deci i-ai folosit pe irakieni drept cobai.

Vincenti ridică din umeri.

– N-am avut de ales, pentru a vedea dacă arhebacteriile funcționau. Ei nu știau nimic. Până la urmă am adaptat un înveliș ca să conserv eficacitatea bacteriilor, ceea ce le lasă mai mult timp să devoreze virusul. Uimitor este faptul că în cele din urmă învelișul protector se dizolvă, iar sistemul imunitar absoarbe arhebacteriile ca pe oricare alt intrus din circulația sângelui. Acesta este imediat curățat. Virusul dispare, și la fel și arhebacteriile. Trebuie doar să nu ai prea multe bacterii, pentru că ele istovesc sistemul imunitar. Însă, în ansamblu, este un remediu simplu și de o eficiență totală împotriva unuia dintre cele mai periculoase virusuri din lume. Și nu am descoperit nici un efect secundar.

Știa că ea experimentase pe propria piele consecințele medicamentelor simptomatice care se administrau pentru HIV. Eruptii, ulceratii, febră, oboseală, greață, hipotensiune, dureri de cap, stări de vomă, tulburări nervoase, insomnii – toate acestea erau foarte frecvente. Vincenti ridică din nou seringă.

– Cu asta ai să te vindec.

– Dă-mi-o! zise ea, iar în acea rugămintă se deslușea disperarea.

– Știi că Zovastina putea să facă acest lucru? Vincenti observă că minciuna sa avea efectul scontat. Ea cunoaște existența remediei.

– Eram convinsă că știe! Ea și microbii ei... Este obsedată de ei de ani de zile.

– Eu am lucrat împreună cu ea. Și cu toate astea, nu ți-a dat niciodată nimic.

Ea clătină din cap.

– Nu, niciodată. Numai venea în vizită și se uita la mine cum muream.

– Era complet stăpână pe situație. Nu puteai să faci absolut nimic. Am înțeles că despărțirea dintre voi două, de acum câțiva ani, a fost una dificilă. S-a simțit trădată. Ți dai desigur seama că, atunci când te-ai întors ca să-i ceri ajutorul, i-ai dat ocazia să se răzbune. Te-ar fi lăsat să mori. Nu ai vrea să-i întorci favoarea?

Vincenti o privi pentru a observa felul în care judeca mintea ei situația, însă, după cum bănuia, conștiința femeii dispăruse de multă vreme.

– Nu vreau decât să trăiesc. Dacă acesta este prețul, îl voi plăti!

– Vei fi prima persoană vindecată de SIDA...

– Care apucă să povestească despre asta.

El dădu aprobator din cap.

– Așa este. O să rămânem în istorie.

Ea nu părea deloc impresionată de acest lucru.

– Dacă remediul tău este atât de simplu, cum de nu poate nimeni să-l fure sau să-l reproducă?

– Numai eu știu unde se găsesc aceste arhebacterii speciale în stare naturală. Crede-mă, sunt multe tipuri, dar numai acestea dau rezultate.

Karyn își miji ochii apoși.

– Știm de ce vreau eu să fac acest lucru. Dar tu?

– Pui prea multe întrebări pentru o muribundă.

– Pari a fi un om care dorește să ofere răspunsuri.

– Zovastina este o piedică în calea planurilor mele.

– Vindecă-mă, și te ajut să înlături această problemă.

Vincenti se îndoia de asigurarea ei necondiționată, însă avea tot interesul să o țină în viață pe această femeie. Furia ei putea fi canalizată. La început, se gândise că asasinarea Zovastinei ar fi fost soluția ideală, motiv pentru care îi lăsase florentinului terenul liber. Însă își schimbase părerea și îl denunțase pe cel împreună cu care conspirase. Asasinarea ar fi făcut din ea o martiră. Dezonorarea reprezenta o cale mai potrivită. Zovastina avea dușmani, însă toți erau niște fricoși. Poate că el le putea insufla curaj prin intermediul acestui suflet amărât care își ridica privirile spre el. Nici el, nici ceilalți din Ligă nu erau interesați să cucerească lumea. Războaiele erau costisitoare din foarte multe puncte de vedere, iar cel mai grav dintre toate ținea de epuizarea bogățiilor și a resurselor naționale. Liga dorea să-și capete tărâmul utopic în condițiile impuse de ea, și nu după cum plănuia Zovastina că avea să fie. În cel privea pe el, își dorea să obțină profituri de miliarde și să-și savureze statutul de personalitate care a învins virusul HIV. Louis Pasteur¹, Linus Pauling, Jonas Salk², iar următorul pe listă, Enrico Vincenti. Goli conținutul seringii hipodermice în orificiul perfuzorului.

– Cât timp durează? Întrebă ea cu vocea încărcată de speranță și cu un nou suflu de viață pe chipul extenuat.

– În câteva ore ai să te simți mult mai bine.

Malone se așeză la calculator și deschise motorul de căutare Google. Găsi website-uri legate de greaca veche și, în cele din

¹ Câștigător al Premiului Nobel pentru chimie în 1954, pentru cercetările sale asupra naturii legăturilor chimice și a structurii moleculelor. (n.red.)

² Virusolog american care a descoperit și dezvoltat primul vaccin eficient împotriva poliomielitei. (n.red.)

urmă, deschise unul care oferea traduceri. Tastă cele șase litere – KΛΙΜΑΞ – și fu surprins atât de pronunție, cât și de sensul cuvântului.

– „Klimax“ în grecește, adică „scară“, spuse el.

Găsi un alt site care oferea conversia din alfabetul grecesc. Introduse aceleași litere și primi același răspuns. Stephanie încă ținea în mână lumânarea învelită în foița de aur.

– Ptolemeu, zise Thorvaldsen, a trecut prin multe ca să lase mesajul. Cu siguranță că acest cuvânt are o importanță majoră.

– Și ce se va întâmpla atunci când vom înțelege? întrebă Malone. Ce mare scofală?

– Scofala este că Zovastina intenționează să omoare milioane de oameni, răsună o voce nouă.

Se întoarseră cu toții și îl văzură pe Michener în prag.

– Tocmai m-am despărțit de Viktor în lagună. A fost șocat să afle că știam despre el.

– Cred și eu, spuse Thorvaldsen.

– Zovastina a plecat? întrebă Malone.

Michener dădu din cap în semn de încuviințare.

– Am verificat. A decolat cu puțin timp în urmă.

Malone avea o nelămurire.

– De unde știa Cassiopeia despre Viktor? Apoi, deodată, pricepu. Se întoarce către Thorvaldsen și spuse: Telefonul pe care l-ai dat. Eram la doc, când abia ajunseserăm aici. Atunci i-ai spus.

Danezul încuviință.

– Avea nevoie de această informație, spuse Thorvaldsen. Am avut noroc că nu l-a ucis la Torcello. Bineînțeles, încă nu știam nimic din toate acestea pe atunci.

- Încă o dovadă a stilului de lucru „faci planul pe măsură ce te prinde valul“, spuse Malone, direcționându-și comentariul către Davis.

- Îmi asum vina pentru acest lucru. Însă a funcționat.

- Și astfel au murit trei oameni.

Davis nu comentă.

- Și dacă Zovastina n-ar fi insistat să ia un ostatic ca să o lăsăm să ajungă cu bine la aeroport, ce s-ar fi întâmplat? se interesă Malone.

- Din fericire, nu așa s-au petrecut lucrurile.

- După mine, ești mult prea nechibzuit, spuse Malone, începând să se enerveze. Dacă tot îl ai pe Viktor infiltrat acolo, cum de nu știi dacă Ely Lund trăiește?

- Acest aspect nu a fost important până ieri, când v-ați implicat voi trei. Zovastina avea un mentor, doar că nu știam cine este. Este logic să credem că e vorba de Lund. După ce am aflat acest lucru, a trebuit să-l contactăm pe Viktor.

- Viktor a spus că Ely Lund era în viață. Însă a adăugat că probabil nu mai este cazul acum, îi informă Michener.

- Cassiopeia habar nu are cu ce se confruntă, spuse Malone. A intrat orbește în toată povestea asta!

- Ea singură a pus totul la cale, zise Stephanie, sperând probabil că Ely mai este în viață.

Nu îl interesa acest aspect. Dintr-o mulțime de motive, dintre care cu nici unul nu voia să se confrunte în momentul acela.

- Cotton, spuse Thorvaldsen, ai întrebat de ce contează toate astea. Lăsând la o parte dezastrul evident pe care l-ar produce un război biologic, dacă acest leac este un fel de remediu natural? Anticii așa îl considerau. Și Alexandru credea la fel. Cronicarii care sunt autorii aceluși manuscris credeau și

ei același lucru. Dacă *există* un sâmbure de adevăr în toate astea? Nu cunosc motivul, însă Zovastina vrea să îl obțină. Și Ely îl voia. Cassiopeia, de asemenea.

Malone își păstră atitudinea sceptică.

– Nu avem nici o certitudine în această privință.

Stephanie agită lumânarea și zise:

– Știm că această ghicitoare este adevărată.

Avea dreptate în această privință, și trebuia să recunoască faptul că era și el curios. Curiozitatea asta blestemată care părea să-l vâre mereu în necazuri.

– Și mai știm că Naomi e moartă, adăugă ea.

Malone nu pierduse din vedere acest lucru. Se uită încă o dată la scitală. Scară. Un loc anume? Dacă era așa, probabil se referea la ceva care ar fi avut mai mult sens pe vremea lui Ptolemeu. Știa că Alexandru cel Mare ținuse mult ca imperiul său să fie cartografiat cu acuratețe. Pe atunci cartografia se afla abia la începuturi, însă văzuse reproduceri după hărțile vechi. Așa că hotărî să vadă ce putea găsi pe internet. La capătul a douăzeci de minute de căutare nu găsi nimic care să-l lumineze în privința sensului lui ΚΑΙΜΑΞ, klimax, scară.

– Ar mai putea fi o sursă, spuse Thorvaldsen. Ely avea un loc de refugiu în munții Pamir. O căbănuță unde mergea să lucreze și să mediteze. Mi-a pomenit Cassiopeia despre ea. Își ținea acolo cărțile și hărțile. Foarte multe dintre acestea erau despre Alexandru. Ea spunea că a văzut acolo multe hărți de pe vremea acestuia.

– Asta se află în Federație, le atrase Malone atenția. Mă îndoiesc că Zovastina o să ne acorde viză.

– Cât de aproape este de graniță? Întrebă Davis.

– La cincizeci de kilometri.

TRĂDARE LA VENETIA

- Putem pătrunde prin China. Autoritățile de acolo vor coopera în această privință.

- Care *privință*? Întrebă Malone. De ce suntem implicați noi în toată afacerea asta? Nu există CIA și o grămadă de alte agenții care să se ocupe de chestiune?

- La drept vorbind, domnule Malone, te-ai implicat singur, așa cum au făcut și Stephanie, și Thorvaldsen. În mod oficial, Zovastina este singurul aliat pe care-l avem în regiune, așa că din punct de vedere politic nu putem să o provocăm pe față. Dacă am folosi canalele oficiale, am fi supuși riscului de a ne expune. Pentru că-l aveam pe Viktor infiltrat, iar acesta ne transmitea anumite informații, eram la curent cu majoritatea acțiunilor ei. Însă situația a escaladat. Înțeleg dilema legată de Cassiopeia...

- De fapt, nu prea o înțelegi. Însă tocmai asta-i motivul pentru care rămân în joc. Mă duc după ea.

- Aș prefera să vă duceți la cabană, să vedeți ce găsiți acolo.

- Ăsta-i marele avantaj de a te fi retras din câmpul muncii. Poți face ce vrei! spuse Malone, apoi se întoarse către Thorvaldsen. Tu și Stephanie duceți-vă la cabană!

- De acord, zise prietenul său. Du-te să vezi ce-i cu ea!

Malone se uită lung la Thorvaldsen. Danezul o ajutase pe Cassiopeia cu arme și cooperase cu președintele, implicându-i pe toți. Însă prietenului său nu-i convenea să o lase pe Cassiopeia de una singură.

- Ai un plan, nu-i așa? îl întrebă Thorvaldsen.

- Cred că da.

ORA 4.30

Zovastina bău din apa îmbuteliată și-i îngădui pasagerei să-și urmeze șirul gândurilor tulburătoare. Zburaseră în tăcere în ultima oră, din momentul în care o tachinase pe Cassiopeia Vitt cu ideea că Ely Lund ar fi putut fi încă în viață. Era evident că prizoniera sa se afla într-o misiune. Una personală? Una profesională? Asta rămânea de văzut.

- De unde știți tu și danezul despre activitățile mele?
- Mulți știu despre ele.
- Dacă sunt toți la curent, cum de nu m-a împiedicat nimeni până acum?
- Poate că tocmai urmează să o facem.
- O armată formată din trei oameni? rosti Zovastina zâmbind. Tu, bătrânul și domnul Malone? Apropo, Malone este un prieten de-l tău?
- Face parte din Departamentul de Justiție al Statelor Unite.

Zovastina presupunea că ceea ce se întâmplase la Amsterdam stârnise interesul autorităților, însă situația aceea nu prea avea sens. Cum de se mobilizaseră americanii atât de repede și

de unde știau că ea va fi la Veneția? Să fi fost oare Michener? Posibil. Departamentul de Justiție al Statelor Unite. Americanii. Un alt gând îi fulgeră prin minte: Vincenti.

– Habar nu ai, îi spuse Vitt, cât de multe știm noi.

– Nu trebuie să am habar, te am pe tine!

– Se pot lipsi de mine.

Zovastina se îndoia de acest lucru.

– Ely m-a învățat multe, spuse ea. Mai multe decât am crezut eu vreodată că există. Mi-a deschis ochii asupra trecutului. Probabil că așa a făcut și cu tine.

– N-o să meargă. Nu te poți folosi de el ca să obții ce vrei de la mine.

Trebuia să frângă rezistența acestei femei. Planul ei se bazase pe faptul că acționa în secret. Faptul că îl cunoșteau mai mulți nu numai că o expunea unui eșec, însă o determina și să dorească să riposteze. Deocamdată, Cassiopeia Vitt reprezenta cel mai rapid și mai ușor mijloc de a-și clarifica dimensiunea problemei cu care se confrunta.

– M-am dus la Veneția în căutare de răspunsuri, spuse ea. Ely m-a îndrumat într-acolo. El credea că rămășițele acelea din bazilică aveau să ne ghideze către adevăratul mormânt al lui Alexandru cel Mare. Se gândea că locul respectiv conținea un secret legat de un remediu străvechi. Ceva care-l putea salva și pe el.

– Visuri.

– Da, dar niște visuri pe care le-ai avut amândoi, nu-i așa?

– Trăiește?

În sfârșit, o întrebare directă.

– N-ai să mă crezi, indiferent de ce-ți răspund.

– Încearcă!

– N-a murit în incendiu.

- Ȃsta nu e un rȃspuns.
- Mulțumește-te cu atȃt!

Avionul pierdu brusc altitudine din cauza turbulențelor care zgȃlțȃiau aripile, apoi se redresȃ, motoarele continuȃndu-șȃ geamȃtul constant, ducȃndu-le tot mai departe cȃtre est. Ȇn afarȃ de ele douȃ nu mai era nimeni Ȇn cabinȃ. Cei doi soldați de pazȃ cu care venise Zovastina la Venețȃ erau morți, iar acum cȃdea Ȇn sarcina lui Michener șȃ a Bisericii sȃ se ocupe de cadavrele lor. Numai Viktor Ȇi rȃmȃsesse credincios, Ȇndeplinindu-șȃ sarcinile ca de obicei.

Ea șȃ ostatica sa se asemanau foarte mult. Amȃndurora le pȃsa de cei infectați cu HIV. Cassiopeia Vitt pȃnȃ-ntr-acolo Ȇncȃt Ȇșȃ pusese Ȇn joc viața, iar Zovastina ajunsese sȃ mizeze pe o cȃlȃtorie riscantȃ la Venețȃ, punȃndu-se Ȇn pericol atȃt din punct de vedere fizic, cȃt șȃ politic. Sȃ fi fost oare o nebunie? Poate. Dar trebuia ca eroii sȃ se poarte uneori nebunește.

FEDERAȚIA ASIEI CENTRALE

ORA 8.50

Vincenti se afla în laboratorul pe care-l construise sub locuința sa, împreună cu Grant Lyndsey. Lyndsey venise direct din China după ce-și încheiase îndatoririle de acolo. Îl angajase pe Lyndsey cu doi ani mai înainte. Avea nevoie de un responsabil care să supravegheze toate analizele pe virusuri și antidoturi. De asemenea, îi trebuia o persoană care să o mai calmeze pe Zovastina.

– Cum e temperatura? întrebă el.

Lyndsey verifică afișajul digital și îi răspunse:

– Constantă.

Laboratorul era domeniul lui Vincenti. Era un spațiu liniștit, steril, înconjurat de pereți vopsiți în crem, cu o pardoseală din gresie neagră. În centru se găseau două rânduri de mese din oțel inoxidabil. Pe niște suporturi înalte din metal erau așezate pahare Erlenmeyer, Berzelius și biurete, iar dedesubtul acestora se aflau o autoclavă, aparatură de distilare, o centrifugă, balanțe analitice și două calculatoare. Simularea

digitală deținea un rol esențial în experimentele lor, atât de diferite de cele făcute pe vremea în care Vincenti lucra pentru irakieni, când încercările și erorile costau timp, bani și eșecuri. Programele sofisticate din vremurile moderne erau capabile să reproducă aproape orice efect chimic sau biologic, câtă vreme se furnizau parametrii. Iar în ultimul an, Lyndsey realizase o treabă admirabilă prin stabilirea parametrilor pentru analiza pe calculator a ZH.

– Soluția este la temperatura camerei, spuse Lyndsey. Și înoată ceva de speriat! Este uimitor!

Apa în care Vincenti găsisese arhebacteriile era de origine termală, temperatura ei atingând treizeci și șapte de grade Celsius. Producerea bacteriilor cu miile de miliarde, câte erau necesare, și transportarea lor în siguranță pe tot globul la astfel de temperaturi înalte se putea dovedi imposibilă. Așa că făcuseră niște modificări. Adaptaseră treptat arhebacteriile la medii cu temperaturi din ce în ce mai scăzute. Constataseră un lucru interesant: la temperatura camerei, activitatea lor se diminua numai, acestea devenind aproape inactive, însă imediat ce erau introduse în sânge cald la treizeci și șase virgulă șase grade Celsius, ele se reactivau rapid.

– Analiza clinică pe care am terminat-o acum câteva zile, spuse Lyndsey, confirmă faptul că pot fi ținute la temperatura camerei vreme îndelungată. Pe acestea le-am ținut mai bine de patru luni. Adaptabilitatea lor este incredibilă!

– De aceea au și supraviețuit miliarde de ani, așteptând să le descoperim noi.

Se apropie de una dintre mese, introducându-și mâinile cărnoase în mănuși de cauciuc aflate într-un recipient închis ermetic. Aerul bolborosea deasupra cu un zgomot aproape

hipnotic, ieșind prin microfiltre laminare, curățat de impurități. Se uită printr-o ușiță de plexiglas și manipulă cu îndemânare capsula de evaporare. Prelevă cu o pipetă o mostră de cultură HIV activă, plasând-o pe o lamă și presând picătura cu o lamelă care se afla deja acolo. Prinse apoi lama pe suportul microscopului încastrat. Își eliberă mâinile din cauciucul umed din pricina transpirației și focaliză obiectivul. După două ajustări găsi poziția ideală. Nu avea nevoie decât de o privire.

– Virusul a dispărut, aproape de la primul contact. De parcă abia așteptau ca să-l devoreze.

Știa că modificările biologice făcute de ei erau cheia succesului. Cu câțiva ani în urmă, Vincenti angajase o firmă de avocatură din New York care îi spusese că nu pot fi patentate minerale noi descoperite în pământ sau plante noi găsite în sălbăticie. Einstein nu și-ar fi putut patenta celebra formulă $E = mc^2$, și nici Newton nu ar fi putut patenta legea gravitației. Acestea erau manifestări ale naturii, care aparțineau tuturor. Situația era însă diferită pentru plantele modificate genetic, organismele pluricelulare obținute de om și arhebacteriile modificate din starea lor naturală, care erau patentabile.

Mai târziu, avea să sune la firma respectivă ca să demareze procesul de patentare. Era, de asemenea, nevoie și de aprobarea celor de la FDA¹. În general, dura aproximativ doisprezece ani pentru ca o soluție experimentală să ajungă din laborator la corpul medical, sistemul american de aprobare a medicamentelor fiind cel mai riguros din lume. Și știa ce șanse avea. Doar

¹ Food and Drug Administration, agenție guvernamentală americană din cadrul Departamentului de Sănătate și Servicii Publice, responsabilă cu supravegherea produselor farmaceutice, alimentelor, echipamentelor medicale etc. (n.tr.)

cinci din patru mii de compuși înscriși în testarea preclinică a FDA reușeau să ajungă și în faza testării pe oameni. Și numai unul din cei cinci primea finalmente aprobarea. Cu șapte ani în urmă, fusese implementată o nouă procedură de testare rapidă a compușilor ce vizau boli mortale, categorie în care erau incluse în particular tratamentele pentru SIDA. Cu toate acestea, rapid, conform standardelor FDA, însemna șase până la nouă luni. Și procedurile de aprobare europene erau exigente, însă nu precum acelea de la FDA. Națiunile africane și asiatice, unde această problemă majoră exista în mod activ, nu cereau aprobări din partea guvernului. Așa că el avea să înceapă să-și vândă remediul mai întâi în aceste țări. Să vadă toată lumea cum se vor vindeca bolnavii din zonele respective, în vreme ce bolnavii de SIDA din America și din Europa aveau să moară. Aprobarea va veni apoi de la sine, fără ca el măcar să o solicite.

– Nu te-am întrebat niciodată, zise Lyndsey, și nici tu n-ai spus. Unde ai găsit bacteriile?

Nu mai putea păstra tăcerea. Avea nevoie de Lyndsey alături de el – în totalitate. Însă, pentru a răspunde la întrebarea „unde?” însemna să abordeze și subiectul legat de „când?”

– Te-ai gândit vreodată la cât câștigau companiile producătoare de prezervative înainte de apariția HIV? Bineînțeles, piața exista. Cam cât crezi că făceau? Mai multe milioane pe an, poate? Însă *după* izbucnirea cazurilor de SIDA, au început să fie fabricate și vândute miliarde în lumea întreagă. Ca să nu mai vorbim de medicamentele simptomatice. Procesul de tratare a SIDA este o mașină perfectă de făcut bani. Un tratament constând într-un amestec de trei medicamente costă între douăsprezece și optsprezece mii de dolari americani pe

an. Înmulțește asta cu milioanele de bolnavi infectați și ajungi la miliarde de dolari cheltuite pe medicamente care nu vindecă nimic. Gândește-te puțin la profiturile obținute din accesorii ca mănuși din latex, halate, ace sterile. Ai idee câte milioane de ace sterile se cumpără și se distribuie în încercarea de a stopa răspândirea HIV în rândurile dependenților de droguri? Și, la fel ca și cu prezervativele, sumele au atins cifre considerabile. Gama este nesfârșită. Pentru un distribuitor medical și producător ca Philogen, apariția HIV a fost un loz câștigător cu valoare uriașă. În ultimii optsprezece ani, afacerea noastră a prosperat, fabrica de producere a prezervativelor s-a triplat ca mărime. Vânzările au crescut exponențial la toate produsele noastre. Am creat chiar și două medicamente simptomatice care s-au vândut bine. Acum zece ani am transformat compania în una publică, i-am mărit capitalul și ne-am folosit de extinderea departamentelor de accesorii doctorale și de medicamente pentru a sponsoriza o dezvoltare și mai accelerată. Am cumpărat o firmă de cosmetice, o fabrică de săpunuri, un lanț de magazine universale și o companie de alimente congelate, știind că va veni ziua când Philogen va putea ușor să-și plătească datoriile contractate.

– De unde ai știut?

– Am descoperit bacteriile acum aproape treizeci de ani. Am înțeles ce valoare aveau în urmă cu vreo douăzeci de ani. Apoi am păstrat remediul contra virusului HIV știind că puteam să-l furnizez atunci când doream.

Privi efectul cuvintelor sale asupra celuiilalt.

– Și n-ai spus nimănui? Întrebă angajatul său.

– Nimănui, răspuse Vincenti. Voia să știe dacă Lyndsey era atât de amoral pe cât îl considera el. Și care-i problema? Nu am făcut decât să las piața să se dezvolte.

– Știind că remediul tău nu era unul teporar, ceva care avea să fie până la urmă biruit de virus. Știind că tu dețineai un remediu *complet*. Singura modalitate de a distruge integral HIV. Chiar dacă cineva ar fi descoperit un medicament care să potolească virusul, al tău acționa mai bine, mai rapid și mai sigur, iar producerea sa costa doar câțiva bănuți.

– Cam asta era ideea.

– Pentru tine nu a contat faptul că oamenii mureau cu milioanele?

– Tu crezi că-i pasă cuiva de SIDA? Fii serios, Grant! Vorbă multă și fapte puține. E o boală unică. Se consideră că ucide mai ales negri, homosexuali și consumatori de droguri. Epidemia n-a făcut decât să scoată la suprafață mizeria care se afla sub un bușean putred, viermuiala de dedesubt, temele principale ale existenței noastre: sexul, moartea, puterea, banii, iubirea, ura, panica. Sub toate formele în care SIDA a fost conceptualizată, imaginată, cercetată și finanțată, ea a devenit boala cea mai încărcată politic.

Îi veni în minte ce-i spusese Karyn Walde ceva mai de vreme: „Încă nu omoară pe cine trebuie“.

– Dar cu celelalte companii farmaceutice cum rămâne? Întrebă Lyndsey. Nu te-ai temut că vor găsi și ele un remediu?

– A reprezentat un risc, însă am stat cu ochii pe concurență. Să zicem că respectivele cercetări au făcut pași extrem de firavi. În special eșecuri.

Se simțea bine. După atâta timp, îi făcea plăcere să vorbească despre toate astea.

TRĂDARE LA VENETIA

– Ai vrea să vezi unde trăiesc aceste bacterii?

Ochii celui alt se aprinseră de interes.

– Sunt aici?

Vincenti dădu din cap în semn de încuviințare:

– Foarte aproape.

SAMARKAND

ORA 9.15

Cassiopeia fu preluată de la scara avionului de doi dintre soldații de pază ai Zovastinei. I se spusese că o vor escorta la palat, unde avea să fie ținută ostatică.

– Îți dai seama, îi spuse Zovastinei de lângă portiera deschisă a mașinii, că te-ai vârat într-o mare încurcătură!

Bineînțeles că Zovastina nu voia să poarte o astfel de discuție acolo, pe pistă, cu echipajul avionului și soldații de față. În cabina avionului, între patru ochi, situația ar fi fost diferită. Însă Cassiopeia păstrase tăcerea înadins în timpul ultimelor două ore de zbor.

– Încurcăturile sunt un mod de viață aici, îi replică Zovastina.

În timp ce se așeza pe bancheta din spatele mașinii cu mâinile legate la spate, Cassiopeia hotărî să-i răsucescă un cuțit în rană.

– N-ai avut dreptate în privința oaselor.

Zovastina păru să se gândească la provocarea pe care i-o adresase. Veneția fusese un eșec din toate punctele de vedere,

aşa că nu se miră atunci când Zovastina se apropie de ea şi întreabă:

– Cum aşa?

Curentul stârnit de turboreactoarele avionului şi un vânt rece de primăvară învârtejeau aerul încărcat de fum. Cassiopeia rămase calmă pe bancheta din spatele maşinii, privind drept înainte prin parbriz.

– Exista ceva acolo, rosti ea. Apoi se întoarse către Ministrul Suprem şi adăugă: Dar tu ai pierdut acest lucru.

– Nu-ţi e deloc de folos să mă întărâţi!

Cassiopeia îi ignoră ameninţarea.

– Dacă vrei să rezolvi ghicitoarea, va trebui să negociezi.

Demonul ăsta putea fi citit cu uşurinţă. Cu siguranţă că Zovastina bănuia că ea era în posesia unor informaţii. Altfel, de ce ar mai fi adus-o aici? Iar Cassiopeia fusese cu băgare de seamă până atunci, ştiind că nu putea divulga prea multe. La urma urmei, viaţa ei depindea de informaţiile pe care putea să le ţină secrete.

Unul dintre soldaţii de pază se apropie şi-i şopti ceva la ureche Zovastinei. Ministrul Suprem ascultă, şi Cassiopeia zări pentru o clipă o expresie de surprindere aşternându-i-se pe chip. Apoi Zovastina dădu din cap în semn de încuviinţare, iar soldatul se retrase.

– Probleme? o întreabă Cassiopeia.

– Pericolele obişnuite cu care se confruntă un Ministru Suprem. Noi două o să vorbim mai târziu, spuse Zovastina, şi se îndepărtă călcând apăsat.

Uşa de la intrarea în casă era deschisă. Nu se zăreau stricăciuni. Nu exista nici o dovadă de pătrundere prin efracţie. În

interior așteptau doi soldați din Batalionul Sacru. Zovastina se uită la unul din ei și întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

– Cei doi oameni ai noștri care stăteau de pază au fost împușcați în cap. Noaptea trecută. Asistenta medicală și Karyn Walde au dispărut. Hainele lor au rămas aici. Ceasul deșteptător al asistentei era fixat să sune la ora șase dimineața, când a și sunat. Nimic nu dovedește că intenționau să plece de bunăvoie.

Zovastina se duse în dormitorul principal. Aparatul pentru respirație artificială era oprit, iar perfuzia intravenoasă atârna fără nici un rost. Oare Karyn fugise? Și unde putea să se ducă? Înapoiindu-se în hol, îi întreabă pe cei doi:

– Există martori?

– Am întrebat proprietarii celorlalte case, dar nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic.

Totul se întâmplase în absența sa. Nu putea fi vorba despre o coincidență. Hotărî să se servească de intuiție. Se duse la unul dintre telefoanele din casă și formă numărul secretarei sale. Îi spuse ce voia, și așteptă trei minute până când femeia reveni și o informă:

– Vincenti a intrat în Federație azi-noapte la ora 1.40, cu avionul particular și folosindu-se de viza de liberă trecere.

Tot mai credea că în spatele încercării de asasinat se afla Vincenti. Probabil știuse că ea părăsise Federația. Era clar că în guvernul ei existau multe scurgeri de informații – Henrik Thorvaldsen și Cassiopeia Vitt erau dovada cea mai clară –, dar ce putea să facă în această privință?

– Doamnă ministru, îi spuse secretara la telefon, tocmai încercam să vă localizez. Aveți un vizitator.

– Vincenti? întreabă Zovastina, puțin cam prea grăbit.

TRĂDARE LA VENETIA

– Un alt american.

– Ambasadorul?

Samarkand era plin de ambasade străine și de multe ori avea programul zilnic încărcat cu vizite din partea diverșilor reprezentanți ai acestora.

– Edwin Davis, consilier adjunct al președintelui american pe probleme de securitate națională. A intrat în țară acum câteva ore cu pașaport diplomatic.

– Neanunțat?

– A apărut pur și simplu la palat, solicitând o întrevedere cu dumneavoastră. Nu vrea să spună nimănui motivul pentru care a venit.

Nici asta nu era o coincidență.

– Sosesc imediat!

SAMARKAND

ORA 10.30

Malone bău o coca-cola dietetică și privi cum avionul Lear Jet 36A se apropia de terminal. Aeroportul din Samarkand se afla în nordul orașului și avea o singură pistă, folosită atât pentru traficul comercial, cât și pentru cel de călători și militar. Îi întrecuse și pe Viktor, și pe Zovastina la întoarcerea din Italia, grație unui avion de vânătoare F-16-E Strike Eagle pe care președintele Daniels dăduse ordin să fie la dispoziția sa. Până la Baza Aeriană Aviano, aflată la optzeci de kilometri la nord de Veneția, ajunsese rapid cu un elicopter, iar zborul spre răsărit, datorită vitezei supersonice de peste două mii de kilometri pe oră, nu durase decât puțin peste două ore. Zovastina și Lear Jet-ul pe care-l privea acum apropiindu-se făcuseră aproape cinci ore.

Două avioane F-16 sosiseră în Samarkand fără a întâmpina probleme, pentru că Statele Unite dețineau drepturi de aterizare fără restricții pe toate aeroporturile și bazele Federației. La prima vedere, Statele Unite făceau parte dintre aliați, însă el

știa că o asemenea calitate fluctua rapid în această parte a globului. Celălalt avion de vânătoare îl adusese pe Edwin Davis, care ajunsese probabil deja la palat. Președintele Daniels nu voise să-l implice pe Davis, preferase să-l țină la distanță, însă admisesese cu înțelepciune faptul că Malone nu avea să renunțe în ruptul capului. Pe lângă asta, după cum spusese președintele râzând pe înfundate, întregul plan avea cel puțin zece la sută șanse să funcționeze, așa că, de ce nu?

Dădu pe gât ce mai rămăsese din băutura sa răcoritoare, diluată după standardele americane, însă destul de gustoasă. Dormise o oră în avion, un aparat de luptă în care se afla pentru prima oară după douăzeci de ani. Învățase să piloteze așa ceva la începutul carierei sale în armata americană, înainte să devină avocat și să intre în trupele Departamentul Juridic al Forțelor Armate Americane. Prietenii din marină ai tatălui său îl îndemnasera să facă această alegere.

Tatăl său. Fusese un adevărat comandant, până într-o zi de august în care se scufundase submarinul al cărui căpitan era. Malone avea zece ani pe atunci, însă amintirea îi aducea întotdeauna în suflet un val de tristețe. Când se înrolase în armată, colegi de-ai tatălui său ajunseseră deja în grade mari și aveau planuri pentru fiul lui Forrest Malone. Din respect pentru ei, făcuse precum îi ceruseră, și se trezise agent la Magellan Billet. Nu își regretase niciodată deciziile, iar cariera sa în cadrul Departamentului de Justiție fusese remarcabilă. Chiar și după ce ieșise din sistem, tot mai fusese solicitat. Templierii. Biblioteca din Alexandria. Iar acum mormântul lui Alexandru cel Mare. Clătină din cap. Acestea fuseseră deciziile lui. Toată lumea lua decizii în viață. Precum bărbatul care debarca acum

din Lear Jet. Viktor. Informator guvernamental. Agent temporar. Problemă ambulantă.

Aruncă sticla la coș și așteaptă ca Viktor să ajungă în terminalul aeroportului. Un satelit AWACS E3 Sentry, aflat întotdeauna pe orbită deasupra Orientului Mijlociu, urmărise traseul Lear Jet-ului de la Veneția, așa că Malone știuse exact când avea să sosească.

Viktor apăru ca și în bazilică, cu fața arsă și hainele murdare. Mergea cu rigiditatea unei persoane care tocmai avusese o noapte lungă și grea. Malone se retrase după un paravan și așteaptă până când Viktor ajunsese înăuntru, îndreptându-se către terminal, apoi ieși și o luă pe urmele sale.

– Ți-a luat ceva timp!

Viktor se opri în loc și se întoarse. Nici urmă de uimire nu se citi pe chipul acestuia.

– Credeam că trebuie s-o ajut pe Vitt.

– Eu sunt aici ca să te ajut pe tine.

– Tu și prietenii tăi mi-ați întins o cursă la Copenhaga. Nu-mi place când își bate cineva joc de mine!

– Cine face asta?

– Întoarce-te de unde ai venit, Malone! Lasă-mă pe mine să mă ocup de situația asta.

Malone scoase un pistol. Unul dintre avantajele de a călători cu un avion militar consta în faptul că nu te verifica nimeni la vamă, fie că aparțineai personalului militar american, fie că erai un pasager oarecare.

– Mi s-a cerut să te ajut. Exact asta am să fac, indiferent dacă-ți convine sau nu.

– Ai de gând să mă împuști? zise Viktor clătinând din cap. Cassiopeia Vitt mi-a ucis partenerul la Venetia și a încercat să mă omoare și pe mine.

– Pe atunci nu știa că tu ești bunul samaritean.

– Sună de parcă ai vedea în asta o problemă.

– Încă nu m-am hotărât dacă ești sau nu o problemă.

– Femeia aia este problema, spuse Viktor. Mă îndoiesc sincer că o să permită vreunuia din noi s-o ajute.

– Probabil că ai dreptate, însă noi tot o vom face. Malone hotărî să încerce o apropiere de Viktor, și îi zise: Mi s-a spus că ești un agent bun. Așa că, hai s-o ajutăm!

– Asta aveam de gând, numai că nu mă așteptam să am un asistent.

Malone își vârî arma la loc sub haină.

– Ajută-mă să pătrund în palat!

Viktor păru nedumerit de cerere.

– Asta-i tot?

– N-ar trebui să fie foarte greu pentru șeful Batalionului Sacru. Nu te va întreba nimeni nimic.

Viktor clătină din cap.

– Sunteți nebuni de-a binelea! Chiar țineți cu toții să muriți? Nu-i suficient că se află ea acolo? Acum și tu? Nu-mi pot asuma răspunderea pentru toate astea. Și, apro-po, este o greșeală chiar și numai să stăm de vorbă. Zovastina știe cum arăți.

Malone verificase deja. Zona de lângă pistă nu era prevăzută cu camere de filmat. Acestea erau amplasate ceva mai încolo, înspre terminal. Nu se zărea nimeni prin apropiere, de aceea decisese că era locul potrivit pentru discuție.

STEVE BERRY

- Ajută-mă să intru în palat! Dacă tu mă îndrepti unde trebuie, fac eu toată treaba. Asta o să-ți ofere acoperire. Nu ai de făcut altceva decât să-mi asiguri spatele. Cei de la Washington vor să-ți protejeze identitatea cu orice preț. Țsta e motivul pentru care mă aflu aici.

Viktor clătină din cap cu neîncredere.

- Și cine a sugerat planul ăsta ridicol?

Malone zâmbi.

- Eu.

Vincenti îl conduse pe Lyndsey dincolo de împrejurimile casei, pe un drum pietros care urca în munți. Dăduse ordin ca străvechea potecă să fie nivelată, să se sape trepte în stâncă pe alocuri și să se instaleze iluminare electrică, știind că avea să meargă pe acolo de multe ori. Atât cărarea, cât și muntele se aflau pe domeniul său. De câte ori revenea în acest loc, își amintea de bătrânul vraci care se cățara pe stâncă având agilitatea unei pisici, folosindu-se de mâini și cu picioarele goale. Vincenti îl urmase, urcând după el cu un fior de incitare, așa cum face un copil atunci când urcă în podul casei cu tatăl său, întrebându-se ce îl așteaptă acolo. Și nu fusese dezamăgit.

Curând fură înconjurați de roci cenușii străbătute de fâșii de cristale strălucitoare care formau un fel de catedrală naturală. Picioarele îl dureau de la efort, respirația îi zgâria plămânii. Se târâi, urcând din greu un alt rând de stânci, și stropi mari de sudoare îi acoperiră fruntea. Lyndsey, subțirel și uscat, nu părea deloc afectat. Vincenti răsuflă ușurat în momentul în care se opri la platoul de la capătul potecii.

– La vest, se află Federația. La est, China. Noi ne aflăm la mijloc.

Lyndsey se uita la priveliște. Soarele de după-amiază lumina în depărtare un rând de stânci înalte și abrupte ca niște

piramide. O herghelie de cai alerga tăcută de-a curmezișul văii de mai jos de casă.

Vincenti se bucura că putea împărtăși toate acestea cu cineva. Dezvăluirea făcută lui Karyn Walde aprinsese în el nevoia de a fi recunoscut. Descoperise ceva extraordinar și reușise să dețină controlul exclusiv, ceea ce nu era puțin lucru dacă te gândeai că regiunea fusese cândva sub dominație sovietică. Însă apariția Federației schimbase totul și, cu ajutorul Ligii Venețiene, Vincenti făcuse ca respectivele schimbări să fie în avantajul său.

– Pe aici, spuse el, arătând spre o crăpătură din stâncă. Intrăm pe aici.

Cu treizeci de ani în urmă, îi fusese ușor să treacă prin despicătura respectivă, pentru că era cu șaptezeci de kilograme mai slab. Acum abia încăpea. Spărtura dădea într-o încăpere cenușie, sub o boltă neregulată de stâncă ascutită, înconjurată de pereți de piatră. Dinspre intrare se strecura o lumină palidă. Se îndreptă către un întrerupător, îl acționează și din tavan se revărsă deodată strălucirea unor lămpi cu incandescență. Pe podeaua stâncoasă se zăreau două ochiuri de apă, fiecare cu diametrul de trei metri; unul avea o culoare cafenie-roșiatică, celălalt era de un verde înspumat ca marea, ambele fiind luminate de becuri speciale suspendate în apă și alimentate de cabluri electrice.

– Munții ăștia sunt plini de izvoare termale, spuse Vincenti. Din vechime și până astăzi, localnicii au considerat mereu că aceste izvoare au proprietăți terapeutice importante. Au avut dreptate în cazul de față.

– De ce le luminezi?

Ridică din umeri.

– Trebuia să cercetez apa și în plus, după cum vezi, culoarea lor contrastantă este fascinantă.

– Aici trăiesc arhebacteriile?

El arată înspre ochiul de apă cu nuanță verzuie.

– Acolo e casa lor.

Lyndsey se aplecă și atinse suprafața apei. Unde tremurără pe suprafața transparentă. În ochiul de apă nu mai exista nici una dintre plantele pe care le găsisese Vincenti prima oară. Se părea că pieriseră de mult, dar nu acestea erau importante.

– Temperatura este cu puțin peste treizeci și șapte de grade, zise el despre apă. Însă modificările făcute de noi le permit să trăiască la temperatura camerei.

Una dintre sarcinile lui Lyndsey fusese să pregătească un plan de acțiune, legat de ceea ce va face compania în momentul în care va acționa Zovastina, când se presupunea că aveau să fie necesare cantități enorme de antidot, așa că Vincenti întrebă:

– Suntem pregătiți?

– Creșterea cantităților mici pe care le foloseam pe zoonoze n-a pus probleme. Situația va fi diferită pentru producerea pe scară largă.

Și el se gândise la asta, de aceea se asigurase cu împrumutul de la Arthur Benoit. Trebuia să construiască infrastructura, să angajeze oameni, să creeze rețele de distribuție și să definitiveze cercetările. Toate acestea presupuneau un capital considerabil.

– Facilitățile de producție din Franța și din Spania pot fi transformate în locuri de fabricație acceptabile, spuse Lyndsey. Aș recomanda totuși crearea unui centru separat, pentru că vom avea nevoie de milioane de litri. Din fericire, bacteriile se înmulțesc ușor și rapid.

Era momentul ca Vincenti să vadă dacă angajatul său era cu adevărat interesat.

- Ai visat vreodată să devii o personalitate istorică?

- Cine n-a visat? zise Lyndsey râzând.

- Mă refer la cineva cu adevărat celebru, cineva care aduce o contribuție epocală în domeniul științei. Ce-ai zice dacă ți-aș acorda această onoare? Te-ar interesa?

- După cum am mai spus, cine n-ar fi?

- Imaginează-ți elevii peste vreo câteva zeci de ani, cum ar căuta informații despre HIV și SIDA într-o enciclopedie și ar găsi acolo numele tău, cel care a ajutat la învingerea flagelului de la sfârșitul secolului douăzeci. Vincenti rememorează primul moment în care simțise el plăcerea legată de respectiva viziune. Nu fusese chiar atât de diferit, având în vedere privirea uimită și curioasă de acum a lui Lyndsey. Ai vrea să iei parte la așa ceva? îl întrebă.

- Bineînțeles, răspunse acesta fără să ezite.

- Aș putea să-ți ofer asta. Însă ar fi unele condiții. Inutil să mai precizez, e clar că nu pot face totul de unul singur. Am nevoie de cineva care să supravegheze personal producția, cineva care se pricepe la biologie. Securitatea este, bineînțeles, o preocupare majoră. După ce vom obține patentul, mă voi simți ceva mai bine, însă tot va trebui să existe cineva care să se ocupe în permanență de procesul de producție. Grant, tu ești soluția logică. În schimb, vei primi o parte din meritele descoperirii și retribuții generoase. Iar când spun generoase, mă refer la milioane.

Lyndsey dădu să spună ceva, însă Vincenti îl reduse la tăcere, ridicându-și arătătorul.

- Asta-i partea bună. Partea rea este că, dacă pui bețe-n roate sau devii prea lacom, o să te pricopsești cu un glonț în

cap de la O'Conner. Jos, în casă, ți-am spus cum ținem sub control competiția. Să-ți mai dau niște explicații.

Îi vorbi lui Lyndsey despre microbiologul danez găsit în 1997 în comă, pe o stradă de lângă laboratorul său. Un altul din California dispăruse, lăsându-și mașina închiriată parcată lângă un pod, iar corpul nu-i fusese descoperit niciodată. Un al treilea fusese găsit în 2001 pe marginea unui drum de țară englezesc, victimă, după toate aparențele, a unui accident în urma căruia șoferul vinovat fugise. Un al patrulea fusese ucis într-o fermă din Franța. Un altul murise într-un mod bizar, corpul fiindu-i descoperit cu zece ani în urmă, prins în trapa de la intrarea în camera frigorifică a laboratorului său. Alți cinci muriseră toți odată, în 1999, când avionul lor particular se prăbușise în Marea Neagră.

- Toți lucrau pentru rivalii noștri, zise Vincenti. Făceau progrese, prea multe progrese. Așa că, Grant, fă după cum îți spun! Fii recunoscător pentru ocazia pe care ți-am oferit-o, și vom trăi amândoi până la adânci bătrânețe, plini de bani.

- N-am să-ți creez nici o problemă.

Vinenti își zise în sine sa că intuise bine alegându-l pe Lyndsey. Acesta se descurcase de minune cu Zovastina, necompromițând antidoturile nici măcar o dată. Veghease, de asemenea, și la siguranța laboratorului. Totul decursese perfect, iar contribuția bărbatului din fața lui fusese semnificativă.

- Sunt curios asupra unui lucru, spuse Lyndsey.

Vinenti hotărî să-i facă pe plac.

- De ce acum? Ai păstrat remediul atâta vreme. De ce nu mai aștepți?

- Planurile de război ale Zovastinei fac ca momentul să fie propice. Ea a fost pentru noi mijlocul de a ne termina cercetările și de a ne asigura că nimeni nu mai descoperă

remediul. Nu văd nici un motiv să mai prelungesc așteptarea. Trebuie s-o opresc pe Zovastina până nu merge prea departe. Dar pe tine, Grant, acum că știi, te deranjează toate astea?

- Ai păstrat secretul vreme de douăzeci de ani. Eu n-am aflat decât acum o oră. Nu este problema mea.

Zâmbi. Îi plăcu reacția acestuia.

- O să fie foarte multă publicitate. Ai să fii implicat. Numai că eu voi verifica tot ce vei spune, așa că, ai grijă! Trebuie mai mult să fii văzut decât auzit. În curând numele tău va sta alături de numele celor mai mari savanți. Gesticulă ceremonios din mâini, ca în fața unui auditoriu invizibil. Grant Lyndsey, unul dintre inamicii virusului HIV!

- Sună bine!

- Dăm totul publicității în decurs de o lună. Între timp vreau să lucrezi cu avocații mei la patentare. Mă gândesc să le spun mâine despre descoperirea noastră. Când anunțul va fi făcut public, vreau să urci pe scenă. Mai vreau și mostre, vor da foarte bine în poze. Și imagini mărite cu bacteria. Îi punem pe cei de la Relații cu Publicul să facă o prezentare de diapozitive. O să fie un adevărat spectacol!

- Mai știe cineva despre asta?

Vincenti clătină din cap.

- Absolut nimeni, în afară de o femeie care se află în casă și care, chiar în momentul acesta, experimentează beneficiile remediului. Avem nevoie de cineva care să ne facă publicitate, iar ea este la fel de bună ca oricare altcineva.

Lyndsey se apropie de celălalt ochi de apă. Era interesant faptul că nu observase ce se afla pe fundul fiecăruia, un alt motiv pentru care Vincenti îl alesese pe acest bărbat.

- Ți-am spus că acesta este un loc străvechi. Vezi literele de pe fundul apei?

TRĂDARE LA VENETIA

Lyndsey le observă pe amândouă.

- În greaca veche ele înseamnă viață. Habar n-am cum au ajuns acolo. Am reușit să aflu de la bătrânul vraci că grecii venerau cândva această zonă, iar asta ar putea fi o explicație. Ei numeau acest munte Klimax. Înseamnă „scară”. De ce? Probabil are legătură cu numele dat de asiatici acestui loc, Arima. Am dat respectiva denumire și domeniului meu.

- Am văzut indicatorul la poartă, când am intrat. Attico. Ce înseamnă?

- E denumirea italiană pentru Arima. Înseamnă același lucru. Locul din vârf, ca de sub acoperiș.

SAMARKAND

Zovastina intră cu mersul său apăsător în camera de audiențe a palatului și văzu un bărbat slăbuț, cu părul bogat și cărunț. Era prezent și ministrul ei de externe, Kamil Revîn, care se ținea deoparte, stând pe un scaun. Protocolul cerea să fie și el acolo. Americanul se prezintă ca fiind Edwin Davis și scoase o scrisoare din partea președintelui Statelor Unite care-i confirma statutul.

– Dacă-mi permiteți, doamnă ministru, spuse Davis cu glas scăzut, am putea vorbi între patru ochi?

Ea se arată nedumerită.

– Oricum tot ce îmi veți spune îi va fi transmis imediat și lui Kamil.

– Mă îndoiesc că-i veți comunica lucrurile despre care vom discuta noi.

Cuvintele sunară ca o provocare, însă expresia feței mesagerului rămase neschimbată, așa că Zovastina se gândi să fie precaută.

– Lasă-ne singuri, îi spuse lui Kamil.

Tânărul ezită, însă, după povestea cu Veneția și dispariția lui Karyn, Zovastina n-avea chef de discuții.

– Acum! zise ea.

Ministrul de externe se ridică și părăsi încăperea.

– Întotdeauna vă purtați astfel cu oamenii dumneavoastră?

– La noi nu este democrație. Oamenii precum Kamil fac ce li se spune, căci altfel...

– Căci altfel unul dintre microbii dumneavoastră le va face o vizită.

Trebuia să-și imagineze că aflaseră mulți de activitățile ei. Însă de această dată informațiile ajunseseră direct la Washington.

– Nu-mi amintesc ca președintele dumneavoastră să se fi plâns vreodată de pacea pe care Federația a adus-o în această regiune. Cândva întreaga zonă constituia o problemă, acum America se bucură de privilegiile unui prieten. Iar ca să guvernezi în această parte a lumii nu îți trebuie putere de convingere, ci forță brută.

– Nu mă înțelegeți greșit, doamnă Ministru Suprem. Nu ne interesează metodele pe care le folosiți. Suntem de acord. Să avem un prieten valorează mai mult decât... – Davis șovăi, apoi încheie ideea – înlocuirea ocazională a personalului. Ochii reci ai bărbatului exprimau un respect pe care i-l păstra împotriva voinței sale. Am venit, doamnă ministru, să vă transmit ceva personal. Președintele a considerat că mijloacele diplomatice obișnuite nu erau potrivite pentru acest lucru. Conversația aceasta trebuie să rămână între noi, ca prieteni.

Avea oare de ales?

– De acord, zise ea.

– Cunoașteți o femeie pe nume Karyn Walde?

Picioarele i se încordară și un val de emoții îi străbătu trupul. Însă păstră aceeași expresie a feței și hotărî să fie sinceră:

– Da. Ce-i cu ea?

– A fost răpită azi-noapte. Dintr-o casă de aici din Samarkand. A fost cândva iubita dumneavoastră, iar acum este bolnavă de SIDA.

Zovastina se luptă din răspuțuri să-și mențină o căutătură neutră.

– Văd că știți multe despre viața mea.

– Ne place să știm tot ce se poate despre prietenii pe care-i avem. Spre deosebire de dumneavoastră, noi trăim într-o societate deschisă în care secretele se află ori de la televizor, ori de pe internet.

– Și ce v-a făcut să scotociți prin ale mele?

– Are vreo importanță? A fost ceva întâmplător.

– Ce anume știți despre dispariția lui Karyn?

– A răpit-o un bărbat pe nume Enrico Vincenti. Este reținută pe domeniul său, aici, în Federație. Este vorba despre un teren pe care l-a cumpărat în cadrul înțelegerii pe care o aveți cu Liga Venețiană.

Mesajul era clar. Bărbatul ăsta știa foarte multe.

– Mă mai aflu aici pentru a vă transmite că nu Cassiopeia Vitt este problema dumneavoastră.

Zovastina își ascunse surprinderea.

– *Vincenti* este problema dumneavoastră!

– De ce, mă rog?

– Recunosc că nu este vorba decât de speculații din partea noastră. În majoritatea locurilor de pe planetă, nimănui nu i-ar

păsa de orientarea dumneavoastră sexuală. Este adevărat, ați fost cândva căsătorită, însă, din câte am putut noi afla, ați făcut-o numai pentru a păstra aparențele. Soțul dumneavoastră a murit în mod tragic...

– Noi doi nu ne-am certat niciodată. Știa de ce se afla în contextul respectiv. Chiar îmi plăcea de el.

– Asta nu ne privește pe noi, și nu am vrut să vă jignesc. De atunci însă nu v-ați mai căsătorit. Karyn Walde a lucrat o vreme pentru dumneavoastră. A fost una dintre secretele dumneavoastră. De aceea îmi imaginez că n-a fost prea dificil să aveți o relație personală cu ea. Nu ar fi băgat nimeni de seamă, atâta timp cât erați prudentă. Însă Asia Centrală nu este Europa Occidentală. Davis băgă mâna în haină și scoase un reportofon micuț. Dați-mi voie să vă supun atenției ceva. Apăsă pe butonul de pornire și puse aparatul pe masa dintre ei.

– *Și e bine de știut că informația dumitale s-a dovedit corectă.*

– *Nu v-aș fi deranjat cu aiureli.*

– *Dar tot nu mi-ai spus cum de-ai știut că astăzi va încerca cineva să mă omoare.*

– *Liga are grijă de oamenii ei, iar dumneata, doamnă Ministru Suprem, ești unul dintre cei mai de seamă membri ai săi.*

– *Tare mai știi să le întorci din condei, Enrico!*

Davis închise reportofonul.

– Dumneavoastră și Vincenti, vorbind la telefon acum două zile. Convorbire internațională, foarte ușor de monitorizat.

Apăsă din nou butonul de pornire.

- *Trebuie să discutăm.*
- *Te referi la recompensa pentru faptul că mi-ai salvat viața?*
- *Partea ta din înțelegerea pe care am făcut-o cu mult timp în urmă.*
- *Voi fi gata să mă întâlnesc cu Consiliul în câteva zile. Mai întâi, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv.*
- *Mă interesează mai mult când anume ne vom întâlni noi doi.*
- *Sunt convinsă. Și pe mine, să știi! Însă există niște lucruri pe care trebuie să le finalizez.*
- *Vremea mea în cadrul Consiliului va lua sfârșit în curând. După aceea, vei avea de-a face cu alții. S-ar putea ca ei să nu fie la fel de amabili.*
- *Îmi place chestia asta! Auzi, „amabili“... Lucrez cu mare drag cu tine, Enrico! Ne înțelegem atât de bine unul pe celălalt!*
- *Trebuie să discutăm.*
- *Curând. Mai întâi ai de rezolvat cealaltă problemă despre care am discutat. Americanii.*
- *Nu-ți face griji. Am de gând să mă ocup de asta chiar azi.*

Davis închise aparatul.

- Vincenti s-a ocupat de problemă. A ucis-o pe una dintre agentele noastre. I-am găsit trupul alături de cel al unui bărbat, cel care planificase să vă ucidă.

- Ați lăsat-o să moară? Deși știați de convorbire?

- Din păcate am obținut înregistrarea abia după dispariția agentei noastre.

Nu-i plăcea felul în care privirea lui Davis se plimba de la ea la reportofon și înapoi, sporindu-i senzația ciudată de disconfort ce-i însoțea mânia pe cale să răbufnească.

- Se pare că dumneavoastră și Vincenti aveți un fel de afacere comună. Mă aflu aici – repet, ca prieten – pentru a vă spune că el intenționează să modifice înțelegerea. Uitați ce credem noi: Vincenti vrea să vă dea jos de la putere. Folosindu-se de Karyn Walde, ar putea să vă afecteze imaginea până într-acolo încât să vă determine să demisionați din funcție sau, în cel mai fericit caz, să vă cauzeze profunde dificultăți la nivel politic. Homosexualitatea nu este acceptată în această țară. Fundamentalistii religioși, pe care-i țineți din scurt, ar avea în sfârșit motiv și argumente să riposteze. Ați avea probleme atât de mari, încât nici măcar microbii dumneavoastră nu le-ar mai putea domoli.

Zovastina nu se gândise niciodată în trecut la o astfel de eventualitate, însă ce spunea americanul era perfect logic. Din ce alt motiv ar fi luat-o Vincenti pe Karyn? Totuși, ceva trebuia precizat neapărat.

- După cum ați spus, e bolnavă de SIDA în stadiu terminal și este posibil să fi murit deja.

- Vincenti nu e prost. Se gândește poate că declarația unei muribunde ar avea un impact mai mare. Ar trebui astfel să răspundeți la o grămadă de întrebări legate de casa aceea, de prezența lui Walde în ea, de asistenta medicală. Am aflat că știe multe, ca și membrii Batalionului Sacru care păzeau casa. Vincenti a luat-o și pe asistentă. Sunt prea mulți oameni pe care ar trebui să-i reduceți la tăcere.

- Aici nu suntem în America. Televiziunea poate fi controlată.

- Dar fundamentalismul? Și faptul că aveți o grămadă de dușmani care vor să vă ia locul? Cred că bărbatul care tocmai a părăsit încăperea intră în această categorie. Apropo, și el

s-a întâlnit cu Vincenti astă-noapte. L-a luat de la aeroport și l-a dus cu mașina în oraș.

Omul acesta era extrem de bine informat.

– Doamnă ministru, noi nu vrem ca Vincenti să reușească, indiferent ce pune la cale. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Să vă oferim ajutorul. Știm de călătoria dumneavoastră la Veneția și de faptul că ați revenit însoțită de Cassiopeia Vitt. Repet, nu ea este problema. De altfel, cunoaște o mulțime de amănunte legate de motivul venirii dumneavoastră la Veneția. Există informații care v-au scăpat.

– Spuneți-mi care anume.

– Dacă aș ști, v-aș spune! Trebuie s-o întrebați pe Vitt. Ea și cei doi asociați ai săi, Henrik Thorvaldsen și Cotton Malone, dețin date despre ceva care se numește ghicitoarea lui Ptolemeu și despre niște obiecte cunoscute drept medalioane cu elefant. Davis își ridică mâinile într-o falsă capitulare. Eu habar n-am! Și nici nu-mi pasă! Asta este treaba dumneavoastră. Știu doar că trebuia să găsiți ceva la Veneția, ceva care v-a scăpat. Dacă sunteți deja conștientă de toate acestea, îmi cer scuze că v-am răpit din timp. Însă președintele Daniels voia să vă informeze că, la fel ca Liga Venețiană, și el are grijă de prietenii săi.

Era de ajuns. Bărbatul acesta trebuia pus la punct.

– Cred că mă luați drept o idioată!

Avu loc un schimb de priviri, însă bărbatul nu replică.

– Spuneți-i președintelui dumneavoastră că nu am nevoie de ajutorul lui.

Davis păru jignit.

- Dacă aş fi în locul dumneavoastră, zise ea, aş ieşi din Federaţie la fel de repede pe cât am intrat.

- Mă ameninţaţi, doamnă Ministru Suprem?

Zovastina clătină din cap.

- Este doar o observaţie.

- Ciudat mod de a vorbi cu un prieten.

Ea se ridică în picioare.

- Nu sunteţi prietenul meu.

Edwin Davis ieşi din încăpere, uşa închizându-se în urma lui. În mintea Zovastinei se învâртеbeau o mulţime de gânduri, analizând variante cu o abilitate pe care o dovedea întotdeauna atunci când întrevedea vreun prilej favorabil.

Kamil Revîn intră din nou şi se îndreptă către biroul ei. Zovastina îl privi scrutător pe ministrul de externe. Vincenti se credea isteţ, învăţându-l să facă pe spionul. Însă acest asiatic educat în Rusia, care se declara musulman, deşi nu intra nicio dată în vreo moschee, avusese mereu comportamentul tipic al dezinformatorului. Îl îndepărtase mai devreme din încăpere, în timpul întrevederii cu Davis, pentru că nu ar fi putut reproduce ulterior ceva ce nu ştia.

- Nu mi-ai spus că Vincenti se află în Federaţie, zise ea.

Revîn ridică din umeri.

- A sosit astă-noapte cu afaceri. Stă la Intercontinental, ca de obicei.

- Ba se află pe proprietatea sa din munţi.

Observă expresia surprinsă din privirea tânărului. Era oare adevărată sau prefăcută? Era greu de spus la el. Bărbatul păru că-i intuia suspiciunea.

STEVE BERRY

- Doamnă Ministru Suprem, sunt aliatul dumneavoastră! Am mințit pentru dumneavoastră. I-am turnat pe dușmani. Îl supraveghez pe Vincenti de ani de zile, și am acționat mereu precum mi-ați cerut.

Zovastina nu avea timp de discuții.

- Atunci demonstrează-mi loialitatea de care vorbești. Am o misiune specială pe care numai tu o poți îndeplini.

Lui Stephanie îi făcea plăcere să-l vadă pe Henrik Thorvaldsen epuizat. Călătoriseră de la Baza Aeriană Aviano cu două avioane de vânătoare F-16, ea în unul, Thorvaldsen în celălalt. Îi urmăriseră pe Malone și pe Edwin Davis, care aterizaseră la Samarkand, după care ea și Thorvaldsen își continuaseră zborul spre răsărit, aterizând la Kașgar, imediat dincolo de granița dintre Federație și China. Lui Thorvaldsen nu-i plăcea să meargă cu avionul. Se considera, după cum el însuși se numise înainte de îmbarcare, un rău necesar. Dar să te afli la bordul unui avion de luptă supersonic diferea cu mult de zborurile obișnuite. Ea stătuse în spatele pilotului, acolo unde se afla de obicei ofițerul responsabil cu operarea armelor. Extuziasmate și înfricoșătoare în același timp, turbulențele și manevrele de la peste două mii o sută de kilometri pe oră o ținuseră cu sufletul la gură pe toată durata celor două ceasuri ale călătoriei.

- Nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva, spuse Thorvaldsen.

Ea băgă de seamă faptul că acesta încă mai tremura. O mașină îi așteptase la aeroportul din Kașgar. Guvernul chinez fusese foarte cooperant și îndeplinise întru totul cererile lui Daniels. Se părea că erau destul de îngrijorați de vecinătatea cu

Federația, arătându-se dornic până și să sprijine Washingtonul, pentru a afla dacă temerile lor erau fondate sau imaginare.

– N-a fost chiar așa de rău, zise ea.

– Trebuie scris undeva ca niciodată, indiferent de ce spun alții, să nu te urci în așa ceva!

Stephanie zâmbi. Străbăteau cu mașina munții Pamir, intrând pe teritoriul Federației, granița nefiind marcată decât de un panou de bun venit. Câștigaseră în altitudine, trecând printr-o serie de creste rotunjite și golașe și prin văi fără vegetație. Ea știa că asta semnifica acest cuvânt, *pamir*, exact acest tip de vale, un loc în care iarna zăbovea îndelung și ploile erau rare. Zona era presărată de tufișuri uscate de pelin, de pini pitici și de petice răzlețe de pășune bogată. Regiunea era în mare parte nelocuită, cu sate ici și colo, în care zăreai din loc în loc iurtele specifice zonei, făcând-o atât de diferită de peisajele din Alpi sau Pirinei, unde ea și Thorvaldsen fuseseră ultima oară împreună.

– Am citit despre zona de aici, zise ea, dar n-am fost niciodată prin părțile astea ale lumii. Este incredibil!

– Lui Ely îi plăceau la nebunie munții Pamir. Vorbea despre ei cu religiozitate. Acum înțeleg de ce.

– L-ai cunoscut bine?

– O, da! Îi cunoșteam pe părinții săi. Era foarte apropiat de fiul meu. Locuia practic la Christiנגade pe vremea când el și Cai erau băiețandri.

Thorvaldsen stătea cu un aer ostenit pe locul din dreapta ei, și asta nu din pricina zborului. Ea înțelese motivul.

– Cotton o să aibă grijă de Cassiopeia.

- Nu prea cred, câtă vreme Zovastina îl are pe Ely, spuse Thorvaldsen. Deodată danezul păru resemnat. Viktor are dreptate. Probabil este deja mort.

Drumul deveni mai puțin accidentat atunci când traversară o trecătoare, ajungând într-o altă vale. Aerul de afară era surprinzător de cald, culmile mai joase fiind lipsite de zăpadă. Nu încăpea nici o îndoială că Federația Asiei Centrale era binecuvântată cu minuni ale naturii, însă Stephanie citise fișele de informare ale CIA. Federația viza întreaga zonă pentru dezvoltare economică. Urmau să fie construite și extinse sistemul de electrificare, de telefonie, de canalizare și de alimentare cu apă, dimpreună cu dezvoltarea rețelei rutiere. Autostrada pe care se găseau acum era un prim exemplu în acest sens: asfaltul părea proaspăt turnat.

Lumânarea încă înfășurată în foița de aur stătea într-o casetă de inox pe bancheta din spate. O scitală modernă având înscris un singur cuvânt în greaca veche: ΚΑΙΜΑΞ. Ce ascundea acest cuvânt? N-aveau nici o idee, dar poate exista ceva la cabana din munți a lui Ely Lund care-i putea dezvălui semnificația. Veniseră înarmați. Aveau două pistoale automate cu calibrul de nouă milimetri și încărcătoare de rezervă, aceasta prin bunăvoința Armatei SUA și cu permisiunea chinezilor.

- Planul lui Malone s-ar putea să funcționeze, spuse Stephanie.

Însă era și ea de acord cu Cotton. Agenții temporari, cum era Viktor, nu inspirau prea multă încredere. Prefera agenții profesioniști, cei care voiau să iasă la pensie din această meserie.

- Malone s-a atașat de Cassiopeia, spuse Thorvaldsen. N-o spune, dar ține la ea. Se vede în ochii lui.

- Am văzut durerea de pe chipul lui când i-ai spus că este bolnavă.

- Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am gândit că ea și Ely ar putea avea o legătură unul cu celălalt. Suferința lor comună a devenit cumva parte integrantă din atracția pe care o simt unul față de celălalt.

Străbătură încă două sate cu locuințe răzlețe și își continuară drumul spre vest. În cele din urmă, exact după cum îi spusese Cassiopeia lui Thorvaldsen, șoseaua se bifurcă și virară spre nord. După zece kilometri, peisajul deveni mai împădurit. În fața lor, dincolo de un drum de pământ bătătorit ce dispărea în pădurea întunecată, ea zări o sarisă înfiptă în pământ. De vârful ei atârna un mic indicator pe care era scris cu vopsea „Soma“.

- Ely a dat proprietății un nume corespunzător, spuse Stephanie. Precum mormântul lui Alexandru din Egipt.

Ea viră și mașina prinse a se zgâlțâi pe drumul prost. Acesta urca vreo patru sute de metri prin pădure și se termina în fața unei cabane cu un singur nivel, făcută din scânduri semifinisate. Ușa de la intrare era protejată de o verandă acoperită.

- Seamănă cu locuințele din nordul Danemarcei, spuse Thorvaldsen. Nu mă miră. Sunt sigur că pentru el era un fel de acasă.

Stephanie parcă mașina, apoi ieșiră în atmosfera caldă a după-amiezii. Pădurea din jur era tăcută. Printre copaci, spre nord, după cum se gândi ea, se puteau întrezări alți munți. Un vultur se rotea deasupra capetelor lor.

TRĂDARE LA VENETIA

Ușa cabanei se deschise. Amândoi se întoarseră și priviră. Un bărbat apărui în prag. Era înalt și arătos, cu părul blond și ondulat. Purta blugi, o cămașă cu mâneci lungi și ghete. Thorvaldsen nu se clinti, însă privirea sa se împlânzi pe dată, putând să i se citească pe chip faptul că știa identitatea bărbatului. Era Ely Lund.

SAMARKAND

ORA 11.40

Cassiopeia simți miros de fân umed și de cai și înțelese că era ținută în apropierea unui grajd. Încăperea se găsea într-un fel de casă de oaspeți, mobila fiind aleasă corespunzător, însă fără trăsături elegante, probabil menită personalului. Obloane masive ascundeau ferestrele; ușa era încuiată, ea presupunând că era și păzită. Pe drumul dinspre palat, atenția îi fusese atrasă de mai mulți bărbați înarmați care stăteau pe acoperiș. Să încerci să evadezi din această închisoare se putea dovedi un lucru foarte riscant.

Încăperea era prevăzută cu un telefon nefuncțional și cu un televizor care nu avea semnal. Stătea pe pat și se întreba ce avea să urmeze. Reușise să ajungă în Asia. Și acum? Încercase să o ademenească pe Zovastina, mizând pe obsesiile acesteia. Era greu de spus cât succes avusese. O anumită veste atrăsese atenția Ministrului Suprem la aeroport. Ceva care făcuse ca, dintr-odată, Cassiopeia să nu mai reprezinte o prioritate. Măcar se afla încă în viață.

Se auzi o cheie în broască și ușa se deschise larg. Intră Viktor, urmat de doi bărbați înarmați.

– Ridică-te, spuse el.

Ea rămase nemișcată.

– Ar trebui să faci ceea ce-ți spun!

Se apropie de ea și o lovi cu dosul palmei peste față, trântind-o de pe pat pe covor.

Ea își veni rapid în fire și sări în picioare, gata de luptă. Indivizii din spatele lui Viktor își ațintiră puștile.

– Asta a fost pentru Rafael, spuse cel care o ținea captivă.

Ochii Cassiopeiei se umplură de furie. Însă știa că bărbatul se comporta după cum se așteptau ceilalți să se comporte. Thorvaldsen spusese că le era aliat, chiar dacă unul secret. Așa că și ea continuă să-și joace rolul:

– Ești tare cu doi oameni înarmați în spatele tău!

Viktor râse pe-nfundate.

– Mi-e frică de tine? Asta vrei să spui?

Ea își duse mâna la buza de jos rănită. Viktor se repezi spre ea și îi suci un braț la spate. Îi împinse încheietura mâinii înspre umăr. Era puternic, dar ea avea încredere că știa ce face, așa că se supuse. Îi puse cătușe la o mână, pe urmă la cealaltă. Gleznele avură aceeași soartă, în vreme ce Viktor o ținea la pământ, răsucind-o apoi pe spate.

– Aduceți-o! ordonă el.

Cei doi însoțitori o apucară pe Cassiopeia de picioare și de umeri și o scoaseră afară, purtând-o pe o alee pietruită până la grajduri. Acolo fu pusă pe burtă, pe spinarea unui cal. Îi veni sângele în cap pentru că stătea cu fața în jos. Viktor o lega bine cu o frânghie aspră, după care scoase calul din incintă. Împreună cu alți trei bărbați, merse în tăcere pe lângă animal și străbătu o pajiște cam de lungimea a două terenuri de

fotbal. Pe câmp pășteau capre, iar terenul era străjuit de copaci înalți. După ce trecură de zona deschisă, intrară în pădure și o apucară pe o cărare ce ducea la un luminiș împresurat de copaci.

Cassiopeia fu dezlegată, dată jos de pe cal și așezată în picioare. Îi trebuiră câteva minute ca sângele din cap să i se scurgă înapoi în corp. Ceața din ochi îi dispăru treptat și văzu doi plopî înalți care fuseseră aplecați la pământ și legați de un al treilea. Din vârful copacilor atârnavu frânghiile până la pământ. Cassiopeia fu târâtă înspre copaci, unde îi fură scoase cătușele de la mâini și i se legară încheieturile cu frânghiile. I se scoaseră apoi și cătușele de la glezne. Rămase în picioare, cu brațele întinse, și-și imagină ce avea să se întâmple dacă bărbaii dezlegau cei doi copaci de al treilea.

Un alt cal apărui din pădure. Era un armăsar de luptă, înalt și zvelt, în a cărui șa se afla Irina Zovastina. Ministrul Suprem purta cizme de piele și o haină de piele căptușită. Privi întregul tablou, le spuse lui Viktor și celorlalți bărbați să plece, după care descălecă.

– Rămânem doar noi două, zise Zovastina.

Viktor dădu pinteni calului și goni înapoi către grajduri. Imediat ce ajunsese la palat, Zovastina îi dăduse ordin să pregătească copacii. Nu se întâmpla pentru prima oară. Cu trei ani înainte, omorâse în același mod un bărbat pentru complot și instigare la revoluție. Zovastina nu găsisese o modalitate de a-l converti, așa că-l legase de cei doi copaci, îi adusese pe tovarășii lui de conspirație la spectacol și tăiasse chiar ea frânghiile. Corpul îi fusese sfârtecat de copacii ce se îndreptau, o parte a corpului rămânând agățată de unul din ei, iar restul de celălalt.

În urma acelei demonstrații, îi fusese mult mai ușor să schimbe opiniile compatrioților lui.

Calul intră în galop în țarc.

Malone aștepta în camera harnașamentelor. Viktor îl strecurase pe furiș în palat, în portbagajul unei mașini. Nimeni nu-l verificase și nu-i pusese întrebări șefului pazei. După ce mașina fusese parcată în garajul palatului, Malone ieșise rapid și Viktor îi dăduse un permis de liberă trecere pentru palat. Numai Zovastina putea să-l recunoască și, pentru că era escortat de Viktor, ajunseseră fără probleme la grajduri, unde Viktor îi spusese că putea aștepta în siguranță.

Nimic din situația de față nu îi era pe plac. Atât el, cât și Cassiopeia se aflau la mâna unui bărbat despre care nu știau mare lucru, în afară de asigurarea pe care le-o dăduse Edwin Davis că Viktor se dovedise până atunci de nădejde. Spera ca Davis să o zăpăcească suficient de mult pe Zovastina ca să le ofere un răgaz prețios. Avea încă arma cu el și, timp de o oră, stătuse liniștit. Dincolo de ușă nu se auzea nimic.

Grajdurile erau grandioase, pe potriva conducătorului suprem al unei Federații de mari dimensiuni. Numărase patruzeci de padocuri atunci când îl adusese Viktor acolo. Camera harnașamentelor era echipată cu felurite șei de calitate și cu echipament scump. Nu era un călăreț priceput, însă știa să stăpânească un cal. Singura fereastră a încăperii dădea în spatele grajdului, neoferind însă nici o priveliște.

Se săturase de așteptare. Venise timpul să acționeze. Scoase pistolul și deschise ușa. Nu se vedea nimeni. Se întoarse spre dreapta și se îndreptă către ieșirea din capăt; trecu de boxele care adăposteau armăsari deosebit de frumoși. Dincolo de ușa deschisă de la ieșire, zări un călăreț care venea în viteză către

grajduri. Se lipi cu spinarea de perete și înaintă astfel spre ieșire, cu arma pregătită. Copitele mușcară țărâna, iar calul se opri; auzi răsuflarea gâfâită a animalului epuizat de atâta alergătură. Călărețul coborî din șa, izbind pământul cu picioarele. Malone se pregăti să acționeze. Un bărbat se năpusti înăuntru, după care se opri brusc locului și se întoarse. Era Viktor.

– Nu ascuți cum trebuie instrucțiunile. Ți-am spus să rămâi în camera harnașamentelor!

– Aveam nevoie de aer proaspăt, zise Malone lăsându-și arma în jos.

– Eu am dat ordin ca toată lumea să părăsească locul, totuși era posibil să mai apară careva.

– Ce se întâmplă? întrebă Malone schimbând subiectul, pentru că nu avea nici un chef să i se facă morală.

– Vitt. E în mare încurcătură.

Stephanie îl privi pe Thorvaldsen strângându-l pe Ely Lund într-o îmbrățișare fierbinte, afectuos precum un tată care își regăsea fiul pierdut.

– Cât mă bucur să te revăd! spuse Thorvaldsen. Credeam că ai murit.

– Ce Dumnezeu faceți aici? întrebă Ely, cu uluire în voce.

Thorvaldsen păru să-și recapete stăpânirea de sine și o prezentă pe Stephanie.

– Ely, spuse ea, noi suntem acum cam la fel ca o mumie egipteană. Adică presați de timp. Se întâmplă multe. Putem să stăm de vorbă undeva?

El îi conduse pe amândoi înăuntru. Căbănuța avea un aspect anost, mobilată cu zgârcenie; peste tot se zăreau o sumedenie de cărți, de reviste și de hârtii. Stephanie nu remarcă nici un obiect electronic.

– Nu am curent aici, preciză el. Gătesc cu gaz și mă încălzesc cu lemne. În schimb, am parte de apă curată și de intimitate.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Thorvaldsen. Zovastina te ține ostatic?

O expresie nedumerită apăru pe chipul tânărului.

– Nicidecum! Mi-a salvat viața. Mă protejează.

Ascultară povestea lui Ely, care le istorisi cum un individ intrase în casa lui din Samarkand și-l amenințase cu pistolul. Dar înainte să se fi întâmplat ceva, un alt individ îl salvase, împușcându-l pe cel dintâi. Pe urmă casa îi fusese incendiată, cu atacatorul înăuntru. Ely fusese dus la Zovastina, unde aceasta îi explicase faptul că adversarii ei politici îl luaseră în vizor. Fusese adus în secret la căbănuță, unde rămăsese în ultimele două luni. Exista un singur soldat de pază, care locuia în sat și venea să-l verifice de două ori pe zi, aducându-i provizii.

– Soldatul de pază are un telefon, zise Ely. Așa comunică Zovastina cu mine.

– I-ai spus de ghicitoarea lui Ptolemeu? Întrebă Stephanie. Despre medalioanele cu elefant și despre mormântul pierdut al lui Alexandru?

Pe chipul lui Ely înflori un zâmbet.

– Adoră să vorbească despre asta, răspunse el. *Iliada* este una dintre pasiunile ei. Orice e legat de greci, de fapt. Mi-a pus o grămadă de întrebări. Încă îmi pune, aproape în fiecare zi. Și, da, i-am spus totul despre medalioane și despre mormântul pierdut.

Stephanie își dădu seama că Ely habar nu avea despre ceea ce se petrecea, despre pericolul în care se aflau toți, inclusiv el.

– Zovastina a luat-o prizonieră pe Cassiopeia. Viața ei e în pericol.

Văzu cum toată încrederea de sine îl părăsește pe Ely.

– Cassiopeia este aici? În Federație? De ce ar vrea Ministrul Suprem să-i facă rău?

– Ely, interveni Thorvaldsen, să ne mulțumim să spunem că Zovastina nu este salvatoarea ta. Ea este temnicerul tău, deși

a construit o închisoare inteligentă, una care să te țină legat fără prea mult efort.

– De-ați ști de câte ori am vrut s-o sun pe Cassiopeia... Însă Ministrul Suprem îmi spunea că avem nevoie de discreție acum, că i-aș putea pune pe alții în pericol, inclusiv pe Cassiopeia, dacă i-aș implica. M-a asigurat că toate astea se vor termina curând, și apoi voi putea să sun pe cine vreau și să mă întorc la muncă.

Stephanie se decise să treacă la subiect:

– Am rezolvat ghicitoarea lui Ptolemeu. Am găsit o scitală care conținea un cuvânt. Îi întinse un pătrat de hârtie pe care era scris ΚΛΙΜΑΞ. Poți să-l traduci?

– Klimax. Adică „scară” în greaca veche.

– Ce semnificație ar putea să aibă acest cuvânt? Întrebă ea.

El păru să se sustragă oricărei speculații.

– Asta e în contextul ghicitorii?

– Se presupune că este locul în care se află mormântul. „Atinge ființa cea mai lăuntrică a iluziei de aur. Împarte phoenixul. Viața aduce măsura adevăratului mormânt.” Am făcut toate astea și iată ceea ce am găsit, zise Stephanie arătând spre foaie.

Ely păru să înțeleagă situația, însă fără să aibă vreo reacție. Se apropie de una din mese și scoase o carte din una dintre grămezile de pe ea. O răfoi, găsi ceea ce căuta, după care așeză cartea deschisă pe tăblie. Stephanie și Thorvaldsen se apropiară și văzură o hartă intitulată „Cuceririle lui Alexandru în Bactria”.

– Alexandru s-a extins către răsărit și a cucerit ceea ce cunoaștem astăzi drept Afghanistan și teritoriul Federației – adică ceea ce era odată Turkmenistan, Tadjikistan și Kirghistan. Nu a trecut munții Pamir până în China. În schimb,

a virat spre sud, înspre India, unde cuceririle sale au luat sfârșit în momentul în care armata i s-a revoltat. Ely arată

înspre hartă. Zona asta, între râurile Jaxartes¹ și Oxus², Alexandru a cucerit-o în anul 330 î.Hr. La sud era ținutul Bactriei. La nord, Sciția.

Stephanie făcu imediat legătura.

– Acolo a aflat Alexandru despre leac, de la sciți, spuse ea.

Ely păru impresionat.

– Într-adevăr! Samarkand exista pe atunci, într-o regiune numită Sogdiana, deși orașul se numea Maracanda. Alexandru a întemeiat una dintre multele lui Alexandrii aici, numind-o Alexandria Eschate, „Cea îndepărtată“. Era orașul aflat cel mai la răsărit din imperiu, și unul dintre ultimele pe care l-a fondat.

Ely urmă un traseu cu degetul pe hartă și însemnă cu pixul un X.

– Klimax era un munte, aici, unde era înainte Tadjikistanul, care acum face parte din Federație. Era un loc venerat de sciți și, mai târziu, și de Alexandru, după ce a negociat cu ei un armistițiu. Se spunea că regii lor erau înmormântați în acești munți, deși nu s-a găsit niciodată vreo dovadă în acest sens. Muzeul din Samarkand a trimis vreo două expediții de cercetare, însă nu s-a găsit nimic. La drept vorbind, este un loc destul de pustiu.

– Este exact locul pe care îl indică scitala, spuse Thorvaldsen. Ai fost vreodată în zonă?

Ely dădu din cap afirmativ.

– Acum doi ani. Am luat parte la o expediție. Am aflat că o bună porțiune de-aici este acum proprietate privată. Unul dintre colegii mei de la muzeu spunea că la baza muntelui se

¹ Sîrdaria (n.tr.)

² Amudaria (n.tr.)

află un domeniu imens. O adevărată monstruozitate. Totul este încă în construcție.

Stephanie își aminti ce-i spusese Edwin Davis despre Liga Venețiană. Membrii cumpărau proprietăți, așa că își urmă intuția:

- Știi cumva cine o deține?
- N-am nici o idee, spuse el clătinând din cap.
- Trebuie să mergem, zise Thorvaldsen. Ely, ne poți

conduce acolo?

Tânărul dădu din cap în semn de încuviințare.

- E cam la trei ore spre sud.
- Tu cum te mai simți?

Stephanie își dădu seama la ce se referea danezul.

- Știe și ea, preciză Thorvaldsen. În mod normal, mi-aș fi ținut gura, însă astea sunt vremuri departe de a fi normale.

- Zovastina mi-a asigurat medicația zilnică. Ți-am spus că s-a purtat frumos cu mine. Cum e Cassiopeia?

Thorvaldsen clătină din cap.

- Din păcate, mă tem că problemele de sănătate ar putea fi în acest moment cea din urmă dintre grijile ei.

Huruitul unui motor de mașină se auzi din ce în ce mai distinct afară. Stephanie se încruntă și alergă la geam. Un bărbat cu o pușcă automată ieși dintr-un Audi.

- Soldatul care mă păzește, spuse Ely privind peste umărul ei. A venit din sat.

Omul trase câte un glonț în fiecare cauciuc al automobilului lor.

SAMARKAND

Cassiopeia nu prea reușea să deslușească expresia de pe chipul Zovastinei.

– Tocmai am primit vizita consilierului adjunct pe probleme de securitate națională al președintelui american. Mi-a spus același lucru pe care mi l-ai spus și tu în aeroport. Că am scăpat ceva din vedere în Veneția, și că tu știi ce anume.

– Și crezi că asta mă va face să-ți spun?

Zovastina privi admirativ cei doi copaci robuști, ale căror trunchiuri erau ținute aproape de pământ de o frânghie răsucită.

– Am pus la punct locul ăsta din luminiș de câțiva ani buni. Mai mulți au trăit agonia de a fi sfâșiați de vii. Vreo doi chiar au supraviețuit după ce le-au fost smulse brațele. Le-a trebuit câteva minute până au murit din cauza hemoragiei. Clătină din cap. Un mod cumplit de a părăsi această lume.

Cassiopeia era neajutorată. În afară de a juca la cacealma, încercând astfel să scape, nu prea avea ce face. Viktor, care se presupunea că se afla acolo ca s-o ajute, nu reușise decât să-i înrăutățească situația.

– După ce a murit Hephaestion, Alexandru l-a omorât pe doctorul său personal în același mod. Mie mi s-a părut ingenios, așa că am readus la viață procedura.

– Eu sunt tot ceea ce ai, spuse Cassiopeia pe un ton sec.

Zovastina păru curioasă.

– Serios? Și ce anume ai *tu*?

– S-ar părea că Ely nu ți-a împărtășit și ție tot ce mi-a împărtășit mie.

Zovastina păși mai aproape. Era o femeie musculoasă, cu tenul galben și trăsături mongoloide. Era îngrijorătoare expresia de nebulie care răzbătea ocazional din ochii ei întunecați și ageri. În special acum, când starea de spirit îi era mânată atât de curiozitate, cât și de furie.

– Ai citit *Iliada*? Când Ahile își descarcă în sfârșit mânia și îl omoară pe Hector, spune ceva interesant: „Îmi doresc doar ca furia mea să mă silească să-ți tai carnea și să o mănânc crudă pentru ce ai făcut. Nimeni să nu poată să ia câinii de pe căpățâna ta, nici dacă mi-ar aduce recompensă de zece, douăzeci de ori pe-atât, sau chiar mai mult“. Spune-mi, de ce te afli aici?

– Tu m-ai adus.

– N-ai opus nici o rezistență.

– Ai riscat mult venind la Venetia. De ce? Nu putea fi numai din motive politice.

Cassiopeia observă că privirea Zovastinei deveni mai puțin războinică.

– Uneori suntem chemați să acționăm în numele celorlalți. Să ne asumăm riscuri. Nici o căutare care-și merită efortul nu este lipsită de risc. Am tot căutat mormântul lui Alexandru, în speranța că voi găsi răspunsuri la chestiuni descumpănitoare. Ely ți-a vorbit cu siguranță despre leacul lui Alexandru. Cine

știe dacă este într-adevăr ceva acolo? Dar să găsești locul! Cât de glorios ar putea fi acest lucru!

Zovastina vorbea mai mult cu venerație decât cu mânie. Părea cu adevărat impresionată de acest gând. Pe de o parte, își crease o imagine de nebună romantică, bântuită de ideea grandorii obținute în urma unor expediții cavalierești cu pericole la tot pasul. Pe de altă parte, potrivit lui Thorvaldsen, pune la cale moartea a milioane de oameni.

Femeia prinse bărbia Cassiopeiei în mâna sa puternică.

– Acum trebuie să-mi spui ce știi!

– Preotul te-a mințit. În trezoreria bazilicii se află o amuletă care a fost găsită printre rămășițele Sfântului Marcu. Un scarabeu al inimii cu un phoenix gravat pe el. Amintește-ți ghici-toarea: „Atinge ființa cea mai lăuntrică. Împarte phoenixul“.

Zovastina păru să nu o audă.

– Ești frumoasă, îi spuse ea, respirația mirosindu-i a ceapă. Dar ești o mincinoasă și o trișoare. Venită aici să mă înșele.

Îi dădu drumul la bărbie și se îndepărtă. Cassiopeia auzi behăitul caprelor.

Malone încălecă.

– Nici unul dintre soldații de pe acoperiș nu ne va da atenție, spuse Viktor. Ești cu mine. Viktor sări în șa, apoi continuă: Sunt dincolo de câmpul de joc, în pădure. Are de gând să o omoare pe Vitt.

– Și ce mai așteptăm?

Viktor dădu pînteni calului. Malone îl urmă. Ieșiră în galop din țarc, îndreptându-se spre un teren deschis. Malone remarcă niște stâlpi vârgați la fiecare capăt și o groapă în pământ chiar în centru, dându-și seama ce se juca acolo: *buzkashi*. Citise despre acest joc, despre violența sa, despre faptul că frecvent se

înregistrau morți, despre barbaria și frumusețea pe care o manifesta în același timp. Zovastina era o cunoscătoare, după cum se vedea, iar caii din grajduri erau cu siguranță crescuți special pentru a participa la joc, asemenea armăsarului de sub el, care galopa înainte cu o viteză și o abilitate neobișnuite. Capre erau împrăștiate în pâlcuri dezordonate pe cuprinsul terenului cu iarbă, părând să furnizeze un excelent serviciu de îngrijire a gazonului. Erau în jur de o sută, poate mai multe, voluminoase, împrăștiindu-se la auzul cailor în galop.

Malone privi în spate și observă foișoare de supraveghere deasupra palatului. Așa cum prevăzuse Viktor, nici unul dintre soldații de acolo nu părea alarmat, fiind cu siguranță obișnuiți cu acțiunile Ministrului Suprem. În față, la capătul celălalt al terenului, era un pâlc des de copaci. Două cărări își croiau drum prin el. Viktor își opri calul în loc. Malone trase și el de frâie. Picioarele îi lovira coastele asudate ale calului.

– Sunt la vreo sută de metri pe cărarea asta, într-un alt luminiș. Acum totul depinde de tine.

Malone se lăsă să alunece din șa, cu pistolul în mână.

– Avem o problemă, spuse Stephanie. Mai este vreo cale de ieșire de aici?

Ely arătă înspre bucătărie. Ea și Thorvaldsen se năpustiră înăuntru în același timp în care se deschise ușa de la intrarea în cabană. Omul rosti pe un ton răstit niște ordine într-o limbă pe care Stephanie nu o înțelese. Ea se duse la ușa prin care se ieșea din bucătărie și o deschise, prevenindu-l pe Thorvaldsen să păstreze liniștea. Ely vorbea cu individul respectiv în aceeași limbă.

Ea se strecură afară. Thorvaldsen o urmă. Se auziră deodată împușcături de armă automată din interiorul cabanei, iar gloanțele mușcară din grinzile din spatele lor.

Se aruncară la pământ în același moment în care se sparse un geam. Cioburile săriră în exterior. Gloanțele măturară copacii. Stephanie îl auzi pe Ely strigând ceva la atacatorul lor și se folosi de fracțiunea aceea de secundă pentru a se ridica și a o lua la fugă înspre mașină, ocolind cabana. Thorvaldsen rămăsese la pământ, chinuindu-se să se ridice, iar Stephanie își puse toate speranțele în faptul că Ely avea să reușească să-l întârzie pe paznic un interval suficient de timp. Ajunse la mașină, deschise portiera din spate și înșfăcă unul dintre pistoalele automate.

Thorvaldsen apărui de după cabană. Ea își ocupă o poziție defensivă, folosind mașina drept scut, ținând peste capotă, și îl îndemnă cu țeava pistolului pe Henrik să se ducă pe veranda din față. Acesta ieși din cătarea ei chiar în momentul în care se ivi paznicul, cu pușca pregătită de tragere. Păru să-l zărească mai întâi pe Thorvaldsen, și se răsuci pentru a-și doborî ținta.

Stephanie trase de două ori. Ambele gloanțe îl nimeriră pe individ în piept. Mai trase încă două focuri. Paznicul se prăbuși la pământ.

Stephanie rămase locului nemișcată. Nu se mișcă până când nu apărui Ely din spatele paznicului mort. Thorvaldsen coborî de pe verandă. Ea ținea pistolul automat în continuare în poziție de tragere, cu ambele mâini înțepenite pe el. Tremura. Tocmai omorâse un om. Primul din viața ei. Thorvaldsen se apropie de ea.

– Ești bine? o întreabă el.

STEVE BERRY

– Am auzit pe alții vorbind despre asta. Le spuneam că este meseria lor. Însă acum înțeleg. Nu este ușor lucru să omori pe cineva.

– Nu aveai de ales.

Veni și Ely lângă ei.

– Nu a vrut să asculte. I-am spus că nu sunteți o amenințare.

– Numai că suntem, zise Thorvaldsen. Sunt sigur că ordinele sale erau să nu te contacteze nimeni. Ăsta-i ultimul lucru pe care l-ar vrea Zovastina.

Mintea lui Stephanie începu să se limpezească.

– Trebuie să plecăm!

Malone înaintă prin pădurea învăluită în umbre tăcut, cu o atitudine amenințătoare. Observă un luminiș mai în față, unde razele soarelui cădeau în voie, fără să fie împiedicate de bolta de frunze. Se uită în spate, și nu îl mai zări pe Viktor, însă înțelese de ce dispăruse acesta. Se auziră voci, așa că mări pasul, oprindu-se după trunchiul gros al unui copac, aproape de locul în care se termina poteca. O văzu pe Cassiopeia. Era legată de doi copaci. Brațele îi erau întinse în exterior. Iar Irina Zovastina stătea lângă ea. Viktor avusese dreptate. Cassiopeia era într-adevăr în mare încurcătură.

Zovastina era atât intrigată, cât și iritată de atitudinea Cassiopeiei Vitt.

- Nu pare să-ți pese că ești pe cale să mori!
- Dacă mi-ar fi păsat, nu aș fi venit cu tine.

Ministrul Suprem hotărî că sosise momentul în care să-i dea femeii un motiv să-și dorească să trăiască.

- M-ai întrebat în avion despre Ely. Dacă era în viață. Nu ți-am răspuns. Nu vrei să știi adevărul?

- Nu aș crede nici un cuvânt din ce mi-ai spune.

Zovastina ridică din umeri.

- Este o afirmație îndreptățită. Nici eu n-aș crede.

Scoase un telefon mobil din buzunar și apăsă pe unul dintre butoane.

Stephanie auzi țârâitul unui celular. Privirea i se aținti asupra mortului care zăcea pe pământul pietros. Thorvaldsen auzise și el sunetul de apel.

– E Zovastina, spuse Ely. Mă sună pe telefonul pe care îl aduce el.

Ea se repezi spre corpul neînsuflețit al paznicului, îi scotoci prin haine până găsi telefonul și îi spuse lui Ely:

– Răspunde!

Cassiopeia o ascultă pe Zovastina, care se adresa cuiva aflat la celălalt capăt:

– Este cineva aici care vrea să vorbească cu tine.

Zovastina apropie telefonul de urechea Cassiopeiei. Aceasta nu avea nici cea mai mică intenție să rostească vreun cuvânt, însă vocea pe care o auzi în aparat o făcu să resimtă un șoc electric pe șira spinării.

– Ce este, doamnă ministru? După câteva secunde de tăcere, glasul răsună din nou: Doamnă ministru?

Cassiopeia nu se putu abține. Vocea de la celălalt capăt îi confirma toate îndoielile.

– Ely! Sunt eu, Cassiopeia!

Drept răspuns, fu întâmpinată de un moment de tăcere.

– Ely? Ești acolo? Întrebă ea, simțind în ochi usturimea lacrimilor.

– Sunt aici. Doar că am fost luat prin surprindere. Mă bucur să-ți aud vocea!

– Și eu!

O cuprinse o emoție vie. Totul se schimbase deodată.

– Ce cauți aici? Întrebă Ely.

– Pe tine te caut. Știam... *speram* să nu fi murit. Se strădui să-și țină firea. *Tu* ești bine?

– Sunt bine, însă îmi fac griji pentru tine. Henrik este aici cu o femeie pe nume Stephanie Nelle.

Astea da, vești! Cassiopeia încercă să-și lase deoparte starea de exaltare și să se concentreze. După cum se părea, Zovastina nu era la curent cu ceea ce se petrecea în locul în care îl ținea pe Ely.

– Spune-i și doamnei ministru ceea ce tocmai mi-ai spus mie.

Zovastina ascultă la telefon.

Stephanie îl auzi pe Ely repetând. Înțelese șocul prin care trecea Cassiopeia, însă oare de ce voia ea ca Ely să-i spună Ministrului Suprem că se aflau acolo?

Zovastina rosti în telefon:

– Când a ajuns acolo prietenul tău Thorvaldsen împreună cu femeia?

– Acum puțin timp. Soldatul tău a încercat să-i împuște, însă a murit el.

– Doamnă ministru, se auzi o altă voce, pe care o recunoscui imediat ca aparținându-i lui Thorvaldsen. Îl avem pe Ely!

– Iar eu o am pe Cassiopeia Vitt! Și aș spune că mai are doar vreo zece minute de trăit.

– Am rezolvat ghicitoarea.

– Multă gargară. Și de la tine, și de la Vitt. Aveți vreo dovadă care să vă susțină afirmația?

– Ba bine că nu! Vom fi la mormânt înainte de căderea nopții. Însă tu nu vei afla niciodată.

- Sunteți pe teritoriul Federației mele, ținți ea să precizeze.
- Numai că noi am reușit să intrăm, să-ți luăm prizonierul și să plecăm împreună cu el fără ca măcar să afli.
- Totuși ai ținut neapărat să-mi comunici aceste lucruri.
- Există un singur lucru pe care îl vreau de la tine: pe Cassiopeia. Sună înapoi dacă vrei să negociem!

Și convorbirea se încheie.

- Crezi că a fost o mișcare inteligentă? îl întreabă Stephanie pe Thorvaldsen.

- Trebuie s-o ținem în șah.
- Dar nu știm ce se întâmplă acolo!
- Spune-mi ceva ce eu nu știu.

Se vedea limpede că Thorvaldsen era îngrijorat.

- Trebuie să avem încredere că va rezolva Cotton problema, spuse el.

Zovastina se strădui să alunge sentimentul de neliniște pe care îl resimțea. Oamenii ăștia știau să se lupte, trebuia să le recunoască meritele. Scoase un cuțit dintr-o teacă de piele.

- Prietenii tăi sunt aici. Și îl au pe Ely. Din nefericire, în ciuda a ceea ce crede Thorvaldsen, nu are absolut nimic ce mi-aș putea dori eu. Se apropie de frânghia răsucită. Prefer să te privesc cum mori.

Malone văzuse și auzise totul. După cum se părea, la telefon fusese Ely Lund. Văzuse cât fusese de afectată Cassiopeia, și-și dăduse seama că mai intervenise cineva în discuție. Henrik? Stephanie? În momentul acela erau cu siguranță împreună cu Lund.

TRĂDARE LA VENETIA

Nu mai putea să aștepte. Se năpusti din ascunzătoarea sa în liniște.

– Destul!

Zovastina stătea cu spatele la el. O văzu că-și oprește asaltul asupra frânghiilor.

– Cuțitul, spuse el. Aruncă-l!

Cassiopeia îl urmări cu o privire încărcată de teamă. Avu și el aceeași senzație. O presimțire rea. Aproape ca și cum fusese așteptată apariția lui. Doi bărbați se iviră dintre copaci, cu armele îndreptate înspre el.

– Domnule Malone, spuse Zovastina, întorcându-se spre el cu o sinistră satisfacție în privire. Nu ne poți omori pe toți!

PARTEA
A CINCEA

Vincenti intră în bibliotecă, închise ușa și apoi își turnă ceva de băut. Kumis. Era o specialitate locală care ajunsese să îi placă foarte mult. Lapte de iapă fermentat. Nu avea mult alcool, însă suficient cât să-l simți. Dădu băutura pe gât dintr-o înghițitură, savurând aroma de migdale pe care o lăsa la sfârșit. Își mai turnă un pahar. Stomacul îi ghiorăi. Îi era foame. Trebuia să-i spună bucătarului ce dorea să-i gătească pentru cină. O bucată consistentă de friptură de cal *teriyaki* i-ar fi picat numai bine. Ajunsese să-i placă și această specialitate locală. Mai sorbi puțin kumis.

Totul era pe punctul de a prinde formă. Intuiția lui din toți acești ani se dovedise corectă. Doar Zovastina îi mai stătea în cale.

Se duse până la birou. Casa era prevăzută cu un sistem sofisticat de comunicare prin satelit, cu legături directe cu Samarkand și cu sediul corporației sale din Veneția. Cu băutura în mână, își trecu în revistă corespondența electronică, și văzu că avea un e-mail de la Kamil Revin, trimis cu o jumătate de oră în urmă. Era ceva neobișnuit. Revin, în ciuda jovialității sale, nu avea încredere în nici o formă de comunicare cu excepția celei directe, față în față, în cadrul căreia el era cel care controla ora și locul. Deschise documentul și citi mesajul:

AMERICANII AU FOST AICI.

Extenuarea îi dispăru și mintea îi deveni foarte alertă. Americanii? Era pe punctul de a apăsa pe *reply* pentru a răspunde, când ușa de la bibliotecă se deschise brusc și Peter O'Conner se năpusti înăuntru.

– Patru elicoptere de război au venit peste noi. Federația!

Vincenti se repezi la fereastră și privi înspre apus. La capătul celălalt al văii se puteau desluși patru puncte negre care înțepau cerul strălucitor, mărimdu-se din ce în ce.

– Tocmai au apărut, spuse O'Conner. Presupun că nu e o vizită de curtoazie. Așteptai pe cineva?

Nu aștepta pe nimeni. Reveni la calculator și șterse mesajul electronic.

– Vor ateriza în mai puțin de zece minute, spuse O'Conner. Ceva nu era în ordine.

– Oare vine Zovastina s-o ia pe femeie? Întrebă O'Conner.

– Posibil. Dar cum să fi aflat acest lucru atât de repede?

Zovastina nu avea cum să-și fi imaginat vreodată în ce constau planurile lui. Era adevărat, nu avea deloc încredere în el, la fel cum nici el nu avea încredere în ea, însă acesta nu reprezenta un argument pentru o etalare de forță. Cel puțin, nu în momentul acela. Și mai era și Veneția, și ce se întâmplase atunci când o atacase pe Stephanie Nelle. Și care era povestea cu americanii? Oare ce lucruri îi scăpau lui?

– Se pregătesc de aterizare, spuse O'Conner de la ferestre.

– Du-te și adu-o aici!

O'Conner ieși în grabă din încăpere.

Vincenti deschise unul dintre sertarele de la birou și scoase un pistol de acolo. Încă nu angajaseră toate resursele de securitate necesare pentru a proteja domeniul așa cum se cuvine. Plănuia să facă toate acestea în următoarele săptămâni, în vreme ce Zovastina va fi ocupată cu pregătirile de război. El își

propusese să exploateze la maximum acea lipsă de atenție din partea ei.

Karyn Walde intră în bibliotecă, îmbrăcată cu un halat de baie și cu papuci de casă. Putea să stea în picioare, fără ajutor. O'Conner intră în urma ei.

– Cum te simți? o întrebă Vincenti.

– Mai bine decât m-am simțit de luni întregi. Pot să merg singură.

Un doctor era deja pe drum de la Venetia pentru a o trata de infecțiile secundare. Din fericire pentru ea, toate puteau fi remediate.

– Va mai dura încă vreo câteva zile până când corpul va începe să se vindece complet. Însă virusul se vede acum asaltat de către un atacator față de care este lipsit de apărare. Așa cum suntem noi în momentul ăsta, apropo.

O'Conner se duse în dreptul ferestrei.

– Au aterizat, zise el. Sunt trupe de asalt. Asiatici. Par să fie oamenii ei.

Vincenti o privi pe Walde și îi spuse:

– S-ar părea că Irina vrea să te ia înapoi. Nu știm prea bine ce se petrece.

Se duse în partea cealaltă a încăperii până la un corp de bibliotecă încastrat în perete, care avea partea din față închisă cu niște uși din sticlă cu ornamentații pe ele. Lemnul fusese adus din China, la fel și meșterii care lucraseră corpul de bibliotecă. Însă O'Conner îi adăugase ceva în plus. Vincenti apăsă butonul unei telecomenzi și se declanșă un mecanism cu arc de deasupra și de dedesubtul nișei, făcând biblioteca masivă să se rotească la o sută optzeci de grade. Dincolo de aceasta se afla un pasaj iluminat.

– Ca într-un film de groază dat naibii! spuse Walde impresionată.

– Și e foarte posibil ca această întâmplare să se și transforme în așa ceva, zise Vincenti. Peter, vezi ce doresc și transmite-le regretele mele că nu am fost aici să îi întâmpin. Apoi îi făcu semn lui Karyn Walde și îi spuse: Vino după mine!

Lui Stephanie încă îi mai tremurau mâinile în vreme ce îl privea pe Ely cum târa corpul neînsuflețit spre spatele căbănuței. Nu îi plăcea deloc faptul că Zovastina știa acum că ei se aflau în Federație. Nu era tocmai o mișcare inteligentă să alertezi o persoană de genul acesteia, care avea la dispoziție o mulțime de resurse. Nu avea încotro; trebuia să aibă încredere că Thorvaldsen știa ce făcea, mai ales că își pusese și el fundul la bătaie.

Ely ieși pe ușa din față a căbănuței, urmat de Thorvaldsen. Avea în brațe un vraf de cărți și de hârtii.

– O să am nevoie de astea, spuse el.

Stephanie supraveghea drumul de pământ care ducea în autostradă. Totul părea liniștit. Thorvaldsen veni alături de ea. Băgă de seamă că îi tremura mâna și i-o luă calm într-a lui. Nici unul nu rosti o vorbă. Ea încă mai ținea pistolul automat, iar palma îi transpirase. Trebuia să-și concentreze gândurile asupra celor ce urmau, așa că întrebă:

– Și ce anume vom face, mai exact?

– Cunoaștem locul, spuse Ely. Klimax. Așa că, hai să mergem să vedem ce-i acolo. Merită să aruncăm o privire!

Ea se strădui să-și amintească cuvintele lui Ptolemeu și le rosti cu voce tare:

- „Urcă pe zidurile construite de zei. Când ajungi sub acoperiș, privește în ochiul cafeniu, și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat“.

- Îmi amintesc ghicitoarea, spuse Ely. Trebuie să verific niște informații și să-mi răscolesc memoria, însă pot să fac asta pe drum.

- De ce a pornit Zovastina în căutarea medalioanelor cu elefant? Întrebă Stephanie.

- I-am atras eu atenția asupra unei conexiuni între o însemnare de pe medalioane și ghicitoare. Un simbol, un fel de doi de B lipiți de un A. Se află pe una din fețele medalionului, și de asemenea în ghicitoare. Nu se putea să nu aibă o anumită semnificație. Pentru că nu se știa decât despre existența a opt medalioane, ea a spus că le va obține pe toate pentru a le compara. Însă mie mi-a spus că le va cumpăra.

- Departe de ea așa ceva, spuse Stephanie. Eu încă sunt nedumerită. Toate astea sunt vechi de peste două mii de ani. Nu s-ar fi descoperit până acum ceva dacă ar fi existat?

- Greu de spus, zise Ely ridicând din umeri. Hai să recunoaștem, indiciile nu au fost la îndemână. A fost necesară examinarea fluorescentă cu raze X pentru a descoperi chestiunile importante.

- Însă Zovastina vrea să obțină lucrul spre care conduc indiciile. Indiferent ce ar fi acesta.

Ely încuviință cu o mișcare a capului.

- În mintea ei, spuse el, pe care întotdeauna am considerat-o puțin cam alambicată, ea este Alexandru sau Ahile, sau un alt erou de legendă. Este o viziune romantică, care se pare că-i face plăcere. Ea se află într-un fel de expediție, e în căutarea a ceva. Consideră că este posibil să fie un fel de leac în acel loc. Vorbea mult despre asta. Era un lucru extrem de

important pentru ea, însă nu știu de ce. După câteva momente de tăcere, Ely continuă: Nu am să spun acum că respectivul lucru nu era important și pentru mine. Entuziasmul ei a devenit molipsitor. Ajunsesem chiar să mă gândesc că ar putea exista cu adevărat o descoperire de făcut.

Stephanie își dădu seama că era tulburat de tot ce se întâmplase, așa că îi spuse:

– S-ar putea să ai dreptate.

– Ar fi extraordinar, nu-i așa?

– Însă cum ar putea să existe vreo legătură între Sfântul Marcu și Alexandru cel Mare? Întrebă Thorvaldsen.

– Știm faptul că trupul lui Alexandru se afla în Alexandria până în anul 391 după Hristos, când păgânismul a fost în cele din urmă scos în afara legii. Însă nu există nici o mențiune despre el de atunci încolo, nicăieri, după această perioadă. Trupul Sfântului Marcu re apare în Alexandria în jurul anului 400 după Hristos. Nu uitați, relicvele păgâne erau adoptate în mod obișnuit în scopuri creștine. Există o mulțime de exemple din Alexandria despre care am citit. O statuie de bronz a lui Saturn din Caesareum a fost topită pentru a se face din ea o cruce pentru patriarhul Alexandriei. Caesareum însuși a devenit o catedrală creștină. Teoria mea, după ce am citit tot ce am găsit referitor la Sfântul Marcu și la Alexandru, este că un patriarh de prin secolul al patrulea a descoperit o modalitate nu numai de a conserva trupul celui care întemeiase orașul, dar și de a furniza creștinătății o relicvă impresionantă. Era un dublu câștig. Așa că Alexandru a devenit Sfântul Marcu. Cine și-ar da seama de diferență?

– Pare cam tras de păr, spuse Stephanie.

– Nu știu ce să zic în privința asta. Tu mi-ai povestit că Ptolemeu a lăsat ceva în mumia din bazilică, iar acel ceva v-a

TRĂDARE LA VENETIA

adus în acest loc. Eu aş spune mai degrabă că teoria este acum întărită de realitate.

– Are dreptate, zise Thorvaldsen. Cred că merită să mergem spre sud să aruncăm o privire.

Ea nu le împărtăşea neapărat punctul de vedere, însă oricare alt loc era de preferat celui în care se aflau. Aşa, cel puţin, se îndepărtau de acolo. Însă îşi dădu seama de ceva.

– Spuneai că zona unde este localizat Klimax este acum proprietate particulară. Am putea avea dificultăţi în obţinerea accesului acolo.

Ely zâmbi.

– Poate că noul proprietar ne va permite să aruncăm o privire, rosti el.

Malone era prins în capcană. Ar fi trebuit să-și dea seama. Viktor îl dusesese direct la Zovastina.

– Ai venit s-o salvezi pe domnișoara Vitt?

Malone încă mai ținea pistolul în mână. Zovastina făcu un gest înspre acesta.

– Pe cine ți-ai propus să omori? Alege între noi trei, spuse ea, arătând apoi înspre oamenii din garda ei de corp. Unul dintre ei te va împușca înainte să apuci să-l împuști pe celălalt. După aceea Zovastina îi arătă cuțitul. Și apoi voi tăia aceste frânghii.

Avea dreptate. Opțiunile lui erau limitate.

– Luați-l! dădu ea ordin către gardieni.

Unul din indivizi se repezi spre el, însă un sunet nou atrase atenția lui Malone: behăituri. Care deveneau din ce în ce mai puternice. Soldatul de pază era la vreo trei metri distanță atunci când caprele apărură de pe cealaltă cărare care ducea înspre terenul de *buzkashi*. La început câteva, după care toată turma se năpusti în luminiș. Copitele izbeau pământul.

Malone îl zări pe Viktor în șaua unui cal, încercând să mențină animalele supradimensionate într-un singur grup, străduindu-se totodată să nu le împiedice înaintarea. Ritmul șovăitor de la început deveni mai rapid, cele din spate năpustindu-se în cele din față, forțând caprele confuze să înainteze. Apariția lor neașteptată păru să genereze efectul

dorit. Gardienii se zăpăciră pe moment, iar Malone se folosi de acea clipă pentru a-l împușca pe cel din fața lui. Încă o împușcătură, și al doilea soldat de pază căzu la pământ. Malone își dădu seama că Viktor trăsesese în acesta.

Caprele se îngrămădiră în luminiș, împingându-se una în alta, încă derutate, dându-și seama treptat că singura cale de ieșire era printre copaci. Vălătuci de praf se ridicaseră în aer. Malone o zări pe Zovastina și își croi drum înspre ea și Cassiopeia, printre animalele urât mirositoare. Turma dispăru în pădure.

Sosi în dreptul celor două femei exact în momentul în care Viktor se dădea jos din șa, cu pistolul în mână. Zovastina avea cuțitul pregătit, însă Viktor o ținea la distanță, la câțiva metri de frânghiile care ancorau cei doi copaci îndoiți.

- Lasă cuțitul jos! îi spuse Viktor.

- Ce mama naibii faci? îl întreabă Zovastina, cu uluire în glas.

- Încerc să te opresc, răspunse Viktor. Apoi făcu semn din cap înspre Cassiopeia. Eliberează-o, Malone!

- Uite cum facem, spuse Malone. Eliberează-o tu pe Cassiopeia, și am eu grijă de doamna ministru.

- Tot nu ai încredere în mine?

- Hai să spunem mai degrabă că prefer să facem lucrurile așa cum aș vrea eu. Aținti pistolul și i se adresă Zovastinei: Ai auzit ce-a spus, lasă cuțitul jos!

- Altfel ce-ai să faci? întreabă Zovastina. Mă împuști?

El trase un glonț în pământ, între picioarele ei, iar Zovastina se dădu un pas înapoi.

- Următorul ți-l trimit direct în cap!

Ea azvârli cuțitul la pământ.

- Împinge-l cu piciorul înspre mine!

Zovastina se conformă.

– Cum de ai venit aici? îl întreabă Cassiopeia.

– Îți eram dator. Capre? i se adresa apoi lui Viktor, în vreme ce acesta o dezlega pe Cassiopeia.

– Folosești ce ai la îndemână. Păreau să fie o diversiune destul de bună.

Nu putea să-l contrazică din acest punct de vedere.

– Lucrezi pentru americani? îl întreabă Zovastina pe Viktor.

– Da, lucrez!

Ochii femeii se aprinseră de mânie. Cassiopeia își eliberă încheieturile din strânsoarea frânghiilor și se repezi către Zovastina, lovind-o cu pumnul direct în figură. Încă o lovitură cu piciorul la genunchi, și Zovastina se trase în spate, împleticindu-se. Cassiopeia își continuă asaltul, izbind-o cu piciorul în stomac și pocnind-o cu capul de trunchiul unuia dintre copaci. Zovastina se prăbuși la pământ, chircită, și rămase nemișcată.

Malone urmărise cu calm desfășurarea atacului.

– Ai reușit cu treaba asta să scoți din tine tot ce te apăsa? o întreabă.

– Puteam să-i mai dau câteva, spuse ea, respirând gâfâit. Tăcu preț de câteva secunde, frecându-și încheieturile care îi fuseseră strânse cu funii. Ely este în viață, zise ea apoi. Am vorbit cu el la telefon. Stephanie și Henrik sunt cu el. Trebuie să plecăm!

Malone se întoarse către Viktor.

– Credeam că dorința Washingtonului era să rămâi sub acoperire, îi spuse acestuia.

– Nu am avut de ales.

– Tu ești cel care m-a trimis în capcană!

- Ți-am spus eu să o înfrunți? Nu mi-ai dat nici cea mai mică șansă să fac ceva. Când am văzut în ce situație te băgaseși, am fost nevoit să acționez așa.

Malone nu îi împărtășea punctul de vedere, însă nu era momentul potrivit pentru o discuție în contradictoriu.

- Și acum ce facem? întrebă el.

- Vom pleca. Avem un mic răgaz. Nimeni nu o va deranja aici.

- Și cum rămâne cu împușcăturile care s-au auzit? întrebă Malone.

- Nimeni nu le va da importanță, răspunse Viktor și arată în jurul lui. Țasta este câmpul ei de execuții. Mulți dintre dușmanii ei au fost eliminați aici.

Cassiopeia încercă să ridice trupul lipsit de vlagă al Zovastinei de la pământ.

- Ce vrei să faci? o întrebă Malone.

- O leg pe scorpia asta de frânghiile alea, ca să simtă și ea cum este!

Stephanie se afla la volan, Henrik stătea pe scaunul din dreapta ei și Ely, pe bancheta din spate. Întrucât mașina lor avea patru cauciucuri pe jantă, nu avuseseră altă soluție și o luaseră pe cea a soldatului. Părăsiseră în grabă căbănuța, ajunseseră în autostradă și o apucaseră spre sud, mergând în paralel cu întinderea deluroasă de la poalele Pamirului, îndreptându-se către ceea ce cu peste două mii de ani în urmă era cunoscut drept muntele Klimax.

- E un lucru absolut uimitor, spuse Ely.

Ea îl văzu în oglinda retrovizoare cum admira scitala.

– Când am citit ghicitoarea lui Ptolemeu, m-am întrebat cum reușea să transmită vreun mesaj. Este o chestie foarte deșteaptă, zise Ely, apoi ridică scitala. Cum de v-ați dat seama?

– Un prieten de-al nostru și-a dat seama, Cotton Malone îl cheamă. El este cel care s-a dus după Cassiopeia.

– Oare nu ar trebui să ne ducem și noi să vedem ce e cu ea?

Stephanie sesiză îngrijorarea din vocea lui, și îi răspunse:

– Trebuie să avem încredere că Malone se va descurca. Problema noastră este aici. Vorbea din nou pe tonul unei conducătoare de agenție secretă, cu detașare, rece și indiferentă, însă se simțea încă zguduită în urma celor întâmplate la căbanuță. Cotton e bun. O să o scoată la capăt.

Thorvaldsen păru să sesizeze dilema lui Ely, și preciză:

– Iar Cassiopeia nu este neajutorată. Poate avea grijă de ea. Mai bine ne-ai spune ce ar trebui să știm pentru a înțelege toate astea. Am citit în manuscris despre remediul de la sciți. Ce știi despre ei?

Stephanie văzu cum Ely puneă cu grijă scitala deoparte.

– Sunt un popor nomad, care au migrat din Asia Centrală către sudul Rusiei în secolele al optulea și al șaptelea înainte de Hristos. Herodot a scris despre ei. Erau sângeroși și tribali. Temuți de toată lumea. Tăiau capetele dușmanilor lor și confecționau cupe de băut din craniile învelite în piele.

– Aș zice că în felul ăsta sigur îți crezi o reputație, spuse Thorvaldsen.

– Și ce legătură au ei cu Alexandru? Întrebă Stephanie.

– În secolele al patrulea și al treilea înainte de Hristos, s-au stabilit pe teritoriul care a devenit ulterior Kazahstan. I-au rezistat lui Alexandru cu succes, blocându-i drumul către răsărit peste fluviul Sîrdaria. El a luptat aprig cu ei, a fost rănit de mai multe ori, însă în cele din urmă a încheiat un armistițiu. Nu aș

putea spune că lui Alexandru i-a fost teamă de sciți, dar i-a respectat.

– Și remediul? Întrebă Thorvaldsen. A fost al lor?

Ely dădu din cap în semn de încuviințare și continuă:

– I l-au arătat lui Alexandru, ca fiind o parte din prețul plătit pentru armistițiul încheiat cu el. Și se pare că el l-a folosit ca să se vindece. Din ce am mai citit, părea să fie un fel de poțiune naturală. Alexandru, Hephaestion și ajutorul doctorului care a fost menționat în unul dintre manuscrise au fost cu toții vindecați prin intermediul lui. Asta presupunând că faptele istorisite sunt conforme cu realitatea. Sciții erau un popor ciudat, continuă Ely. De exemplu, în mijlocul unei lupte cu perșii, au abandonat cu toții terenul de luptă pentru a vâna un iepure. Nimeni nu știe care a fost motivul, însă faptul este înscris într-o relatare oficială. Erau cunoscători într-ale aurului, pe care-l utilizau și îl purtau în cantități impresionante. Ornamentele, curelele, platoșele, chiar și armele lor erau împodobite cu aur. Tumuliile funerare sciți sunt pline de artefacte din aur. Însă principala lor problemă o reprezenta limba. Erau analfabeți. Nu a supraviețuit nici un document scris de la ei. Numai desene, fabule și povestiri ale altora. Doar câteva dintre cuvintele lor sunt cunoscute, și asta mulțumită lui Herodot.

Ea îi putea vedea chipul în oglinda retrovizoare și își dădu seama după expresie că mai era ceva.

– Ce ne mai poți împărtăși despre ei? îl întrebă.

– După cum spuneam, numai câteva dintre cuvintele lor au supraviețuit. „Pata“ însemna a ucide. „Spou“, ochi. „Oior“, bărbat. Și mai este și „arima“. Răsfoi prin hârtiile pe care le adusese cu el. Nu semnifica mare lucru, cel puțin nu până acum. Amintiți-vă ghicitoarea! „Când ajungi sub

acoperiș“. Ptolemeu s-a luptat cu sciții împreună cu Alexandru. Îi cunoștea. „Arima“ înseamnă în general „loc care se află deasupra“.

– Cum ar fi podul de sub acoperiș, spuse ea.

– Ba chiar ceva mai important. Locul pe care grecii îl numeau cândva Klimax, spre care ne îndreptăm acum, este numit Arima de populația din zonă. Îmi amintesc acest lucru de ultima dată când am fost acolo.

– Prea multe coincidențe? Întrebă Thorvaldsen.

– S-ar părea că toate drumurile duc într-acolo.

– Și ce anume sperăm să descoperim? Întrebă Stephanie.

– Sciții utilizau tumulii pentru a acoperi mormintele regilor lor, însă am citit că pentru unii dintre cei mai importanți conducători ai lor erau alese anumite locuri din munți. Acest loc a fost cel mai îndepărtat punct al imperiului lui Alexandru. Granița de răsărit. Cale lungă din Macedonia natală. Aici nu ar fi fost deranjat.

– Și poate asta-i este motivul pentru care l-a ales? zise Stephanie.

– Nu știu. Toată povestea pare bizară.

Și ea era de acord cu acest aspect.

Zovastina deschise ochii. Zăcea pe pământ, și într-o clipă îi reveni în minte imaginea atacului Cassiopeiei Vitt. Își alungă starea de confuzie, și își dădu seama că exista ceva care îi ținea strânse ambele încheieturi. Deodată, înțelese: era legată de copaci, exact cum fusese Vitt. Clătină din cap. Ce umilitor! Se ridică în picioare și aruncă o privire prin luminiș. Caprele, Malone, Vitt și Viktor nu mai erau acolo. Unul din gardieni zăcea mort la pământ. Însă celălalt era încă în viață și stătea sprijinit de un copac, sângerând în urma unei răni la umăr.

– Poți să te miști? îl întrebă ea.

Bărbatul încuviință din cap, însă se vedea limpede că avea dureri mari. Toți membrii Batalionului Sacru erau făpturi dure, disciplinate. Se asigurase de acest lucru. Reincarnarea ei modernă era la fel de neînfricată ca și originalul de pe vremea lui Alexandru.

Soldatul se chinui să se ridice în picioare, ținând mâna dreaptă încheștată pe brațul stâng.

– Cuțitul, spuse ea. Acolo, pe pământ.

Din gâtlejul bărbatului nu răzbătu nici măcar un sunet de durere. Zovastina încercă să-și aducă aminte numele lui, însă nu reuși. Viktor îi angajase personal pe membrii Batalionului Sacru, iar ea ținuse să nu devină atașată de vreunul dintre ei. Nu erau decât niște obiecte. Instrumente pe care să le utilizeze. La asta se reducea totul.

Bărbatul se apropie clatinându-se de cuțit și reuși să-l ridice de la pământ. Veni până în dreptul frânghiilor, dar își pierdu echilibrul și căzu în genunchi.

– Poți s-o faci, îi spuse ea. Luptă împotriva durerii! Concentrează-te la datoria ta!

Soldatul păru să își adune puterile. Pe frunte i se prelingea sudoarea, și Zovastina băgă de seamă că sânge proaspăt începuse să i se scurgă din rană. Era de mirare că nu intrase în stare de șoc. Însă această ființă robustă părea să fie într-o condiție fizică excelentă. Reuși să ridice cuțitul, trase de câteva ori aer în piept, după care tăie legăturile care îi țineau prizonieră încheietura mâinii drepte. Ea îi prinse brațul care îi tremura necontrolat, iar el îi dădu cuțitul. Se eliberă singură de cealaltă funie.

– Ai făcut treabă bună, îi spuse ea.

El zâmbi la auzul complimentului, respirând greoi, stând încă în genunchi.

– Întinde-te pe pământ. Odihnește-te, îi spuse ea.

Îl auzi cum se întindea la pământ, în vreme ce ea cerceta terenul. Lângă trupul neînsuflețit al celuiilalt găsi o armă. Se întoarse la soldatul rănit. O văzuse într-un moment în care fusese vulnerabilă și, pentru prima dată după multă vreme, chiar se simțise vulnerabilă.

Omul stătea întins pe spate, strângându-și încă umărul cu cealaltă mână. Ea se aplecă deasupra lui. Ochii lui întunecați se ațintiră într-ai ei, și ea văzu în privirea soldatului faptul că știa. Zâmbi gândindu-se la curajul lui. Pe urmă îndreptă pistolul către capul bărbatului și trase.

Malone aruncă o privire la zona accidentată de sub ei, un amestec de pământuri uscate și arse de soare și vânt, pășuni, dealuri și copaci. Viktor pilota elicopterul Hind, care fusese parcat pe o platformă de beton la câțiva kilometri de palat. Cunoștea modelul. Era făcut de ruși, cu două motoare cu turbină montate deasupra, care comandau rotorul elicei principale și pe cel al elicei din coadă. Sovieticii îl numeau tanc zburător. NATO botezaseră acea mașinărie cu aspect agresiv Crocodilul, datorită culorii de camuflaj și a fuze-lajului deosebit. Reprezenta o armă de război formidabilă, iar modelul respectiv fusese modificat prin adăugarea în spate a unui compartiment spațios destinat transportării trupelor cu efectiv redus. Din fericire, reușiseră să plece atât din zona palatului, cât și din Samarkand, fără să întâmpine vreo dificultate.

– Unde ai învățat să pilotezi? îl întreabă pe Viktor.

– În Bosnia. În Croația. Cu asta m-am ocupat în armată. Misiune de cercetare și distrugere.

– Un loc numai bun să-ți întărești nervii.

– Și să fii ucis.

Nu putea să-l contrazică în privința asta.

– Cât de departe este? întreabă Cassiopeia în microfonul din căști.

Zburau către est, cu aproximativ trei sute de kilometri la oră, înspre căbănuța lui Ely din munții Pamir. Zovastina urma să se elibereze în curând, dacă nu cumva o făcuse deja, așa că Malone întrebă:

– Și dacă vine cineva după noi?

Viktor făcu semn în fața lor.

– Munții ăia ne vor asigura acoperire. E dificil să dibuiești ceva în zona respectivă. Vom ajunge în scurt timp acolo, și ne aflăm la doar câteva minute distanță de granița chineză. În caz de nevoie ne putem retrage pe acolo.

– Nu te prefacă că nu m-ai auzit, spuse Cassiopeia. Cât de departe este?

Malone evitase intenționat să-i răspundă. Era surescitată și muncită de temeri. Ar fi vrut să-i spună că știa că era bolnavă. Să îi arate că exista cineva căruia îi păsa de ea. Că îi înțelegea frustrarea. Însă știa că nu ar fi bine. Preferă să-i spună:

– Ne deplasăm cât de repede putem. Tăcu o clipă, după care continuă: Oricum cred că ceea ce facem acum e mult mai bine decât să fii legată de copaci.

– Presupun că nu am să reușesc niciodată să trec peste respectiva umilință.

– Cam așa ceva.

– Bine, Cotton, recunosc că sunt puțin cam supărată. Însă trebuie să mă înțelegi. Credeam că Ely a murit. Aș fi vrut să fie încă în viață, însă știam... credeam... Își dresе vocea. Iar acum...

El se întoarse către ea și îi văzu entuziasmul din priviri, care îl umplu de energie, dar îl și întristă totodată. Apoi își luă seama și termină propoziția în locul ei:

– Iar acum el este cu Stephanie și cu Henrik. Așa că încercă să te liniștești.

Ea stătea singură în compartimentul din spate. Malone o văzu bătându-l pe Viktor pe umăr.

– Știi că Ely este în viață? îl întreabă Cassiopeia.

Viktor dădu din cap.

– Voiam să-mi bat joc de tine când eram în barcă în laguna din Venetia și ți-am spus că e mort. Trebuia să spun ceva. Adevărul este că eu sunt cel care l-a salvat pe Ely. Zovastina se gândea că era posibil să fie atacat de cineva. El era consilierul ei, iar crima politică este ceva la ordinea zilei în cadrul Federației. Dorea ca Ely să fie protejat. După atentatul la viața lui, l-a ascuns. Nu am mai avut nimic de-a face cu el de atunci încolo. Deși eu eram șeful gardienilor, ea era cea care conducea totul. Așa că nu știu chiar nimic din ce s-a mai întâmplat cu el. Am învățat să nu pun întrebări și să execut tot ce spunea ea.

Malone sesiză faptul că Viktor folosisese timpul trecut când vorbise despre statutul serviciului său.

– O să te omoare dacă te găsește.

– Cunoașteam regulile înainte să înceapă toată povestea asta.

Continuă să zboare în linie dreaptă, fără turbulențe. Malone nu mai fusese până acum într-un elicopter Hind. Instrumentele de bord erau impresionante, ca și puterea de foc. Avea rachete teleghidate. Mitraliere cu țevi multiple. Tunuri duble în gondole.

– Cotton, spuse Cassiopeia, ai vreo posibilitate să iei legătura cu Stephanie?

Aceasta nu era o întrebare la care dorea să răspundă în clipa aceea, însă nu avea de ales.

– Da, am, îi zise.

– Dă-mi să vorbesc!

El scoase acel telefon internațional – furnizat de Magellan Billet – pe care i-l dăduse Stephanie în Venetia și formă numărul, dându-și jos căștile de la urechi. Trecură câteva secunde, apoi un țârâit sacadat confirmă stabilirea legăturii și auzi vocea lui Stephanie salutându-l.

– Ne îndreptăm către voi, spuse el.

– Am plecat de la cabană, zise ea. Ne îndreptăm către sud pe o autostradă marcată M45, către ceea ce a fost cândva muntele Klimax. Ely știe unde se află. El spune că oamenii din zonă numesc locul respectiv Arima.

– Dă-mi mai multe amănunte.

Malone ascultă, iar apoi repetă informațiile către Viktor, care încuviință cu o mișcare a capului și spuse:

– Știu unde este.

Viktor viră îndreptând elicopterul către sud-est și mărink viteza.

– Ne îndreptăm într-acolo, îi spuse Malone lui Stephanie. Noi suntem bine cu toții.

Cassiopeia dorea să-i dea ei telefonul, însă acest lucru nu avea să se întâmple. Malone îi făcu semn din cap că nu, sperând că ea va înțelege că nu era momentul potrivit. Însă, pentru a o liniști, o întrebă pe Stephanie:

– Ely este bine?

– Da, însă cam surescit.

– Înțeleg perfect ce vrei să spui. O să ajungem înaintea voastră. Te sun. Putem face o recunoaștere aeriană până ajungeți voi acolo.

– Viktor a fost de ajutor?

– Nu ne-am afla acum aici dacă nu ar fi fost el, răspunse Malone, după care închise și îi spuse Cassiopeiei despre locul spre care se îndrepta Ely.

TRĂDARE LA VENETIA

În cabină începu să sune o alarmă. Malone privi afișajul radarului, care indica două ținte ce se apropiau de ei dinspre vest.

– Rechini Negri, spuse Viktor, și vin direct către noi!

Și Malone cunoștea acest gen de elicoptere. Erau denumite Hokum în nomenclatorul NATO. Din seria K-50. Rapide, eficiente, având în dotare rachete teleghidate și tunuri de calibru 30 de milimetri. Constată că și Viktor conștientiza pericolul.

– Ne-au găsit destul de rapid, spuse Malone.

– Există o bază prin apropiere.

– Ce ți-ai propus să faci?

Începură să urce, câștigând altitudine, schimbându-și cursul. 2 000 de metri. 2 200 de metri. 2 800 de metri. Se stabilizează la 3 000 de metri.

– Știi cum să folosești armamentul? Întrebă Viktor.

Malone stătea pe locul ofițerului responsabil cu operarea armelor și examinează cu privirea panoul de bord. Din fericire, știa să citească rusește.

– Mă descurc, răspunse el.

– Atunci, pregătește-te de luptă!

SAMARKAND

Zovastina privi cum generalii ei analizau planul de război. Bărbații care stăteau de jur împrejurul mesei de conferințe erau subordonații ei cei mai de încredere, deși convingerea îi era temperată de gândul că unul sau chiar mai mulți dintre ei ar fi putut fi răspunzători de acte de trădare. După ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore nu mai putea fi sigură de absolut nimic. Toți acești oameni îi fuseseră alături de la bun început, ridicându-se odată cu ea, construind încet, dar sigur puterea ofensivă a Federației, pregătindu-se pentru ceea ce urma să vină.

– O să atacăm Iranul mai întâi, zise ea.

Cunoștea datele. Populația actuală a Pakistanului era de o sută șaptezeci de milioane de locuitori. A Afghanistanului, de treizeci și două de milioane. A Iranului, de șaiszeci și opt de milioane. Toate trei țările constituiau țintele lor. Inițial plănuise un atac simultan, acum însă considera că ar fi fost mai bine să aplice o lovitură strategică. Dacă locurile de infectare erau alese cu grijă, aceasta semnificând zone cu densitate maximă din punct de vedere demografic, și dacă virusurile erau

introduse cu pricepere, graficele de pe calculator preconizau o reducere a populației de șaptezeci la sută sau chiar mai mult în primele paisprezece zile. Le spuse celor prezenți ceea ce ei știau deja, după care adăugă:

– Este nevoie să creăm o panică totală. O criză. Iranienii trebuie să ajungă în situația de a dori ajutorul nostru. Ce anume ați pregătit?

– Vom începe cu forțele lor armate și cu guvernul, spuse unul dintre generali. Majoritatea agenților virali acționează în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Însă îi vom utiliza diversificat. Vor identifica un anumit virus destul de rapid, însă după aceea vor avea de-a face cu un altul. Asta ar trebui să-i dea peste cap și să împiedice pregătirea unui răspuns doctoral productiv.

O preocupase acest aspect, însă acum nu o mai interesa.

– Specialiștii mi-au spus că virusurile au fost toate modificate, făcând ca detectarea și prevenirea acțiunii lor să fie și mai dificilă.

Opt bărbați stăteau de jur împrejurul mesei, toți fiind membri ai forțelor ei armate și aeriene. Asia Centrală fusese mult timp o zonă strategică între China, URSS, India și Orientul Mijlociu, fără să facă parte din nici una dintre ele, fiind însă dorită de toate. Marele Joc fusese purtat aici cu două secole în urmă, când Rusia și Marea Britanie se luptaseră între ele pentru dominație, nici una nefiind însă preocupată de dorințele populației native.

Acum nu mai era cazul. Asia Centrală era acum o voce unitară, vorbind printr-un parlament ales în mod democratic, avea miniștri, alegeri, tribunale și legi bine stabilite. Iar cea singură voce era a ei.

– Dar cum rămâne cu europenii și cu americanii? Întrebă unul dintre generali. Cum vor reacționa la mișcarea noastră de agresiune?

– Păi tocmai, că nu vom face asta, preciză ea. Nu va fi un atac de agresiune. Noi doar vom ocupa teritoriile și vom extinde ajutorul nostru populațiilor respective. Ei vor fi mult prea ocupați să-și îngroape morții ca să-și mai facă griji în ceea ce ne privește pe noi.

Învățase multe din istorie. Cei mai renumiți cuceritori ai lumii – grecii, mongolii, hunii, romanii și otomanii – practicaseră cu toții toleranța pe teritoriile pe care le acaparaseră. Hitler ar fi putut să schimbe cursul celui de-al Doilea Război Mondial dacă ar fi trecut la ajutorarea milioaneilor de ucraineni, care îi urau pe sovietici, în loc să îi anihileze. Forțele ei armate vor pătrunde pe teritoriile iraniene în chip de instanță salvatoare, nicidecum opresoare, cunoscând faptul că în momentul în care virusurile își vor fi terminat acțiunea, nu avea să mai rămână o opoziție cu care să se confrunte. Iar după aceea își va anexa teritoriile lor. Le va repopula. Va strămuta oamenii din regiunile ruinate de sovietici ale națiunii ei în noile locații. Va amesteca rasele. Va face exact același lucru pe care-l făcuse Alexandru cel Mare în revoluția lui elenistică, numai că în sens invers, migrând dinspre răsărit spre apus.

– Putem fi siguri că americanii nu vor interveni? Întrebă un alt general.

Zovastina înțelese temerea acestuia și îi răspunse:

– Americanii nu vor face și nu vor spune absolut nimic. De ce le-ar păsa? După căderea irakienilor, nu se vor băga, mai ales dacă noi vom ține situația sub control. La drept vorbind, vor fi chiar încântați de ideea de a elimina Iranul.

- Dar în momentul în care ne vom muta în Afghanistan, vor fi și americani care vor muri, îi atrase atenția unul dintre bărbați. Au încă forțe armate în zonă.

- Când va sosi momentul respectiv, vom încerca să minimizăm numărul acestor morți, spuse ea. Noi vrem ca rezultatul final să fie ca americanii să se retragă din țară pe măsură ce noi vom prelua controlul. Presupun că această decizie va fi bine primită în rândurile populației din Statele Unite. Utilizați acolo un virus cu efecte mai restrânse. Infecții strategice, îndreptate împotriva unor grupuri și regiuni specifice. Majoritatea celor care vor muri trebuie să fie nativi, în special talibani, și asigurați-vă ca infectarea militarilor din trupele americane să fie doar o consecință.

Întâlni privirea fiecăruia dintre bărbații prezenți la masa de discuții. Nici unul dintre ei nu rosti un cuvânt despre vânătaia de pe fața ei, rămasă în urma incidentului avut cu Cassiopeia Vitt. Oare informatorul era prezent în acea sală? Cum de reușiseră americanii să afle atât de multe despre intențiile ei?

- Vor muri milioane de oameni, rosti unul dintre bărbați, abia auzit.

- Vor muri milioane de probleme, preciză ea. Iranul este un cuib de teroriști. Un loc guvernat de niște nebuni. Occidentalii repetă permanent acest lucru. A sosit vremea să rezolvăm această problemă, iar acum avem și modalitatea. Oamenii care vor supraviețui vor trăi mult mai bine. Și noi, de asemenea. Vom beneficia atât de petrolul, cât și de recunoștința lor. Și ce vom face cu ambele va determina succesul nostru în continuare.

După aceea Zovastina ascultă discuțiile purtate asupra trupelor, asupra planurilor de rezervă și a strategiilor. Unități speciale fuseseră antrenate să răspândească virusurile, și erau

pregătite să o pornească înspre sud. Era mulțumită. Toți acei ani de așteptare luaseră sfârșit în cele din urmă. Își imagină cum trebuie să se fi simțit Alexandru cel Mare când trecuse din Grecia în Asia și începuse să cucerească lumea. La fel ca acesta, și ea avea viziunea unui succes total. Din momentul în care va controla Iranul, Pakistanul și Afghanistanul, va trece mai departe către Orientul Mijlociu. Dominația acolo urma să fie totuși mai subtilă, distrugerile vor avea aparența unei simple răspândiri a infecției inițiale. Dacă reușise să interpreteze corect mentalitatea occidentalilor, Europa, China, Rusia și America se vor retrage pe teritoriile lor. Vor pune restricții la granițe. Vor reduce la minimum călătoriile. Vor spera că dezastrul sănătății publice va rămâne numai în țări de care, în general, nu le păsa nici unuia dintre ei. Lipsa lor de acțiune îi va acorda ei timpul necesar pentru a adăuga și alte perle la șiragul popoarelor care trăiau în spațiul ce despărțea Federația de Africa. Dacă juca așa cum trebuie, putea cuceri întregul Orient Mijlociu în câteva luni, fără să tragă nici măcar un glonț.

– Avem controlul antidoturilor? întrebă, în cele din urmă, șeful ei de stat-major.

Așteptase să pună cineva întrebarea aceea.

– Îl vom avea.

Pacea tulbure dintre ea și Vincenti era pe punctul de a lua sfârșit.

– Philogen nu a furnizat stocul necesar pentru tratarea populației noastre, îi atrase atenția unul dintre bărbați. Și nici nu avem cantitățile necesare pentru a opri răspândirea agenților virali pe teritoriul națiunilor vizate, în momentul în care va fi asigurată victoria.

– Sunt conștientă de această problemă, spuse ea.

TRĂDARE LA VENETIA

Un elicopter era în așteptare. Zovastina se ridică de la masă.

– Domnilor, suntem pe punctul de a începe cea mai mare cucerire din Antichitate până acum. Grecii au venit și ne-au învins, făcând loc Epocii Elenistice, care a transformat în cele din urmă civilizația occidentală. Punem acum bazele unui nou început în privința dezvoltării umane: Epoca Asiatică.

Cassiopeia se prinse cu centura de siguranță de banca de oțel din compartimentul din spate. Elicopterul se înclină brusc în momentul în care Viktor începu niște manevre evazive pentru a scăpa de urmăritori. Ea știa că Malone își dăduse seama că voia să stea de vorbă cu Ely, însă și ea avea conștiința faptului că nu era momentul potrivit. Aprecia faptul că Malone își riscase pielea pentru ea. Cum ar fi reușit ea să scape de Zovastina dacă nu era el? Era puțin probabil că ar fi reușit, chiar și cu Viktor acolo. Thorvaldsen îi spusese că Viktor le era aliat, însă o avertizase și în privința limitărilor sale. Misiunea lui era să rămână sub acoperire, dar, după cum se părea, directiva respectivă se schimbasese între timp.

– Au început să tragă, se auzi în căști vocea lui Viktor.

Elicopterul se lăsă pe partea stângă, spintecând aerul. Centura de siguranță o ținea lipită de peretele compartimentului. Se ținea bine cu mâinile de banchetă. Se chinuia să își învingă starea de greață tot mai accentuată, deoarece adevărul era că suferea de rău de mișcare. În general, evita bărcile sau vapoarele, iar avioanele nu constituiau o problemă dacă zburau drept. Însă zborul acela *era* o problemă! Stomacul părea să i se adune în gât odată cu schimbările permanente de altitudine, ca un ascensor scăpat de sub control. Nu putea însă să facă absolut nimic în afară de a se ține bine și de a se ruga la Dumnezeu

ca Viktor să fie stăpân pe situație. Îl văzu pe Malone acționând sistemul de control al armelor și auzi cum porneau proiectile din tunurile aflate în ambele părți ale fuzelajului. Se uită prin parbrizul din cabina pilotului și zări culmile munților ivindu-se printre nori pe ambele laturi ale elicopterului.

– Tot acolo sunt? Întrebă Malone.

– Se apropie rapid, răspunse Viktor. Și încearcă să tragă asupra noastră.

– Nu ne trebuie rachetele în spinare.

– De acord cu tine. Însă lansarea lor aici ar fi destul de periculoasă și pentru noi, și pentru ei.

Ieșiră în spațiu deschis. Elicopterul o coti la dreapta și coborî în altitudine.

– Chiar trebuie să facem chestia asta? Întrebă ea, încercând să-și mențină stomacul sub control.

– Mă tem că da, răspunse Malone. Trebuie să ne folosim de văile de aici ca să-i evităm. Intrăm și ieșim, ca într-un labirint.

Știa că Malone pilotase cândva avioane de luptă și că încă mai avea licență de pilot.

– Unora dintre noi nu le place genul ăsta de zbor.

– Ești liberă să dai la rațe oricând îți vine!

– Nu aș vrea să-ți ofer această plăcere, spuse Cassiopeia, mulțumind în gând pentru faptul că nu mâncase nimic de ieri de la prânz, la Torcello.

Urmără alte înclinări bruște și puternice, în hurelul asurzitor al motorului. Zburase doar de câteva ori cu elicopterul, și niciodată într-o situație de luptă, când părea că te aflai într-un montages russe tridimensional.

– Încă două elicoptere au apărut pe radar, spuse Viktor. Însă astea se deplasează spre nord.

– Și noi încotro mergem acum? Întrebă Malone.

Elicopterul viră încă o dată, făcând o întoarcere abruptă.

– Spre sud, zise Viktor.

Malone privea monitorul radarului. Munții reprezentau atât un ecran de protecție, cât și o problemă în privința localizării urmăritorilor lor. Țintele clipeau, ba aprinzându-se, ba stingându-se. Forțele armate americane se bazau mai mult pe sateliți și pe avioane de supraveghere AWACS pentru a furniza o imagine clară. Din fericire, Federației Asiei Centrale nu îi erau pe plac aceste facilități ale tehnologi de vârf. Pe ecranul radarului nu se mai văzu nimic.

– Nu mai avem nimic în spate, spuse Malone.

Trebuia să recunoască, Viktor se pricepea să piloteze al naibii de bine. Urmau un traseu prin munții Pamir, rotoarele găsindu-se periculos de aproape de piscurile abrupte de culoare cenușie. El nu învățase niciodată să piloteze un elicopter, deși își dorise întotdeauna s-o facă, și nu mai condusesese un avion de vânătoare supersonic de zece ani. Își menținuse capacitatea de a pilota asemenea avioane încă vreo câțiva ani după ce se transferase la Billet, însă pe urmă lăsase baltă antrenamentul. La vremea respectivă nu îi pășase, însă acum își dorea să-și fi menținut cunoștințele de zbor la un nivel acceptabil.

Viktor stabilizează elicopterul la o altitudine de 1 800 de metri și îl întreabă:

– Ai reușit să-l lovești pe vreunul?

– Greu de spus. Cred că i-am forțat numai să păstreze distanța.

– Locul către care ne îndreptăm este la aproximativ o sută cincizeci de kilometri spre sud. Cunosce Arima. Am mai fost acolo, numai că a trecut ceva timp de atunci.

– O să avem parte de munți pe tot traseul?

Viktor dădu din cap în semn de încuviințare și adăugă:

– Și de alte văi. Cred că pot rămâne la un nivel suficient de coborât încât să nu apărem pe radare. Zona asta nu este una de securitate. Granița cu China este deschisă de ani de zile. Majoritatea resurselor armate ale Zovastinei sunt direcționate către sud, la granițele cu Afghanistanul și cu Pakistanul.

Cassiopeia apăru în spatele lor.

– S-a terminat? îi întrebă ea.

– Așa se pare.

– Cred că am să fac un ocol, spuse Viktor, ca să evit să ne mai întâlnim și cu altcineva. O să dureze puțin mai mult, însă, cu cât mă îndrept mai mult înspre est, cu atât vom fi mai în siguranță.

– Cu cât timp ne va întârzia acest lucru? întrebă Cassiopeia.

– Poate cu o jumătate de oră.

Malone încuviință, iar Cassiopeia nu avu nici o obiecție. Să te ferești de gloanțe era una, pe când rachetele lansate din aer reprezentau o cu totul altă poveste. Armamentul ofensiv sovietic, din care făceau parte proiectilele de la bordul elicopterului lor, era de cea mai bună calitate. Sugestia lui Viktor era oportună.

Malone se lăsă pe spate în scaunul lui și privi culmile golașe ale munților. În depărtare, ceața învăluisese o zonă de piscuri cu vârfuluri albe. Un râu se împărțea în niște vene liliachii la poalele munților, purtând la vale apele învolburate și murdare. Atât Alexandru cel Mare, cât și Marco Polo pășiseră pe pământul acela de culoarea cenușii, care odinioară fusese un imens teren de luptă. Pretenții ale britanicilor la sud, ale rușilor la nord, iar chinezii și afganii stăteau în coastă la răsărit și la apus. Pentru cea mai mare parte a secolului al douăzecilea, Moscova și Beijingul se luptaseră să obțină controlul,

STEVE BERRY

testându-se una pe cealaltă, în cele din urmă stabilind o pace nesigură, din care doar munții Pamir ieșiseră învingători. Alexandru cel Mare își alesese cu înțelepciune locul de odihnă veșnică. Malone se întreabă totuși: oare chiar era acolo? În așteptare?

ORA 14.00

Zovastina zbură de la Samarkand până la domeniul lui Vincenti în linie dreaptă, la bordul celui mai rapid elicopter pe care îl dețineau forțele ei aeriene.

Casa lui Vincenti se zări dedesubtul lor. Exagerată în proporții, scumpă și, la fel ca proprietarul ei, un element de care te puteai lipsi. Ideea de a permite capitalismului să înflorească pe teritoriul Federației poate că nu era una dintre cele mai bune. Se impunea să facă unele schimbări. Liga Venețiană trebuia ținută în frâu. Însă toate la vremea lor. Elicopterul ateriză.

După ce Edwin Davis părăsise palatul, îi dăduse ordin lui Kamil Revin să îl contacteze pe Vincenti și să îl prevină asupra acestei vizite. Însă avertizarea fusese amânată suficient de mult încât să lase timp trupelor ei să sosească la fața locului. Fusese informată că acum locuința era sigură, așa că le ordonă oamenilor ei să plece înapoi în elicopterele cu care veniseră, cu excepția a nouă soldați. Personalul casei fusese și el evacuat. Nu avea nimic de împărțit cu localnicii, care nu făceau decât să încerce să-și câștige pâinea. Disputa ei era cu Vincenti.

Coborî din elicopter și străbătu un teren frumos întreținut până la o terasă din piatră, pe unde pătrunse în conac. Deși Vincenti credea că pe ea nu o interesa proprietatea respectivă, ea urmărise îndeaproape procesul de construcție. Avea cincizeci și trei de camere, dintre care unsprezece dormitoare și șaisprezece băi. Arhitectul îi furnizase de bunăvoie un set de planuri ale casei. Știa despre salonul regal pentru recepții, despre sălile fastuoase de primire, despre bucătăria echipată pentru satisfacerea unui gurmand și despre pivnița de vinuri. Dintr-o singură privire la aspect și la împrejurimi, înțelegeai lesne de ce conacul avea un preț care se ridica la opt cifre.

În antreul principal, doi dintre soldații ei păzeau intrarea din față. Alți doi soldați flancau o scară cu trepte de marmură. Tot ce vedea Zovastina aici îi reamintea de Veneția. Iar ei nu-i făcea plăcere să-și amintească de eșecuri.

Își întrebă din priviri una dintre santinele, iar bărbatul făcu semn spre dreapta cu pușca. Străbătu un mic coridor, și pătrunse în ceea ce părea să fie o bibliotecă. Trei soldați înarmați se aflau în încăpere, împreună cu un alt bărbat. Deși nu se întâlniseră niciodată până atunci, cunoștea numele acestuia și știa cu ce se ocupă.

– Domnule O’Conner, ai de luat o hotărâre, i se adresă ea.

Bărbatul se ridică de pe canapeaua de piele pe care stătea și se uită la Zovastina.

– Lucrezi pentru Vincenti de multă vreme. El are mare încredere în tine. Și, între noi fie vorba, fără tine poate că nu ar fi ajuns atât de departe. Lăsa să treacă o vreme, pentru ca vorbele ei măgulitoare să își facă efectul, timp în care examină încăperea plină de opulență. Vincenti trăiește pe picior mare, continuă ea apoi. Sunt curioasă, își împarte averea cu tine?

O’Conner nu răspunse.

– Hai să-ți spun câteva lucruri pe care poate le știi, dar la fel de bine ai putea să nu le știi. Anul trecut, Vincenti a obținut un venit net de peste patruzeci de milioane de euro de pe urma companiei sale. Deține acțiuni în valoare de peste un miliard de euro. Cu cât te plătește?

Nici o replică.

– Cu o sută cincizeci de mii de euro pe an, continuă ea, observând cum se schimba expresia de pe chipul bărbatului pe măsură ce acesta înțelegea cum stăteau lucrurile. Vezi tu, domnule O’Conner, știi destul de multe. O sută cincizeci de mii de euro pentru tot ce faci tu pentru el! Ai amenințat oameni, i-ai strâns cu ușa, ba chiar ai ucis! El face zeci de milioane, iar tu primești o sută cincizeci de mii de euro. El trăiește așa cum se vede, iar tu... – șovăi puțin, apoi rosti – abia dacă trăiești.

– Nu m-am plâns niciodată, spuse O’Conner.

Zovastina se opri în dreptul biroului lui Vincenti.

– Nu, nu te-ai plâns. Lucru care este de admirat.

– Ce doriți?

– Unde este Vincenti?

– Nu-i aici. A plecat înainte să sosească oamenii dumneavoastră.

Ea zâmbi.

– Iacătă, spuse ea. Încă un lucru pe care îl faci extrem de bine: să minți.

El ridică din umeri.

– N-aveți decât să credeți ce doriți! Mai mult ca sigur oamenii dumneavoastră au controlat deja casa.

– Da, au făcut-o, și ai dreptate. Vincenti nu e de găsit. Însă și eu, și tu știm foarte bine de ce.

Îi atraseră atenția frumoasele sculpturi din alabastru de pe birou: figurine chinezești. Nu prea îi pășase vreodată de arta orientală. Ridică una dintre figurine și o examinează. Reprezenta un bărbat contorsionat, pe jumătate dezbrăcat.

– În timpul construcției acestei monstruoșități obscene, Vincenti a încorporat și niște coridoare secundare, în aparență pentru a fi utilizate de servitori, însă și eu și tu știm foarte bine la ce sunt ele folosite. Mai avea și o încăpere subterană spațioasă, tăiată în stânca de sub noi. Probabil că acolo se și află acum.

Pe fața lui O’Conner nu se clinti un mușchi.

– Deci, așa cum spuneam, domnule O’Conner, ai o alegere de făcut. Eu îl voi găsi pe Vincenti cu sau fără asistența ta. Însă ajutorul dumitale ar grăbi lucrurile, și trebuie să admit că timpul este un element important pentru mine. De aceea sunt dispusă să negociez. Mi-ar fi de folos un bărbat ca tine, plin de resurse. După câteva secunde de tăcere, continuă: Și lipsit de lăcomie. Așa că iată alegerea cu care te confrunți: ești de acord să schimbi tabăra, sau rămâi alături de Vincenti?

Oferise aceeași alternativă și altora. Cei mai mulți erau membri ai adunării naționale, parte a sistemului său de guvernământ, sau voci ale opoziției. Unii nu meritau să fie recrutați, era mult mai ușor să-i ucidă și să încheie astfel lucrurile, însă majoritatea se dovediseră a fi oameni de valoare după ce schimbaseră tabăra. Fuseseră toți ori asiatici de origine, ori ruși, ori o combinație a celor două. Însă acum îi aruncase momeala unui american și era curioasă cum va reacționa acesta în fața tentației.

– Vă aleg pe dumneavoastră, zise O’Conner. Cu ce vă pot fi de folos?

– Răspunde-mi la întrebare!

TRĂDARE LA VENETIA

O'Conner duse mâna spre buzunar, iar unul dintre soldați își aținti instantaneu pușca spre el. O'Conner își ridică rapid mâinile.

– Am nevoie să vă arăt un anumit obiect pentru a vă putea răspunde la întrebare.

– Bine, arată-mi, spuse Zovastina.

El scoase din buzunar o telecomandă argintie cu trei butoane.

– Diversele camere pot fi accesate pe ușile din interiorul casei. Însă în încăperea de la subsol nu se poate intra decât pe aici, spuse el, după care îi arată dispozitivul. Un buton deschide toate ușile în cazul unui incendiu. Celălalt activează alarma. Iar al treilea buton, preciză O'Conner, indicând spre partea opusă a încăperii și apăsând pe el, deschide asta.

Un corp chinezesc de bibliotecă decorat cu gust începu să se rotească, dezvăluind un coridor slab luminat. Zovastina se simți cuprinsă de exaltarea specifică victoriei. Se apropie de unul dintre soldați și îi scoase din toc pistolul Makarov de nouă milimetri. Pe urmă se răsuci și îl împușcă pe O'Conner în cap.

– Nu am nevoie de o loialitate atât de superficială!

Lucrurile nu stăteau prea bine, și Vincenti era conștient de acest lucru. Însă, dacă rămânea pe poziție, își păstra calmul și era prudent, putea ieși din situația aceasta. O'Conner se va îngriji de toate, ca de obicei. Cât despre Karyn Walde și Grant Lyndsey, cu ei era o cu totul altă poveste. Karyn patrula dintr-un capăt în celălalt al laboratorului ca un animal prins în cursă, puterile părând să-i revină treptat, treptat, animate și de tensiunea momentului.

– Liniștește-te, îi spuse. Zovastina are nevoie de mine. N-o să întreprindă nimic prostesc.

Știa că o putea ține la respect cu problema antidoturilor, motiv pentru care nu îi permisesese niciodată să afle prea multe detalii despre ele.

– Grant, asigură-ți calculatorul! Protejează totul cu parole, așa cum am mai discutat! Vedeai că anxietatea lui Lyndsey era și mai mare decât a lui Karyn, însă dacă la ea era însoțită de mânie, în cazul lui Lyndsey domina frica. Avea nevoie ca angajatul său să gândească limpede, așa că îi spuse: Suntem în siguranță aici. Nu-ți mai face griji de pomană!

– Nu m-a putut înghiți de la bun început. Nu suporta să aibă de-a face cu mine!

– Poate că te ura, însă avea nevoie de tine, și încă mai are. Folosește acest lucru în avantajul tău!

Lyndsey nu îl asculta. Tasta frenetic ceva la calculator, murmurând vorbe înțelese numai de el. Din toate gesturile lui răzbătea panica.

– Hei, voi doi! spuse Vincenti ridicând vocea. Calmați-vă! Nici măcar nu știm dacă a venit aici.

Lyndsey își ridică privirea din monitor.

– A trecut o grămadă de timp, zise el. Ce fac trupele alea aici? Ce naiba se petrece?

Întrebările erau pertinente, însă Vincenti nu avea de ales; trebuia să aibă încredere în O’Conner.

– Femeia aia pe care a luat-o deunăzi de la laborator sunt convins că nu a mai ajuns înapoi în Federație, spuse Lyndsey. Am văzut asta în ochii ei. Zovastina avea de gând s-o omoare. Doar așa, să se distreze. Este gata să măcelărească milioane de oameni. Ce înseamnă noi pentru ea?

– Salvarea sa.

Sau, cel puțin, așa spera Vincenti.

Stephanie părăsi autostrada și pătrunse pe o șosea pavată mărginită de plopî înalți, aliniați ca niște santinele. Ajunseseră bine, străbătând cei o sută cincizeci de kilometri în mai puțin de două ore. Ely comentase asupra felului în care se transformase transportul în ultimii câțiva ani, calitatea drumurilor fiind una dintre principalele priorități ale Federației, alături de săparea de tuneluri. Un nou sistem de drumuri fusese creat prin munți prin dinamitare, scurtând cu mult distanțele de la nord la sud.

– Locul arată diferit, spuse Ely de pe bancheta din spate. Nu am mai fost aici de doi ani. Pe drumul ăsta era numai stâncă și pietriș.

– Asfaltul este turnat recent, zise Stephanie.

O vale fertilă, presărată cu pășuni, se întindea dincolo de copaci, terminându-se la poalele unor dealuri golașe care se ridicau treptat, alcătuind un platou înalt și apoi munți. Stephanie zări ciobani care aveau grijă de turme de oi și de capre. Cai alergau în voie încolo și înapoi. Șoseaua o ținea drept printre copaci, ducându-i înspre est, către un defileu îndepărtat încadrat de pereți argintii.

- Am venit aici într-o misiune de explorare, spuse Ely. Exista o grămadă de *chid*-uri, casele specifice ale locuitorilor din Pamir, construite din piatră și mortar, cu acoperișuri plate. Noi am stat în una dintre ele. Era un sătuc acolo, în valea aceea. Numai că a dispărut.

Stephanie nu mai avea nici o veste de la Malone, și nu îndrăznea să încerce să dea de el. Nu avea nici cea mai mică idee asupra situației lui, în afară de faptul că reușise, după cum se părea, să o elibereze pe Cassiopeia și să-l compromită pe Viktor. Edwin Davis și președintele Daniels nu vor fi prea bucuroși, însă rareori mergeau lucrurile conform planului.

- De ce este totul atât de verde pe aici? întrebă Henrik. Eu mă gândeam că zona munților Pamir este aridă și lipsită de vegetație.

- Majoritatea văilor chiar așa sunt, însă, acolo unde este apă, zonele pot fi destul de frumoase. Ca niște peisaje din Elveția. În ultima vreme nu a plouat, și a fost destul de cald. Ceea ce e mult peste normal în zona asta.

În fața lor, printre șirurile de copaci, Stephanie zări o structură masivă din piatră aflată pe un promontoriu acoperit cu iarbă, pe fundalul vârfurilor muntoase lipsite de zăpadă. Clădirea se ridica în verticale abrupte, întrerupte de acoperișul ascuțit acoperit cu ardezie neagră, exteriorul fiind alcătuit dintr-un mozaic de piatră plată în diverse nuanțe de cafeniu,

argintiu și auriu. Ferestrele divizate în segmente simetrice punctau fațada elegantă, fiecare fiind delimitată de cornișe groase care reflectau razele soarelui de după-amiază. Casa avea trei niveluri, și patru hornuri din piatră. O latură era acoperită de schele. Întreaga imagine îi amintea lui Stephanie de unul dintre numeroasele conace care se găseau în nordul Atlantei, sau de o fotografie din *Architectural Digest*¹.

– Uitați o casă, spuse ea.

– Care nu se afla aici acum doi ani, constată Ely.

Thorvaldsen privi prin parbriz la clădire, iar apoi spuse:

– S-ar părea că noul proprietar este o persoană înstărită.

Locuința se zărea în depărtare, la o distanță de vreo opt sute de metri, dincolo de o vâlcea înverzită care se ridica încet înspre promontoriu. În fața lor, o poartă din fier bloca drumul. Doi stâlpi din piatră ca niște minarete compactate susțineau o arcadă din fier forjat pe care era scris cuvântul „Attico“.

– Adică „pod“ în limba italiană, spuse Thorvaldsen. Locul de sub acoperiș. S-ar părea că noul proprietar este pe aceeași frecvență cu denumirea locală a zonei.

– Numele locurilor sunt sacre în această parte a lumii, zise Ely. Acesta este unul dintre motivele pentru care asiaticii îi urau pe sovietici. Le schimbaseră pe toate. Bineînțeles, s-a revenit la denumirile inițiale în momentul formării Federației. Un alt motiv pentru care Zovastina este atât de apreciată.

Stephanie căută o modalitate de a intra în legătură cu casa de la poartă, un interfon sau un buton de sonerie, însă nu văzu nimic. În schimb, apărură doi bărbați din spatele minaretelor. Erau tineri și zvelți, îmbrăcați în costume de camuflaj și

¹ Revistă internațională de design interior (n.tr.)

purtând puști mitralieră AK-74. Unul își îndreptă arma spre ei, pe când celălalt deschise poarta.

– Interesant mod de primire, comentă Thorvaldsen.

Unul din indivizi se apropie de mașină și gesticulă, strigând totodată ceva într-o limbă pe care Stephanie nu o înțelege. Însă nici nu avea nevoie. Știa exact ce dorea acesta.

Zovastina pătrunse în coridorul secret. Luase telecomanda dintre degetele înțepenite ale lui O'Conner și o utilizase pentru a închide portalul. O serie de becuri conectate la un cablu electric atârnav din tavan în niște suporturi metalice, la distanțe egale. Pasajul îngust se sfârșea zece metri mai încolo, în fața unei uși metalice. Se apropie și ascultă. Nu se auzea nici un sunet de cealaltă parte a ușii. Apăsă pe clanță și ușa se deschise. De cealaltă parte se aflau niște trepte din piatră tăiate direct în stâncă, coborând abrupt. Impresionant! Era evident că oponentul său își luase măsuri de precauție.

Vincenti se uită la ceas. Ar fi trebuit ca O'Conner să-i fi dat deja de veste. Telefonul montat pe perete avea linie directă cu nivelurile superioare ale casei. Se abținuse să sune el, nedorind să se deconspire. Stăteau ascunși acolo de vreo trei ore, și îi era foame, deși stomacul i se frământa mai mult din cauza anxietății decât de foame.

Își ocupase timpul securizând date pe cele două calculatoare ale laboratorului. De asemenea, finalizase două experimente pe care el și Lyndsey le realizaseră pentru a verifica dacă arheobacteriile puteau fi depozitate în siguranță la temperatura camerei măcar pentru cele câteva luni reprezentând intervalul dintre momentul producției și cel al vânzării. Concentrarea asupra

experimentelor fusese de folos în privința atenuării spaimei lui Lyndsey, însă Walde rămăsese într-o stare de agitație.

– Aruncă tot, îi spuse Vincenti lui Lyndsey. Toate lichidele, soluțiile de conservare, probele! Să nu rămână nimic!

– Ce faceți? întrebă Karyn.

Nu se simțea capabil să poarte o discuție în contradictoriu cu ea, așa că îi spuse:

– Nu avem nevoie de ele.

Ea se ridică de pe scaunul pe care stătuse așezată până atunci.

– Și cum rămâne cu tratamentul meu? Mi-ai dat suficient? Sunt vindecată?

– Vom ști acest lucru mâine sau poimâine.

– Și dacă nu sunt? Atunci ce se va întâmpla?

Vincenti îi aruncă o privire scrutătoare.

– Ai cam multe pretenții pentru o femeie care era pe moarte.

– Răspunde-mi! Sunt vindecată?

Îi ignoră întrebarea și se concentrează asupra ecranului de la calculator. Din câteva mișcări de mouse copie toate datele pe un stick de memorie. Pe urmă activează încriptarea pe hard diskul calculatorului. Karyn îl prinse de cămașă.

– Tu ești cel care a venit la mine. Tu voiai ajutorul meu. Voiai să o prinzi pe Irina. Mi-ai dat speranțe. Nu mă lăsa în aer!

Femeia părea să creeze mai multe probleme decât merita. Decise însă să fie conciliant.

– Putem să mai facem, spuse el calm. Este ușor de făcut. Și dacă este necesar, te putem duce în locul în care trăiesc aceste bacterii și te putem lăsa să le bei. Ele lucrează și în acest mod.

Dar respectiva asigurare nu păru să o satisfacă.

– Ești un ticălos mincinos! îi spuse Karyn dându-i drumul la cămașă. Nu-mi vine să cred că am intrat în porcăria asta!

Nici lui nu-i venea să creadă. Însă acum era prea târziu.

– Ai reușit să faci ceva? îl întrebă Vincenti pe Lyndsey.

Bărbatul încuviință cu o mișcare a capului. Un zgomot de sticlă spartă atrase atenția lui Vincenti. Se întoarse să vadă ce se întâmplase și se pomeni atacat de Karyn, care ținea în mână rămășițele ciobite ale unei sticle. Aceasta apropie pumnalul improvizat de abdomenul lui, după care se opri, aruncând flăcări din priviri.

– Trebuie să aflu! Sunt vindecată?

– Răspunde-i, se auzi o altă voce.

Se întoarse înspre ieșirea din laborator. Irina Zovastina stătea în dreptul ușii, cu un pistol în mână.

– Este vindecată, Enrico?

Malone zări o clădire la vreo trei kilometri distanță. Viktor îi adusese acolo cu elicopterul venind dinspre nord, după ce virase spre est și mersese de-a lungul graniței chineze. Evaluă structura acesteia și estimează că avea cam trei mii cinci sute de metri pătrați împărțiți pe trei niveluri. Se apropiau de intrarea din spate, partea din față fiind îndreptată înspre o vâlcea care făcea o scobitură în munții pe trei laturi. Casa părea să fi fost amplasată special pe o protuberanță plată, stâncoasă, cu vedere înspre câmpia întinsă. Schele acopereau o latură unde păreau să fi lucrat niște zidari. Remarcă o movilă de nisip și un malaxor de mortar. Dincolo de promontoriu se ridica un gard din fier forjat, o parte fiind deja în picioare, iar alte bucăți fiind depozitate în apropiere. Nu se vedea însă nici un muncitor. Nici măcar un paznic.

Într-o parte a casei se găsea un garaj cu șase compartimente, cu ușile închise. O grădină care purta semnele unei îngrijiri atente se întindea între o zonă terasată și începutul unei păduri care se termina la baza unuia dintre piscurile din apropiere. Copacii începuseră să-și etaleze noile frunze de primăvară de culoarea alamei.

– A cui e casa asta? Întrebă Malone.

– Habar n-am! Ultima dată când am fost în zonă, acum vreo doi sau trei ani, nu era acolo.

– Aici este locul? Întrebă Cassiopeia, uitându-se prin parbrizul elicopterului, peste umărul lui Malone.

– Aici este Arima.

– E al naibii de liniște acolo jos, spuse Malone.

– Munții au acoperit sosirea noastră, explică Viktor. Le arată spre instrumentele de bord. Radarul e curat. Suntem singuri.

Lui Malone îi atrase atenția o potecă bine conturată care trecea printr-o pădurice deasă, după care își croia drum în sus pe panta stâncoasă, dispărând apoi într-o crăpătură cufundată în întuneric. Mai băgă de seamă și ceva care aducea cu un cablu electric și care urca de-a lungul peretelui de stâncă, paralel cu poteca, prins de sol.

– S-ar părea că este cineva interesat de muntele acela.

– Am observat și eu același lucru, spuse Cassiopeia.

– Trebuie să descoperim cine este proprietarul acestui loc, zise Malone. Însă trebuie să fim pregătiți de orice. Încă mai avea pistolul pe care-l adusese cu el atunci când intrase în țară. Câteva gloanțe însă le trăsese deja. Ai arme la bord? îl întrebă pe Viktor.

Acesta dădu din cap în semn de încuviințare.

– În compartimentul din spate, spuse el.

Malone i se adresă Cassiopeiei:

– Dă-ne câte una fiecăruia!

Zovastina savura șocul produs atât asupra lui Lyndsey, cât și asupra lui Vincenti, care se citea pe chipul amândurora.

– Chiar credeți că sunt atât de proastă?

– Naiba să te ia, Irina! spuse Karyn.

– Ajunge! zise Zovastina ridicând pistolul spre ea.

Karyn ezită în fața amenințării, apoi se retrase în capătul îndepărtat al uneia dintre mese. Zovastina își îndreptă din nou atenția asupra lui Vincenti.

– Te-am prevenit în legătură cu americanii! Ți-am spus că supravegheau totul. Și asta este modul prin care îți exprimi tu recunoștința?

– Chiar ai pretenția să cred așa ceva? Dacă nu ar fi fost vorba de antidoturi, m-ai fi ucis cu multă vreme în urmă.

– Tu și Liga ta ați vrut un refugiu. V-am oferit unul. Ați vrut libertate financiară. O aveți. Ai vrut terenuri, piețe de desfacere, modalități să vă spălați banii murdari. V-am oferit toate aceste lucruri. Și tot nu a fost suficient, după cum se pare.

Vincenti îi întoarse privirea, făcând în mod vizibil eforturi să-și țină sub control expresia facială.

– Tu s-ar părea că ți-ai propus altceva. Ceva despre care presupun că nici măcar Liga ta nu știe nimic. Ceva care o implică pe Karyn.

Zovastina fu conștientă deodată de faptul că Vincenti nu avea să recunoască niciodată vreuna dintre acuzații. Însă cu Lyndsey altfel stătea treaba. Așa că își concentră atenția asupra lui.

– Și ești și tu implicat în toate astea!

Cercetătorul o privi cu o groază nedisimulată.

– Pleacă de aici, Irina! spuse Karyn. Lasă-l în pace! Lasă-i în pace pe amândoi! Ei fac lucruri mărețe!

– Lucruri mărețe? Întrebă Zovastina surprinsă.

– M-a vindecat, Irina! Nu tu, ci el. El m-a vindecat!

I se aprinse curiozitatea, simțind că putea afla prin intermediul lui Karyn informațiile care îi lipseau.

– Dar HIV nu se poate trata.

Karyn izbucni în râs.

- Asta-i problema ta, Irina! Tu ai impresia că nimic nu se poate realiza fără tine. Marele Ahile, aflat într-o călătorie eroică pentru a-și salva iubitul. Asta ești tu. O lume plină de fantezii care există numai în mintea ta.

Zovastinei i se contractară mușchii gâtului și i se încordă degetul pe trăgaciul pistolului.

- Eu nu sunt o epopee, spuse Karyn. Ce se întâmplă cu mine e real. Și nu este vorba despre Homer, sau despre greci, ori despre Alexandru. Este vorba despre viață și despre moarte. Despre viața mea. Moartea mea. Iar acest om, spuse ea strângându-l pe Vincenti de braț, acest om m-a vindecat!

- Ce prostii i-ai băgat în cap? îl întreabă Zovastina pe Vincenti.

- Prostii? îi replică pe un ton răstit Karyn. L-a găsit! A găsit remediu. O singură doză mi-a dat și de ani de zile nu m-am mai simțit atât de bine!

Ce descoperise oare Vincenti?

- Nu pricepi, Irina? continuă Karyn. Tu nu ai făcut nimic. El a făcut totul. El are remediu.

Zovastina o cântări din priviri pe Karyn. Era plină de energie. Un amalgam de emoții intense.

- Ai măcar habar câte am făcut ca să încerc să te salvez? Toate riscurile pe care mi le-am asumat? Te-ai întors la mine când erai la ananghie, iar eu te-am ajutat.

- Ba nu ai făcut nimic pentru mine! Numai pentru tine. M-ai privit cum sufeream, voiai să mor mai repede...

- Medicina modernă nu avea nimic de oferit. Am încercat să găsesc ceva care să ajute. *Curvă* nerecunoscătoare ce ești! îi strigă Zovastina, plină de indignare.

Chipul lui Karyn se înnegură, cuprins de tristețe.

- Chiar nu pricepi, nu-i așa? spuse ea. Niciodată nu ai priceput. Un obiect în posesia ta. Asta este tot ce am fost eu pentru tine, Irina. Ceva ce puteai controla. De aceea te-am înșelat. De aceea am căutat alte femei și alți bărbați. Ca să-ți demonstrez că nu puteam să fiu dominată. Nu ai priceput niciodată... nici măcar acum nu pricepi.

Inima Zovastinei se revoltă, în vreme ce mintea era de acord cu cele spuse de Karyn. I se adresă lui Vincenti:

- Ai găsit remediul pentru SIDA?

Acesta se uită încruntat la ea, dar nu-i răspunse.

- Spune-mi! strigă ea. Trebuia neapărat să afle. Ai găsit licoarea lui Alexandru? Locul sciților?

- Habar n-am despre ce vorbești, spuse Vincenti. Nu știu nimic despre Alexandru, despre sciți sau despre vreo licoare. Însă Karyn are dreptate. Cu mai mult timp în urmă am găsit un remediu în muntele din spatele casei. Un vindecător din zonă mi-a vorbit despre acest loc. El îl numea Arima în limba lui, adică locul de sub acoperiș. Este o substanță naturală care ne poate îmbogăți pe toți.

- Despre asta era vorba? O nouă modalitate de a face mai mulți bani?

- Ambiția *ta* ne va distruge pe toți.

- Și atunci ai încercat să mă ucizi? Să mă oprești? Și totuși, m-ai prevenit. Ți s-a făcut frică?

El negă cu un gest din cap.

- Am găsit o variantă mai bună, îi spuse.

Ea auzi din nou în minte cuvintele pe care i le spusese Edwin Davis și își dădu seama că erau adevărate. Făcu un semn către Karyn.

- Și aveai de gând s-o folosești ca să mă discreditezi. Să întorci oamenii împotriva mea. Mai întâi să o vindec, după

care să te folosești de ea. Și apoi ce se întâmpla, Enrico? Ai fi omorât-o?

– Nu ai auzit ce ți-am spus? interveni Karyn. El m-a salvat!

Zovastinei nu îi mai păsa de-acum. Fusesse o greșeală să o reprimească pe Karyn. Își asumase pentru asta o mulțime de riscuri nebunești. Și totul fusese în zadar.

– Irina, îi strigă Karyn, dacă oamenii din blestemata asta de Federație ar ști cum ești în realitate, nimeni nu te-ar urma! Ești o mincinoasă! O mincinoasă criminală! Nu cunoști altceva în afară de durere. Asta este plăcerea ta, durerea! Da, am vrut să te distrug! Am vrut să te fac să te simți la fel de mărunță ca și mine!

Karyn fusese singura persoană față de care își deschisese sufletul; nu se simțise niciodată mai apropiată de vreo altă ființă umană. Homer avea dreptate: „Odată ce s-a produs un rău, chiar și un nătărău l-ar înțelege“. O împușcă pe Karyn în piept. Pe urmă o mai împușcă o dată, în cap.

Vincenti așteptase ca Zovastina să acționeze. Încă mai ținea stick-ul de memorie în mână stângă, strânsă pumn. Își ținu acea mână rezemată pe masa înaltă până la nivelul taliei, în vreme ce cu mână dreaptă deschise încetișor sertarul de sus. Înăuntru se găsea arma pe care o adusese atunci când coborâse.

Zovastina o împușcă pe Karyn Walde pentru a treia oară. El apucă pistolul.

Furia Zovastinei se descătușa cu fiecare apăsare pe trăgaci. Gloanțele sfărtecau trupul slab al lui Karyn, lovindu-se apoi de peretele de stâncă din spatele ei. Fosta ei iubită nu mai simțise nimic din ce urmasse, deoarece murise aproape instantaneu, trupul contorsionat de pe podea sângărând puternic.

TRĂDARE LA VENETIA

Grant Lyndsey rămăsese tăcut în timpul schimbului de replici. El era un nimic. Un suflet slab, inutil. Vincenti însă era cu totul altfel. El nu s-ar fi dat bătut fără să lupte, iar acum își dăduse seama cu certitudine că era pe punctul de a muri. Zovastina îndreptă pistolul în direcția acestuia. Mâna lui dreaptă apărui la vedere, ținând un pistol. Îl împușcă de patru ori, golind încărcătorul de restul de cartușe.

Pe cămașa lui Vincenti înfloriră pete de sânge. Ochii i se dădură peste cap și scăpă pistolul, care căzu zăngănind în vreme ce trupul îndesat al bărbatului se prăbușea la podea.

Două dintre probleme fuseseră rezolvate. Zovastina se apropie de Lyndsey și îi îndreptă spre față arma descărcată. Groaza i se așternuse acestuia pe chip. Nu conta că arma avea încărcătorul gol. Simplul fapt de a vedea un pistol îndreptat înspre el era suficient ca Zovastina să se facă înțeleasă.

– Te-am prevenit să rămâi în China! îi spuse ea.

Stephanie, Henrik și Ely erau reținuți în interiorul casei. Fuseseră conduși de la poartă până în interiorul conacului, iar mașina le fusese depozitată într-un garaj separat. Nouă soldați păzeau interiorul. Stephanie nu zărise nici un membru al personalului. Stăteau în ceea ce părea a fi o bibliotecă, iar încăperea era spațioasă și elegantă, cu ferestre înalte care încadrau imaginea panoramică a văii luxuriante de dincolo de clădire. Trei bărbați cu puști mitralieră AK-74, tunși pe-riuță după moda militară, stăteau pe poziție, unul lângă fereastră, altul lângă ușă și al treilea lângă un corp de bibliotecă de influență orientală. Pe podea zăcea un cadavru; un individ caucazian de vârstă mijlocie, probabil american, cu un glonț în cap.

– Nu-mi miroase a bine, îi spuse ea în șoaptă lui Henrik.

– Nici eu nu văd nimic pozitiv în situația asta.

Ely părea calm. Însă el trăise sub amenințare în ultimele două luni și era probabil confuz încă în privința lucrurilor care i se întâmplau. Totuși, se arătă dornic să își păstreze încrederea în Henrik. Sau, și mai probabil, în Cassiopeia, despre care știa că se află prin apropiere. Era evident că tânărul ținea mult la ea. Însă nu era de presupus că reîntâlnirea lor avea să se petreacă prea curând. Stephanie spera că Malone va fi mai prevăzător decât fusese ea. Telefonul mobil îi rămăsese în buzunar.

Un lucru destul de curios; deși fusese percheziționată, i se permisese să-l păstreze.

Atenția îi fu atrasă de un zgomot. Se întoarse, și văzu cum corpul oriental de bibliotecă se rotea spre interior, oprindu-se la jumătatea distanței și lăsând să se vadă un coridor. Un bărbat mic de statură, cu o figură răutăcioasă și cu un început de chelie, apărură din întuneric cu o expresie îngrijorată, urmat de Irina Zovastina, care ținea în mână un pistol. Soldatul de pază îi făcu loc Ministrului său Suprem, retrăgându-se către ferestre.

Zovastina apăsă un buton al unei telecomenzi, și corpul de bibliotecă se închise. Apoi aruncă dispozitivul peste cadavru. Îi înmână pistolul unuia dintre soldații de pază și luă pușca mitralieră AK-74 a acestuia. Se duse direct la Thorvaldsen și îi trase o lovitură în stomac cu patul armei. Danezului i se tăie răsuflarea, se îndoi de spate, și își duse mâinile la burtă. Atât Stephanie, cât și Ely se repeziră să-l ajute, însă ceilalți soldați care stăteau de pază își îndreptară armele spre ei.

– Am hotărât ca, în loc să te sun înapoi, așa cum ai sugerat mai devreme, să vin în persoană, zise Zovastina.

Thorvaldsen se chinui să-și recapete respirația și se îndreptă de spate, luptându-se cu durerea.

– E bine de știut... că am făcut o asemenea... impresie puternică...

– Cine ești? o întreabă Zovastina pe Stephanie.

Aceasta se prezentă, și adăugă:

– De la Departamentul de Justiție al Statelor Unite.

– Malone lucrează pentru tine?

Ea încuviință cu o mișcare a capului și minți:

– Da, lucrează pentru mine.

Zovastina se uită apoi la Ely.

– Ce ți-au spus acești spioni?

– Că ești o mincinoasă! Că m-ai ținut prizonier împotriva dorinței mele, fără ca eu măcar să știu acest lucru. Tăcu preț de câteva secunde, probabil pentru a-și aduna curajul, după care continuă: Că te pregătești să pornești un război.

Zovastina era furioasă pe ea însăși. Se lăsase stăpânită de emoții. Uciderea lui Vincenti fusese necesară. Însă, în privința lui Karyn, regreta că o omorâse, deși nu existase alternativă. Trebuia s-o facă. Remediul pentru SIDA? Cum era posibil așa ceva? O mințiseră? Sau o duseseră doar cu zăhărelul? Vincenti pregătea ceva de o bună bucată de vreme. Știuse acest lucru. Acesta și fusese motivul pentru care își recrutase propriii spioni, cum era și Kamil Revin, care o ținea permanent la curent.

Îi cântări din priviri pe cei trei prizonieri și îl anunță pe Thorvaldsen:

– Poate că în Veneția mi-ai luat-o înainte, însă nu și acum. Făcu un semn cu pistolul mitralieră către Lyndsey. Vino aici!

Bărbatul rămăsese înțepenit locului, cu privirea la armă. Zovastina făcu un semn și unul dintre soldați îl împinse pe Lyndsey înspre ea. Acesta se împiedică și căzu pe podea, după care încercă să se ridice, însă ea îl opri în momentul în care se ridică într-un genunchi, sprijinindu-i pe nas țeava puștii mitralieră.

– Spune-mi cu exactitate ce se petrece aici. Până număr la trei. Unu!

Tăcere.

– Doi!

Tăcere în continuare.

– Trei!

*

Răul presentiment care îl stăpânea pe Malone se accentua pe măsură ce trecea timpul. Zburau la punct fix la o distanță de vreo trei kilometri de casă, folosindu-se de munte pentru a se ține la adăpost. În continuare, nu se vedea nici un semn de activitate, nici înăuntru, nici afară. Fără îndoială, proprietatea de sub ei costa zeci de milioane de dolari. Era situată într-o zonă a lumii unde nu existau prea mulți oameni care să-și permită un asemenea lux, poate cu excepția Zovastinei.

– Trebuie să verificăm locul ăla, spuse el.

Îi atrase din nou atenția cărarea care ducea în sus pe muntele golaș și cablul electric de la sol. Căldura după-amiezii dansa în valuri de-a lungul peretelui de piatră. Se gândi din nou la ghicitoarea lui Ptolemeu: „Urcă pe zidurile construite de zei. Când ajungi sub acoperiș, privește în ochiul cafeniu, și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat“. Zidurile construite de zei. Adică munții. Ajunse la concluzia că nu mai avea nici un rost să zboare în așteptare. Așa că își scoase căștile și luă grăbit telefonul.

Stephanie privea cum bărbatul îngenuncheat pe podea plângea nestăpânit, în vreme ce Zovastina număra până la trei.

– Te rog, o, Doamne! spuse el. Nu mă omorî!

Pistolul mitralieră era îndreptat în continuare spre capul lui.

– Spune-mi ce vreau să știu! zise Zovastina.

– Vincenti avea dreptate. A spus adevărul în laborator. Ele trăiesc în muntele din spate, la capătul potecii. Într-un ochi de apă verde. A instalat electricitate și becuri acolo. Le-a găsit cu multă vreme în urmă. Vorbea repede, cuvintele învâlmășindu-se într-o confesiune frenetică: Mi-a spus totul! L-am ajutat să le schimbe. Știu principiul după care lucrează!

– Ce sunt aceste *ele*? întrebă ea cu calm.

– Bacterii. Arhebacterii. O formă de viață unică.

Stephanie sesiză o schimbare în tonul vocii, ca și cum individul și-ar fi găsit un nou aliat.

– Se hrănesc cu virusuri. Îi distrug, însă nouă nu ne fac nici un rău. Ăsta-i motivul pentru care am făcut toate testele alea clinice. Ca să vedem cum acționează pe virusurile tale.

Zovastina păru să analizeze ceea ce tocmai auzise. Stephanie auzise referința la Vincenti și se întrebă dacă acea proprietate îi aparținea acestuia.

– Lyndsey, spuse Zovastina, vorbești prostii. Nu am timp...

– Vincenti te-a mințit în legătură cu antidoturile.

Acest aspect o interesa.

– Tu credeai că există câte unul pentru fiecare zoonoză, spuse Lyndsey, apoi clătină din cap. Nu este adevărat. Nu există decât unul singur. Arată înspre direcția opusă ferestrelor din încăperea, spre spatele casei. În partea aia. Bacteriile din ochiul de apă verde. Acestea erau antidoturile pentru fiecare virus pe care l-am descoperit. Te-a mințit. Te-a făcut să crezi că existau mai multe contramăsuri. Nu-i adevărat. Numai una singură.

Zovastina apăsă mai tare țeava pistolului mitralieră pe figura lui Lyndsey.

– Dacă Vincenti m-a mințit, atunci înseamnă că și tu ai făcut același lucru!

Telefonul lui Stephanie se auzi sunând în buzunarul acesteia. Zovastina își ridică privirea.

– Domnul Malone! În sfârșit! spuse ea și făcu un gest cu arma înspre Stephanie. Răspunde-i!

Stephanie ezită. Zovastina își îndreptă pistolul mitralieră către Thorvaldsen.

TRĂDARE LA VENETIA

- El nu-mi este de nici un folos. În afară de a te face să răspunzi.

Stephanie deschise telefonul. Zovastina se apropie de ea și ascultă conversația.

- Unde sunteți? Întrebă Malone.

Zovastina clătină din cap.

- Încă nu am ajuns, spuse Stephanie.

- Cam cât mai aveți?

- Încă vreo jumătate de oră. E mai departe decât am crezut.

Zovastina aprobă minciuna cu un gest al capului.

- Noi am ajuns, spuse Malone. Ne uităm la una dintre cele mai mari case pe care le-am văzut vreodată, mai ales într-un loc pustiu cum e ăsta. Pare că nu-i nimeni. Este un drum pavat cam de un kilometru jumătate, care duce spre proprietate din-spre autostradă. Noi zburăm la punct fix, la vreo trei kilometri în spatele casei. Ar putea Ely să ne ofere mai multe informații? Există o cărare care duce sus pe munte, până la o spărtură în stâncă. Să ne ducem să vedem ce-i acolo?

- Stai să întreb.

Zovastina îi făcu din nou un semn afirmativ cu capul.

- Ely spune că e o idee bună.

- Atunci ne ducem să aruncăm o privire. Sună-mă când ajungeți!

Stephanie închise telefonul, iar Zovastina i-l luă.

- Acum o să aflăm cât de multe știu cu adevărat Cotton Malone și Cassiopeia Vitt, rosti Ministrul Suprem.

Cassiopeia găsi trei pistoale în rastel. Cunoștea marca: Makarov. Erau ceva mai îndesate decât cele Beretta fabricate special pentru armată, însă una peste alta erau niște arme destul de bune.

Elicopterul coborî, iar ea privi pe geam felul în care se apropiau cu rapiditate de pământ. Malone tocmai vorbise cu Stephanie la telefon. Se părea că încă nu ajunseseră acolo. Tânjea să-l vadă pe Ely. Cu toată ființa. Voia să știe dacă era bine. Îl jelise, însă nu pe de-a-ntregul, mereu se îndoise, mereu sperase. Acum nu îi mai plângea pierderea. Avusese dreptate să continue căutarea medalioanelor cu elefant. Avusese dreptate să se concentreze asupra Irinei Zovastina. Fusese îndreptățită să-l ucidă pe individul din Veneția. Deși se înșelase în privința lui Viktor, nu simțea nici o remușcare în privința partenerului acestuia. Zovastina fusese aceea care începuse bătălia, și nu ea.

Elicopterul ateriză, și turbina se opri. Vuietul motorului fu înlocuit cu o tăcere stranie. Deschise ușa glisantă a compartimentului din spate. Malone și Viktor coborâră și ei. După-amiaza era uscată, soarele era plăcut, aerul, calduț. Se uită la ceas: era ora 15.25. Fusese o zi lungă, iar sfârșitul acesteia nu se întrezărea încă. Singura perioadă în care reușise să doarmă puțin fuseseră cele două ore din avion, când venise împreună

cu Zovastina de la Venetia, însă nu avusese deloc un somn odihnitor, fiind muncită de griji.

Întinse câte un pistol fiecăruia din cei doi bărbați. Malone își puse celălalt pistol în elicopter și îndesă Makarovul la brâu. Viktor făcu și el același lucru.

Se aflau la aproximativ o sută cincizeci de metri în spatele casei, chiar dincolo de pădurice. Cărarea care ducea pe munte se întindea la dreapta lor. Malone se aplecă și pipăi cablul electric gros, ce urca paralel cu poteca.

– Vibrează. Cu certitudine este cineva care dorește să aibă electricitate acolo sus.

– Ce o fi acolo? Întrebă Viktor.

– Poate o fi ceea ce caută fosta ta șefă.

Stephanie îl privi pe Henrik în momentul în care Zovastina dădu ordin ca doi dintre soldați să coboare în laborator.

– Ești bine? Îl întrebă ea.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Am pățit chestii și mai rele, îi răspunse.

Stephanie avea însă unele îndoieli cu privire la starea lui. Thorvaldsen trecuse de șaiszeci de ani, avea coloana vertebrală afectată și nu era în ceea ce considera ea drept cea mai bună condiție fizică.

– Nu ar trebui să-i ascuți pe oamenii ăștia, îi spuse Zovastina lui Ely.

– De ce nu? Tu ești cea care amenință cu arma pe toată lumea. Care lovește oamenii în vârstă. De ce nu încerci să mă lovești și pe mine?

– Un cărturar căruia îi place să se bată? Nu, prietenul meu cel inteligent! Noi doi nu trebuie să ne înfruntăm. Am nevoie ca tu să mă ajuți.

– Atunci pune capăt chestiei ăsteia! Lasă-i pe ei să plece, și te ajut.

– Aș vrea eu să fie atât de simplu!

– Are dreptate. Nu poate fi atât de simplu, spuse Thorvaldsen. Nu atunci când pregătește un război biologic. Un Alexandru cel Mare contemporan, care va ucide milioane de oameni pentru a recuceri tot ce a stăpânit cândva, ba chiar mai mult.

– Nu mă lua peste picior! îl avertiză Zovastina.

Thorvaldsen nu păru deloc impresionat.

– Ba am să-ți vorbesc așa cum vreau, îi replică el.

Zovastina ridică pușca mitralieră AK-74.

Ely se repezi în fața lui Thorvaldsen.

– Dacă vrei să găsești mormântul ăla, lasă arma jos, spuse el pe un ton ferm.

Stephanie se întrebă dacă femeia aceasta despot își dorea suficient de mult străvechea comoară pentru a se lăsa provocată deschis în fața unuia dintre oamenii ei.

– Utilitatea ta scade văzând cu ochii, răspunse Zovastina cu egală fermitate.

– Mormântul ar putea foarte bine să se găsească la mică distanță de acest loc, spuse Ely.

Stephanie admira hotărârea lui Ely. Acesta plimba o bucată de carne pe la botul unui leu în libertate, sperând că o foame cumplită ar ține în frâu instinctul fiarei de a ataca. Însă se părea că o citise perfect pe Zovastina. Aceasta coborî pistolul mitralieră.

Cei doi soldați reveniră din laborator, ducând fiecare câte un calculator în brațe.

– Totul este acolo, spuse Lyndsey. Experimentele, datele, metodologia de lucru cu arhebacteriile, totul este încriptat

acolo. Numai că eu pot să decriptez totul. Numai eu și Vincenti cunoșteam parolele. El avea încredere în mine. Mi-a spus totul.

– Există experți care pot decripta orice. Nu am nevoie de tine!

– Numai că altora le-ar trebui o grămadă de timp pentru a obține soluțiile chimice necesare pentru culturile de bacterii. Eu și Vincenti am lucrat la asta în ultimii trei ani. Tu nu ai atâta timp la dispoziție. Și nu vei obține antidotul.

Stephanie își dădu seama că prostănacul fără coloană vertebrală își oferea pe tavă singurul lucru pe care-l avea în posesie. Zovastina ordonă ceva într-o limbă pe care Stephanie nu o înțelese, și cei doi bărbați care duceau calculatoarele în brațe ieșiră din încăpere. Pe urmă făcu un semn cu pistolul mitralieră și le spuse să-i urmeze afară pe aceștia.

Merseră pe hol până ajunseră în antreul principal, apoi se îndreptară către partea din spate a parterului. Apăru un alt soldat, iar Zovastina îl întrebă ceva într-o limbă care semăna cu rusa. Bărbatul încuviință din cap și arătă înspre o ușă închisă. Fură opriți în fața acesteia și, după ce ușa se deschise, Stephanie, Thorvaldsen, Ely și Lyndsey fură împinși înăuntru și încuiți acolo.

Stephanie cercetă cu privirea celula în care se aflau. Era un fel de debara goală, având probabil doi metri și jumătate pe trei metri, lambrisată cu lemn nefinisat. Înăuntru mirosea a antiseptic.

Lyndsey se năpusti la ușă și bătu în lemnul masiv.

– Pot să te ajut, ți-l lasă el, lasă-mă să ies!

– Tacă-ți fleanca! îl repezi Stephanie.

Lyndsey tăcu. Ea începu să evalueze situația grea în care erau, scormonindu-și mintea în căutare de soluții. Zovastina

părea să se grăbească. Era preocupată de ceva. Ușa se deschise din nou.

– Slavă Domnului, spuse Lyndsey.

Zovastina apărură în cadrul ușii, încă ținând pușca mitralieră.

– Ce vrei să faci... Începu Lyndsey.

– Sunt de acord cu ea: tacă-ți fleanca! spuse Zovastina, după care își pironi privirea asupra lui Ely. Trebuie să aflu un lucru. Acesta este locul din ghicitoare?

Ely nu răspunse imediat, iar Stephanie se întrebă dacă ingredientul care îi alimenta încăpățânarea era curajul sau nebunia. În cele din urmă, acesta răspunse:

– De unde să știu? Am stat închis în cabana aia.

– Dar ai venit direct aici de la cabană, spuse Zovastina.

– De unde știi? Întrebă Ely.

Însă Stephanie cunoștea răspunsul. Piese se așezau la locul lor. Își dădu seama ce se petrecuse: fuseseră manipulați.

– Tu ai ordonat soldatului să tragă în cauciucurile noastre, zise Stephanie. Voi ai să mergem cu mașina lui. Pentru că avea un dispozitiv de urmărire.

– Era modalitatea cea mai simplă la care m-am putut gândi pentru a vedea ce anume știți. Prezența voastră la cabană mi-a fost semnalată de aparatura de supraveghere electronică pe care am instalat-o în jurul ei.

– Dar omul ăla nu avea nici cea mai mică idee, spuse Stephanie, care îl ucisese pe soldatul de pază.

– Își făcea meseria, zise Zovastina, ridicând din umeri. Dacă l-ați prins pe picior greșit, asta a fost numai din vina lui.

– Dar eu l-am omorât, spuse Stephanie ridicând vocea.

Zovastina păru nedumerită.

– Îți faci prea multe griji pentru ceva care nu înseamnă absolut nimic, zise ea.

TRĂDARE LA VENETIA

– Nu era nevoie să moară!

– Vezi, asta-i problema ta. Asta este problema Occidentului. Voi nu sunteți în stare să faceți ceea ce trebuie făcut.

Stephanie își dădu acum seama că situația lor era chiar mai gravă decât își închipuise. Deodată, mai înțelese ceva: la fel era și situația lui Malone și a Cassiopeiei. Și văzu că Henrik îi citise gândurile negre.

Prin spatele Zovastinei trecură mai mulți soldați, fiecare cărând câte o mașinărie cu aspect ciudat. Una fu așezată pe podea lângă Zovastina. Deasupra ei era instalat un fel de furtun cu pâlnie, iar dedesubt zări niște roțile.

– Această casă este mare. Va dura o vreme până o vom pregăti.

– Pentru ce? întrebă Stephanie.

– Pentru a-i da foc, răspunse Thorvaldsen.

– Chiar așa, spuse Zovastina. Între timp, mă duc să le fac o vizită domnului Malone și domnișoarei Vitt. Să nu plecați nicăieri! mai zise Zovastina, trântind ușa în urma ei.

Malone mergea în față, urcând panta, atenția fiindu-i atrasă de niște trepte care fuseseră săpate recent în piatră, din loc în loc. Cassiopeia și Viktor veneau după el, amândoi aruncând în răstimpuri câte o privire în urmă. În continuare nu se zărea nici o mișcare dinspre casa care acum rămăsese la distanță. Malone întorcea în minte ghicitoarea lui Ptolemeu pe toate fețele. „Urcă pe zidurile construite de zei.“ Acest lucru putea foarte bine să se aplice aici, deși el își imagina că urcușul pe vremea lui Ptolemeu ar fi fost cu totul altfel.

Cărarea ajunsese pe o porțiune plată. Cablul de electricitate continua să șerpuiască, până în interiorul unei crăpături întunecate din peretele de piatră. Aceasta era îngustă, însă se putea trece prin ea. „Când ajungi sub acoperiș.“ Fu primul care intra.

Ochii nu îi erau deprinși cu lumina redusă, și îi trebuiră câteva secunde să se obișnuiască. Poteca era scurtă, poate de vreo șase metri, și Malone se folosi de cablu să-l ghideze. Coridorul se termină în interiorul unei încăperi mai spațioase. În lumina ambientală slabă zări cum cablul electric o cotea la stânga, până în dreptul unei cutii de joncțiune. Se apropie și zări patru lanterne așezate pe jos. Aprinse una și se folosi de fasciculul luminos pentru a examina încăperea. Aceasta avea aproximativ nouă metri în lungime și cam tot atâta, poate

puțin mai mult, în lățime, iar tavanul se găsea la vreo șase metri înălțime. Malone remarcă două ochiuri de apă, aflate la o distanță de trei metri unul de celălalt. Auzi un declic, și încăperea se trezi la viață, inundată de lumină incandescentă. Se întoarse și îl văzu pe Viktor în dreptul cutiei de joncțiune. Stinse lanterna.

– Îmi place să verific cum stă treaba înainte să trec la acțiune, spuse Malone.

– De când? întrebă Cassiopeia.

– Ia uitați-vă! spuse Viktor, făcând un gest către ochiurile de apă.

Ambele erau iluminate de becuri amplasate sub apă, conectate la cabluri electrice. Cel din dreapta avea formă ovoidală, și părea de nuanță maro. Celălalt era luminos, cu o fosforescență verzuie.

– „Privește în ochiul cafeniu“, spuse Malone.

Se apropie de ochiul de apă maroniu și băgă de seamă că apa era limpede ca într-o piscină, iar culoarea provenea de la nuanța rocilor de pe fund. Se lăsă pe vine. Cassiopeia se aplecă alături de el. El încercă apa cu mâna.

– E caldă, dar nu fierbinte, spuse. E ca apa dintr-o cadă de hidromasaj. Probabil că este ventilată termic. Munții ăștia sunt încă activi.

Cassiopeia își duse la buze degetele umede.

– Nu are nici un gust, spuse ea.

– Uită-te la fund.

Văzu cum Cassiopeia remarcă și ea ceea ce lui tocmai îi atrăsese atenția. La vreo trei metri adâncime, în apa cristalină, sculptată într-o bucată de stâncă, era litera Z așezată culcat. Malone se duse la ochiul de apă verde. Cassiopeia îl urmă. Și

acolo era o apă limpede, colorată de rocile care aveau o nuanță verzuie. Pe fundul micului bazin se vedea litera H.

– De pe medalion, spuse el. ZH. Viață.

– S-ar părea că ăsta este locul.

Malone își dădu seama că Viktor rămăsese în preajma tabloului electric, nearătându-se prea interesat de descoperirea lor. Însă mai era ceva. Acum știa ce însemna ultimul vers al ghicitorii. „Și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat.“ Reveni la ochiul de apă maroniu.

– Îți aduci aminte că atât pe medalion, cât și în manuscrisul pe care l-a găsit Ely, sub ghicitoare, era un simbol ciudat? Malone trasă cu degetul conturul acestuia în solul nisipos.

– Nu reușeam să-mi dau seama ce era, continuă el. Niște litere? Ca doi de B lipiți de un A? Acum știi exact ce este. Uite acolo! Malone arată înspre peretele de piatră situat la doi metri sub suprafața ochiului de apă maroniu. Uită-te la deschizătura aia. Nu ți se pare cunoscută?

Cassiopeia se concentrează să observe ceea ce el remarcase deja. Deschizătura semăna cu doi de B lipiți de un A.

– Da, seamănă cu simbolul.

– „Când ajungi sub acoperiș, privește în ochiul cafeniu, și fă-ți curaj să găsești adăpostul îndepărtat.“ Știi ce înseamnă asta?

– Nu, Malone! Spune-ne tu ce înseamnă!

El se întoarce în direcția din care se auzise vocea. Irina Zovastina stătea în dreptul ieșirii.

Stephanie se apropie de ușă și ascultă. Auzi de cealaltă parte hurea slab al unui motor electric, pornind, oprindu-se, apoi ceva se izbi de ușă. După un moment de ezitare, bășăitul mecanic reîncepu.

– Acum acoperă suprafețele, spuse Thorvaldsen. Roboții împrăstie substanța înainte să explodeze și să distrugă totul.

Ea sesiză un miros. Dulceag și grețos. Se simțea mai puternic în partea de jos a ușii.

– Focul grecesc? întrebă ea.

Thorvaldsen dădu din cap în semn de încuviințare, după care i se adresă lui Ely:

– Tu l-ai descoperit.

– Cățeaua aia dementă are de gând să ne prăjească pe toți aici, zise Lyndsey. Suntem prinși în capcană!

– Spune-ne ceva ce nu știm, murmură Stephanie.

– A omorât pe cineva folosindu-l? întrebă Ely.

– Până acum nu am auzit nimic despre așa ceva, spuse Thorvaldsen. S-ar putea să avem onoarea de a fi cei dintâi. Deși Cassiopeia l-a folosit cu siguranță în avantajul ei la Venetia. Bătrânul șovăi, apoi zise: A omorât trei indivizi.

– De ce? întrebă Ely, vizibil șocat.

– Ca să te răzbune pe tine.

Chipul binevoitor al tânărului se încruntă, descumpănit.

– Suferea. Era furioasă. În momentul în care a aflat că Zovastina era în spatele acestor lucruri, nimic nu a putut să o mai oprească.

Stephanie examinează ușa. Avea balamale de oțel și sus, și jos. Acestea erau prinse cu șuruburi, și nu se vedea o șurubelniță pe nicaieri. Izbi cu mâna în lemn, apoi îl întreabă pe Lyndsey:

– Vincenti este proprietarul acestei monstruoziții?

– A fost. Zovastina l-a omorât.

– S-ar părea că femeia își consolidează puterea, spuse Thorvaldsen.

– E o neghioabă, spuse Lyndsey. Aici se petrec mult mai multe lucruri. Aș fi putut să le am pe toate. Blestemele alea de merite! El mi le oferise mie.

– Vincenti? întreabă Stephanie.

Lyndsey încuviință cu o mișcare a capului.

– Nu pricepi? zise Stephanie. Zovastina are acum calculatoarele cu informații. Își are și virusurile. Iar tu i-ai spus că nu există decât un singur antidot, și i-ai explicat unde poate fi găsit acesta. Nu mai prezinți nici un interes pentru ea.

– Dar are nevoie de mine! se răsti Lyndsey. Doar știe!

Răbdarea lui Stephanie ajunsese la limită.

– Ce anume știe? îl întreabă.

– Știe ce sunt bacteriile alea. Sunt remediul care vindecă SIDA!

Viktor auzi glasul inconfundabil al Zovastinei. De câte ori până atunci nu îi dăduse ordine pe același ton rece și tăios? El stătuse într-o parte, în apropierea ieșirii, retras din calea lui Malone și a Cassiopeiei, ascultându-i. Se găsea de asemenea și în afara câmpului vizual al Zovastinei, deoarece ea încă nu intrase în încăperea iluminată, rămânând în coridorul întunecat. Privi cum Malone și Vitt se răsuciră înspre Zovastina. Nici unul din ei nu trădă prezența lui. Se apropie încet de locul în care era deschizătura în zid. Ținu ferm pistolul în mână dreaptă și așteptă momentul în care Zovastina pătrunse în interior, îndreptând apoi arma înspre capul acesteia. Zovastina se opri locului.

– Trădătorul meu! Chiar mă întrebam pe unde ești.

Viktor observă că femeia venise neînarmată.

– Ai de gând să mă împuști? îl întrebă ea.

– Numai dacă îmi dai vreun motiv.

– Nu am nici o armă la mine.

Acest aspect îl îngrijoră. Îi aruncă iute o privire lui Malone și își dădu seama că și el era preocupat.

– Mă duc să verific, spuse Cassiopeia, îndreptându-se spre ieșire.

– O să-ți pară rău că m-ai atacat, îi zise Zovastina Cassiopeiei.

- Ți-aș oferi bucuroasă ocazia de a-ți lua revanșa.

Zovastina zâmbi.

- Mă îndoiesc că domnul Malone sau trădătorul meu de aici mi-ar îngădui această plăcere.

Cassiopeia dispăru prin deschizătură. Apăru din nou câteva secunde mai târziu.

- Nu e nimeni afară. Tot nu se vede nici o mișcare nici dinspre casă, nici prin împrejurimi.

- Și atunci ea de unde a apărut? Întrebă Malone. Și de unde a știut cum să ajungă aici?

- Când ați reușit să-i evitați pe emisarii mei în munți, am decis să vă lăsăm în pace și să vedem încotro vă îndreptați, spuse Zovastina.

- Cine e proprietarul acestui domeniu? Întrebă Malone.

- Enrico Vincenti. Sau cel puțin el era, pentru că tocmai l-am omorât.

- Călătorie sprâncenată, spuse Malone. Dacă nu ai fi făcut tu acest lucru, aș fi făcut-o eu!

- Și care ar fi motivul urii tale?

- A ucis un prieten de-al meu.

- Iar tu ai venit ca s-o salvezi pe domnișoara Vitt?

- La drept vorbind, am venit aici ca să te opresc pe tine.

- Acest lucru s-ar putea să se dovedească problematic.

Atitudinea ei curtenitoare stârnea neliniștea lui Malone.

- Pot să arunc și eu o privire la ochiurile de apă? Întrebă Zovastina.

- Poftim, spuse el, deoarece avea nevoie de un răgaz să evalueze situația.

Viktor coborî pistolul, însă rămase cu degetul pe trăgaci, pentru orice eventualitate. Malone nu prea știa ce să creadă despre ce se petrecea acolo. Însă situația lor îi dădea de gândit.

Exista o singură ieșire din încăperea aceea săpată în stâncă. Și nu era niciodată de bun augur să n-ai alternativă.

Zovastina se apropie de ochiul de apă maroniu și aruncă o privire în interior. Pe urmă se duse înspre ochiul de apă verzui.

- ZH. De pe medalioane. Chiar mă întrebam de ce Ptolemeu adăugase aceste litere pe monede. Probabil că el este acela care a amplasat sculpturile în piatră pe fundul ochiurilor de apă. Cine altcineva ar fi putut să facă acest lucru? Ingenios! A durat destul de mult să descifram ghicitoarea. Cui datorăm recunoștința noastră? Ție, domnule Malone?

- Să spunem mai degrabă că a fost un efort de echipă.

- Ești un tip modest. Păcat că nu ne-am întâlnit mai demult, și în alte circumstanțe. Mi-ar face mare plăcere dacă ai lucra pentru mine.

- Am deja o ocupație.

- Agent american.

- De fapt, sunt posesorul unui anticariat și vând cărți.

Ea pufni în râs.

- Și mai ai și simțul umorului!

Viktor stătea pregătit, de gardă, în spatele Zovastinei. Cassiopeia păzea ieșirea.

- Spune-mi, Malone! Ai rezolvat întreaga ghicitoare? Alexandru cel Mare se află aici? Erai pe punctul să-i explici ceva domnișoarei Vitt în momentul în care v-am întrerupt eu.

Malone ținea în continuare lanterna în mână. Era una profesională. Părea rezistentă la apă.

- Vincenti a pus electricitate peste tot pe aici. Ba chiar a luminat și ochiurile de apă. Nu ești curioasă de ce acest lucru era atât de important pentru el?

– Mie mi se pare că nu este nimic aici.

– Ei bine, aici faci o mare greșeală, spuse Malone, după care puse lanterna pe podea și își scoase haina și cămașa.

– Ce faci? îl întrebă Cassiopeia.

El își descălță pantofii și șosetele, apoi își goli buzunarele de la pantaloni, scoțându-și telefonul mobil și portofelul.

– Simbolul ăla săpat pe o latură a bazinului duce la „adăpostul îndepărtat“.

– Cotton, spuse Cassiopeia.

El își dădu drumul ușurel în apă. La început i se păru fierbinte, însă după un timp căldura ei avu un efect benefic asupra oaselor sale obosite.

– N-o scăpați din priviri! zise Malone, apoi trase aer în piept și se scufundă.

– Remediul pentru vindecarea SIDA? îl întrebă Stephanie pe Lyndsey.

– Cu mulți ani în urmă, pe vremea când Vincenti lucra pentru irakieni, un vraci localnic i-a arătat niște ochiuri de apă situate în interiorul muntelui. Iar el a descoperit că bacteriile de acolo distrug virusul HIV.

Ea văzu că Ely asculta cu o atenție sporită.

– Numai că nu a spus nimănui, continuă Lyndsey. A ținut totul pentru sine.

– De ce? întrebă Ely.

– Aștepta momentul potrivit. A lăsat întâi să se dezvolte o piață pentru asta. A permis ca boala să se extindă. A rămas în expectativă.

– Doar nu vorbești serios! spuse Ely.

– Acum era pe punctul de a face cunoscut acest lucru.

Pricepu și Stephanie în cele din urmă.

– Și tu ai fi împărțit cu el profiturile?

Lyndsey păru să sesizeze reținerea din tonul femeii.

– Nu mă trata pe mine cu atitudinea asta superioară! Eu nu sunt Vincenti. Nu știam nimic despre vreun tratament pentru SIDA până astăzi. Tocmai ce mi-a spus și mie.

– Și ce aveți de gând să faceți? Întrebă ea.

– Să ajutăm la producerea medicamentului. Ce e rău în asta?

– În vreme ce Zovastina ucidea oamenii cu milioanele? Tu și Vincenti ați ajutat-o să poată face așa ceva.

Lyndsey clătină din cap în semn de dezacord.

– Vincenti spunea că o va opri înainte ca ea să apuce să facă vreo mișcare. El deținea antidotul. Ea nu putea acționa fără acesta.

– Iar acum e sub controlul ei. Amândoi ați fost niște idioți!

– Îți dai seama, Stephanie, spuse Thorvaldsen, că Vincenti nu avea nici cea mai mică idee că se mai afla și altceva acolo sus. El a cumpărat locul ăsta pentru a avea la îndemână sursa bacteriilor. A dat domeniului același nume cu denumirea asiatică. S-ar părea că nu știa nimic despre mormântul lui Alexandru.

Stephanie făcuse deja aceste conexiuni.

– Leacul și mormântul se află în același loc, spuse ea. Din nefericire, suntem blocați în debaraua asta.

Măcar Zovastina lăsase lumina aprinsă. Examinase fiecare bucățică din pereții nefinisați și din podeaua de piatră. Nu era nici o cale să iasă de acolo. Și mirosul acela grețos pătrundea din ce în ce mai mult pe sub ușă.

– Cele două calculatoare au în memorie toate informațiile despre tratament? Îl întrebă Ely pe Lyndsey.

– Nu contează asta acum, spuse Stephanie. Important e să ieșim întâi de aici. Înainte să se aprindă focul de tabără.

– Ba contează! zise Ely. Nu putem s-o lăsăm în posesia unor astfel de informații.

– Ely, uită-te și tu în jurul tău! Ce am putea să facem acum pentru a o împiedica?

– Cassiopeia și Malone sunt acolo.

– E adevărat, spuse Thorvaldsen. Însă mi-e teamă că Zovastina este cu un pas înaintea lor.

Stephanie împărtășea respectivul punct de vedere, însă asta era problema lui Malone, nu a ei.

– Există ceva ce Zovastina nu știe, spuse Lyndsey.

Ea sesiză nuanța din vocea lui, dar nu avea acum chef de așa ceva.

– Nu încerca să te târguiești cu mine!

– Vincenti a copiat totul pe un stick de memorie chiar înainte să apară Zovastina. Ținea stick-ul în mână când l-a împușcat ea. Este tot acolo jos, în laborator. Cu stick-ul ăla și cu mine, ați avea antidotul pentru virusurile ei și pentru a obține remediul.

– Crede-mă pe cuvânt, spuse Stephanie. Chiar dacă nu ești decât un ticălos scârbos, dacă aș avea posibilitatea să te scot de aici, aș face-o. Izbi din nou în ușă. Numai că nu este să fie!

Cassiopeia era cu un ochi la Zovastina, pe care Viktor o ținea la respect cu pistolul, și cu celălalt la ochiul de apă. Malone se scufundase de aproape trei minute. Sub nici o formă nu avea cum să-și țină respirația atât de mult timp. Deodată apărură o umbră sub apă, iar Malone ieși prin deschizătura cu formă ciudată din peretele de stâncă al bazinului și urcă la suprafață, odihnindu-și brațele pe marginea pietroasă, cu lanterna într-o mână.

– Trebuie să vezi chestia asta, i se adresă el.

– Și să-i lăsăm pe ei aici? În nici un caz!

– Viktor are pistolul. Se poate ocupa de ea.

Cassiopeia ezita în continuare. Ceva nu era în ordine. Poate că fusese cu gândul la Ely, însă asta nu însemna că nu era conștientă de ce se petrecea în jurul ei. Viktor rămânea o necunoscută pentru ei, chiar dacă în ultimele câteva ore le fusese de ajutor. Bucăți din trupul ei ar fi atârnat acum de doi copaci dacă nu ar fi fost el. Și totuși, avea rezerve.

– Trebuie să vezi chestia asta, repetă Malone.

– E acolo? Întrebă Zovastina.

– Ce n-ai da tu să știi?!

Cassiopeia purta același costum strâmt din piele pe care-l avusese și la Venetia. Își scoase partea de sus și rămase în pantaloni. Puse pistolul jos, la distanță de Zovastina, lângă Malone. Un sutien sport de culoare neagră îi acoperea sânii; remarcă privirea lui Viktor.

– Tu ai face mai bine să stai cu ochii pe ea, îi zise pe un ton sec.

– Nu pleacă nicăieri! replică bărbatul.

Cassiopeia se lăsa în apă.

– Trage aer în piept și vino după mine, îi spuse Malone.

Îl văzu cum se scufundă și se strecoară prin deschizătură. Îl urmă la o distanță de un metru, înotând prin unul dintre portalurile în formă de B. Ținea ochii deschiși și văzu că se deplasau printr-un tunel din piatră, lat de aproximativ un metru și jumătate. Ochiul de apă se găsea cam la doi metri de peretele de stâncă al încăperii, așa că acum înotau în interiorul muntelui. Fasciculul lanternei lui Malone mătura suprafața tunelului, și ea se întrebă cât mai aveau până să ajungă la destinație. Deodată, îl văzu pe Malone ridicându-se. Ieși și Cassiopeia din apă, lângă el.

Lumina lanternei înfățișă o altă încăpere închisă, de data aceasta sub formă de dom, calcarul simplu fiind străbătut de umbre albastrii adânci. În niște firide tăiate în pereți se găseau recipiente din alabastru acoperite cu capace fin sculptate. Deasupra, calcarul unghiular era perforat de niște deschizături de formă neregulată. O lumină rece, argintie se strecura în încăperea cu înălțime impunătoare prin fiecare portal, razele prăfuite pârând a se dizolva în stâncă.

- Deschizăturile alea trebuie să ducă direct în jos, spuse Malone. Aerul e uscat ca naiba aici. Au rolul de a lăsa să pătrundă lumina, nu și umezeala. De asemenea, sunt ventilate natural.

- Oare au fost săpate de mâna omului? întrebă Stephanie.

- Mă îndoiesc. Am bănuiala că locul ăsta a fost ales datorită faptului că ele se aflau aici, spuse el, după care se propti în brațe și ieși din bazin. Apa i se scurgea din pantalonii uzi. Trebuie să ne grăbim!

Urcă și ea.

- Tunelul ăla este singurul lucru care face legătura dintre această încăpere și cealaltă, spuse el. Am aruncat rapid o privire prin jur ca să fiu sigur.

- Cu siguranță, asta explică motivul pentru care nu a fost găsit niciodată.

Malone urmări cu raza lanternei conturul pereților, și Cassiopeia zări niște picturi decolorate. Rămăseseră numai fragmente: un războinic în carul său de luptă, având într-o mână sceptrul și hățurile, și cu cealaltă ținând o femeie de talie; un cerb lovit de o sulită; un copac desfrunzit; un bărbat în picioare, cu o lance în mână; un alt bărbat deplasându-se către ceva ce aducea cu un mistreț. Culorile ce se păstraseră păreau tipătoare: violetul de pe mantia vânătorului, brunul roșcat

TRĂDARE LA VENETIA

al carului de luptă, galbenul animalelor. Îi atraseră atenția și alte scene, de pe celălalt perete: un călăreț tânăr cu o lance și având cunună pe cap, în mod evident un adolescent, pe punctul de a ataca un leu care fusese deja încolțit de câini. Fondul era de un alb decolorat aproape cu totul, străbătut de nuanțe intermediare de galben-portocaliu, roșu-deschis și maro, amestecate cu nuanțe mai reci de albastru și verde.

– Aș spune că sunt influențe asiatice și grecești, aprecie Malone. Însă nu sunt un expert.

Mișcă fasciculul lanternei peste pietrele pătrate care aduceau cu parchetul unei podele. Un cadru de trecere plin de influențe grecești – coloane cu decorațiuni gravate și cu baze ornamentate – apărură din întuneric. Cassiopeia, care studiasse ingineria antică, recunoscuse eleganța stilului elenistic. Deasupra se întindea o inscripție cu litere grecești sculptate delicat.

– Pe aici, spuse el.

Vincenti se forță să-și deschidă ochii. Durerea din piept îi sfredelea în creier. Fiecare respirație părea o caznă. Câte gloanțe îl loviseră? Trei? Patru? Nu-și amintea. Cumva însă, inima sa continua să bată. Poate că nu era chiar așa de rău să fii gras. Își amintea cum căzuse, după care îl învăluisse o ceață întunecată. Nu apucase să tragă nici un glonț. Zovastina părea să-i fi anticipat mișcarea. Aproape ca și cum voise ca el să o provoace.

Se chinui să se rostogolească pe o parte și se agăță de unul din picioarele mesei. Toracele îi sângera și un val nou de durere îi străbătu șira spinării, ca un șir de gheare ascuțite. Se forță și mai tare să respire. Pistolul îi dispăruse, însă își dădu seama că ținea totuși ceva în palmă. Apropie mâna de ochi și văzu stick-ul de memorie. Toată munca sa din ultimii zece ani zăcea în palma sa însângărată. Oare cum de-l găsisse Zovastina? Cine îl trădase? O'Conner? Oare acesta mai trăia? Unde era? Numai O'Conner ar fi putut deschide corpul de bibliotecă. Acesta avea două telecomenzi. Unde era a lui? Se strădui să se concentreze, și în cele din urmă zări dispozitivul zăcând pe gresia podelei. Totul părea pierdut. Dar poate că nu era chiar așa. Supraviețuise, și poate că Zovastina plecase.

Își adună puterile și reuși să ia telecomanda. Ar fi trebuit să doteze casa cu un sistem complet de securitate înainte de a o

răpi pe Karyn Walde. Însă nu se gândise niciodată că Zovastina ar putea face legătura dintre el și dispariția lui Karyn, sau, cel puțin, nu atât de rapid, și nici nu crezuse vreodată că se va întoarce împotriva lui. Nu în condițiile planului pe care și-l făcuse aceasta. Avea nevoie de el. Sau poate că nu?

Sângele i se adunase în gât; îl scuipă, simțindu-i gustul acru. Probabil îi fusese atins un plămân. Hemoragia internă îl făcu să tușească, resimțind dureri cumplite prin tot corpul. Oare O'Conner ar fi putut să ajungă la el?

Nu se putu decide pe care dintre cele trei butoane ale telecomenzii să apese. Unul deschidea ușa din bibliotecă; un altul deschidea toate ușile secrete din interiorul casei; ultimul activa alarma. Nu avea timp să meargă pe ghicite. Așa că le apăsă pe toate trei deodată.

Zovastina privea fix ochiul de apă maroniu. Malone și Vitt se scufundaseră de câteva minute bune.

– Trebuie să mai fie o încăpere, spuse ea.

Viktor nu răspunse.

– Lasă jos pistolul!

El se conformă.

Zovastina se întoarse spre el.

– Ți-a făcut plăcere să mă legi de copacii ăia? Să mă ameninți?

– Dumneavoastră voiăți să pară ca și cum aș fi fost unul de-al lor.

Viktor îi depășise toate așteptările, ducându-i pe aceștia direct către ținta ei.

– Mai este ceva ce ar trebui să știu? îl întrebă.

– Păreau să știe exact ce caută.

Viktor fusese agentul ei dublu încă din momentul în care americanii îl reintroduseseră în circuit. El venise direct la ea și îi vorbise despre situația în care se găsea. În anul care trecuse, Zovastina îl utilizase pentru a canaliza către Occident informațiile pe care dorea să le cunoască aceștia. Fusese o echilibristică periculoasă, însă una pe care fusese forțată să o practice, deoarece Washingtonul își reînnoise interesul față de ea. Și totul mersese strună. Până la episodul Amsterdam. Și până în clipa în care Vincenti se hotărâse să o omoare pe agenta americană care îl supraveghea. Ea îl încurajase să o elimine pe spioană, sperând că Washingtonul își va canaliza atenția asupra lui. Însă subterfugiul ei nu funcționase. Din fericire, strategia pe care o aplicase astăzi se bucurase de mai mult succes.

Viktor raportase imediat prezența lui Malone în palat, și ea ticluise rapid un plan prin care să obțină avantaje maxime din această oportunitate, organizând o evadare de la palat. Edwin Davis constituise încercarea celeilalte tabere de a-i distra atenția, însă, cunoscând faptul că Malone se afla acolo, Zovastina nu căzuse în capcană.

– Trebuie să mai fie o încăpere, repetă ea, scoțându-și pantofii și haina. Ia două lanterne de acolo și hai să vedem!

Stephanie auzi sunetul strident al unei alarme reverberând în toată casa, zgomotul fiind amortizat de pereții groși între care erau ținuți prizonieri. Îi atrase atenția o mișcare și văzu un panou care se rotea, deschizându-se la celălalt capăt al debaralei. Ely se dădu rapid la o parte din dreptul acestuia.

– O nenorocită de ușă! exclamă Lyndsey.

Ea se îndreptă către acea ieșire, cu un aer suspicios, și examinează partea de sus. Erau niște încuietori electrice conectate

TRĂDARE LA VENETIA

la sistemul de alarmă. Sau cel puțin așa trebuia să fi fost. Dincolo se deschidea un coridor iluminat de becuri.

Alarma se opri. Toți rămăseseră cufundați într-o tăcere contemplativă.

– Ce mai așteptăm? Întrebă Thorvaldsen.

Stephanie trecu prin portal.

Malone o conduse pe Cassiopeia prin acel intrând și o privi cum se uita în jur cu mirare. Lumina lanternei scotea la iveală sculpturi care prindeau viață din pereții de piatră. Majoritatea reprezentau un tânăr războinic, viguros, cu lancea în mână și cu o cunună în păr. O friză înfățișa imaginea unor regi care aduceau omagii. O alta, o vânătoare de lei. O a treia, o bătălie sângeroasă. În fiecare dintre acestea, elementele de anatomie umană – mușchi, mâini, chipuri, picioare, tălpi, degete de la picioare – erau realizate cu mare atenție la detalii. Nu existau tente de culoare, numai o nuanță argintie monocromatică.

Malone îndreptă fasciculul luminos înspre centrul încăperii de forma unui cort amerindian, dezvăluind vederii două blocuri de stâncă ce susțineau fiecare câte un sarcofag din piatră. Exteriorul celor două blocuri era decorat cu modele de lotuși și ramuri de palmier, rozete, vițe, flori și frunze. El arătă înspre capacele sicriilor și spuse:

– Este câte o stea macedoneană pe fiecare.

Cassiopeia se lăsă pe vine în fața mormintelor și examinează literele. Degetele ei traseră cuvintele de pe fiecare cu o atingere delicată. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ.

– Nu știu să le citesc, însă trebuie să fie vorba de Alexandru și de Hephaestion.

Malone îi înțelegea venerația. Numai că exista o chestiune mult mai presantă.

– Mormintele vor trebui să mai aștepte. Avem o problemă mai acută.

Cassiopeia se îndreptă de spate.

– Care anume? Întrebă ea.

– Scoate-ți hainele astea ude și am să-ți explic pe urmă.

Zovastina se lăsă în apa micului bazin, urmată îndeaproape de Viktor; se scufundă și pătrunse prin deschizătura cu aspect similar cu simbolul de pe medalionul cu elefant. Imediat îi atrăsese atenția asemănarea respectivă. Înainta ușor, făcând mișcări simple din brațe și picioare. Apa era reconfortantă, de parcă ar fi plonjat în una dintre saunele ei de la palat. În fața ei, peretele de rocă de deasupra dispăru. Se ridică la suprafață.

Avusese dreptate: acolo mai era o încăpere. Mai mică decât cea din partea cealaltă. Își scutură apa din ochi și constată că tavanul înalt părea învăluit de lumina ambientală care pătrundea prin niște deschizături din stâncă.

Viktor apăru alături de ea și ieșiră amândoi din apă. Zovastina examinează încăperea. Zidurile erau decorate cu picturi murale decolorate de vreme. Două portaluri se deschideau înspre un întuneric compact. Nu se vedea nimeni. Nu se zărea nici un alt fascicul luminos. Cotton Malone, se părea, nu era chiar așa de naiv precum îl considerase ea.

– În regulă, Malone, strigă ea. Tu ești în avantaj! Dar pot să arunc și eu o privire?

Tăcere.

– Am să iau asta drept un da!

Examinează cu lanterna podeaua acoperită de nisip, în care sclipeau firele de mică, și descoperi o dâră umedă care ducea

înspre deschizătura în perete din dreapta ei. Pătrunse în încăperea următoare și zări două blocuri funerare. Ambele erau decorate cu sculpturi și cu litere, însă ea nu vorbea greaca veche în mod fluent. Acesta și fusese motivul pentru care îl recrutase pe Ely Lund. O imagine săpată în piatră îi atrase atenția, așa că se apropie și suflă ușurel murdăria care o acoperea. Încetul cu încetul, se distinse silueta unui cal. Avea în jur de cinci centimetri în lungime, o coamă bogată, și stătea cu coada ridicată.

– Bucefal, șopti ea.

Voia neapărat să vadă mai mult, așa că se adresează întinericului:

– Malone, am venit aici neînarmată pentru că nu aveam nevoie de un pistol. Viktor era omul meu, după cum s-ar părea că ți-ai dat seama. Numai că eu îi am pe cei trei prieteni ai tăi. Eram lângă ei în momentul în care ai dat telefon. Sunt cu toții în casă, încuiați, pe punctul de a fi făcuți scrum de focul grecesc. Mă gândeam că poate ai vrea să cunoști aceste detalii.

Tăcere în continuare.

– Fii cu ochii în patru, îi suflă ea lui Viktor.

Străbătuse atâta cale, își dorise acest lucru atât de mult, se străduise din greu, și acum să nu vadă rezultatul? Își plase lanterna peste unul din capacele sarcofagelor, cel pe care era calul, și împinse. După câteva secunde de eforturi intense, placa se deplasează. După alte câteva eforturi, reuși să facă o deschizătură de formă triunghiulară. Apucă grăbită lanterna, sperând că, spre deosebire de cum se întâmplase la Veneția, nu va fi dezamăgită.

În interior se afla o mumie, înfășurată în bandaje de aur și cu o mască mortuară de aur. Își dori să o atingă, să îi scoată masca mortuară, însă se răzgândi după un moment de reflecție. Nu voia să deterioreze în vreun fel rămășițele. Se întrebă totuși

dacă ea era prima persoană după două mii trei sute de ani care privea rămășițele lui Alexandru cel Mare. Îl găsisese oare pe cuceritor și, odată cu el, leacul acestuia? Așa se părea. Și partea cea mai bună dintre toate era că știa precis ce întrebuintare să le dea și unuia, și altuia. Leacul va fi folosit pentru a-și duce la îndeplinire cuceririle și – după cum tocmai aflate de la Vincenti – pentru a obține profituri financiare consistente și neașteptate. Mumia, de la care nu-și putea lua ochii, va simboliza tot ce realizase. Posibilitățile păreau infinite, însă pericolele ce pândeau în jur o readuseră cu gândul în prezent. Malone își juca atuurile cu prudență. Trebuia ca și ea să facă același lucru.

Malone observă îngrijorarea de pe chipul Cassiopeiei. Ely, Stephanie și Henrik erau în pericol. Priviseră din dreptul celeilalte intrări, cea pe care o evitase Zovastina, cum Ministrul Suprem și Viktor urmaseră dâra umedă și intraseră în camera funerară.

– Ce te-a făcut să-ți dai seama că Viktor ne mințea? Îl întreabă ea în șoaptă.

– Doisprezece ani de interacțiune cu agenți temporari. Chestiunea aia cu tine, la palat, s-a rezolvat prea ușor. Și mai este ceva ce îmi spusese Stephanie. Viktor este cel care i-a informat despre Vincenti. De ce? Nu are nici un sens. Doar dacă Viktor nu cumva juca în ambele tabere.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

– Cum? Doar nu ai auzit ce mi-a spus Stephanie la Veneția.

Stăteau cu umerii goi, lipiți de pereții oblici. Își scosese rășnă pantalonii și storsese rășnă apa din ei, astfel încât să nu mai lase vreo urmă. Imediat după ce trecuseră prin celelalte două încăperi ale mormântului, pline cu artefacte, se îmbrăcaseră

din nou și așteptaseră. Mormântul consta din patru camere interconectate, nici una nefiind spațioasă; două dintre ele se deschideau înspre ochiul de apă. Zovastina se bucura mai mult ca sigur de un moment de triumf. Însă informațiile pe care le aflaseră despre Stephanie, Ely și Henrik schimbaseră totul. Fie că erau adevărate, fie că nu, posibilitatea ca ei să fie în pericol frământa acum mintea lui Malone. Asta fusese și ideea, cu siguranță.

Se uită înspre ochiul de apă. Lumina se plimba dintr-un loc în altul prin camera funerară. Spera ca imaginea mormântului lui Alexandru cel Mare să le acorde un răgaz suplimentar de timp.

– Ești gata? o întrebă pe Cassiopeia.

Ea încuviință cu o mișcare a capului. El o luă primul înainte. În același moment, Viktor ieși din dreptul celeilalte încăperi.

Stephanie băgă de seamă că mirosul dulce și grețos nu se simțea atât de puternic în acel pasaj secret, însă ajunsese și acolo. Măcar acum nu mai erau zăvorâți într-o debara. După ce cotiră de mai multe ori, ajunseră mult mai în adâncul casei, și totuși nu se zărea încă o altă ieșire.

– Am văzut cum acționează substanța asta, spuse Thorvaldsen. În momentul în care se aprinde focul grecesc, zidurile vor arde rapid. Trebuie să ieșim de aici înainte să se întâmple acest lucru.

Ea era conștientă de dilema în care se găseau, însă opțiunile lor erau limitate. Lyndsey părea în continuare înspăimântat, Ely însă se dovedea surprinzător de calm. Acesta avea stăpânirea de sine a unui agent secret, nicidecum cea a unui om deprins cu lucrul în bibliotecă, un calm pe care Stephanie i-l admira, ținând cont de situația în care se aflau. Își dorea să fi avut și ea asemenea nervi tari.

– Ce vrei să spui prin „rapid“? îl întrebă Lyndsey pe Thorvaldsen. Cât de repede va arde acest loc?

– Suficient de repede încât să nu avem timp să ieșim.

– Și atunci ce căutăm aici?

– Preferi să te întorci în debara? îl întrebă Stephanie.

Făcură o nouă cotitură, coridorul întunecat amintindu-i femeii de culoarul unui tren. Acesta se termina la câțiva pași la

baza unor trepte abrupte care duceau în sus. Cum nu aveau de ales, începură să urce.

Malone se opri în loc.

– Vă duceți undeva? întrebă Viktor.

Cassiopeia era în spatele lui Malone. El se întrebă unde se afla Zovastina. Oare lumina aceea care se plimba dintr-un loc în altul fusese doar o capcană pentru a-i scoate pe ei afară?

– Ne gândeam că am putea pleca.

– Nu pot să vă las să faceți asta.

– Dacă îți închipui că ai putea să mă oprești, nu ai decât...

Viktor se năpusti în față. Malone se feri din calea lui, după care îl prinse pe atacator în brațe și încercă să-i taie răsuflarea. Se prăbușiră la podea și se rostogoliră. Malone ajunse deasupra. Viktor se zbătea sub el. Îi înfipse o mână în gât și își apăsă genunchiul pe pieptul lui Viktor. Rapid, cu ambele mâini, îl ridică pe adversar și îl izbi cu ceafa de podeaua din piatră.

Cassiopeia se pregăti să sară în ochiul de apă imediat ce Malone urma să se elibereze. În clipa în care trupul lui Viktor se lăsă moale sub Malone, o mișcare îi atrase atenția într-o parte, în dreptul intrării unde stătuseră ei ascunși.

– Malone! strigă ea.

Zovastina se repezi înspre Cassiopeia. Malone îl lăsă pe Viktor și sări în apă. Cassiopeia plonjă imediat după el și înotă cu putere înspre tunel.

Stephanie ajunse la capătul treptelor și văzu că aveau două posibilități de a continua de acolo. Stânga sau dreapta? Ea o luă la stânga, Ely o luă la dreapta.

– Pe aici, strigă Ely.

Se năpustiră cu toții după el și zăriră o ușă deschisă.

– Aveți grijă, spuse Thorvaldsen. Nu lăsați obiectele alea să pulverizeze substanța pe voi! Evitați-le!

Ely dădu din cap în semn de încuviințare, apoi arătă înspre Lyndsey.

– Noi doi vom merge să căutăm stick-ul ăla de memorie, îi spuse.

– Eu nu merg, zise cercetătorul scuturând ferm din cap.

Stephanie era de acord cu Lyndsey.

– Nu e o idee bună, zise ea.

– Voi nu sunteți bolnavi.

– Roboții ăia sunt programați să explodeze, și nu știm când, interveni Thorvaldsen.

– Mă doare-n cot de ei, spuse Ely pe un ton răstit. Omul ăsta știe cum să vindece SIDA. Răposatul său șef știa acest lucru de ani de zile, și totuși a lăsat să moară milioane de oameni. Zovastina are acum remediul. Nu am de gând să o las să îl manipuleze în același mod! Ely îl înșfăcă pe Lyndsey de cămașă. Noi doi vom merge să luăm stick-ul ăla.

– Ești nebun, spuse Lyndsey. Nebun de legat! De ce nu te duci sus, la ochiul de apă verde, și bea apă de acolo. Vincenti spunea că funcționează și așa. Nu ai nevoie de mine.

Thorvaldsen îl privea pe tânăr cu luare-aminte. Stephanie își dădu seama că danezul își vedea probabil propriul fiu stând în fața lui, un tânăr în floarea vârstei, sfidător, curajos și neșabuit totodată. Băiatul ei, Mark, era la fel.

– Indiferent că vrei sau nu, spuse Ely, ai să mergi cu mine în laboratorul ăla!

Deodată, pe Stephanie o bătu un gând.

– Zovastina s-a dus după Cotton și Cassiopeia. Ne-a lăsat în această casă pentru un anumit motiv. Ați auzit-o, doar. Special ne-a spus că mașinăriilor le va lua un anumit timp.

– Suntem un fel de asigurare, spuse Thorvaldsen.

– Momeală. Probabil pentru Cotton și Cassiopeia. Însă, pe individul ăsta, spuse ea arătând înspre Lyndsey, pe el îl vrea. Avea dreptate în bolboroseala lui. Ea nu are timp să se asigure dacă un antidot funcționează sau nu, sau dacă Lyndsey a spus adevărul. Chiar dacă nu recunoaște acest lucru, are nevoie de el. Se va întoarce după el înainte ca locul ăsta să ia foc. Puteți să fiți siguri de asta!

Zovastina sări în ochiul de apă. Malone îl învinsese pe Viktor, iar Cassiopeia Vitt reușise să-i scape. Dacă înota repede, putea să o prindă pe Vitt în tunel.

Malone își propti palmele pe marginea de piatră și se ridică din micul bazin. Simți apa agitându-se sub el și o văzu pe Cassiopeia apărând la suprafață. Femeia ieși cu mișcări îndemânate din lichidul cald și, cu apa curgându-i șiroaie de pe ea, înșfăcă unul dintre pistoalele care se aflau la câțiva pași.

– Hai să mergem, spuse el, recuperându-și pantofii și cămașa.

Cassiopeia se retrase cu spatele înspre ieșire, cu pistolul îndreptat către ochiul de apă. O umbră întunecă apa. Apăru capul Zovastinei, inspirând adânc. Cassiopeia trase.

Prima explozie mai mult o făcuse pe Zovastina să tresară decât să o înspăimânte. Când apa i se scurse din ochi, o văzu pe Vitt ținând unul dintre pistoale îndreptat către ea. Se mai

auzi o împușcătură. Insuportabil de zgomotoasă. Zovastina se scufundă.

Cassiopeia trăsesse de două ori în ochiul de apă iluminat. Mecanismul pistolul păru să i se fi blocat, așa că glisă piesa culisantă, scoțând cartușul gol, și încărcă un nou glonț pe țeavă. Apoi ceva îi atrase atenția și se uită la Malone.

– Te simți mai bine acum? o întrebă el.

– Gloanțe oarbe? întrebă ea.

– Bineînțeles! Gloanțe umplute cu câlți, bănuiesc, astfel încât să aibă suficientă forță încât să deplaseze piesa culisantă măcar parțial. Însă nu suficient, în mod evident! Doar nu credeai că Viktor ne-ar fi dat gloanțe adevărate?

– Nu m-am gândit deloc la asta.

– Asta-i problema ta, că nu gândești! Acum putem pleca?

Cassiopeia aruncă pistolul.

– E așa de plăcut să lucreze omul cu tine! spuse ea.

Și ieșiră amândoi din încăperea în fugă.

Viktor se frecă la ceafă și rămase în așteptare. După alte câteva secunde avea de gând să plonjeze în ochiul de apă, însă Zovastina reveni, trăgând guri mari de aer în piept în momentul în care ieși la suprafață. Se sprijini cu mâinile de marginea de piatră.

– Am uitat de pistoale. Ne-au prins aici. Singura ieșire este păzită de ei.

Pe Viktor îl durea capul de pe urma loviturii, și se lupta cu o amețală sâcăitoare.

– Doamnă ministru, pistoalele sunt încărcate cu gloanțe oarbe! Am schimbat toate încărcăturile înainte să plecăm de

la palat. M-am gândit că nu era prea înțelept să le dăm niște pistoale încărcate.

- Și nimeni nu a observat nimic?

- Cine se uită la gloanțe? Au presupus pur și simplu că armele de la bordul unui elicopter militar erau încărcate.

- Ai gândit bine, însă ai fi putut să-mi spui și mie acest lucru.

- Totul s-a petrecut atât de repede! Nu a fost timp și, din nefericire, Malone m-a izbit zdravăn cu ceafa de stânca asta.

- Dar pistolul lui Malone de la palat? Acela *era* încărcat. Unde este?

- În elicopter. L-a schimbat pentru unul de-al nostru.

Viktor o urmărește cu privirea în timp ce ea trecea în revistă posibilitățile, în gând.

- Trebuie să-l scoatem pe Lyndsey din casă. Numai el ne-a mai rămas acum.

- Dar cu Malone și cu Vitt cum rămâne?

- Am oameni care stau la pândă. Și armele lor *sunt* încărcate.

Stephanie se uită prin panoul deschis în unul dintre dormitoare conacului. Încăperea era decorată sofisticat în stil italian, fiind cufundată în tăcere, cu excepția unui zumzet mecanic care se auzea dincolo de ușa deschisă, ce dădea în holul de la primul etaj al clădirii.

Ieșiră din pasajul ascuns. Una dintre mașinăriile cu foc grecesc trecu huruind ușor pe hol, pulverizând de zor. Un nor de substanță atârna greoi în încăpere, dovadă că roboții trecuseră deja pe acolo.

– Acoperă rapid întreaga casă, spuse Thorvaldsen în vreme ce se îndrepta către ușa ce dădea în hol.

Stephanie era pe punctul de a-l avertiza să se oprească, însă danezul ieși din încăpere și o voce de bărbat strigă la el într-o limbă necunoscută ei. Thorvaldsen încremeni, apoi își ridică încet mâinile.

Ely șopti la urechea femeii:

– E unul dintre soldați. I-a spus lui Henrik să se oprească și să ridice mâinile.

Thorvaldsen stătea cu fața în direcția soldatului de pază, care părea să fie poziționat la dreapta lor, fără să aibă posibilitatea de a vedea ce era în cameră. Stephanie se gândise la ce făceau soldații, și sperase că aceștia fuseseră evacuați în momentul în care mașinăriile își începuseră activitatea.

Se auziră iar cuvinte răstite, în aceeași limbă străină.

– Acum ce mai spune? întrebă ea în șoaptă.

– Vrea să știe dacă este singur.

Malone și Cassiopeia coborau panta în hainele lor ude. Malone își încheie cămașa din mers.

– Ai fi putut să-mi spui și mie că gloanțele erau oarbe, îi zise Cassiopeia.

– Și când aș fi putut să fac asta? o întrebă el în timp ce sărea peste pietre, coborând grăbit pe panta înclinată.

Malone respira greu. Nu mai avea cu siguranță treizeci de ani, însă trupul lui de bărbat de patruzeci și opt de ani nu era chiar în cea mai proastă formă.

– Am vrut ca Viktor nici măcar să nu bănuiască faptul că ne-am dat seama.

– Păi, *noi* nu ne-am dat seama! Dar, dacă știai, de ce ai renunțat la pistolul tău?

– A trebuit să intru în jocul lui.

– Ești un tip ciudat, îi spuse ea în momentul în care ajunseră la porțiunea plată.

– Am să iau asta ca un compliment, mai ales că vine din partea cuiva care cutreiera Venetia înarmată cu un arc și cu săgeți.

Casa se afla la vreo sută de metri depărtare. Încă nu se vedea nici o mișcare pe lângă clădire, și nici în interior, în dreptul ferestrelor.

– Trebuie să verificăm ceva.

Malone alergă la elicopter și urcă în compartimentul din spate. Găsi rastelul. Patru puști mitralieră AK-74 erau așezate în picioare, iar încărcătoarele cu muniție erau stivuite dedesubt. Le cercetă cu atenție.

- Toate sunt oarbe!

Un fel de dopuri fuseseră inserate cu grijă pentru a se potrivea gloanțelor oarbe și pentru ca astfel tuburile goale ale cartușelor să fie azvârlite după fiecare foc.

- Priceput nemernicul ăsta! Trebuie să-i recunosc meritele!

Găsi pistolul pe care-l adusese cu el din Italia și verifică magazia. Mai erau cinci gloanțe.

Cassiopeia luă o pușcă de asalt și îi introduse un încărcător.

- Nu știe nimeni că nu sunt funcționale. Deocamdată, sunt bune și așa.

Luă și el o mitralieră AK-74.

- Sunt de acord cu tine. Impresia contează!

Zovastina și Viktor ieșiră din ochiul de apă. Malone și Vitt plecaseră. Toate pistoalele erau pe podeaua acoperită cu nisip.

- Malone reprezintă o problemă, i se adresează ea lămuritor lui Viktor.

- Nu vă faceți griji, spuse acesta. Îi sunt dator!

Stephanie asculta cum soldatul de pe hol continua să se răstească la Thorvaldsen, sunetul vocii apropiindu-se tot mai mult de ușă. Pe chipul lui Lyndsey încremeni o expresie de spaimă și Ely îi puse rapid acestuia o mână peste gură și îl trase în spatele unui pat cu baldachin, ascunzându-se amândoi acolo. Cu o prezență de spirit care o surprinse până și pe ea, lui Stephanie îi căzu privirea asupra unei statuete din porțelan chinezesc care se găsea pe masa de toaletă. O înșfăcă și se strecură în spatele ușii. Prin crăpătura dintre ușă și toc văzu că soldatul intra în încăpere. Când acesta trecu pragul și înaintă în dormitor, îl pocni cu statuia în ceafă. Bărbatul se clătină, iar

Stephanie îi dădu lovitura de grație izbindu-l în tâmplă. Apoi îi smulse pușca.

Thorvaldsen se apropie și îi luă soldatului pistolul de la brâu.

– Mă bazam pe faptul că vei improviza ceva.

– Eu speram ca oamenii ăștia să fi plecat din casă.

Ely apăru de după pat cu Lyndsey.

– Ai făcut treabă bună cu el, îi spuse Stephanie lui Ely.

– Individul ăsta are coloana vertebrală a unei banane, zise Ely.

Ea examinează mitraliera AK-74. Cu revolverele și cu pistoalele automate se descurca, însă puștile de asalt erau cu totul altă poveste. Nu trăsesese niciodată cu una din astea. Thorvaldsen păru să-i sesizeze ezitarea și îi oferă pistolul său.

– Vrei să facem schimb?

Ea nu îl refuză.

– Te poți descurca cu una din astea? îl întrebă.

– Am un pic de experiență.

Ea își propuse să-l descoasă mai târziu pe tema asta. Se apropie de ușă și aruncă prudent o privire pe hol. Nu se vedea nimeni în nici una din direcții. Fu prima care ieși, și se strecurară pe hol înspre scările care coborau de la primul etaj către intrarea principală. În spatele lor apăru o altă mașinărie cu foc grecesc, care tocmai ieșea dintr-o cameră. Apariția bruscă a robotului îi distrase pe moment atenția de la ce se afla în față. Peretele din stânga ei se termina, fiind înlocuit cu o balustradă groasă din piatră. Sesiză mișcare în partea de jos. Erau doi soldați. Aceștia reacționară instantaneu, ridicându-și puștile și trăgând.

Cassiopeia auzi răpăitul armelor automate răsunând în interiorul casei. Primul ei gând se îndreptă către Ely.

TRĂDARE LA VENETIA

- Nu uita, îi spuse Malone. Nu avem decât cinci gloanțe. Săriră din elicopter.

Zovastina și Viktor ieșiră prin spărtura din munte și se uitară la scena care se desfășura cu o sută de metri mai jos. Malone și Vitt alergau dinspre elicopter, ducând cu ei două puști de asalt.

- Acelea sunt încărcate? întrebă Zovastina.

- Nu, doamnă ministrul! Au gloanțe oarbe.

- Lucru pe care Malone îl știe cu siguranță. Prin urmare, le-au luat cu ei numai pentru efect.

Atenția Zovastinei fu atrasă de niște focuri de armă care se auziră din interiorul casei. Se alarmă.

- Țestoasele vor exploda dacă vor fi atinse! spuse Viktor.

Ea avea nevoie să-l scoată pe Lyndsey de acolo înainte să se întâmple una ca asta.

- Am ascuns la bord niște magazii pentru pistoale și încărcătoare pentru puști, spuse Viktor. Pentru eventualitatea în care am fi avut nevoie de ele.

- Ai procedat bine, îi spuse ea, admirându-i spiritul de prevedere. S-ar putea să fiu nevoită să te recompensez!

- Mai întâi să terminăm cu povestea asta.

- Asta o vom face, îi spuse ea punându-i mâna pe umăr.

Gloanțele ricoșară din stâlpii masivi din marmură ai balustradei. O oglindă de perete se făcu țandări, apoi bucățile căzură pe podea. Stephanie căută adăpost în locul unde începea balustrada, iar ceilalți se îngrămădiră în spatele ei. Alte gloanțe străpunseră peretele din dreapta sa. Din fericire, unghiul în care se aflau față de atacatori constituia un element de protecție. Pentru a obține o poziție mai bună de tragere, soldații ar fi trebuit să urce treptele, ceea ce i-ar fi oferit ei o oportunitate de a-i doborî.

Thorvaldsen veni mai aproape.

– Lasă-mă pe mine, spuse el.

Ea se trase puțin în spate și danezul trimise o salvă de mitralieră înspre parter. Gloanțele produsă rezultatul scontat. Toate împușcăturile de jos încetară brusc.

Un robot apăru din nou în spatele lor, ieșind dintr-un alt dormitor. Ea nu îi acordă nici o atenție până în momentul în care zumzetul motorului său electric crescă în intensitate. Stephanie întoarse capul și zări mașinăria care se apropia de locul în care stăteau Ely și Lyndsey.

– Oprește chestia aia, rosti ea șoptit către Ely.

El întinse un picior și opri înaintarea robotului. Mașinăria sesiză un impediment, ezită, apoi pulveriză substanța pe pantalonii lui Ely. Stephanie îl văzu strâmbându-se din cauza

mirosului, care se simțea puternic chiar și de la doi metri, distanța la care se afla ea. Mașinăria se întoarse și o porni în direcție opusă.

Se auziră noi împușcături de jos, o ploaie de gloanțe abătându-se asupra etajului. Era mai bine dacă se retrăgeau și utilizau pasajul secret, însă, înainte ca Stephanie să apuce să dea ordinul acesta, unul dintre soldați apărură în fața lor de după colț, pe partea cealaltă a balustradei.

Thorvaldsen îl zări la rândul său și, înainte să poată ochi ea cu pistolul, îl puse pe individ la pământ cu o rafală de mitralieră.

Malone se apropie precaut de casă. Ținea pistolul într-o mână, iar pușca de asalt și-o atârname pe celălalt umăr. Pătrunseră printr-o terasă din spate într-o sufragerie opulentă. Acolo îl întâmpină un miros familiar. Focul grecesc. Observă că și Cassiopeia sesizase mirosul. Se auziră alte împușcături, de undeva de la parter. O porni înspre locul din care se auzea larma.

Viktor mergea în urma Zovastinei în vreme ce se îndreptau spre casă. Stătuseră ascunși și îi văzuseră intrând pe Malone și pe Vitt. Din interior se auzeau o mulțime de împușcături.

– Sunt nouă soldați acolo, spuse Zovastina. Le-am spus să nu-și folosească armele. Șase roboți patrulează pe acolo, pregătiți să explodeze în momentul în care voi apăsa butonul ăsta.

Zovastina scoase la lumină una dintre telecomenzile pe care el le utilizase de multe ori pentru a detona țestoasele.

Viktor consideră util un nou avertisment:

- Dacă vreun glonț atinge vreuna dintre mașinării și o scoate din uz, asta va declanșa o explozie, cu sau fără telecomandă!

Remarcă faptul că nu era necesar să-i reamintească femeii acest lucru, însă nici ea nu reacționează cu obișnuita aroganță.

- Atunci va trebui să fim atenți!

- Nu pentru noi îmi făceam griji.

Cassiopeia era neliniștită. Ely se afla undeva în această casă, probabil prins în capcană, cu foc grecesc peste tot în jurul lui. Ea văzuse deja forța distructivă a acestuia.

Structura interioară a casei reprezenta o problemă. Coridoarele și camerele de la parter formau un fel de labirint. Auzi niște voci. Chiar din față, dincolo de un salon în care erau expuse lucrări de artă în rame aurite. Malone intră cel dintâi în salon. Ea îi admiră curajul. Pentru un tip care se plângea tot timpul de faptul că nu voia să mai facă parte din acest joc, se dovedea un jucător al naibii de bun.

Ajuns într-o încăpere debordând de farmec baroc, Malone se ascunse în spatele unui fotoliu cu spătar înalt și îi făcu semn Cassiopeiei s-o ia la stânga. Dincolo de o arcadă amplă, la vreo zece metri, ea zări niște umbre mișcându-se pe pereți. Auzi iar voci, într-o limbă pe care nu o cunoștea.

- Am nevoie de o diversiune, îi spuse Malone în șoaptă.

Cassiopeia înțelese. El avea gloanțe. Ea nu avea.

- Numai să nu mă împuști pe mine, îi răspunse tot în șoaptă, în vreme ce își ocupa poziția lângă arcadă.

Malone se duse rapid în spatele altui fotoliu care îi oferea o perspectivă mai bună. Ea trase adânc aer în piept, numără până la trei și încercă să-și liniștească bătăile frenetice ale inimii. Era curată nebunie, însă ar fi trebuit totuși să aibă o secundă sau

TRĂDARE LA VENETIA

două la dispoziție. Cu pușca pregătită, ieși din locul în care stătuse și își propti bine picioarele în pământ în dreptul arca-dei. Apăsă pe trăgaci și expedie o rafală de gloanțe oarbe. Doi soldați stăteau de partea cealaltă a antreului principal, cu armele îndreptate către casa scărilor ce ducea la primul etaj, însă gloanțele ei își produsera efectul scontat. Chipurile lor uluite se întoarseră înspre ea. Cassiopeia luă degetul de pe trăgaci și se aruncă la pământ. Se auziră două noi împușcături, atunci când Malone îi doborî pe soldați.

Stephanie auzi detunăturile de pistol. Era un sunet diferit. Henrik stătea ghemuit alături de ea, cu degetul pregătit pe trăgaciul puștii. Apărură alți doi soldați la primul etaj, dincolo de locul în care camaradul lor zăcea mort. Thorvaldsen îi împușcă imediat pe amândoi.

Ea începuse să-și schimbe impresia despre acest danez. Îl știa a fi genul care completează, lipsit de scrupule, însă dovedea și sânge rece, fiind în mod evident gata să facă orice era necesar într-o situație dată. Trupurile soldaților fură azvârlite în spate în momentul în care gloanțele cu putere mare de penetrare le sfârtecară carnea.

Stephanie zări robotul și auzi în același timp gloanțele lovind metalul. Una dintre mașinării tocmai apăruse de după colț, în spatele celor doi soldați pe moarte. Gloanțele îi străpunseseră carcasa. Motorul scoase niște sunete spasmodice, ca de animal rănit. Își retractă dispozitivul de deasupra. Deodată, obiectul mobil erupse în flăcări.

Malone auzi împușcături de deasupra, apoi un șuierat, urmat de o izbucnire intensă de căldură. Dându-și seama ce se întâmplase, ieși în fugă de după fotoliu, repezindu-se înspre arcadă în timp ce Cassiopeia se ridica în picioare. Privi în jurul său. Flăcările veneau în valuri dinspre etaj, cuprinzând balustrada de marmură și devorând pereții. Sticla de la ferestrele înalte de exterior se făcu bucăți în urma asaltului focului. Întreaga podea se aprinse.

Stephanie se protejă de valul de căldură care trecu pe lângă ea. Robotul nu explodase cu adevărat, mai mult se vaporizase ca într-o flamă atomică. Își lăsă arma în jos și văzu cum focul se întindea în toate direcțiile, ca un tsunami – căzându-i pradă pereții, tavanul, chiar și podeaua. Era la cincisprezece metri distanță și se apropia vertiginos de ei.

– Haideți, spuse Stephanie.

Fugiră de uraganul care se apropia văzând cu ochii, alergând cât îi țineau picioarele, însă flăcările câștigau teren. Ea își dădu seama de pericol: Ely fusese pulverizat cu substanța respectivă. Aruncă din fugă o privire peste umăr. Focul era la trei metri distanță și se apropia tot mai mult.

Ușa de la dormitorul în care ieșiseră din pasajul secret era deschisă chiar în fața lor. Lyndsey ajunse primul la ea. Apoi

Ely. Stephanie și Thorvaldsen intrară exact în momentul în care ajunse pericolul în dreptul ușii.

– El este acolo sus, spuse Cassiopeia privind spre etajul cuprins de flăcări, după care strigă: Ely!

Malone își petrecu brațul pe după gâtul ei și îi acoperi gura cu palma.

– Nu suntem singuri, îi șopti la ureche. Gândește-te! Mai sunt soldați. Plus Zovastina și Viktor. Sunt și ei aici, poți să fii sigură de asta!

După aceste cuvinte își retrase mâna.

– Mă duc după el, spuse ea pe un ton ferm. Soldații ăia trăgeau în ei. În cine altcineva să fi tras?

– Nu avem de unde să știm.

– Și atunci unde sunt acum? Întrebă ea înspre foc.

La un semn al lui Malone se retraseră în salon. El auzi mobila prăbușindu-se și zgometul de sticlă spartă de deasupra. Din fericire, nici o flăcără nu coborî treptele, la fel cum se-ntâmplase și la Muzeul Greco-Roman. Însă una dintre mașinării, ca și cum ar fi detectat căldura, apăru de partea cealaltă a antreului, ceea ce crea o problemă. Dacă explodase una, puteau să explodeze și altele.

Zovastina auzi pe cineva strigând numele lui Ely, însă sesiză totodată și căldura emisă odată cu dezintegrarea robotului; simți în nări focul grecesc care ardea.

– Nerozilor, se adresează ea în șoaptă soldaților săi, care se aflau pe undeva, prin casă.

– Vitt a fost cea care a strigat, spuse Viktor.

– Găsește-i pe oamenii noștri! Eu îi caut pe ea și pe Malone.

Stephanie zări ușa ascunsă, care era încă deschisă, și pătrunse prima în interior, închizând-o repede în spatele lor.

– Slavă Domnului, rosti Lyndsey.

Fumul nu se acumulase încă în pasajul secret, însă ea auzi focul cum încerca să-și croiască drum prin pereți. Se îndreptară către trepte și coborâră în grabă până la nivelul parterului. Ea stătea cu ochii în patru, să nu-i scape vreo posibilitate de ieșire, și îi atrase atenția o ușă deschisă aflată chiar în fața lor. Thorvaldsen o văzu și el. Ieșiră cu toții în sala de dineuri a conacului.

Malone nu fu în stare să-i răspundă Cassiopeiei la întrebarea ei referitoare la locul în care se aflau Stephanie, Henrik și Ely; la rândul său, era îngrijorat.

– A sosit vremea ca tu să te retragi, îi spuse Cassiopeia.

Femeia revenise la atitudinea ursuză pe care o avusese în Copenhaga. El se gândi că o anumită doză de realitate ar putea fi de ajutor.

– Nu avem decât trei gloanțe.

– Dimpotrivă, îi răspunse ea, trecând apoi în grabă pe lângă el și ridicând puștile de asalt ale celor doi soldați de pază morți. După ce verifică încărcăturile, preciză: Avem o mulțime de gloanțe! Îi întinse și lui una din puști. Îți mulțumesc, Cotton, că m-ai ajutat să ajung aici. Însă trebuie să fac acest lucru. Tăcu preț de câteva secunde după care continuă: De una singură.

El își dădu seama că ar fi fost inutil să încerce s-o contrazică.

– Sigur trebuie să mai existe o modalitate de a ajunge acolo sus, spuse Cassiopeia. Am s-o găsesc!

Malone era pe punctul de a se resemna și de a se duce după ea, când, deodată, fu alarmat de o mișcare din stânga sa. Se răsuci într-acolo, cu pușca pregătită. Viktor apărură în dreptul ușii. Malone trase o salvă de mitralieră și în aceeași clipă se

repezi în antreu în căutare de adăpost. Nu putea să vadă dacă îl nimerise pe individ, însă, după ce privi în jurul său, de un lucru deveni sigur: Cassiopeia dispăruse.

Stephanie auzi împușcături venind de undeva de la nivelul parterului. Sala de dineuri se desfășura în fața ei într-un paralelipiped sofisticat cu pereții foarte înalți, cu un tavan boltit și ferestre cu vitralii în plumb. O masă lungă, cu câte douăsprezece scaune așezate de o parte și de alta, domina încăperea.

– Trebuie să plecăm de-aici, spuse Thorvaldsen.

Lyndsey dădu s-o ia la goană, însă Ely îl prinse și îl trânti pe cercetător de masă, deranjând câteva scaune.

– Doar ți-am spus că mergem în laborator!

– Du-te dracului!

Cassiopeia apăru în dreptul ușii, la vreo doisprezece metri distanță. Era udă, avea o expresie obosită și ținea o pușcă în mână. Stephanie își privi prietena, care tocmai îl zărea pe Ely. Își asumase un risc enorm plecând ca prizonieră a Zovastinei din Veneția, însă acum se părea că meritase. Ely o văzu și el, și îl eliberă pe Lyndsey din strânsoare. În spatele Cassiopeiei, apăru de nicăieri Irina Zovastina, care îi puse acesteia în spate țeava unei puști. Ely încremeni.

Hainele și părul Ministrului Suprem erau ude, de asemenea. Stephanie tocmai se gândea dacă să încerce s-o atace, însă șansele de reușită se micșorară considerabil în momentul în care apăru Viktor însoțit de trei soldați, ațintindu-i cu armele.

– Lăsați armele jos, spuse Zovastina. Încet.

Stephanie se uită la Cassiopeia și clătină din cap, semnalându-i faptul că nu aveau cum să câștige această bătălie.

Thorvaldsen fu primul care se conformă, punându-și arma pe masă. Hotărî să facă și ea la fel.

– Lyndsey, spuse Zovastina, a sosit vremea ca tu să vii cu mine!

– Nici nu mă gândesc, zise acesta, și începu să meargă de-a-ndăratelea, către Stephanie. Nu merg nicăieri cu tine.

– Nu avem timp de așa ceva, spuse Zovastina, făcând semn unuia dintre soldați.

Acesta se repezi la Lyndsey, care se retrăgea spre locul unde se găsea panoul ascuns în zid. Intrarea secretă rămăsese deschisă.

Ely se duse înspre el ca și cum ar fi vrut să-l prindă pe cercetător, însă, atunci când soldatul Zovastinei ajunse acolo, îl împinse pe Lyndsey în acesta și se strecură în pasajul secret, închizând ușa după el.

Stephanie auzi armele ridicându-se.

– Nu! strigă Zovastina. Lăsați-l să plece! Nu am nevoie de el, și oricum locul ăsta este pe punctul de a arde din temelii.

Malone își croi drum prin labirintul de camere. Acestea se desfășurau una după alta. Un coridor dădea într-o încăpere, care dădea într-un alt coridor. Nu văzuse pe nimeni, însă continua să simtă mirosul focului care ardea la etajele superioare. Cea mai mare parte a fumului părea să se fi ridicat către etajul al doilea, însă nu avea să mai dureze mult până când aerul de la parter va deveni irespirabil.

Trebuia s-o găsească pe Cassiopeia. Unde se dusesese oare? Trecu de o ușă care dădea înspre ceea ce părea o debara supra-dimensionată. Aruncă o privire în interior și observă ceva neobișnuit: o parte din peretele nefinisat din lambriuri era

TRĂDARE LA VENETIA

deschis, lăsând la vedere un pasaj secret. Pe culoarul ascuns se vedeau becuri care împrăstiau pete slabe de lumină.

Auzi pași dinspre deschizătură. Care se apropiau. Cu mâinile încleștate pe pușcă se lipi de peretele urât mirositor, lângă debara. Pașii continuau să se apropie cu rapiditate. Se pregăti de atac. Cineva ieși pe ușă. Cu o mână, îl prinse pe individ și îl trânti de perete, lipindu-i țeava mitralierei de falcă, cu degetul pe trăgaci. O pereche de ochi albaștri și îndrăzneți îi întoarseră privirea; chipul era tânăr, cu trăsături plăcute și lipsit de teamă.

– Cine ești? întrebă Malone.

– Sunt Ely Lund.

Zovastina era încântată. Îl avea pe Lyndsey sub control, deținea toate informațiile legate de cercetările lui Vincenti, găsisse mormântul lui Alexandru, leacul, iar acum îi căzuseră în mână Thorvaldsen, Cassiopeia Vitt și Stephanie Nelle. Îi lipseau doar Cotton Malone și Ely Lund, însă nici unul din aceștia nu prezenta vreo importanță pentru ea.

Ieșiseră din clădire și se îndreptau către elicopter, doi dintre soldații care mai rămăseseră în viață însoțindu-i pe prizonieri sub amenințarea armei. Viktor îi luase pe ceilalți doi soldați și aducea calculatoarele lui Vincenti și doi dintre roboții pe care nu-i mai utilizaseră în casă.

Ea trebuia să se reîntoarcă la Samarkand și să supravegheze personal ofensiva militară sub acoperire care urma să înceapă în curând. Sarcina ei de aici luase sfârșit, cu un succes total. De multă vreme trăgea nădejdea ca, în cazul în care mormântul lui Alexandru va fi vreodată descoperit, să se afle în jurisdicția ei; acum mulțumea zeilor că lucrurile stăteau chiar așa.

Viktor se apropie, cărând cu ajutoarele sale unitățile de calculator.

– Pune-le în elicopter, spuse ea.

Se uită cum acesta și cei doi soldați le depozitau în compartimentul din spate, împreună cu cei doi roboți, niște adevărate bijuterii ale ingineriei asiatice, concepute și realizate de

savanții ei. Bombele programabile acționau aproape perfect, împrăștiind focul grecesc cu o precizie de expert, după care se detonau la comandă. Roboții costau destul de mult, așa că Zovastina era foarte atentă cu inventarul pe care-l avea și se bucura că aceștia doi putuseră să fie salvați pentru a fi reutilizați în altă parte.

Îi înmână lui Viktor telecomanda pentru mașinăriile rămase înăuntru.

– Ai grijă de casă imediat ce voi pleca eu!

Etajele superioare erau cu totul în flăcări, fiind doar o chestiune de minute până când întreaga casă urma să fie cuprinsă de foc.

– Și omoară-i pe toți!

El dădu din cap în semn că pricepuse.

– Însă înainte să plec am o datorie de plătit, spuse Zovastina. Îi înmână lui Viktor arma ei și se îndreptă spre Cassiopeia Vitt. Mi-ai făcut o ofertă acolo, la ochiurile de apă, i se adresa. Ziceai că îmi acorzi șansa de a mă revanșa față de tine.

– Mi-ar face mare plăcere!

– Așa mă gândeam și eu, spuse Zovastina zâmbind.

– Unde sunt ceilalți? îl întrebă Malone pe Ely, lăsând pușca în jos.

– I-a prins Zovastina.

– Și tu ce faci?

– Am reușit să mă strecor, răspunse Ely. După un moment de ezitare, continuă: Trebuie să fac ceva.

Malone așteaptă o explicație, și spera să fie ceva care să merite.

- Secretul vindecării SIDA se găsește în această casă. Trebuie să ajung în posesia informațiilor.

Nu era o motivație tocmai rea. Malone înțelese și caracterul urgent al acelei căutări. Atât pentru Ely, cât și pentru Cassiopeia. La stânga lui, unul dintre roboții care scuipau substanța inflamabilă trecu pe lângă ei la intersecția a două coridoare. Era cam riscant să mai rămână în casă. Însă se interesă:

- Unde s-au dus ceilalți?

- Nu știu. Erau cu toții în sala de dineuri. Zovastina și oamenii ei îi țineau ostatici. Eu am reușit să intru în pasajul secret înainte să poată veni după mine.

- Și unde se află tratamentul pentru SIDA?

- Într-un laborator situat în subsolul casei. Este o intrare în bibliotecă, unde am fost reținuți prima dată.

Nu-și putea ascunde incitarea din voce. Era nebunie curată, bineînțeles. Dar de ce nu? Acea părea să fie povestea vieții lui.

- Ia-o înainte! i se adresă lui Ely.

Cassiopeia îi dădea roată Zovastinei. Stephanie, Henrik și Lyndsey stăteau deoparte, sub amenințarea armei. După cum se părea, Ministrul Suprem dorea să ofere un spectacol prin care să-și etaleze talentele în fața oamenilor săi. Foarte bine. Va avea parte de o bătaie pe cinste!

Zovastina atacă prima, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului Cassiopeiei și trăgându-i corpul în față. Femeia era puternică. Mai puternică decât anticipase. Zovastina se lăsa în jos cu îndemânare și o azvârli pe Cassiopeia pe deasupra ei. Cassiopeia se lovi violent de pământ.

Ignorând durerea, sări în picioare și își o lovi cu talpa în torace pe Zovastina, lucru care o făcu pe aceasta să se clatine.

Se folosi de acest moment pentru a-și îndepărta durerea din mădulare, după care se aruncă asupra adversarei. Se înfipse cu umărul în coapsele tari ca piatra ale Zovastinei și, împreună, cele două femei căzură la pământ.

Malone pătrunse în bibliotecă. Nu văzuseră nici un soldat pe traseul pe care-l făcuseră cu prudență la parter. Fumul și căldura erau în continuă creștere. Ely se apropie de un cadavru care zăcea pe podea.

– Zovastina l-a împușcat. Era omul de încredere al lui Vincenti, spuse Ely, scoțând apoi la iveală o telecomandă argintie. Ea s-a folosit de asta pentru a deschide ușa secretă.

Ely îndreptă telecomanda către un corp chinezesc de bibliotecă și apăsă unul dintre butoane. Rafturile se rotiră la o sută optzeci de grade.

– Locul ăsta este ca un parc de distracții, spuse Malone, urmându-l pe Ely în coridorul întunecat.

Zovastina fierbea de furie. Ea era obișnuită să câștige. La *buzkashi*, în politică, în viață. O provocase pe Vitt din cauză că dorea ca această femeie să știe cine era mai bună din ele două. Mai voia și ca oamenii ei să vadă la conducătoarea lor faptul că nu se temea de nimeni. Era adevărat, doar câțiva erau prezenți acolo, însă poveștile câtorva oameni constituiseră din vremuri străvechi fundamentul legendelor.

Locul acela era acum al ei. Casa lui Vincenti avea să fie ștearsă de pe fața pământului, un monument corespunzător urmând a fi ridicat în onoarea cuceritorului care își alesese acest loc pentru odihna veșnică. Poate că el fusese grec prin naștere, însă avusese inima unui asiatic, și lucrul acesta era cel care conta.

Pivotă și o mai aruncă o dată pe Vitt de pe ea, menținând însă cu o mână o priză puternică, astfel încât o ridică imediat după aceea în picioare. O lovi cu genunchiul în bărbie. Aceasta era o lovitură despre care știa că va trimite unde de șoc prin creierul lui Vitt. Simțise ea însăși acea cumplită durere. O pocni apoi violent cu pumnul în față. De câte ori nu se întâmplase să atace alți *chopenoz* pe terenul de joc? De câte ori nu ținuse în mână *boz*-ul care atârna greu? Brațele și mâinile ei puternice erau obișnuite cu durerea.

Vitt se clătină și căzu în genunchi, amețită.

Cum de îndrăzneala acest nimic să se considere egala ei? Vitt era terminată. Acest lucru părea evident. Capacitatea de a lupta îi dispăruse. Zovastina își sprijini ușurel călcâiul de fruntea lui Vitt și, izbind brusc cu piciorul, o prăvăli la pământ pe adversara sa. Vitt nu se clinti.

Zovastina, rămasă fără suflu atât de pe urma efortului, cât și din cauza furiei, se îndreaptă de spate și își șterse praful de pe față. Se întoarse, satisfăcută de bătaie. Nu se citea în ochii ei nici ironie, nici umor, nici milă. Viktor dădu din cap în semn de apreciere. Pe chipurile oamenilor ei se putea citi admirația. Era bine să fii un luptător.

Malone intră în laboratorul subteran. Se aflau la cel puțin nouă metri adâncime, fiind înconjurați de stâncă, iar deasupra lor ardea o casă. Aerul duhnea a foc grecesc, și simțise senzația familiară a treptelor lipicioase atunci când coborâseră.

După cum se părea, acolo se realizau cercetări biologice, deoarece în laborator se găseau mai multe recipiente protejate și un frigider pe care era lipită o etichetă strălucitoare ce anunța pericol biologic. El și Ely ezitară în prag, neîndrăznind nici unul să se aventureze mai departe. Rezerva lui Malone era

alimentată și de niște pachete în care se vedea un lichid incolor, care erau împrăștiate pe mese. Mai văzuse în trecut așa ceva. În noaptea incendiului de la Muzeul Greco-Roman.

Două trupuri zăceau pe podea. Unul era al unei femei foarte slabe purtând un halat de baie, iar celălalt aparținea unui bărbat voluminos îmbrăcat cu niște haine închise la culoare. Amândoi fuseseră împușcați.

– După spusele lui Lyndsey, Vincenti ținea în mână stick-ul de memorie în momentul în care l-a omorât Zovastina, spuse Ely.

Trebuiau să ducă lucrurile la bun sfârșit. Așa că Malone ocoli cu grijă mesele și se uită cu atenție la individul mort. Avea pe puțin o sută patruzeci de kilograme. Cadavrul zăcea pe o parte, cu un braț întins în afară, ca și cum ar fi încercat să se ridice. Avea în piept patru găuri provocate de gloanțe. Una din palme era deschisă, lângă piciorul uneia dintre mese, cealaltă mână fiind făcută pumn. Se folosi de țeava puștii pentru a-i descleșta degetele.

– Asta este, spuse Ely cuprins de incitare, în vreme ce îngenunchea și lua stick-ul.

Tânărul îi amintea lui Malone de Cai Thorvaldsen, deși nu-i văzuse acestuia chipul decât o singură dată, în Mexico City, când destinul lui se intersectase pentru prima dată cu cel al lui Henrik Thorvaldsen. Cei doi tineri ar fi putut fi cam de aceeași vârstă. Era ușor de înțeles de ce Thorvaldsen se simțise atras de Ely.

– Locul ăsta urmează să ia foc, spuse Malone.

Ely se ridică în picioare.

– Am făcut o imensă greșală încrezându-mă în Zovastina, spuse el. Însă era atât de entuziastă! Părea că aprecia cu adevărat trecutul.

STEVE BERRY

- Chiar îl apreciază. Pentru ceea ce poate învăța din el.
 - Am substanța peste tot pe mine, zise Ely arătând înspre hainele sale.
 - Am trecut și eu prin asta.
 - Zovastina e nebună de legat! O criminală!
- Malone era de acord cu el.
- Dacă tot am obținut lucrul pentru care am venit până aici, ce-ar fi ca noi doi să nu devenim alte victime ale Zovastinei?
- După câteva secunde de tăcere, Malone continuă: În plus de asta, Cassiopeia o să-mi tăbăcească fundul dacă pățești ceva.

Zovastina se urcă în elicopter. Lyndsey era deja în compartimentul din spate, prins cu cătușe și cu centura de siguranță de banchetă.

– Doamnă ministru, nu vă voi face probleme, vă jur! O să fac orice aveți nevoie, vă asigur! Nu este necesar să mă țineți legat. Vă rog, doamnă ministru...

– Dacă nu taci în clipa asta, rosti ea calm, pun să te împuște pe loc!

Cercetătorul păru să sesizeze faptul că tăcerea era de preferat, așa că nu mai scoase o vorbă.

– Să nu te mai aud că deschizi pliscul!

Zovastina inspectă compartimentul spațios, în care încăpeau în mod obișnuit doisprezece oameni înarmați. Calculatoarele lui Vincenti și cei doi roboți de rezervă erau bine ancorați. Cassiopeia Vitt zăcea nemișcată la pământ, iar prizonierii erau păziți de patru soldați. Viktor stătea lângă elicopter, în dreptul ușii compartimentului.

– Te-ai descurcat bine, îi spuse ea. După ce plec, detonează casa și omoară-i pe toți acești oameni! Am încredere în tine că vei menține în siguranță această locație. Voi trimite trupe suplimentare în momentul în care voi ajunge la Samarkand. Aceasta este acum o zonă aparținând Federației.

Aruncă o privire înspre conac, ale cărui etaje erau complet în flăcări. Curând nu va mai rămâne din el decât o movilă de resturi. Își imagina deja palatul asiatic pe care îl va construi acolo. Dacă existența mormântului lui Alexandru va fi dezvăluită lumii rămânea de văzut. Trebuia să se gândească la toate posibilitățile, și pentru că numai ea cunoștea locația acestuia, decizia respectivă îi aparținea în întregime. Se uită la Viktor, privindu-l în adâncul ochilor.

– Îți mulțumesc, prietene! îi spuse. Remarcă surpriza de moment de pe chipul bărbatului la auzul cuvintelor de apreciere. Așa este, rar rostesc cuvintele acestea. Mă aștept ca tu să-ți faci datoria. Însă aici te-ai descurcat excepțional de bine!

Aruncă o ultimă privire înspre Cassiopeia Vitt, Stephanie Nelle și Henrik Thorvaldsen. Aceștia reprezentau niște probleme care în curând vor aparține trecutului. Cotton Malone și Ely Lund se aflau încă în casă. Dacă nu erau deja morți, vor fi cu siguranță în câteva minute.

– Ne vedem la palat, îi spuse lui Viktor, în timp ce ușa compartimentului glisa închizându-se etanș.

Viktor ascultă cum porni turbina, elicele elicopterului începând să se rotească. Motorul ajunse la putere maximă. Praful începu să se ridice în vâltuci de pe pământul uscat, iar elicopterul se ridică spre cerul de după-amiază târzie.

Se întoarse rapid către oamenii lui și ordonă ca doi dintre aceștia să se îndrepte către poarta principală a domeniului, unde să păzească intrarea. Celorlalți doi le spuse să-i supravegheze în continuare pe Nelle și pe Thorvaldsen.

Se apropie de Cassiopeia. Chipul acesteia era plin de vânătași, iar nasul îi sângera. Sudoarea care i se prelinsese pe față îi

lăsase dăre de mizerie. Cassiopeia deschise ochii mari și se agăță cu putere de brațul lui.

– Ai venit să termini treaba? îl întrebă ea.

Viktor ținea un pistol în mâna stângă, iar în mâna dreaptă avea telecomanda țeastoaselor. Așeză calm dispozitivul de semnalizare pe pământ, alături de ea.

– Chiar asta-i motivul pentru care am venit.

Deasupra lor, elicopterul cu Zovastina atinse plafonul de zbor și se îndreptă către est, în direcția conacului și a văii care se afla dincolo de acesta.

– În timp ce tu te luptai cu ea, îi spuse el lui Vitt, am activat țeastoasele din interiorul elicopterului. Acum sunt programate să detoneze în același moment în care li se va comanda și celor din casă să explodeze. Telecomanda aia va realiza acest lucru, mai zise el arătând înspre dispozitiv.

Ea o luă de pe pământ. Însă el îi duse rapid pistolul la cap.

– Ai grijă!

Cassiopeia se uită cu ochi mijiți la Viktor, ținând degetul pe butonul telecomenzii. Ar fi putut oare să apese înainte ca el să o împuște? Poate că și el se întreba același lucru.

– Trebuie să alegi, spuse Viktor. Ely al tău și Malone s-ar putea să se afle încă în casă. Dacă o omori pe Zovastina, e posibil să-i omori și pe ei.

Ea trebuia să aibă încredere în Malone că avea situația sub control. Însă își mai dădu seama de un lucru.

– Cum ar putea cineva să știe când să aibă încredere în tine? Ai jucat în ambele tabere!

– Sarcina mea era să finalizez situația. Tocmai acest lucru suntem pe cale să-l realizăm acum *împreună*.

– Uciderea Zovastinei s-ar putea să nu fie o soluție.

- Este singura soluție. Altfel ea nu se va opri.
- Cassiopeia medită la cele spuse de el. Avea dreptate.
- Aveam de gând să fac asta eu însumi, continuă Viktor.
- Însă m-am gândit că ți-ar plăcea ție să faci onorurile.
- Pistolul îndreptat către capul meu este numai pentru spectacol? întrebă ea încetișor.
- Soldații de pază nu îți pot vedea mâna.
- Cum aş putea ști, când voi face acest lucru, că nu mă vei împușca?
- Nu ai de unde să știi, îi răspunse el cu sinceritate.
- Elicopterul trecuse de conac și se afla deasupra pajiștii înverzite, la o înălțime de aproximativ trei sute de metri.
- Dacă mai aștepți mult, spuse el, va ieși din aria de acoperire a semnalului.
- Oricum niciodată nu am crezut că voi prinde bătrânețile, spuse ea ridicând din umeri.
- După care apăsă pe buton.

Stephanie privea de la o distanță de zece metri cum Viktor își ținea ațintit pistolul către Cassiopeia. Văzuse cum acesta pusese ceva pe pământ, însă Cassiopeia stătea cu spatele la ea și îi era imposibil să-și dea seama ce se petrecea.

Elicopterul se transformă deodată într-o sferă de foc. Nu avusese loc nici o explozie. Se văzuse doar o lumină strălucitoare erupând din toate părțile, ca o supernovă, combustibilul volatil al aparatului de zbor adăugându-se rapid în ecuație, într-o distrugere care zgudui vâlceaua. Resturi cuprinse de flăcări fură propulsate în exterior, după care căzură pe pământ într-o cascadă de foc. În aceeași clipă, ferestrele de la parterul conacului se sparseră spre exterior, iar cadrul acestora se umplu imediat cu flăcări mistuitoare.

Cassiopeia se ridică, cu ajutorul lui Viktor.

– S-ar părea că o ajută, spuse Thorvaldsen, care observase și el gestul bărbatului.

Viktor arată înspre cei doi soldați de pază și dădu niște ordine pe un ton răstit într-o limbă despre care Stephanie se gândi că poate era rusă. Soldații plecară.

Cassiopeia începu să alerge înspre casă. Porniră și ei după ea.

Malone ajunse în capul scărilor în urma lui Ely și reveni în bibliotecă. Răsunară bufnituri de undeva din interiorul casei, iar el sesiză imediat schimbarea de temperatură.

– Chestiile alea au fost activate!

Dincolo de bibliotecă, focul prinse viață. Se auziră alte bufnituri. Mai aproape, de data aceasta. Căldura deveni intensă. Și era în creștere. Malone se năpusti la ușă și se uită în ambele direcții. Pe coridor era imposibil de trecut, în ambele capete ale acestuia flăcările devorând pardoseala, îndreptându-se spre el. Își aminti ceea ce-i spusese Ely: „Am substanța peste tot pe mine“. Se întoarse și examinează ferestrele înalte. Aveau cam trei metri pe doi metri jumătate. Dincolo de acestea, în vale, observă ceva care ardea în deprătare. Mai aveau probabil încă vreo câteva secunde la dispoziție până când focul avea să ajungă în bibliotecă.

– Ajută-mă!

Ely puse stick-ul în buzunar și apucă o canapea micuță dintr-o parte. Malone o ridică de capătul celălalt. Într-un efort comun, o azvârliră în ferestre. Sticla se sparse bucăți în momentul în care canapeaua trecu prin ea, croindu-le o cale de ieșire, însă rămăseseră prea multe cioburi în rama ferestrei pentru a putea trece prin deschizătură.

– Ia un scaun! strigă Malone.

Focul cuprinse cadrul ușii și își începu asaltul asupra pereților bibliotecii. Cărțile și rafturile erupseră. Malone apucă un scaun și îl izbi de ceea ce mai rămăsese din fereastră. Ely folosi un alt scaun pentru a îndepărta resturile tăioase.

Parterul începu să ardă. Tot ce fusese impregnat cu foc grecesc ieși rapid la apel. Nu mai era timp. Săriră amândoi pe fereastră.

Cassiopeia auzi zgomot de sticlă spartă în vreme ce se apropia în fugă de clădirea în flăcări alături de Viktor, de Thorvaldsen și de Stephanie. Văzu o canapea zburând pe un geam și izbind pământul. Își asumase un risc omorând-o pe Zovastina cât timp Malone și Ely se aflau încă în interiorul casei, însă, după cum ar fi spus Malone: „Ai sau nu ai dreptate, măcar fă ceva!“ Încă un scaun zbură pe fereastră. Apoi Malone și Ely săriră în afară, în vreme ce camera din spatele lor se umplea cu valuri de foc de un portocaliu intens.

Ieșirea lui Malone nu fusese la fel de elegantă precum aceea din Copenhaga. Se izbi cu umărul drept de pământul acoperit cu iarbă și se rostogoli. Ely se lovi și el cu putere, apoi se rostogoli de câteva ori, protejându-și capul cu mâinile.

Cassiopeia alergă înspre ei. Ely își ridică privirea către ea. Ea îi zâmbi și îi spuse:

- Te distrezi?
- Tu vorbești? Ce s-a întâmplat cu fața ta?
- A fost bătută măr. Însă eu am fost cea care a râs la urmă!
- Îl ajută să se ridice în picioare și se îmbrățișară.
- Duhnești, îi spuse ea.
- Focul grecesc. Ultima modă în materie de parfumuri!

– Dar cu mine cum rămâne? mormăi Malone, ridicându-se și începând să se scuture. Fără un „Ce mai faci? Mă bucur că nu te-ai prăjit prea tare“?

Ea clătină din cap și îl îmbrățișă și pe el.

– Câte autobuze au trecut peste tine? o întrebă Malone, observându-i vânătăile.

– Numai unul.

– Voi doi vă cunoașteți? întrebă Ely.

– Au fost făcute deja prezentările.

Cassiopeia văzu cum chipul lui Malone se înăsprește la vederea lui Viktor.

– El ce caută aici? întrebă el.

– Oricât de incredibil ar părea, e de partea noastră, spuse ea. Sau cel puțin așa cred...

Stephanie arată înspre flăcările care se vedeau în depărtare, și la oamenii care se îndreptau către locul incendiului.

– Zovastina a murit, spuse ea.

– Un lucru îngrozitor! comentă Viktor. Un tragic accident de elicopter. La incident au fost martori patru dintre soldații ei. Va avea parte de funeralii glorioase!

– Iar Daniels va trebui să se asigure că următorul Ministru Suprem al Federației Asiei Centrale va fi mult mai prietenos, spuse Stephanie.

Cassiopeia zări două pete negre pe cerul dinspre apus, care se măreau văzând cu ochii.

– Nu suntem singuri.

Priviră elicopterele apropiindu-se.

– Sunt de-ai noștri, spuse Malone. Apache AH64 și un Blackhawk.

Mașinile de război americane trecură pe deasupra lor. Una dintre ușile de la compartimentul elicopterului Apache se deschise glisând, și Malone zări un chip familiar: Edwin Davis.

– Trupe din Afghanistan, spuse Viktor. Davis mi-a spus că vor fi prin apropiere, monitorizând situația, pregătiți să intervină dacă va fi necesar.

– Știți, le spuse Stephanie, uciderea Zovastinei în acest mod s-ar putea să nu fi fost cel mai inteligent lucru.

Cassiopeia sesiză resemnarea din tonul prietenei sale.

– Ce vrei să spui?

Thorvaldsen veni cu precizările:

– Calculatoarele lui Vincenti și Lyndsey se aflau în elicopterul ăla. Voi nu știți acest lucru, însă Vincenti a descoperit cum se tratează SIDA. El și Lyndsey au lucrat la obținerea unui remediu, și toate informațiile se găseau în calculatoarele respective. Mai exista un stick de memorie pe care îl avea Vincenti în momentul în care a murit. Însă, din nefericire, acum cu siguranță s-a pierdut, spuse danezul, gesticulând spre casa în flăcări.

Cassiopeia băgă de seamă o privire năstrușnică pe chipul murdar al lui Malone. Observă că și Ely zâmbește. Amândoi bărbații aveau expresii extenuate, însă sentimentul lor de triumf părea molipsitor.

Ely băgă mâna în buzunar și apoi o întinse.

Ținea un stick în palmă.

– Ce este asta? întrebă ea cu speranță în glas.

– Viață, rosti Malone.

Malone admira mormântul lui Alexandru cel Mare. După sosirea lui Edwin Davis, o unitate a forțelor armate speciale preluase rapid controlul asupra proprietății, dezarmându-i fără luptă pe cei patru soldați care rămăseseră în viață. Președintele Daniels autorizase incursiunea, iar Davis spusese că se îndoia că va exista vreun protest oficial din partea Federației.

Zovastina murise. Începea o nouă eră.

Din momentul în care proprietatea fusese asigurată, în vreme ce întunericul începea să ia munții în stăpânire, urcaseră cu toții la micile bazine și se scufundaseră în „ochiul cafeniu”. Chiar și Thorvaldsen făcuse acest lucru, întrucât își dorea cu disperare să vadă mormântul. Malone îl ajutase la traversarea tunelului, iar danezul, în ciuda vârstei înaintate și a diformității sale fizice, se dovedise un înotător surprinzător de puternic.

Aduseseră cu ei lanterne și alte dispozitive luminoase luate de la elicopter, iar mormântul era acum iluminat ca ziua. Malone privea cuprins de uimire un perete din bucăți de piatră colorată, înfățișând desene în care nuanțele de albastru, galben, portocaliu și negru erau încă intense după două mii de ani.

Ely examina trei motive cu lei realizate cu mare îndemănare din mozaic colorat.

– Ceva similar delimita drumul procesional din Babilonul antic. Avem niște fragmente rămase. Însă acesta de aici este intact în întregime.

Edwin Davis trecuse și el înot odată cu ei. Și el dorise să vadă care fusese cea mai aprinsă dorință a Zovastinei. Malone se simțea mai bine acum, știind că de partea cealaltă a ochiului de apă stăteau de pază un sergent din echipa de operațiuni și trei soldați din Armata Statelor Unite, înarmați cu carabine M-4. El și Stephanie îi prezentaseră pe scurt lui Davis ce se întâmplase, iar Malone începea să își mai schimbe părerea despre consilierul adjunct pe probleme de securitate națională, în special pentru faptul că anticipase nevoia lor de susținere și fusese pregătit să le vină în ajutor.

Ely stătea lângă cele două sarcofage. Într-o parte a unuia din ele era gravat un singur cuvânt: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Pe cealaltă parte se găseau încrustate mai multe:

AIEN ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΕΜΜΕΝΑΙ ΑΛΛΩΝ

– Acesta este sarcofagul lui Alexandru, spuse Ely. Inscripția mai lungă este din *Iliada*: „Să fii întotdeauna cel mai bun și să fii superior celorlalți“. Definiția dată de Homer idealului eroic. Alexandru a trăit conform acestei idei. Și Zovastinei îi plăcea la nebunie citatul. Îl folosea de câte ori avea ocazia. Oamenii care i-au așezat aici trupul neînsuflețit i-au ales bine epitaful, spuse Ely. Arată apoi înspre celălalt sicriu, care avea o inscripție mai simplă:

ΗΦΑΙΣΩΝ
ΦΙΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

– „Hephaestion. Prieten al lui Alexandru.“ Cuvântul „iubit“ nu ar fi fost suficient pentru a exprima relația lor. Să fii numit „prieten“ era cel mai mare compliment al unui grec, termen utilizat numai pentru persoanele foarte dragi.

Malone băgă de seamă cum praful și murdăria fuseseră îndepărtate de pe o imagine reprezentând un cal de pe sicriul lui Alexandru.

– Zovastina a făcut asta când am venit aici împreună, spuse Viktor. A rămas în extaz în fața imaginii.

– Este vorba despre Bucefal, interveni Ely. El trebuie să fie. Calul lui Alexandru. Acesta pur și simplu venera animalul. Calul a murit în timpul campaniei din Asia și a fost înmormântat undeva în munți, nu departe de aici.

– Zovastina și-a botezat la fel calul preferat, preciză Viktor.

Malone examinează încăperea cu privirea. Ely atrase atenția asupra unor vase pentru ritualuri, a unui recipient din argint pentru parfum, a unui corn pentru băut șlefuit cu forma unui cap de cerb; existau chiar și armuri pentru picioare din bronz aurit, care mai aveau încă rămase bucăți din șnururile de piele și care protejaseră cândva gambele unui luptător.

– Rămâi pur și simplu fără grai, spuse Stephanie.

Malone fu de acord cu ea. Cassiopeia stătea lângă unul dintre sarcofage, al cărui capac fusese tras.

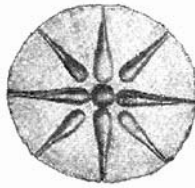
– Zovastina a aruncat o privire, zise Viktor.

Lanternele luminau o mumie în interiorul sicriului de piatră.

– Este surprinzător faptul că nu este în pânză gipsată, spuse Ely. Însă poate că nu aveau priceperea sau timpul necesar pentru a face acest lucru.

Fâșii de aur acopereau trupul de la gât și până la tălpi, fiecare de mărimea unei coli moderne de hârtie, altele fiind

împrăștiate în interiorul mormântului. Brațul drept era îndoit din cot și se odihnea pe abdomen. Mâna stângă era întinsă drept, antebrațul fiind desprins de braț. Bandajele înfășurau cea mai mare parte a trupului neînsuflețit într-o îmbrățișare strânsă, iar pe toracele expus parțial zăceau trei discuri de aur.

- Steaua Macedoneană, spuse Ely. Era blazonul lui Alexandru. Acestea sunt impresionante. Niște specimene foarte frumoase.

- Oare cum au reușit să aducă până aici toate obiectele astea? Întrebă Stephanie. Numai dacă ne gândim la sicrie... sunt imense!

Ely făcu semn jur împrejurul încăperii.

- Acum două mii trei sute de ani, topografia era altfel, cu siguranță. Pariez că exista un alt loc prin care se putea intra aici. Poate că bazinele nu erau la fel de adânci, iar tunelul era mai accesibil, nefiind scufundat sub apă. Cine știe?

- Dar literele din bazine? Întrebă Malone. *Ele* cum au ajuns acolo? Mai mult ca sigur că nu le-au plasat acolo oamenii care au decorat acest mormânt. Sunt ca un semnalizator pentru atenționarea oamenilor.

- După părerea mea, este opera lui Ptolemeu. Făceau parte din ghicitoarea lui. Două litere grecești pe fundul celor două ochiuri de apă. Presupun că era metoda lui de a însemna locul.

Chipul lui Alexandru era acoperit de o mască mortuară din aur. Nimeni nu o atinsese încă. În cele din urmă, Malone spuse:

- Ce-ar fi să faci tu acest lucru, Ely? Hai să vedem cum arată un rege al lumii!

Observă expresia entuziastă din ochii tânărului. Îl studiasse pe Alexandru cel Mare, învățase despre el tot ce putuse din puținele informații care supraviețuiseră. Iar acum ar fi putut să fie prima persoană, după două mii de ani, care să-l și atingă. Ely îndepărtă masca încetișor.

Pielea care mai rămăsese avea o nuanță negricioasă, era lipită de oase și cu aspect sfărâmicios. După cum se părea, moartea fusese cumva acceptată de trăsăturile lui Alexandru, ochii pe jumătate închiși ai acestuia păstrând o stranie expresie de curiozitate. Gura imensă se întindea de la un obraz la celălalt, fiind deschisă ca și cum ar fi vrut să strige. Timpul încremenise totul. Capul era lipsit de păr, iar creierul, care reprezenta mai mult decât orice secretul succesului lui Alexandru, nu mai exista.

Se uitară cu toții în tăcere. În cele din urmă, Cassiopeia își îndreptă lanterna în partea cealaltă a încăperii, dincolo de o siluetă călare îmbrăcată doar într-o mantie lungă trecută peste un umăr, până la un bust din bronz care îți răpea privirea. Chipul puternic, de formă ovală, exprima încredere și avea niște ochi mijiți, cu o căutătură fixă, uitându-se undeva în depărtare. Părul era dat pe spate de pe frunte în stilul clasic, și cădea în bucle neregulate de lungime medie. Gâtul i se ridica drept și semeț, cu expresia unui bărbat care își controla în întregime propria lume. Alexandru cel Mare. O imagine puternic contrastantă față de chipul morții din sicriu.

- La toate busturile pe care le-am văzut până acum reprezentându-l pe Alexandru, spuse Ely, nasul, buzele și părul erau de obicei restaurate din ghips. Puține au supraviețuit timpului. Însă iată o imagine de pe vremea lui care s-a păstrat în perfectă stare.

- Și aici, iată-l în carne și oase, spuse Malone.

Cassiopeia se duse la sicriul alăturat și împinse capacul acestuia suficient cât să poată arunca cu toții o privire înăuntru. Acolo zăcea o altă mumie, care nu era îmbrăcată complet în aur, însă purta o mască mortuară pe față, și era cam în aceeași stare.

- Alexandru și Hephaestion, zise Thorvaldsen. Au odihnit aici în pace pentru atât de multă vreme!

- Și vor rămâne aici? întrebă Malone.

Ely ridică din umeri.

- Aceasta este o descoperire arheologică importantă, spuse el. Ar fi o tragedie să nu învățăm nimic de pe urma ei.

Malone băgă de seamă că atenția lui Viktor se îndreptase către un cufăr din aur așezat lângă un perete. Stânca de deasupra era decorată cu un amestec de gravuri care reprezentau bătălii, care de luptă, cai și bărbați înarmați cu săbii. Deasupra cufărului fusese imprimată o stea macedoneană din aur. Mijlocul acestuia era decorat cu rozete cu petale din sticlă albastră. Niște rozete similare formau un brâu care trecea de jur împrejurul cufărului în partea din mijloc a acestuia. Viktor îl apucă de laturi și, înainte ca Ely să-l fi putut opri, deschise capacul. Edwin Davis luminează interiorul. Se văzu o cunună cu frunze de stejar și cu ghinde, toată din aur, bogată în detalii uimitoare.

- O coroană regală, spuse Ely.

- Asta este ceea ce dorea Zovastina, zise Viktor zâmbind ironic. Ar fi fost coroana ei. S-ar fi folosit de toate acestea pentru a da apă la moară obsesiei sale.

- Păcat că i s-a prăbușit elicopterul, spuse Malone ridicând din umeri.

Stăteau cu toții în picioare în încăpere, uzi learcă de la înotul prin tunel, însă ușurați în același timp că toată povestea luase sfârșit. Restul ținea de politică, iar asta nu îl interesa pe Malone.

- Viktor, spuse Stephanie, dacă te saturi vreodată să lucrezi pe cont propriu și cauți o slujbă, anunță-mă!

- Am să țin minte oferta.

- M-ai lăsat să te înving atunci când am fost aici împreună, nu-i așa? îl întrebă Malone.

Viktor dădu din cap în semn de încuviințare.

- M-am gândit că era mai bine să te las să pleci, așa că ți-am dat ocazia să mă învingi. Nu sunt chiar atât de ușor de înfrânt, Malone!

- Am să țin minte data viitoare, spuse Malone zâmbind, după care arătă înspre morminte. Și cu astea cum rămâne?

- Au așteptat în acest loc atâta vreme, răspunse Ely. Mai pot sta puțin. În momentul ăsta avem altceva de făcut.

Cassiopeia fu ultima care urcă din ochiul de apă cafeniu din prima încăpere.

- Lyndsey spunea că bacteriile din bazinul verzui pot fi înghițite pur și simplu, spuse Ely. Nouă nu ne fac nici un rău, însă distrug virusul HIV.

- Nu știm dacă aceste lucruri sunt adevărate, zise Stephanie. Ely părea convins.

– Sunt adevărate! Omul acela era în pericol când a spus asta. Se folosea de tot ce știa ca să-și salveze pielea.

– Avem stick-ul de memorie, spuse Thorvaldsen. I-aș putea pune pe cei mai mari oameni de știință din lume să ne dea un răspuns în cel mai scurt timp.

Ely clătină din cap.

– Alexandru cel Mare nu avea nici un om de știință la îndemână. El avea încredere în lumea lui.

Cassiopeia îi admiră curajul. Ea fusese infectată de mai bine de zece ani, și se întrebese întotdeauna când va începe boala să se manifeste. Să ai o bombă cu ceas care să-ți ticăie în interior, așteptând ziua în care sistemul tău imunitar se va prăbuși în cele din urmă, acest lucru îți schimba cu siguranță viața. Știa că Ely suferea de aceeași teamă, și că se agăța de fiecare speranță. Iar ei se numărau printre cei norocoși. Măcar își puteau permite medicamentele care să mențină virusul în stare latentă. Milioane de oameni nu aveau această posibilitate.

Se uită în ochiul de apă cafeniu, la litera grecească Z care se vedea pe fund. Își aminti ce citise în unul dintre manuscrise: „Eumenes îi dezvăluise locul de veci, departe, undeva în munți, acolo unde sciții îi oferiseră lui Alexandru cunoașterea vieții“. Se apropie de ochiul de apă verde și admiră încă o dată litera H de pe fundul acestuia. Viață. Ce promisiune frumoasă!

Ely o apucă de mână.

– Ești gata?

Ea încuviință cu o mișcare a capului. Apoi se lăsară amândoi în genunchi și băură.

COPENHAGA
SÂMBĂȚĂ, 6 IUNIE
ORA 19.45

Malone stătea la etajul Cafenelei Norden și savura o supă *bisque* cu roșii. În continuare cea de acolo era cea mai bună pe care o mâncase el vreodată. Thorvaldsen stătea așezat de partea cealaltă a mesei. Ferestrele de la etaj erau larg deschise, lăsându-se scăldate în asfințitul plăcut de primăvară târzie. Vremea la Copenhaga în acest timp al anului era aproape perfectă, încă unul dintre motivele pentru care îi plăcea atât de mult să trăiască acolo.

– Azi am vorbit cu Ely, spuse Thorvaldsen.

Chiar se întrebase ce se mai întâmpla prin Asia Centrală. Se întorseseră acasă cu o lună și jumătate în urmă, iar apoi fusese ocupat cu vândutul cărților. Țsta era specificul vieții agenților de teren. Îți făceai treaba, după care te ocupai de altceva. Nu făceai nici o analiză ulterioară, sau să cercetezi ce se mai întâmpla cu un anumit caz. Sarcina aceasta cădea întotdeauna în seama altor persoane.

– Se ocupă cu excavarea mormântului lui Alexandru. Noul guvern al Federației cooperează cu grecii.

Știa că Ely ocupase un post la Muzeul de Antichități din Atena, datorită intervenției lui Thorvaldsen. Bineînțeles, faptul că acesta știa locația mormântului lui Alexandru cel Mare alimentase cu siguranță entuziasmul cu care îl acceptaseră cei de la muzeu.

Zovastina fusese succedată de un ministru adjunct moderat, care, conform constituției Federației, își asumase puterea temporar, până în momentul alegerilor. Washingtonul se asigurase cu discreție că toate depozitele biologice ale Federației urmau să fie distruse, și Samarkandului i se oferise să aleagă: fie cooperau, fie aflau toți vecinii Federației despre planurile Zovastinei și ale generalilor ei, după care natura își putea urma cursul. Din fericire, moderația ieșise triumfătoare, și Statele Unite trimiseseră o echipă să supravegheze exterminarea virală. Bineînțeles, dat fiind că Occidentul deținea antidotul, nu avuseseră de ales. Cei din Federație puteau începe uciderea în masă, însă nu mai aveau posibilitatea să o oprească tot ei. Alianța instabilă dintre Zovastina și Vincenti fusese înlocuită cu una dintre două națiuni care nu aveau încredere una în cealaltă.

– Ely are control deplin asupra mormântului și lucrează la el în secret, zise Thorvaldsen. Spunea că e posibil ca o mare parte a istoriei să trebuiască să fie rescrisă. Există o mulțime de inscripții în interior. Opere de artă. Chiar și o hartă sau două. Lucruri incredibile!

– Iar Edwin Davis și Danny Daniels ce mai fac? Întrebă Malone. Sunt mulțumiți?

Thorvaldsen zâmbi.

- Am vorbit cu Edwin acum vreo două zile. Daniels ne este recunoscător pentru tot ce am făcut. I-a plăcut în mod special felul în care Cassiopeia a făcut elicopterul ăla să explodeze. Tipul ăsta nu prea are milă. E un tip dur!

- Mă bucur că am putut să-i mai fim o dată de folos președintelui, spuse Malone. După un moment de tăcere, continuă: Și Liga Venetiană? Despre ea ce se mai aude?

Thorvaldsen ridică din umeri.

- Lucrurile s-au mușamalizat. Nu au făcut nimic care să poată fi dovedit.

- Cu excepția faptului că au ucis-o pe Naomi Johns!

- Vincenti a făcut acest lucru, și cred că a plătit cu vârf și îndesat.

Asta era adevărat.

- Știi, ar fi frumos dacă Daniels ar putea, măcar o dată, să-mi ceară ajutorul.

- Asta n-o să se întâmple niciodată!

- Ca și în cazul tău?

Prietenul său dădu din cap în semn de încuviințare.

- Ca și în cazul meu.

Malone își termină supa și se uită înspre la Højbro Plads. Piața era plină de oameni care se bucurau de o seară calduroasă, ceva foarte rar în Copenhaga. Magazinul său de cărți de pe partea cealaltă a pieței era închis. Afacerile îi merseseră grozav în ultima vreme, și își propusese o excursie la Londra pentru săptămâna viitoare, înainte ca Gary să vină acolo în vizita lui anuală din timpul verii. Abia aștepta să-și revadă fiul de cincisprezece ani.

Era însă și puțin melancolic. Așa fusese din momentul în care revenise acasă. El și Thorvaldsen luau cina împreună cel puțin o dată pe săptămână, însă nu discutaseră niciodată despre

ceea ce îl preocupa în realitate pe Malone. În unele locuri e bine să calci în vârful picioarelor. Însă asta numai dacă nu îți este permis și altfel. Așa că întrebă:

- Cassiopeia ce mai face?
- Chiar mă gândeam când o să mă întrebi despre ea!
- Tu ești cel care m-a băgat în toată tărașenia.
- Nu am făcut decât să-ți spun că ea avea nevoie de ajutor.
- Mi-ar plăcea să cred că și ea mi-ar sări în ajutor, dacă aş

avea vreodată nevoie.

- Ar face-o! Însă, ca să-ți răspund la întrebare, atât ea, cât și Ely au scăpat de virus. Edwin mi-a spus că oamenii de știință au verificat și eficiența bacteriilor. Daniels va face în curând un anunț oficial despre găsirea unui tratament, iar guvernul Statelor Unite va controla distribuirea remediei. Președintele a dat ordin să fie disponibil pentru toată lumea la costuri minime.

- Mulți oameni vor avea de beneficiat de pe urma acestui lucru.

- Mulțumită ție! Tu ai rezolvat ghicitoarea și ai găsit mormântul.

Lui Malone nu-i făcea plăcere să audă acest lucru.

- Ne-am făcut toți datoria, spuse el. Și, apropo, am auzit că ești un mare pistolar. Stephanie mi-a spus că le-ai dat clasă tuturor acolo, în casă.

- Nu sunt chiar un neajutorat, spuse Thorvaldsen.

Îi povestise despre Stephanie și despre împușcături. Malone discutase cu ea pe această temă înainte de a pleca din Asia, și o mai sunase o dată săptămâna care trecuse.

- Stephanie își dă seama că este dificil să fii în misiune pe teren, spuse Malone.

- Am vorbit și eu cu ea acum câteva zile.

- Voi doi ați devenit amici?

Prietenul său zâmbi.

- Semănăm foarte mult, deși nici unul din noi nu vrea să admită acest lucru față de celălalt.

- Să uciți pe cineva nu este niciodată simplu. Indiferent de motiv.

- Eu însumi am omorât trei oameni în casa aia. Ai dreptate. Niciodată nu e simplu.

Însă nu primise un răspuns la întrebarea lui inițială, și Thorvaldsen păru să simtă ceea ce dorea el cu adevărat să afle.

- Nu am mai vorbit cu Cassiopeia prea mult de când am plecat din Federație. Ea s-a dus acasă, în Franța. Nu știu nimic despre ea și Ely... despre ei doi. E zgârcită la vorbă când vine vorba de lucruri personale, spuse Thorvaldsen, clătinând din cap. Va trebui s-o întrebi pe ea.

Malone se hotărî să facă o plimbare de seară. Îi plăcea să hălăduiască pe Strøget. Îl întrebă pe Thorvaldsen dacă nu voia să-l însoțească, însă prietenul său declină invitația.

Se ridică să plece. Thorvaldsen aruncă pe masă niște foi împăturite de hârtie.

- Sunt actele proprietății aleia de lângă apă, unde a ars casa. Mie nu îmi trebuie.

Malone despături hârtiile și își văzu numele trecut în locul destinat proprietarului.

- Aș dori să o iei tu.

- Dar proprietatea aia valorează o grămadă de bani! Are deschidere spre ocean. Nu pot să primesc așa ceva!

- Reconstruiește casa. Bucură-te de ea! Poți să o consideri o compensație pentru faptul că eu te-am băgat în toată povestea asta.

- Doar știai că aș fi ajutat oricum.

– Da, însă în felul ăsta conștiința mea, așa puțină câtă este, va fi împăcată.

În cei doi ani de când se cunoșteau învățase că, atunci când Henrik Thorvaldsen își pune ceva în minte, nu mai putea face nimic pentru a-i schimba părerea. Așa că își îndesă actele în buzunar și coborî scările. Ieși pe ușa principală în căldura mângâietoare a serii daneze. Oamenii și conversațiile îl întâmpinară de la mesele ocupate care se întindeau în afara cafenelei:

– Hei, Malone!

Se întoarse. La una din mese era așezată Cassiopeia. Femeia se ridică și veni înspre el. Era îmbrăcată cu un sacou bleumarin din pânză și cu pantaloni asortați tot din pânză. Pe un umăr îi atârna o geantă de piele, și purta niște sandale cu barete în forma literei T care îi scoteau în evidență picioarele. Părul negru îi atârna în bucle grele și bogate. Malone încă își aducea aminte cum arăta în interiorul muntelui. Purta pantaloni strâmți din piele și un sutien sport atunci când înotase alături de el până la mormânt. Și mai existaseră și acele câteva minute când rămăseseră amândoi numai în lenjeria intimă.

– Ce cauți aici? o întrebă el.

Cassiopeia ridică din umeri.

– Întotdeauna îmi spui ce bună este mâncarea aici, la cafe-neaua asta, așa că am venit să iau masa de seară, zise ea.

– Ai bătut cale lungă numai ca să iei masa, spuse el zâmbind.

– Nu și când nu te pricepi să gătești!

– Am auzit că ești vindecată. Mă bucur pentru tine.

– Da, un lucru ca ăsta reușește să-ți ia de pe cap anumite griji. Cum ar fi să te întrebi în fiecare dimineață dacă aceea este ziua în care începi să mori.

TRĂDARE LA VENETIA

Malone își reaminti preocuparea din privirea ei în noaptea aceea la Copenhaga, când îl ajutase să scape din Muzeul Greco-Roman. Toată tristețea de atunci părea să fi dispărut.

– Unde te duceai? îl întrebă ea.

– La o plimbare, spuse el, privind de-a lungul pieței.

– Nu ai vrea să te însoțesc?

El aruncă o privire înapoi înspre cafenea, la etaj, înspre fereastra la care stătuseră el și Thorvaldsen la masă. Prietenul său privea afară pe fereastra deschisă și zâmbea. Trebuia să-și fi dat seama! Se uită la Cassiopeia.

– Voi doi întotdeauna puneți ceva la cale? o întrebă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă vrei să te însoțesc la plimbare.

– Sigur că da, răspunse el alungându-și toate rezervele. Chiar mi-ar face plăcere să mă însoțești!

Ea își strecură brațul pe după al lui și o porniră spre centrul pieței. Malone trebuia însă să afle ceva.

– Dar cum rămâne cu tine și cu Ely? Credeam...

– Malone!

El știa ce avea să urmeze, așa că termină el fraza în locul ei:

– Da, știu! Taci și mergi mai departe!

Nota autorului

A sosit vremea să separăm faptele reale de cele fictive. Stilul de execuție descris în prolog era practicat pe vremea lui Alexandru cel Mare. Alexandru a dat ordinul ca doctorul care îl tratase pe Hephaestion să fie ucis, însă nu în maniera descrisă în carte. Majoritatea cronicarilor menționează că prin spânzurare.

Relația dintre Alexandru și Hephaestion a fost una complexă. Prieten, confident, iubit – toate ar fi valabile. Suferința profundă a lui Alexandru față de moartea prematură a lui Hephaestion este menționată în cronici, la fel ca și înmormântarea fastuoasă a lui Hephaestion, despre care unii afirmă că este posibil să fi fost cea mai exorbitantă din întreaga istorie. Bineînțeles, îmbălsămarea și păstrarea în secret a trupului lui Hephaestion (Capitolul 24) sunt fictive.

Focul grecesc (Capitolul 5) este real. Formula a fost într-adevăr păstrată personal de către împărații bizantini, și s-a pierdut în momentul în care acest imperiu a decăzut. Până în ziua de azi, compoziția chimică a acestuia a rămas un mister. Cât despre vulnerabilitatea lui la apa sărată, aceasta a fost invenția mea – în realitate, focul grecesc era utilizat în atacurile împotriva corăbiilor de pe mare.

Jocul de *buzkashi* (Capitolul 7) este atât străvechi, cât și violent, și continuă să fie practicat în Asia Centrală. Regulile,

îmbrăcămintea și echipamentul au fost detaliate corect în carte; adevărat este și faptul că în mod obișnuit mor participanți în cadrul acestui joc.

Federația Asiei Centrale este fictivă, însă detaliile politice și economice expuse în Capitolul 27 referitoare la această zonă a lumii sunt conforme cu realitatea. Din nefericire, pământul respectiv a fost întotdeauna un teren de luptă convenabil, iar guvernele regiunilor respective rămân în continuare împovărate de corupție.

Am aflat din cartea lui Frank Holt, *Alexandru cel Mare și misterul medalioanelor cu elefant*, despre aceste obiecte neobișnuite. În romanul meu existența lor a fost redusă la opt astfel de medalioane, dar în realitate există un număr mult mai mare. Descrierea lor (capitolele 8-9) este exactă, cu excepția microliterelor ZH, care au fost adăugate de mine. Și totuși, în mod surprinzător, utilizând niște lentile rudimentare, meșterii antici chiar posedau abilitatea de a grava la nivel microscopic.

În privința utilizării literelor ZH, traducerea literală a acestui cuvânt în greaca veche este verbul „a trăi”. Substantivul „viață” este mai precis SFP. Ne-am asumat o anumită libertate în privința traducerii pentru asigurarea firului narativ. În ce privește descrierea limbii grecești pe parcursul poveștii, s-a utilizat termenul de „greacă veche”, deși unii ar putea spune că mai precisă ar fi folosirea termenului de „greacă antică”.

Batalionul Sacru care o păzește pe Zovastina (Capitolul 12) este adaptat după unitatea de luptă cea mai necruțătoare a Greciei antice: o sută cincizeci de perechi de bărbați din orașul Teba, care au fost măcelăriți până la unul de către

Filip al II-lea și de fiul său, Alexandru cel Mare, în anul 338 î.Hr. Un monument funerar ridicat în onoarea curajului lor încă dăinuie în Grecia, la Chaeronea.

Leacul care apare de-a lungul istorisirii este fictiv, la fel ca și povestea descoperirii sale de la Capitolul 14. Arhebacteriile (Capitolul 62) există însă în realitate, unele bacterii și virusuri chiar hrănindu-se unele cu altele. Utilizarea pe care am dat-o eu arhebacteriilor în acest sens este o pură invenție.

În ce privește Venetia, amplasamentele sunt descrise întocmai. Interiorul din Basilica di San Marco este cu adevărat uimitor, iar mormântul Sfântului Marcu (Capitolul 42), laolaltă cu povestea sa, sunt prezentate conform cu realitatea. La Torcello există muzeul, două biserici, clopotnița și restaurantul. Geografia și istoria insulei (Capitolul 34) sunt reproduse cu precizie. Liga Venețiană nu există în realitate. Totuși, în timpul îndelungatei sale istorii, republica venețiană a format periodic alianțe cu alte state-oraș, numite pe atunci ligi.

Fluorescența cu raze X (Capitolul 11) este o descoperire științifică recentă care se utilizează pentru studierea pergamentelor antice. Îi sunt îndatorat în această privință talentatului romancier Christopher Reich pentru faptul că mi-a trimis un articol referitor la acest concept.

Istoria lui Hieronimus din Cardia (Capitolul 24) este în întregime fictivă, la fel ca și ghicitoarea lui Ptolemeu, deși toate acțiunile lui Ptolemeu legate de cortegiul funerar al lui Alexandru, precum și stăpânirea sa în Egipt sunt redade corect din punct de vedere istoric. Însușirea trupului Sfântului Marcu din Alexandria de către neguțătorii venețieni în anul 828 d.Hr. (capitolele 29 și 45) s-a petrecut așa cum

am relatat în carte, iar trupul acestuia a dispărut într-adevăr la Veneția pentru perioade lungi de timp. Povestea reapariției sale în 1094 (Capitolul 45) este relatată zilnic cu mândrie de către venețieni.

Din nefericire, zoonozele (Capitolul 31) există și produc periodic atacuri asupra sănătății oamenilor. Cercetări asupra acestor toxine naturale și a adaptării lor pentru utilizări în scopuri ofensive (Capitolul 54) nu este o noțiune nouă. Omenirea s-a jucat cu ideea războaielor biologice vreme de secole, iar personajul meu fictiv Irina Zovastina nu este decât un alt exemplu în acest sens.

Statisticile detaliate în Capitolul 32 reflectă cu acuratețe problema în continuă agravare a răspândirii HIV. Africa și Asia de Sud-Est sunt într-adevăr zonele cele mai afectate. Biologia virusului descrisă în Capitolul 51 și felul în care HIV s-a transferat de la maimuțe la oameni (Capitolul 60) sunt relatate corect. Ideea unei persoane care descoperă tratamentul pentru HIV și care apoi îl ține secret până când se dezvoltă o piață de desfacere (Capitolul 64) nu este decât o parte din această ficțiune. Însă politica privind infectarea cu HIV, precum și răspunsul global insuficient la această pandemie amenințătoare sunt cât se poate de reale. Insula Vozrojdenia este locul în care sovieticii au produs multe dintre armele lor biologice, și dilema creată de abandonarea acestor activități (Capitolul 33) a existat în realitate. Dispariția progresivă a Mării Aral (Capitolul 33), grăbită de intervenția nebunească a sovieticilor asupra principalei surse de apă aces-teia, este în general privită ca unul dintre cele mai grave dezastre ecologice din istorie. Din păcate, în viața reală nu s-a găsit o rezolvare fericită a acestei catastrofe.

Amuleta inimii (Capitolul 59) este atestată istoric, însă includerea unei fâșii din aur în interior este fictivă. Scitalele (Capitolul 61) erau utilizate în vremea lui Alexandru cel Mare pentru a trimite mesaje codificate. Una este expusă la Muzeul Internațional al Spionilor, în Washington, D.C., și nu am rezistat tentației de a include un astfel de obiect în paginile acestei cărți. Sciții (Capitolul 75) au existat în realitate, istoria lor fiind relatată corect, cu excepția faptului că nu există nici o indicație cum că și-ar fi îngropat regii în altceva decât în tumuli.

Acum, referitor la Alexandru cel Mare. Povestea morții sale (Capitolul 8) reprezintă un amestec al mai multor relatări. Există o mulțime de contradicții în acestea. Cele trei versiuni referitoare la răspunsul lui Alexandru la întrebarea „Cui îi lași regatul tău?” îmi aparțin. Răspunsul general acceptat este „Celui mai puternic”, însă un alt răspuns se potrivea mai bine în textul meu. Istoricii au fost multă vreme preocupați de moartea lui Alexandru, de natura bruscă și inexplicabilă a acesteia, sugerând o crimă (Capitolul 14), însă nu există nici o dovadă care să susțină respectiva idee.

Îmbălsămarea lui Alexandru folosindu-se miere, ce s-a întâmplat cu cortegiul său funerar și mormântul său egiptean din Alexandria sunt informații preluate din relatările istorice. Ideea posibilității ca rămășițele Sfântului Marcu din Veneția să fie în realitate cele ale lui Alexandru cel Mare nu îmi aparține. Andrew Michael Chugg postula această teorie în *Ultimul mormânt al lui Alexandru cel Mare*, o carte excelentă. Cu toate acestea, este un fapt cunoscut că, în vremurile de demult, creștinii își însușeau în mod obișnuit artefacte păgâne (Capitolul 74), iar trupul lui Alexandru cel Mare chiar a dispărut din

Alexandria în aproximativ aceeași perioadă în care a reapărut trupul Sfântului Marcu (Capitolul 45). Mai mult, dezbaterea politică privind returnarea în Egipt în totalitate sau numai parțial a rămășițelor localizate în Basilica di San Marco continuă și astăzi, iar Vaticanul chiar a restituit în realitate câteva mici relicve Alexandriei, în 1968.

Ideea că mormântul lui Alexandru cel Mare s-ar găsi în Asia Centrală este pur fictivă, însă artefactele descrise ca aparținând acestuia (Capitolul 94) au fost adaptate după cele descoperite în mormântul tatălui lui Alexandru, Filip al II-lea, despre care se presupune că a fost localizat de arheologi în anul 1977. Cu toate acestea, recent au apărut dubii referitoare la identitatea ocupantului aceluia mormânt.

Moștenirea politică și istorică a lui Alexandru constituie în continuare un subiect de dezbatere intense. A fost acesta un cuceritor vizionar sau unul sângheros și fără scrupule? Discuția lui Malone cu Cassiopeia din capitolul 10 oglindește ambele variante. S-au scris multe cărți pe acest subiect, însă cea mai bună este cea a lui Peter Green, *Alexandru din Macedonia, o biografie istorică*. Studiul plin de profunzime al lui Green stabilește cu claritate faptul că Alexandru și-a petrecut întreaga viață, cu un succes legendar, căutând nimic altceva decât gloria personală. Și, deși imperiul pentru crearea căruia a luptat atât de înverșunat s-a destrămat în momentul în care a murit, legenda lui trăiește încă. Dovezi ale nemuririi sale se pot vedea în credința pe care a inspirat-o altora pentru multă vreme. Uneori în sens pozitiv, alteori (ca în cazul Irinei Zovastina) în sens negativ. Pentru Peter Green, Alexandru rămâne o enigmă, a cărei măreție sfidează orice judecată definitivă. El personifică un arhetip, în continuă

TRĂDARE LA VENETIA

mișcare și peren, întruparea unei căutări eterne, o personalitate care a devenit mai măreață decât suma măsurabilă a impresionantelor sale realizări.

În cele din urmă, Alexandru însuși a rostit cel mai bine aceste lucruri: „Eforturile mari și riscul sunt prețul cerut de glorie, însă este plăcut să trăiești curajos și să mori lăsând în urma ta o faimă eternă“.

RAO CLASS

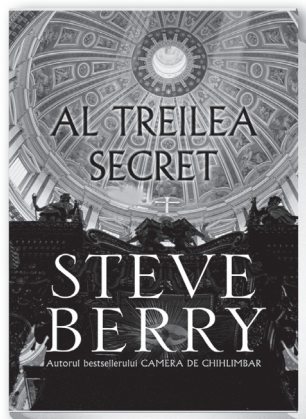
- Rafael Ábalos* – GRIMPOW
John L. Allen, jr. – OPUS DEI
Michael Baigent – DOSARELE ISUS
Carl Bernstein & Bob Woodward – TOȚI OAMENII PREȘEDINTELUI
Steve Berry – AL TREILEA SECRET ♦ CAMERA DE CHIHLMIMBAR ♦ MOȘTENIREA
TEMPLIERILOR ♦ PROFETIA FAMILIEI ROMANOV ♦ CONEXIUNEA
ALEXANDRIA
Jules Boucher – SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Marlon Brando, Robert Lindsey – BRANDO. CÂNTECE ÎNVĂȚATE DE LA MAMA
Gheorghe Buzatu – ROMÂNIA SUB IMPERIUL TIMPULUI
Tom Clancy – URSUL ȘI DRAGONUL
John leCarré – CÂNTECUL MISIUNII
Jennifer Lee Carrell – CODUL SHAKESPEARE
Maxime Chattam – SÂNGELE TIMPULUI
Susanna Clarke – JONATHAN STRANGE & MR NORRELL
Bill Clinton – VIAȚA MEA
John Connolly – ÎNGERUL NEGRU ♦ NELINIȘTIȚII
Nelson DeMille – FOCUL SĂLBATIC
John Darnton – SECRETUL LUI DARWIN
Arnaud Delalande – CAPCANA LUI DANTE
Gordon Dahl Quist – DEVORATORII DE VISE
Wolfgang Hohlbein – INCHIZITORUL
Jeffery Deaver – LUNA RECE ♦ PĂPUȘA ADORMITĂ
Juan Manuel de Prada – FURTUNA ♦ VIAȚA INVIZIBILĂ
Umberto Eco – ÎNAINTE CA RACUL
Andreas Eschbach – SECĂTUIT
Max Foran – ORDINUL FECIOAREI MARIA
Ildefonso Falcones – CATEDRALA MĂRII
Claus Cornelius Fischer – ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE
Tana French – PĂDUREA
Laurence Gardner – TESTAMENTUL MAGDALENEI
Maria Georgescu & Mihai Retegan – SSI-SOE. JURNAL POLITIC
Dinu C. Giurescu – FALSIFICATORII. „ALEGERILE” DIN 1946
Mircea Goga – VETURIA GOGA, „PRIVIGHETOAREA LUI HITLER”
Jason Goodwin – COPACUL IENICERILOR ♦ COLOANA ȘERPUITĂ
John Grisham – NEVINOVATUL
Tess Gerritsen – CHIRURGUL ♦ CLUBUL MEFIȘTO

Joseph Gelineck – SIMFONIA A X-A
Efraim Halevy – OMUL DIN UMBRĂ
John Twelve Hawks – CĂLĂTORUL
Elizabeth Kostova – COLECȚIONARUL DE ISTORIE
Jonathan Littell – BINEVOITOARELE
David McCullough – 1776
Gerd Langguth – ANGELA MERKEL
Philip Le Roy – ULTIMUL TESTAMENT
Ruggero Marino – CRISTOFOR COLUMB – ULTIMUL TEMPLIER
Esteban Martin & A. Carranza – CHEIA GAUDI
Kathleen McGowan – CEA AȘTEPTATĂ
Andy McNab – BEZNA
Kate Moss – LABIRINTUL ♦ SEPULCRUL
Julia Navarro – SÂNGELE NEVINOVAȚILOR ♦ CONFRERIA SFÂNTULUI GIULGIU
 ♦ BIBLIA DE LUT
Roberto Pazzi – CONCLAV
Michael Peinkofer – FRĂȚIA RUNELOR ♦ UMBRA LUI THOT
L. Picknett & C. Prince – MISTERUL SIONULUI ♦ MĂȘTILE LUI HRISTOS
Douglas Preston & Lincoln Child – RELICVA ♦ RELICVARIUL ♦ VITRINE DE
 CURIOSITĂȚI ♦ NATURA MOARTĂ CU CIORI

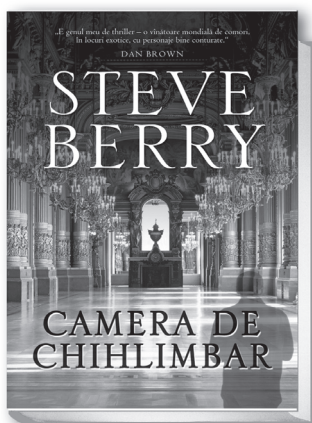
Tom Reiss – ORIENTALISTUL
Craig Russell – VULTURUL ÎNSÂNGERAT ♦ FRATELE GRIMM
John Sack – CONSPIRAȚIA FRANCISCANĂ
Antoine de Saint-Exupéry – MICUL PRINT
Franck Schatzing – ADÂNCURI
Boris von Smercek – AL DOILEA GRAAL
José Carlos Somoza – ZIGZAG
Margaret Starbird – FEMEIA CU VASUL DE ALABASTRU
Alex Mihai Stoenescu – DIN CULISELE LUPTEI PENTRU PUTERE 1989–1990.
 PRIMA GUVERNARE PETRE ROMAN ♦ ROMÂNIA POSTCOMUNISTĂ
Arno Strobel – MAGUS
Paul Sussman – SECRETUL TEMPLULUI
Pierre-André Taguieff – ILUMINAȚII
Philipp Vandenberg – CONJURAȚIA SIXTINĂ ♦ A CINEA EVANGHELIE ♦
 FIICA AFRODITEI
Enrique de Vicente – CHEI OCULTE ÎN CODUL LUI DA VINCI
Edwin Williamson – BORGES – O VIAȚĂ
Michael White – ECHINOX
Bob Woodward – INFORMATORUL

RAO CLASS

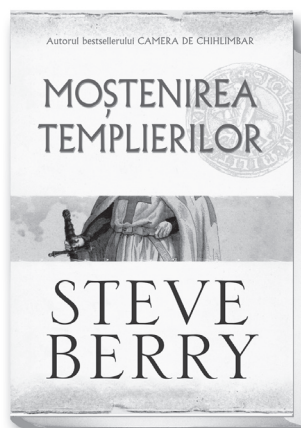
STEVE BERRY

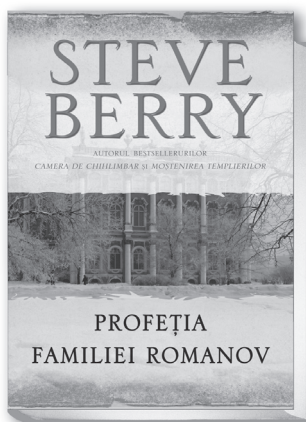
Al treilea secret

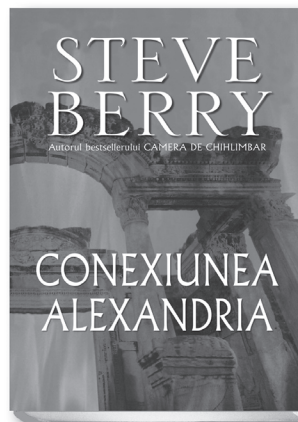
Camera de chihlimbar

Moștenirea templierilor

Profeția familiei Romanov

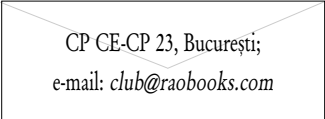
Conexiunea Alexandria

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO

are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.

Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: club@raobooks.com

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România